FESTGEBETE DER ISRAELITEN: MIT VOLLSTÄNDIGEM, SORGFÄLTIG...

Michael Sachs

In loving remembrance of
John A. Ackermann MILR '78
from his sister
Marsha E. Ackermann '71
and dedicated to the memory of
their parents
Edward A. and Lee Metzstein Ackermann.

"And I only am escaped alone
to tell thee."

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY

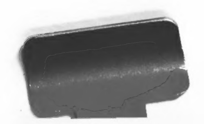

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

מחזור לכל מועדי השנה

מוגה ומדויק אין מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מחדש מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק שלישי

כולל

מחזור לערבית יום כפור

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן·

מהדורא רביעי·

בערלין

בהוצאת הגביר ל׳ גערשעל·

שנת תר״כ לפ״ק.

Digitized by Google

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Dritter Theil.

Jom Kippur. Abendgebet.

Vierte Auflage.

Berlin.
Verlag von Louis Gerschel.
1860.

Digitized by Google

Digitized by Google

תפלת מנחה.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ
יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי־כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

חצי קדיש.

Digitized by Google

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ זָכְרֵנוּ לְחַיִּים׃ מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים׃ וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים׃ לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים׃ זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

קדושה לש"ץ בחזרת התפלה׃

נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ׃ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

ק״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃

ק״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר׃

ק״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה. וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּ״אַ״יְ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל עוֹשֵׂי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכֹל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Hierauf ועל כלם und וידוי bis zu Ende, wie unten im Abendgebete S. 23.

והש״ץ חוזר התפלה בלי וידוי.
ואח״כ קדיש תתקבל. עלינו. קדיש יתום.

ערבית ליום כפור.

נוהגין שני חשובי הקהל לעמוד אצל הש״ץ ולומר עמו ג״פ.

בִּישִׁיבָה שֶׁל־מַעְלָה · וּבִישִׁיבָה שֶׁל־מַטָּה ·
עַל דַּעַת הַמָּקוֹם · וְעַל דַּעַת הַקָּהָל ·
אָנוּ מַתִּירִין לְהִתְפַּלֵּל עִם הָעֲבַרְיָנִים :

כָּל נִדְרֵי. וֶאֱסָרֵי. וּשְׁבוּעֵי. וַחֲרָמֵי. וְקוֹנָמֵי. וְקִנּוּסֵי. וְכִנּוּיֵי. דִּנְדַרְנָא. וּדְאִשְׁתַּבַּעְנָא. וּדְאַחֲרִימְנָא. וְדַאֲסַרְנָא עַל נַפְשָׁתָנָא. מִיּוֹם כִּפֻּרִים זֶה עַד יוֹם כִּפֻּרִים הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה. בְּכֻלְּהוֹן אִחֲרַטְנָא בְהוֹן. כֻּלְּהוֹן יְהוֹן שָׁרָן. שְׁבִיקִין. שְׁבִיתִין. בְּטֵלִין וּמְבֻטָּלִין. לָא שְׁרִירִין וְלָא קַיָּמִין: נִדְרָנָא לָא נִדְרֵי. וֶאֱסָרָנָא לָא אֱסָרֵי. וּשְׁבוּעָתָנָא לָא שְׁבוּעוֹת: ג״פ

ח״ק וְנִסְלַח לְכָל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל־הָעָם בִּשְׁגָגָה: ג״פ

ח׳ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר·

ק׳ וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ: ג״פ

Abendgebet für den Versöhnungstag.

כל (Vorb.) Alle Gelöbnisse, Verzichtungen, Schwüre, Bannformeln oder Versagungen, Büßungen oder als solche geltende Ausdrücke, durch die wir uns Etwas geloben, bekräftigen, uns verpflichten oder uns versagen, von diesem bis zum nächsten, zum Guten uns eingehenden Versöhnungstage, bereuen wir hierdurch, daß sie alle aufgelöst, erlassen und vergeben seien, null und nichtig, ohne Geltung und Bestand. Unsere Gelöbnisse sind keine Gelöbnisse, unsere Versagungen sind keine Versagungen, und unsere Schwüre sind keine Schwüre [1]).

ונסלח (Vorb. u. Gem.) Und es sei verziehen der ganzen Gemeinde der Kinder Jisrael und dem Fremdlinge, der weilt in ihrer Mitte; denn es ist dem ganzen Volke nur aus Vergehen begegnet [2]).

סלח (Vorb.) O verzeihe die Sünde dieses Volkes nach der Größe Deiner Gnade, und wie Du verziehen hast diesem Volke von Mizrajim bis hierher. Und daselbst [3]) ward gesprochen:

ויאמר (Gem.) Und es sprach der Ewige: Ich habe verziehen nach Deinem Worte!

---

1) Die Formel hat zum Zwecke, etwa in Uebereilung, heftiger Aufwallung, ohne die Erwägung der Ausführbarkeit gethane Schwüre und Gelöbnisse, durch welche sich der Mensch eine Entsagung auferlegt, oder sich zu einer, nur ihn selbst betreffenden Leistung verpflichtet, und die ihm aus dem Gedächtnisse entschwinden könnte, für nichtig zu erklären. Die gewissenhafte Strenge, mit welcher das jüdische Gesetz den Ausspruch der Thorah: „Wenn Jemand ein Gelübde thut dem Ewigen, oder einen Schwur ausspricht, eine Verbindlichkeit sich selbst aufzuerlegen, so soll er sein Wort nicht entweihen; ganz so wie es aus seinem Munde gegangen, soll er thun" (4. M. 30, 3), in der weitesten Ausdehnung festhält, hat die Besorgniß nahe gelegt, daß irgend ein als bindend ausgesprochenes Wort unwissentlich und unabsichtlich in Vergessenheit kommen konnte. So entspringt diese Nichtigkeitserklärung nur aus einem sehr hohen Grade der Gewissenhaftigkeit in der Beziehung des Menschen zu Gott und zu sich selbst. Von einer Auflösung oder Nichtigkeitserklärung von Verpflichtungen hingegen, die bewußt und überlegt übernommen sind, ferner von solchen, die wir anderen Menschen gegenüber auf uns haben, so wie von Eiden, die zur Betheuerung der Wahrheit im Privatverkehr oder vor Gericht geschworen sind, kann keine Rede sein, und hat auf solche die Formel nie Anwendung finden sollen.

2) 4. Mos. 15, 26. 3) 4. Mos. 14, 19. 20.

(Beim Eingang des Sabbath:)

מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַייָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן:
לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל
עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ
מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ־בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין
אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם
עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר
יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ:
עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא
עַוְלָתָה בּוֹ:

יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ
נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ:
עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹּדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

(Beim Eingang des Sabbath:)

מזמור Psalmlied. Für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken, und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld, und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände jubele ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken. Der Dumme erkennet nicht, und der Thor sieht solches nicht ein: Wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras, und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn, ich bin getränkt mit frischem Oele, und es schauet mein Auge auf meine Laurer, von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er, wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor; gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie; noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

יי Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger, erheben Ströme ihre Stimme, Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃

קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃ בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

ק׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der uns am Leben erhalten, uns hat dauern und diese Zeit erleben lassen.

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

ברוך (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten, und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte, und reihet die Sterne auf ihren Wachposten am Firmamente, nach seinem Willen. Er schaffet Tag und

וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהָבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsterniß, und die Finsterniß vor dem Lichte; läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht, und hat gesondert Tag und Nacht; Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Jisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Lehren, und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Jisrael.

יחיד אומר אל מלך נאמן

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ
בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃
וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃
וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ

שמע Höre Jisrael, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig!

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern, und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote

בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ
יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם
פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהֹוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהֹוָה נֹתֵן
לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין
עֵינֵיכֶם׃ וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃ לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי

die Ich euch heut gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben, und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Gertreide und deinen Most end dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde, und ihr abweichet, und fremden Göttern dienet, und euch vor ihnen bücket; und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige, euer Gott, euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer

בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם
צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־
צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם
קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden ihres Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen, und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote, und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הֶעָרִיצִים: הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שֹׂנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָּנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies Alles, und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewaltherren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern, und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder, unzählbar; der uns erhält im Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen unserer Feinde, und aufrichtet unsere Kraft über all unsre Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims, und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft

עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה
וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ
וְאָמְרוּ·

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ
מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ
וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן
שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר
וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ

mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du unter den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?" —

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!" huben sie an, und sprachen:

יי „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

ונאמר Und es heißt: Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gieb, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt, und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines

וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ פּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

(Am Sabbath:)

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:

כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:

חצי קדיש.

Namens willen, und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet, bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

(Am Sabbath:)

ושמרו Und es sollen hüten die Kinder Jisrael den Sabbath, daß sie feiern den Sabbath in all' ihren Geschlechtern, als ein ewig Bündniß. Zwischen mir und den Kindern Jisrael ist er ein Zeichen für ewig, daß in sechs Tagen Gott geschaffen Himmel und Erde, und am siebenten Tage gefeiert und gerastet.

כי Denn an diesem Tage wird Er euch sühnen, daß ihr rein werdet; von allen euren Sünden sollt ihr rein werden vor dem Ewigen.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· זָכְרֵנוּ לְחַיִּים · מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים · וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים · מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי

ארני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset, und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter, und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens Willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender; König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham.

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen; — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt, und die Kranken heilt, die Gefesselten erlöst, und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der

דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה· מִי כָמוֹךְ
אַב הָרַחֲמִים· זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים· וְנֶאֱמָן
אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים·
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ
כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב־שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז
בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה
שֶּׁבָּרָאתָ:
וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן
לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת
זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

der Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah."

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּה יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדוּשָׁה וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit." Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiligt durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath- und) Versöhnungstag zur Vergebung, Verzeihung und Sühne, um an ihm all unsere Schuld zu tilgen; eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen, und Dir vor's Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und

וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ· וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ· וְזִכְרוֹן
יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ· וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
לְפָנֶיךָ· לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה· זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה·
וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה· וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים· וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ· וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ· כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ· כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה· מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ
וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ· כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה
פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי
כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ:
וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם· מִכֹּל

gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick, und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage der Versöhnung. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser, und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, tilg' und lasse schwinden unsere Missethaten und Vergehungen aus Deinen Augen weg, wie verheißen ist: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten, um meinetwillen, und deine Vergehungen denk' Ich nicht; und es heißt: Ich habe abgelöscht, wie Gewölk, deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Vergehungen. Kehre zurück zu mir, denn ich habe dich erlöst. Und es heißt: Denn an diesem Tage entsünt Er euch, euch zu reinigen; von all euren

חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ· שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ· (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת· כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר· וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל· וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה· מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם· וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Heilige uns durch deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deiner Güte, und erfreu' uns durch Deine Hülfe; (und laß uns zu Theil werden, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Huld Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiliget;) und reinige unser Herz, Dir zu dienen in Wahrheit. Denn Du bist es, der verzeiht Jisrael und vergiebt den Stämmen Jeschurun's in jeglichem Zeitalter, und außer Dir haben wir keinen König, der verzeiht und vergiebt. Gelobt seist Du, Ewiger! König, der verzeiht und vergiebt unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Jisrael, und schwinden lässet unsere Verschuldungen in jeglichem Jahre, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath,) Jisrael und den Sühnetag.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וַחֲתוֹם לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ. וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unsrer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, besiegle ein heilvolles Leben allen Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ· בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ· שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön, dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Jisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens, und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott,

laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unserer Väter

וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״וק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר: יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt! — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם· וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים· הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם· וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל־חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ· וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ· שֶׁתְּכַפֶּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ· וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ· וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare, — Du weißt es!

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.
Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת־רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְּשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת־שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.
Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂקוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין· סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה· בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ· אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם· וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ· לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären, die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offenbaren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres

כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר· הַנִּסְתָּרוֹת לַיְיָ אֱלֹהֵינוּ· וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם· לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר· וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

אֱלֹהַי עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי· וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי· עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי· קַל וָחֹמֶר בְּמִיתָתִי· הֲרֵינִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בוּשָׁה וּכְלִמָּה· יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד· וּמַה שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים· אֲבָל לֹא עַל יְדֵי יִסּוּרִים וָחֳלָיִם רָעִים:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה· פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם· עֲשֵׂה

Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben. Denn Du bist es, der verzeihet Jisrael, und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern, und außer Dir haben wir keinen Herrn, der vergiebt und verzeiht. —

אלהי Mein Gott! Ehe ich noch gebildet ward, war ich ein Nichts, und nun ich in's Sein getreten, bin ich, als wär' ich Nichts. Staub bin ich in meinem Leben, wieviel mehr erst nach meinem Tode! Siehe mich hier vor Dir wie ein Geräth, voll Schmach und Beschämung. Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott, daß ich fürder nicht sündige, und was ich bereits vor Dir gesündigt, spül' es hinweg mit Deinem großen Erbarmen, aber nicht durch Leiden und böse Krankheiten.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden; Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre,

לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה
לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי:
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אם שבת

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר
עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jsrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

(Am Sabbath:)

ויכלו Und es waren vollendet Himmel und Erde und ihr ganzes Heer. Vollendet hatte Gott am siebenten Tage sein Werk, das Er gemacht, und feierte am siebenten Tage von seinem ganzen Werke, das Er gemacht. Und Gott segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm feierte Er von seinem ganzen Werke, das Gott geschaffen, um es zu fertigen.

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke gebetet.)

ח׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

ק׳ מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְדֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke gebetet.)

ברוך (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, großer, gewaltiger und erhabener Gott, Schöpfer des Himmels und der Erden, —

מגן (Gem.) Schirm der Ahnen durch seine Verheißung, der die Todten belebt durch seinen Ausspruch, der heilige König, dem Keiner gleicht, der Ruhe bereitet seinem Volke an seinem heiligen Sabbathtage; denn an ihnen (den Kindern Jisrael) hat Er Wohlgefallen, daß Er Ruhe ihnen bereitet. Vor ihm wollen wir im Dienste stehen in Ehrfurcht und Scheu, und seinem Namen dankend Bekenntniß ablegen an jedem Tage beständig, die ihm geweiheten Segenssprüche wiederholend. Gott, dem der Dank gebührt, Herr des Friedens, der den Sabbath geweihet, und den siebenten Tag gesegnet, und in Heiligkeit Ruhe bereitet dem Volke, das durch Sabbathlust getränkt ist, zum Gedächtniß an das Schöpfungswerk.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß Dir unsere Ruhe wohlgefallen. Heilige uns durch Deine Gebote und laß Deine Lehre unser Theil sein, sättige uns von Deinem Gute, und erfreue uns durch Deine Hülfe. Und läut're unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und gönne uns, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger der heiligt den Sabbath!

פותחין הארון. ע"פ תשר"ק אחר התיבות יעלה ויבוא ויראה.

ח׳ יַעֲלֶה תַּחֲנוּנֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא שַׁוְעָתֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה רִנּוּנֵנוּ. עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה קוֹלֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא צְדָקָתֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה פִּדְיוֹנֵנוּ. עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה עִנּוּיֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא סְלִיחָתֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה נַאֲקָתֵנוּ. עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה מְנוּסֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא לְמַעֲנוֹ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה כִּפּוּרֵנוּ. עַד עָרֶב:

יַעֲלֶה יִשְׁעֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא טָהֳרֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה חִנּוּנֵנוּ. עַד עָרֶב:

יעלה תחנוננו (Vorb.) Aufsteig' unser Flehen vom Abend,
Und vor ihn komm' unser Ruf vom Morgen,
Und es erscheine unser Gebet bis zum Abend.

Aufsteig' unsere Stimme vom Abend,
Und vor ihn komme unsere Rechtfertigung vom Morgen,
Und es erscheine unsere Erlösung bis zum Abend.

יעלה ענוינו Aufsteig' unser Büßen vom Abend,
Und es komme unsere Verzeihung vom Morgen,
Und es erscheine unserer Beklommenheit Ruf bis zum Abend.

Aufsteig' unsere Zuversicht vom Abend,
Und sie komme vor ihn um seinetwillen vom Morgen,
Und es erscheine unsere Sühne bis zum Abend.

יעלה ישענו Aufsteig' unser Sehnen vom Abend,
Und es komme unsere Läuterung vom Morgen,
Und es erschein' unser Gnadenruf bis zum Abend.

יַעֲלֶה זִכְרוֹנֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא וַעוּדֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה הֲדָרָתֵנוּ. עַד עָרֶב:
יַעֲלֶה דְפָקֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא גִילֵנוּ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה בַקָּשָׁתֵנוּ. עַד עָרֶב:
יַעֲלֶה אֶנְקָתֵנוּ מֵעֶרֶב. וְיָבֹא אֵלֶיךָ מִבֹּקֶר.
וְיֵרָאֶה אֵלֵינוּ. עַד עָרֶב:

סוגרין הארון.

(Vorbeter und Gemeinde abwechselnd)

חזן שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה. עָדֶיךָ כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ:
קהל יָבוֹא כָל־בָּשָׂר. לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ יְיָ:
יָבֹאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי. וִיכַבְּדוּ לִשְׁמֶךָ:
בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה. נִבְרְכָה לִפְנֵי יְיָ עֹשֵׂנוּ:
בֹּאוּ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה חֲצֵרֹתָיו בִּתְהִלָּה. הוֹדוּ לוֹ בָּרְכוּ שְׁמוֹ:
הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת־יְיָ כָּל־עַבְדֵי יְיָ. הָעוֹמְדִים בְּבֵית־יְיָ בַּלֵּילוֹת:
שְׂאוּ יְדֵכֶם קֹדֶשׁ. וּבָרְכוּ אֶת־יְיָ:
נָבוֹאָה לְמִשְׁכְּנוֹתָיו. נִשְׁתַּחֲוֶה לַהֲדֹם רַגְלָיו:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו. קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ. כִּי־קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
הִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ. חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־הָאָרֶץ:
וַאֲנַחְנוּ בְּרֹב חַסְדְּךָ נָבוֹא בֵיתֶךָ. נִשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ:
נִשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ וְנוֹדֶה אֶת־שְׁמֶךָ עַל־חַסְדְּךָ וְעַל־אֲמִתֶּךָ. כִּי הִגְדַּלְתָּ עַל־כָּל־שִׁמְךָ אִמְרָתֶךָ:
יְיָ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת מִי־כָמוֹךָ חֲסִין יָהּ. וֶאֱמוּנָתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ:

Aufsteig' unser Gedächtniß vom Abend,
Und es komme vor ihn unsere Vereinigung vom Morgen,
Und es erscheine unser Glanz bis zum Abend.

יעלה דפקנו Aufsteig' unser Anklopfen vom Abend,
Und es komme Freud' uns vom Morgen,
Und es erscheine unser Verlangen bis zum Abend.

Aufsteig' unser angstvoll Stöhnen vom Abend,
Und es komme vor Dich vom Morgen,
Und erscheine uns gewährt bis zum Abend.

(Vorbeter und Gemeinde abwechselnd.)

שומע Hörer des Gebets! Zu Dir kommt alles Fleisch.
Mög' alles Fleisch kommen, sich vor Dir zu bücken, Ewiger!
Mögen sie kommen und sich bücken vor Dir, Herr! und Ehre geben Deinem Namen.
Kommet! bücken wir uns und beugen wir uns, senken das Knie vor dem Ewigen, unserem Schöpfer!
Gehet ein in seine Thore mit Dank, in seine Vorhöfe mit Lobgesang, danket ihm, preiset seinen Namen!
Auf, preiset den Ewigen, all ihr Knechte des Ewigen, die im Gotteshause stehen in den Nächten!
Erhebet eure Hände zum Heiligthume und preiset den Ewigen.
Lasset uns eingehen in seine Wohnstätten, uns bücken vor dem Schemel seiner Füße.
Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er!
Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott!
Bücket euch vor dem Ewigen im Weiheschmucke! Erbebet vor ihm alle Lande!
Und wir — durch die Fülle Deiner Gnade betreten Dein Haus, bücken uns vor Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir.
Wir wollen uns bücken vor Deinem heiligen Tempel, und danken Deinem Namen für Deine Huld und Treue; denn Du hast über Deinen ganzen Namen hinaus verherrlicht Deine Verheißung.
Ewiger, Gott der Schaaren! Wer ist Dir gleich, Gottstarker! und wie Deine Treue, die Dich umringet!

כִּי מִי בַשַּׁחַק יַעֲרֹךְ לַיְיָ. יִדְמֶה לַיְיָ בִּבְנֵי אֵלִים:
כִּי־גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת. אַתָּה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ:
כִּי־גָדוֹל מֵעַל־שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ. וְעַד־שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד. וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
כִּי־גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד. נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ. וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרֹתֶיךָ:
מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה. כִּי בְכָל־חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל־מַלְכוּתָם מֵאֵין כָּמוֹךָ:
מֵאֵין כָּמוֹךָ יְיָ. גָּדוֹל אַתָּה וְגָדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה:
לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה. תָּעֹז יָדְךָ תָּרוּם יְמִינֶךָ:
לְךָ יוֹם אַף־לְךָ לָיְלָה. אַתָּה הֲכִינוֹתָ מָאוֹר וָשָׁמֶשׁ:
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ. וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ:
מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת יְיָ. יַשְׁמִיעַ כָּל־תְּהִלָּתוֹ:
לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד. כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:
לְךָ שָׁמַיִם אַף־לְךָ אָרֶץ. תֵּבֵל וּמְלֹאָהּ אַתָּה יְסַדְתָּם:
אַתָּה הִצַּבְתָּ כָּל־גְּבוּלוֹת אָרֶץ. קַיִץ וָחֹרֶף אַתָּה יְצַרְתָּם:
אַתָּה רִצַּצְתָּ רָאשֵׁי לִוְיָתָן. תִּתְּנֶנּוּ מַאֲכָל לְעָם לְצִיִּים:
אַתָּה בָקַעְתָּ מַעְיָן וָנָחַל. אַתָּה הוֹבַשְׁתָּ נַהֲרוֹת אֵיתָן:
אַתָּה פוֹרַרְתָּ בְעָזְּךָ יָם. שִׁבַּרְתָּ רָאשֵׁי תַנִּינִים עַל־הַמָּיִם:
אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגֵאוּת הַיָּם. בְּשׂוֹא גַלָּיו אַתָּה תְשַׁבְּחֵם:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד. בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר קָדְשׁוֹ:

Denn wer im Gewölk stellet sich dem Ewigen gleich, ist dem Ewigen ähnlich unter den Söhnen der Mächtigen?
Denn groß bist Du und vollbringest Wunder, Du, Gott, allein.
Denn groß über die Himmel hinaus ist Deine Huld, und bis zu den Wolken Deine Treue.
Groß ist der Ewige und sehr gerühmt, und seiner Größe keine Grenze.
Denn groß ist der Ewige und sehr gerühmt, furchtbar ist Er über alle Götter.
Denn ein großer Gott ist der Ewige, und ein König groß über alle Götter.
Wo ist ein Gott im Himmel und auf Erden, der wie Deine Thaten und Wunderwerke vollbringen könnte?
Wer sollte Dich nicht fürchten, König der Völker; denn Dir ja geziemt es; denn unter all den Weisen der Völker und in all ihren Reichen giebt es Keinen Dir gleich!
Keiner ist Dir gleich, Ewiger! Groß bist Du und groß Dein Name in Stärke,
Dein ist der Arm mit Stärke. Mächtig ist Deine Hand, hocherhaben Deine Rechte.
Dein ist der Tag, Dein ist die Nacht; Du hast bereitet Leuchten und Sonne.
In dessen Hand die Tiefen der Erde, und die Ausbeute der Berge ist sein.
Wer spricht aus die Wunderthaten des Ewigen, lässet erschallen seinen ganzen Ruhm?
Dein, Ewiger! ist die Größe und die Stärke, der Ruhm, der Sieg und der Glanz, ja Alles im Himmel und auf Erden, Dein, Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebt über Alles als Haupt.
Dein ist der Himmel, Dein auch die Erde, das Erdenrund und seine Fülle — Du hast sie gegründet.
Du hast aufgestellt all die Marken der Erde, Sommer und Winter — Du hast sie gebildet.
Du hast zerschmettert die Häupter des Lewiathan, giebst ihn zur Speise dem Volke der Steppenbewohner.
Du hast gespalten Quell und Bach, Du ausgetrocknet starkfluthende Ströme.
Du hast zerstückt in Deiner Macht das Meer, zerbrochen die Häupter der Ungethüme über den Wassern.
Du beherrschest das Aufregen des Meeres; erhebt es seine Wellen — Du sänftigst sie.
Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, in der Stadt unseres Gottes, seinem heiligen Berge.

כִּי מִי בַשַּׁחַק יַעֲרֹךְ לַיָי. יִדְמֶה לַיָי בִּבְנֵי אֵלִים:
כִּי־גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת. אַתָּה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ:
כִּי־גָדוֹל מֵעַל־שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ. וְעַד־שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד. וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
כִּי־גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד. נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ. וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרֹתֶיךָ:
מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה. כִּי בְכָל־חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל־מַלְכוּתָם מֵאֵין כָּמוֹךָ:
מֵאֵין כָּמוֹךָ יְיָ. גָּדוֹל אַתָּה וְגָדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה:
לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה. תָּעֹז יָדְךָ תָּרוּם יְמִינֶךָ:
לְךָ יוֹם אַף־לְךָ לָיְלָה. אַתָּה הֲכִינוֹתָ מָאוֹר וָשָׁמֶשׁ:
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ. וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ:
מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת יְיָ. יַשְׁמִיעַ כָּל־תְּהִלָּתוֹ:
לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד. כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:
לְךָ שָׁמַיִם אַף־לְךָ אָרֶץ. תֵּבֵל וּמְלוֹאָהּ אַתָּה יְסַדְתָּם:
אַתָּה הִצַּבְתָּ כָּל־גְּבוּלוֹת אָרֶץ. קַיִץ וָחֹרֶף אַתָּה יְצַרְתָּם:
אַתָּה רִצַּצְתָּ רָאשֵׁי לִוְיָתָן. תִּתְּנֶנּוּ מַאֲכָל לְעָם לְצִיִּים:
אַתָּה בָקַעְתָּ מַעְיָן וָנָחַל. אַתָּה הוֹבַשְׁתָּ נַהֲרוֹת אֵיתָן:
אַתָּה פוֹרַרְתָּ בְעָזְּךָ יָם. שִׁבַּרְתָּ רָאשֵׁי תַנִּינִים עַל־הַמָּיִם:
אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגֵאוּת הַיָּם. בְּשׂוֹא גַלָּיו אַתָּה תְשַׁבְּחֵם:
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד. בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר קָדְשׁוֹ:

Denn wer im Gewölk stellet sich dem Ewigen gleich, ist dem Ewigen ähnlich unter den Söhnen der Mächtigen?
Denn groß bist Du und vollbringest Wunder, Du, Gott, allein.
Denn groß über die Himmel hinaus ist Deine Huld, und bis zu den Wolken Deine Treue.
Groß ist der Ewige und sehr gerühmt, und seiner Größe keine Grenze.
Denn groß ist der Ewige und sehr gerühmt, furchtbar ist Er über alle Götter.
Denn ein großer Gott ist der Ewige, und ein König groß über alle Götter.
Wo ist ein Gott im Himmel und auf Erden, der wie Deine Thaten und Wunderwerke vollbringen könnte?
Wer sollte Dich nicht fürchten, König der Völker; denn Dir ja geziemt es; denn unter all den Weisen der Völker und in all ihren Reichen giebt es Keinen Dir gleich!
Keiner ist Dir gleich, Ewiger! Groß bist Du und groß Dein Name in Stärke,
Dein ist der Arm mit Stärke. Mächtig ist Deine Hand, hocherhaben Deine Rechte.
Dein ist der Tag, Dein ist die Nacht; Du hast bereitet Leuchten und Sonne.
In dessen Hand die Tiefen der Erde, und die Ausbeute der Berge ist sein.
Wer spricht aus die Wunderthaten des Ewigen, lässet erschallen seinen ganzen Ruhm?
Dein, Ewiger! ist die Größe und die Stärke, der Ruhm, der Sieg und der Glanz, ja Alles im Himmel und auf Erden, Dein, Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebt über Alles als Haupt.
Dein ist der Himmel, Dein auch die Erde, das Erdenrund und seine Fülle — Du hast sie gegründet.
Du hast aufgestellt all die Marken der Erde, Sommer und Winter — Du hast sie gebildet.
Du hast zerschmettert die Häupter des Lewiathan, giebst ihn zur Speise dem Volke der Steppenbewohner.
Du hast gespalten Quell und Bach, Du ausgetrocknet starkfluthende Ströme.
Du hast zerstückt in Deiner Macht das Meer, zerbrochen die Häupter der Ungethüme über den Wassern.
Du beherrschest das Aufregen des Meeres; erhebt es seine Wellen — Du sänftigst sie.
Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, in der Stadt unseres Gottes, seinem heiligen Berge.

Digitized by Google

יְיָ צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יֹשֵׁב הַכְּרֻבִים. אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדֶּךָ:
אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדשִׁים רַבָּה. וְנוֹרָא עַל־כָּל־סְבִיבָיו:
וְיוֹדוּ שָׁמַיִם פִּלְאֲךָ יְיָ. אַף־אֱמוּנָתְךָ בִּקְהַל קְדוֹשִׁים:
לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ. נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ:
נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה. בִּזְמִירוֹת נָרִיעַ לוֹ:
צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ. חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ:
אֲשֶׁר יַחְדָּו נַמְתִּיק סוֹד. בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ:
אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ. וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ:
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ נֶפֶשׁ כָּל־חָי. וְרוּחַ כָּל־בְּשַׂר־אִישׁ:
הַנְּשָׁמָה לָךְ וְהַגּוּף פָּעֳלָךְ. חוּסָה עַל־עֲמָלָךְ:
הַנְּשָׁמָה לָךְ וְהַגּוּף שֶׁלָּךְ. יְיָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ:
אָתָאנוּ עַל שִׁמְךָ. יְיָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ:
בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ. כִּי אֵל חַנּוּן וְרַחוּם שְׁמֶךָ:
לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ. וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ כִּי רַב הוּא:

ח״וק דַּרְכְּךָ אֱלֹהֵינוּ. לְהַאֲרִיךְ אַפֶּךָ. לָרָעִים וְלַטּוֹבִים. וְהִיא תְהִלָּתֶךָ:

ח״וק לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵינוּ. עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ. רְאֵה עֲמִידָתֵנוּ. דַּלִּים וְרֵקִים:

(In den meisten Gemeinden hier sogleich תעלה ארוכה S. 44.)

מיוסד ע״פ א״ב מרובע בכל חרוז.

אָמְנָם אֲשָׁמֵינוּ עָצְמוּ מִסַּפֵּר. אַנְחוֹת דּוֹרֵנוּ רַבּוּ מִלְּדַבֵּר. אֲשֶׁר לֹא הִקְשַׁבְנוּ גְּעָרָה כְּמֵבִין. אִסָּפוּנוּ מַכּוֹת בִּכְסִיל הֻוַּדְנוּ: דרכך בְּדַבֶּרְךָ לָנוּ שׁוּבָה פָּנֵינוּ הִסְתַּרְנוּ. בְּמִרְמָה בִּקַּשְׁנוּ וְאֵלֶיךָ לֹא שַׁבְנוּ: בְּטוּב לֹא

Gott der Schaaren, Herr Israels, thronend über Cherubim, Du bist Gott, Du allein!

Gott, verherrlicht im Rathe der Heiligen hoch, und furchtbar über Alles rings um ihn!

Und es bekennen die Himmel Deine Wunder, Ewiger! auch Deine Treue in der Schaar der Heiligen.

Auf, lasset uns jubeln dem Ewigen, jauchzen dem Horte unseres Heils.

Begrüßen wir sein Antlitz mit Dank, mit Gesängen jauchzen wir ihm.

Recht und Gerechtigkeit ist Deines Thrones Veste, Milde und Treue erscheinen vor Deinem Antlitze.

Die wir zusammen süße Zwiesprach pflegen, in's Gotteshaus gehen im Volksgewühle.

Dem das Meer gehört und Er hat es gemacht, und das Trockne haben seine Hände gebildet.

In dessen Hand die Seele alles Lebendigen, und der Odem von dem Fleische eines jeglichen Menschen.

הנשמה Der Odem ist Dein, und der Leib Dein Werk, o schone Dein Gebild! Der Odem ist Dein und der Leib — Dein, Ewiger, o thu' um Deines Namens willen. Wir kommen um Deines Namens willen, Ewiger! thu' um Deines Namens willen; Um die Herrlichkeit Deines Namens; denn erbarmender und gnädiger Gott ist Dein Name. Um Deines Names willen, Ewiger! verzeih' unsere Schuld, obwohl sie groß ist.

דרכך Deine Weise, unser Gott, ist Langmuth
Gegen Gute und Böse. Und das ist Dein Ruhm.

למענך Um Deinetwillen, Gott, thu', nicht um unsertwillen.
Sieh wie hier wir stehen, arm an Verdienst und leer.

(In den meisten Gemeinden wird dies Stück nicht gebetet.)

אמנם Fürwahr! Unsere Verschuldungen sind unzählbar, die Seufzer unseres Geschlechtes nicht auszusprechen. Da wir Deiner Mahnung nicht horchten mit verständigem Sinn, umringen uns Schläge, die wir durch thörichten Trotz verdient. Als Du sprachst: Kehr' um, verbargen wir unser Antlitz, nur heuchlerisch suchten wir Dich, und bekehrten uns nicht zu Dir. Im Glücke suchten wir Dich nicht auf, in der Fülle aller Güter vergaßen wir Dich. Wie sollten wir in der Zeit unserer Bedrängniß Dich finden?

דְּרַשְׁנוּךָ. בְּרֹב כָּל שִׁכַחְנוּךָ. בְּעֵת הַצַּר לָנוּ אֵיךְ תִּמָּצֵא:
לְמַעַנְךָ גְּבוּרוֹת אֵין בָּנוּ אֲשֶׁר בָּם נָבֹא. גְּדוּעֵי זְרוֹעַ בְּפֹעַל
כִּתַּת שָׂכָר בֹּשְׁנוּ. גָּמַרְנוּ וְאָכַלְנוּ צִדְקַת אֲבוֹתֵינוּ. גַּם
קֶרֶן גַּם פְּרִי לֹא מָלְאוּ סָפֶק: דרכך דְּכָאוּ מֶנּוּ שְׂכִיּוֹת
הַחֶמְדָּה. הוֹפְקֵי דְלָתֶיךָ בְּכֹחַ וּגְבוּרָה. דוֹבְרֵי בְנַאֲוָה
נַעֲשֶׂינוּ עֲשֵׂה לָנוּ כְּרַחֲמֶיךָ. דְּחֵה מִשְׁפַּט חֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת:
למענך הוּרַקְנוּ וְהֻצַּגְנוּ כְּקַשׁ מִדָּגָן. הָיִינוּ כַּמּוֹץ וְאֵין דּוֹרֵשׁ
לְאָסְפוֹ. הֲלֹא בְּהִלָּקַח דָּגָן בְּעִתּוֹ. הֶצַּת לְשׁוֹן אֵשׁ בְּקַשׁ
הַיָּבֵשׁ: דרכך וּמַה נְּדַבֵּר וּמַה נִּצְטַדָּק. וּמַה נֹּאמַר
וְיוּצַק חֵן בְּשִׂפְתוֹתֵינוּ. וּמִי בַּעַל דְּבָרִים יְדַבֵּר צַחוֹת.
וּבְפִתְחוֹן פִּיו לֹא יִכָּלֵם: למענך

בקצת קהלות מוסיפין זה.

זֶה דַּרְכֵּנוּ כֶּסֶל נַחֲלָנוּ אִוֶּלֶת. וְדִים חוֹטְאִים זוֹלְלִים וְסוֹבְאִים. וּבְכִיתִי
לִבִּי מִי יוּכַל שִׂיחַ. זֶרַע קְבוּרַת רַחַם בָּא וְהוֹלֵךְ בַּהֶבֶל: דרכך
חָזוּת וּמוֹפֵת הָיִינוּ בָּאָרֶץ. חֲתוּמֵי כְאוֹת בְּרִית וְחֻקִּים יְשָׁרִים. חֲשַׁבְנוּ
זֶרַע קֹדֶשׁ בָּנִים לְאֵל חָי. חִלַּלְנוּ וְנִקְרָאנוּ אִם טְמֵאַת הַשֵּׁם: למענך

גבורות Wir haben keine Verdienste, kraft deren wir Dir nahen. Als wären die Arme uns abgehauen im frommen Dienste, sind wir beschämt, wenn Du den Lohn ertheilst. Wir haben die Verdienste der Väter aufgezehrt, und Grundstamm nebst Zins reichen für den Brauch nicht hin. Die anmuthigsten Erscheinungen[1]) sind im Drange uns entschwunden, die an Deine Pforten klopfen durften mit Kraft und Stärke. Nun könnten wir nur mit frechem Trotze fordern. Darum üb' an uns Erbarmen, und wehr' uns ab das Gericht, das kreisende Schwert[2]).

הורקנו Ausgeleert stehen wir da wie Stroh ohne Korn, wie Spreu, die Keiner aufzuraffen achtet; wenn die Frucht zur Zeit ist hinweggebracht, frißt nicht der Flamme Zunge die dürre Stoppel? — Was sollen wir reden? wie uns rechtfertigen? Was sprechen, das wohlgefällig unseren Lippen entströmte? Wer ist so des Wortes Meister, daß er Schönes redete, und nicht beschämt verstummte, wie er aufthut den Mund? —

1) Die Frommen in Israel
2) Die Strafe Gottes

טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת רָע. טֶרֶם לֹא רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל. טֶרֶף לֹא
לָנוּ נִכְסְפָה נַפְשֵׁנוּ. טִבַּחְנוּ רַב וְצָעִיר כְּבְלִיעַת דָּגִים: דרכך יָהּ
בְּדַלּוּתֵנוּ צְדָקָה חוֹנַנְתָּנוּ. יָד בָּנוּ הֶחֱזַקְתָּ בְּעֵת מָטָה יָדֵנוּ. יִדַּעְתָּנוּ
זֹאת עֲשׂוּ וִחְיוּ. יָדַיִם לֹא חָלוּ בָנוּ כְּהַפּוּכַת רָגַע: למענך

יש קהלות שמוסיפין עוד.

כְּחוֹתָם עַל לֵב שַׂמְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ. כְּנֶפֶשׁ קְשׁוּרָה בְּנֶפֶשׁ בַּעֲבוֹתוֹת אַהֲבָה.
כִּי נִתְרוֹעַע תְּבוּר עֲצַבִּים. בְּעֵת חָלַק לִבֵּנוּ אָשַׁמְנוּ מֵעַתָּה: דרכך
לְהֵטִיב אֲמַרְתָּ אֹמֶר לֹא תִפֹּלְתָּ. לֹא שֶׁקֶר בָּנוּ דְּבַר אֱמוּנָתֶךָ. לֵב
וּפֶה לֹא הִשְׁוִינוּ כְּכֶסֶף עַל חֶרֶשׂ. לַעַג שְׂפַת חֲלָקוֹת בְּלֵב וָלֵב
דִּבַּרְנוּ: למענך
מַכַּת הוֹלֵךְ עַל גָּחוֹן הִקְדַּמְתָּ. מוּסָר לִמַּדְתָּ לְבַעֲלֵי לָשׁוֹן. מְעֻנָּשׁ לָשׁוֹן
לֹא יְחֻכַּם פֶּתִי. מַכֵּה רֵעַ בַּסֵּתֶר דַּנְתָּ בְּגַחֲלֵי רְתָמִים: דרכך
נָתַתָּ מוֹרָא עַל לֵב אֲנָשִׁים. נֶדֶר שְׁבוּעוֹת שָׂם בֵּין שְׁנֵיהֶם חַקַּקְתָּ.
נַמְתָּ וְהוֹצֵאתִיהָ עַל נִשְׁבָּעִים לַשָּׁקֶר. נִפְרַצְנוּ בְּאָלָה עַד אָבְלָה
הָאָרֶץ: למענך
סַבַּלְתָּ עוֹלָם כְּרַגְלַיִם לַפִּסֵּחַ. סְמַכְתּוֹ בֶּאֱמֶת וּמִשְׁפָּט וְשָׁלוֹם. סִלַּפְנוּ
מִשְׁפָּט וְגַם כָּשְׁלָה אֱמֶת. סוֹבַבְנוּ לְבַקֵּשׁ שָׁלוֹם וָאָיִן: דרכך
עֶלְיוֹן אַתָּה בְּכִסֵּא רָם וְנִשָּׂא. עֵינֶיךָ מַבִּיטִים שָׁפָל וְדַכָּא. עֲנָוָה בִקְּשׁוּ
פָּצִיתָ וְתִסְתָּרוּ מֵאָף. עֲוֹנוּ בְגַבְהוּת לֵב וְרָמוּ עֵינֵינוּ: למענך
פָּנֶיךָ תָּמִיד בְּחֶמְדַּת אֲרָצוֹת. פָּקַדְתָּ לְשׁוֹקְקָהּ וַתַּצְמִיחַ מִגְדֶּיהָ. פֶּן יִקְבַּע
אָדָם אֱלֹהִים. פְּרִי יְבוּלָהּ תַּתָּ לְמַעֲשֵׂר וְכִחֲשׁוּ מִגְדֶּיהָ: דרכך
צִיָּה יָצַרְתָּ לִמְלֶאכֶת שָׁנִים. צָבָא לֶאֱנוֹשׁ עֲלֵי אֶרֶץ לִמְלֶאכֶת יָמִים.
צִוִּיתָ לְמַרְגּוֹעַ שְׁבִיעִי וְלֹא נָחְנוּ. צְבִי לְשַׁמֵּט שְׁבִיעִית וְהִיא לֹא
שָׁבְתָה: למענך
קִדַּמְנוּ פָּנֶיךָ כִּמְחִיר בְּיַד כְּסִיל. קְנוֹת צִדְקוֹתֶיךָ בְּתוֹדָה בְּלִי לֵב. קַבֵּל
כְּנִיחֹחַ מְעַט בִּצְדָקָה. קַבֵּל נָא אֲמָרֵינוּ כְּקֹמֶץ מִנְחַת דָּל: דרכך
רַדְנוּ וְלֹא נָבוֹא בְמֶרְיֵנוּ אָמַרְנוּ. רָם בָּנוּ תִכְפַּפְתָּ כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן. רְחַקְתָּנוּ
בִּשְׂמֹאל קָרֵב בְּיָמִין. רָאֵה שְׂאוֹר לְבָבֵנוּ יֵצֶר הַנְּעוּרִים: למענך
שַׁבְנוּ בְּגֹדֶל לֵב כְּסִיל וְכַעַס בְּחֵיק אֱוִיל. שׁוֹט כְּלִימַּת עָנִי עָלָה
בְחֶלְקֵנוּ. שׁוּר נָא בְעָנְיֵנוּ וְחַלֵּץ עָנִי בְעָנְיוֹ. שַׁחַת אִם נֵרֵד יְקַדְּמוּנוּ
רַחֲמֶיךָ: דרכך

תַּעֲלֶה אֲרוּכָה לְעָלֶה נִדָּף. תְּנַחֵם עַל עָפָר וָאֵפֶר. תַּשְׁלִיךְ חֲטָאֵינוּ וְתָחֹן מַעֲשֶׂיךָ. תֵּרֶא כִּי אֵין אִישׁ עֹשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה:

אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ:
כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

הַאֲזִינָה יְיָ תְּפִלָּתֵנוּ וְהַקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעֵנוּ מַלְכֵּנוּ וֵאלֹהֵינוּ כִּי אֵלֶיךָ נִתְפַּלָּל:

תְּהִי נָא אָזְנְךָ קַשֶּׁבֶת וְעֵינֶיךָ פְּתוּחוֹת אֶל תְּפִלַּת עֲבָדֶיךָ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְשָׁמַעְתָּ מִן־הַשָּׁמַיִם מִמְּכוֹן שִׁבְתְּךָ אֶת־תְּפִלָּתָם וְאֶת־תְּחִנָּתָם וְעָשִׂיתָ מִשְׁפָּטָם וְסָלַחְתָּ לְעַמְּךָ אֲשֶׁר חָטְאוּ לָךְ:

חעלה Laß Heilung keimen dem verwehten Blatte,
O habe Mitleid mit Staub und Asche.
Wirf hinweg unsere Sünden, und schau' schonend auf Dein Werk.
Sieh, kein Mann ist da, der für uns einstehet. Thue Du mit uns der Gnade Werk!

אל (Gem.) Gott, König, sitzend auf des Erbarmens Thron, in Milde waltend, verzeihend die Sünden seines Volkes, der nachsichtig die ersten lässet entschwinden, in Fülle Verzeihung den Sünd'gen, Vergebung den Frevelnden gewährt, der mit allem Sterblichen gnädig verfährt, nicht nach ihrer Bosheit vergilt ihnen! Gott, Du hast uns gelehrt, Dich bei Deinen dreizehn Gnadennamen anzurufen [1]), denk' uns heute des an sie geknüpften Bundes, wie Du sie kund gemacht dem Demuthreichen [2]) in der Vorzeit, wie es heißt: Und es ließ sich herab der Ewige in einer Wolke und stellte sich dort zu ihm, und er rief beim Namen: Ewiger!

ויעבר (Gem.) Und der Ewige zog vorüber vor seinem Angesichte und rief:

יי Ewiger, Ewiger — Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Gnade dem tausendsten Geschlechte, der vergiebt Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft. —

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld, und setz' uns als Erbe ein. Verzeih' uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König, denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden.

האזינה (Gem.) Vernimm, Ewiger! unser Gebet, und horch auf die Stimme unseres Flehens. Horch auf die Stimme unseres Flehens, unser König, unser Gott; denn zu Dir beten wir. O sei Dein Ohr gerichtet und Deine Augen geöffnet dem Gebete Deiner Knechte, des Volkes Jisrael. Und hör' aus Deinen Himmeln, aus der Stätte Deines Wohnsitzes, ihr Gebet und Flehen, und thu' ihnen ihr Recht, und verzeihe Deinem Volke, was sie gegen Dich gesündigt.

---

1) Die hier bald folgenden Bibelverse; „Ewiger, Ewiger — Gott, barmherzig u. s. w. (2. M. 34, 6. 7) enthalten — nach einer alten Zählung dreizehn — Benennungen Gottes, durch welche sein überwiegend gnädiges Walten bezeichnet wird. Dem Moscheh auf seine Bitte (2. M 33, 13. 18) als die „Wege Gottes" offenbart, dienten ihm diese Gottesnamen später als gnadenerweckender Anruf, da er auf's neue um Verzeihung für sein Volk betete (4. M. 14, 18), und so kehren sie auch bei uns als Eingang oder Schluß vieler Gebete häufig wieder.

2) Moscheh.

רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנוּ: אַל תָּבֹא בְמִשְׁפָּט
עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:
כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה
עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב
לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ:
יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:
ח׳ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה
לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר:
ח׳ וַיֹּאמֶר יְהוָֹה סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:
הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שׁוֹמְמֹתֵינוּ
וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ: כִּי לֹא עַל צִדְקוֹתֵינוּ
אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים.

רחמיך Dein Erbarmen ist groß, Ewiger! nach Deinen Aussprüchen erhalte uns. Gehe nicht in's Gericht mit uns: denn vor Dir kann kein Lebender gerecht erscheinen.

כרחם Wie sich erbarmt der Vater über Kinder, so erbarme Dich über uns. Bei dem Ewigen ist die Hülfe, über Dein Volk komme Dein Segen. Selah. — Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Zuversicht uns der Gott Jaakobs. Selah. — Gott der Heerschaaren, glücklich der Mann, der auf Dich vertraut! — Ewiger, hilf! Der König erhör' uns am Tage, da wir rufen.

סלח O verzeihe die Sünde dieses Volkes nach der Größe Deiner Huld, und wie Du schon vergeben hast diesem Volke, von Mizrajim bis hierher! Und dort heißt es: Und der Ewige sprach: Ich habe verziehen nach deinem Worte[1]).

הטה Neige, mein Gott! Dein Ohr und höre, thu' auf Deine Augen und schaue unsere Trümmer und die Stadt, über welche Dein Name genannt ist. Denn nicht um unserer frommen Werke

1) 4. Mos. 14, 19. 20.

אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי. כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

חזן מיוסד ע"פ א"ב.

סְלַח נָא אֲשָׁמוֹת וּפְשָׁעֵי לְאֻמֶּךָ.
לַעֲוֹן בָּנֶיךָ בַּל יֶחֱרֶה זַעְמֶךָ:
סְלַח נָא גְּעוּלִם וִיחַיּוּ מִמְּקוֹר עַמֶּךָ.
לַעֲוֹן דְּגָלֶיךָ שָׂא וְתִנָּחֵם כִּנְאֻמֶךָ:
סְלַח נָא הַכֹּל מוֹדִים וְעוֹזְבִים כִּרְשׁוּמֶךָ.
לַעֲוֹן וָפֶשַׁע מְחֹל לְמַעַן שְׁמֶךָ:
סְלַח נָא זְדוֹנוֹת וּשְׁגָגוֹת לִבְרוּאֵי לִשְׁמֶךָ.
לַעֲוֹן חֲטָאֵימוֹ חַטֵּא בִּנְדִיבַת גִּשְׁמֶךָ:
סְלַח נָא טֶפֶשׁ טִפְּלוּת רִשְׁעֵי עַמֶּךָ.
לַעֲוֹן יְדִידֶיךָ יְבֻקַּשׁ וְאֵינֶנּוּ כִּנְאֻמֶךָ:

willen legen wir unser Gebet vor Dich hin, sondern wegen Deines großen Erbarmens. Herr, erhöre, Herr, verzeihe, Herr, horch auf und thue, säume nicht, um Deinetwillen, mein Gott! Denn Dein Name ist ja genannt über Deine Stadt und Dein Volk [1]).

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

סלח (Vorb.) Verzeih', Herr, Deiner Schaar, Vergeh'n und Fehle nimm,
Ob Deiner Kinder Schuld entbrenne nicht Dein Grimm!
Verzeih' unwürd'ges Thun, laß leben sie durch Dich,
Vergieb den Dir Getreu'n und mild das Urtheil sprich!
Verzeih'! Bekennend sieh hier Alle voller Reue,
Vergieb Unthat, Vergehn, um Deines Namens Treue!
Verzeih' Irrwahn und Fehl mit Deinem Dienst Betrauten
Daß, sühnend sie von Schuld, der Gnade Güsse thauten!
Verzeih', was Thorensinn und Frevel sich vermessen!
Suchst Du des Lieblings Schuld, o wäre sie vergessen!

סְלַח נָא כַּחַשׁ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְעֻמָּךְ.
לַעֲוֹן לְקוֹיֶיךָ כַּפֵּר בְּטוּב טַעֲמָךְ:
סְלַח נָא מְרִי מְיַחֲלֶיךָ וּמְיַחֲדֶיךָ בְּעוֹלָמֶךָ.
לַעֲוֹן נִדָּחִים מְחֵה וּבְנֵה אוּלָמֶךָ:
סְלַח נָא סִלּוּפָם וְגוֹנְנֵם בְּסֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ.
לַעֲוֹן עֲבָדֶיךָ עֲלֵם וּכְבוֹשׁ בְּעִלּוּמֶךָ:
סְלַח נָא פֶּן־יֵעָנְשׁוּ מִמְּרוֹמֶךָ.
לַעֲוֹן צֹאנְךָ שַׁבַּח וְהִיא תְּהִלָּתְךָ וְרוֹמְמֶךָ:
סְלַח נָא קְלוֹנָם וַחֲמוֹל עָלֵימוֹ מִמְּרוֹמֶךָ.
לַעֲוֹן רְחוּמֶיךָ תִּשָּׂא מִלְּצוּרָם בְּחֶרְמֶךָ:
סְלַח נָא שֶׁמֶץ תַּעְתּוּעַ תּוֹעֵב רְחוּמֶיךָ.
לַעֲוֹן תְּמִימֶיךָ הַעֲבֵר כְּגֹדֶל רַחֲמֶיךָ:

*אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל
עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה

Verzeih die Lüge der in Demuth Dir Gebeugten,
Der Dir Gehör'gen Fehl, — in Gnaden, mildgeneigten
Verzeih Dein Harrenden, bezeugend Dich der Welt,
Lösch der Versprengten Trotz, und baue neu Dein Zelt.
Verzeih der Blindheit Wahn! Schirm' uns mit Friedensfülle,
Verbirg der Knechte Schuld, und schonend sie verhülle.
Verzeih! daß Strafe nicht sie treff' aus Deinen Höh'n!
Vergiß der Heerde Schuld! Das ist Dein Schmuck, so schön!
Verzeih die Schmach! O mild aus Deinen Himmeln siehe,
Vergieb den Theuren, daß nicht Straf' in's Netz sie ziehe!
Verzeih der Freunde Fehl, unwürd'gen Sündenfleck,
Den Dir Getreu'n voll Huld spül' jeden Makel weg!

*) Uebersetzung S. 44.

לַחַטָּאִים וּסְלִיחָה לַפּוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וַיֵּרֶד יְהוָֹה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָֹה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ:

כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

אַל תָּבֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה נְּדַבֵּר וּמַה נִּצְטַדָּק: אֱלֹהֵינוּ בֹּשְׁנוּ בְּמַעֲשֵׂינוּ וְנִכְלַמְנוּ בַּעֲוֹנֵינוּ: אֱלֹהֵינוּ בֹּשְׁנוּ וְנִכְלַמְנוּ לְהָרִים אֱלֹהֵינוּ פָּנֵינוּ אֵלֶיךָ: יָדַעְנוּ כִּי חָטָאנוּ וְאֵין מִי יַעֲמוֹד בַּעֲדֵנוּ. שִׁמְךָ הַגָּדוֹל יַעֲמָד־לָנוּ בְּעֵת צָרָה:

אל (Gem.) Gehe nicht mit uns in's Gericht; denn vor Dir kann kein Lebender gerecht erscheinen. Was sollen wir sprechen vor Dir, Ewiger, unser Gott, was reden, und was zur Rechtfertigung vorbringen? Unser Gott! wir sind beschämt durch unsere Werke und schmachbedeckt durch unsere Sünden. Unser Gott, wir sind beschämt und schmachbedeckt, zu erheben, unser Gott, unser Angesicht zu Dir. Wir wissen, daß wir gesündigt, und Keiner, der für uns einsteht. Dein großer Name möge uns beistehen zur Zeit der Bedrängniß.

רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנוּ: אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:

כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:

כִּי לֹא עַל צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

חזן ע"פ א"ב.

אָמְנָם כֵּן, יֵצֶר סוֹכֵן, בָּנוּ.
בָּךְ לְהַצְדִּיק, רַב צֶדֶק, וַעֲנֵנוּ סָלַחְתִּי:
גְּעַל מְרַגֵּל, וְגַם פַּגֵּל, סִפְרוֹ.
דּוֹד שׁוֹאֵג בְּקוֹל, יִתֵּן קוֹל, דְּבָרוֹ סָלַחְתִּי:
הַס קַטֵּגוֹר, וְקַח סַנֵּגוֹר, מְקוֹמוֹ.
וִיהִי יְיָ לְמִשְׁעָן, לוֹ לְמַעַן, נְאֻמוֹ סָלַחְתִּי:

רחמיך Dein Erbarmen ist groß, Ewiger! nach Deinen Aussprüchen erhalte uns am Leben! Gehe nicht in's Gericht mit uns; denn vor Dir kann kein Lebender gerecht erscheinen.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

אמנם (Vorb.) In der Brust Sündenlust ist uns eingeboren.
Du voll Huld, tilge Schuld, künd' uns an Vergebung!
Stoße fort Klägers Wort. Seine Schrift verschmähe
Rufe laut, uns vertraut, freundlich zu — Vergebung!
Still, Du Feind! Nimm, o Freund! ein des Klägers Stelle!
Stütz' ihm sei Gottes Treu. Und sein Spruch: Vergebung!

זְכוּת אֶזְרָח, גַּם יִפְרַח, לְשׁוֹשַׁנָּה.
חֵטְא הָעֵבֶר, וְקוֹל הַגֶּבֶר, מִמְּעוֹנָה סָלַחְתִּי:
טוֹב וְסַלָּח, מֹחֵל וְסֹלֵחַ, אֲשֵׁמִים.
יָהּ הַקְשֵׁב, וְגַם הָשֵׁב, מִמְּרוֹמִים סָלַחְתִּי:
כְּאֵב תַּחֲבוֹשׁ, וּבְצוּל תִּכְבּוֹשׁ, עֲוֹנִי
לְךָ תְּהִלָּה, אֱמוֹר מִלָּה, לְמַעֲנִי סָלַחְתִּי:
מְחֵה פֶּשַׁע, וְגַם רֶשַׁע, בְּנֵי בְרִית.
נְהַג חַסְדְּךָ, כֵּן הוֹדְךָ, לִשְׁאֵרִית סָלַחְתִּי:
סְכוּת רַחֲשִׁי, וְגַם לַחֲשִׁי, תִּרְצֶה.
עָוֹן נוֹשֵׂא, לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה, וְתִפְצֶה סָלַחְתִּי:
פְּנֵה לְעֶלְבּוֹן, מְקוֹם עָוֹן, לְהָשִׂים.
צַחַן הָסֵר, וְגַם תְּבַשֵּׂר, לְבָךְ חוֹסִים סָלַחְתִּי:
קוֹלִי שְׁמַע, וּרְאֵה דֶמַע, עֵינִי.
רִיב רִיבִי, שְׁעֵה נִיבִי, וַהֲשִׁיבֵנִי סָלַחְתִּי:
שֶׁמֶץ טַהֵר, כְּעָב מַהֵר, כְּנֶאֱמַר.
תְּמַחֶה פֶּשַׁע, לְעַם נוֹשַׁע, וְתֹאמַר סָלַחְתִּי:

Vaters Treu' blüh' auf's Neu' auf zum Heil der Rose[1]).
Sünd' entnimm! Gottes Stimm' rufe laut Vergebung!
Mild und lieb, o vergieb schwere Sündenschulden.
Aus den Höh'n hör' uns fleh'n und künd' an Vergebung!
Heile Schmerz! Senk' ins Herz tiefer Fluth die Sünde.
Dir zum Preis o verheiß' meiner Schuld Vergebung!
Missethat und Verrath Deiner Theuren lösche.
Gnadenthum ist Dein Ruhm. Für den Rest — Vergebung!
Was Gebet fromm erfleht, höre wohlgefällig.
Tilge Schuld, übe Huld, und sprich aus: Vergebung!
Blicke nach unserer Schmach an der Sünden Stelle.
Sündenfleck lösche weg, künd' uns an Vergebung!
Meine Stimm' o vernimm! Sieh' im Aug' die Thräne.
Sei mein Hort, hör' mein Wort, und sprich aus: Vergebung!
Schmutz entfleuch Wolken gleich, wie Du hast verheißen.
Fleckenrein laß uns sein, und Dein Spruch: Vergebung

1) Israel, nach Hohel. 2, 1.

*אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיֵּרֶד יְהֹוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהֹוָה עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְהֹוָה יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ: כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

פותחין הארון. פזמון.

כִּי הִנֵּה כַּחֹמֶר בְּיַד הַיּוֹצֵר. בִּרְצוֹתוֹ מַרְחִיב וּבִרְצוֹתוֹ מְקַצֵּר. כֵּן אֲנַחְנוּ בְיָדְךָ חֶסֶד נוֹצֵר. לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כי (Vorb. u. Gem.) So wie der Thon in des Töpfers Hand,
Der nach Willen ihn preßt und dehnet und spannt.
So sind wir in Deiner Macht,
Der mild und schirmend liebt und wacht.
O schau' auf den Bund, und nicht, was sündig das Herz gedacht.

---

*) Uebersetzung S. 44.

כִּי הִנֵּה כָּאֶבֶן בְּיַד הַמְסַתֵּת. בִּרְצוֹתוֹ אוֹחֵז
וּבִרְצוֹתוֹ מְכַתֵּת. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ מְחַיֶּה
וּמְמוֹתֵת:
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּגַּרְזֶן בְּיַד הֶחָרָשׁ. בִּרְצוֹתוֹ דִּבֵּק
לֶאָוֹר וּבִרְצוֹתוֹ פֵּרַשׁ. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ
תּוֹמֵךְ עָנִי וָרָשׁ.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּהֶגֶה בְּיַד הַמַּלָּח. בִּרְצוֹתוֹ אוֹחֵז
וּבִרְצוֹתוֹ שִׁלַּח. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ אֵל
טוֹב וְסַלָּח.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

So wie der Stein in des Bildners Gewalt,
Den er nach Willen zertrümmert und formt zur Gestalt,
So sind wir in Deine Hand gegeben,
Der Tod verhängt und spendet Leben.
O schau' auf den Bund und nicht auf sünd'gen Triebes Weben!

So wie das Eisen in des Meisters Hand,
Das nach Willen er schmelzt in der Gluth, ihr hält abgewandt,
So sind wir in Deine Hand gelegt,
Der Arme stützt und Bedürft'ge hegt.
O schau' auf den Bund, nicht auf den Trieb, der sich sündig regt!

So wie das Ruder, vom Schiffer geführt,
Das nach Willen er hemmt, und rüstig rührt,
So sind wir in Deinen Händen,
Allgüt'ger, der gütig Verzeihung kann spenden.
O schau' auf den Bund, nicht auf die Sünde wolle den Blick Du wenden

כִּי הִנֵּה כַּזְּכוּכִית בְּיַד הַמְזַגֵּג. בִּרְצוֹתוֹ חוֹגֵג וּבִרְצוֹתוֹ מְמוֹגֵג. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ מַעֲבִיר זָדוֹן וְשׁוֹגֵג.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּיְרִיעָה בְּיַד הָרוֹקֵם. בִּרְצוֹתוֹ מְיַשֵּׁר וּבִרְצוֹתוֹ מְעַקֵּם. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ אֵל קַנָּא וְנוֹקֵם. לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר: כי הנה

כִּי הִנֵּה כַּכֶּסֶף בְּיַד הַצּוֹרֵף. בִּרְצוֹתוֹ מְסַגְסֵג וּבִרְצוֹתוֹ מְצָרֵף. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ מַמְצִיא לְמָזוֹר תֶּרֶף. לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר:

כִּי הִנֵּה כַּחֹמֶר בְּיַד הַיּוֹצֵר. בִּרְצוֹתוֹ מַרְחִיב וּבִרְצוֹתוֹ מְקַצֵּר. כֵּן אֲנַחְנוּ בְּיָדְךָ חֶסֶד נוֹצֵר.
לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תֵּפֶן לַיֵּצֶר:

סוגרין הארון.

So wie das Glas in Schmelzers Hand sich findet,
Das nach Willen er schmelzt, nach Willen ründet,
So sind wir in Deiner Hand,
Vor deß Gnadenspruch stets Sünd' und Irrthum schwand.
O schau' auf den Bund, nicht auf des sünd'gen Triebes Tand.

So wie der Teppich in Wirkers Hand,
Den nach Willen er krümmt und gerade spannt,
So sind wir in Deinen Gewalten,
Der strafend und rächend Gericht wird halten.
O schau' auf den Bund und nicht auf des Triebes sünd'ges Schalten

Wie in des Schmelzers Hand edlen Silbers Gut,
Das nach Willen er versetzt, die Schlacke von ihm thut,
So sind auch wir in Deiner Hand,
Der jeder Wunde anlegt den Verband.
O schau' auf den Bund, nicht — was sündig das Herz empfand!

*אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וַיֵּרֶד יְהוָֹה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָֹה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נוֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נוֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ: כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

ק׳ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: אַל־תִּזְכָּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רִאשׁוֹנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד: זָכְרֵנוּ יְיָ בִּרְצוֹן עַמֶּךָ פָּקְדֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ

זכור (Gem.) Gedenke Deines Erbarmens, Ewiger! und Deiner Gnaden, denn sie sind von Ewigkeit her. Gedenk' uns nicht die Sünden der Früheren; eilends mög' uns entgegen kommen Dein Erbarmen; denn wir sind sehr verkümmert. Gedenk' unser, Ewiger! in der Deinem Volke zugewandten Huld, such' uns heim mit Deiner Hülfe. Gedenke Deiner Gemeinde, die Du Dir geeignet

*) Uebersetzung S. 44.

בּוֹ: זְכוֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלָיִם אַהֲבַת צִיּוֹן אַל תִּשְׁכַּח
לָנֶצַח: זְכוֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֶת־יוֹם יְרוּשָׁלָיִם הָאֹמְרִים
עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ: אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי עֵת
לְחֶנְנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד: זְכוֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל
עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת־
זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם. וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי
אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב. אַל תֵּפֶן אֶל קְשִׁי הָעָם הַזֶּה וְאֶל רִשְׁעוֹ
וְאֶל חַטָּאתוֹ:

אַל נָא תָשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ
וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

חָטָאנוּ צוּרֵנוּ. סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

in der Vorzeit, die Du erlöst zum Stamme Deines Besitzes, des Zijonsberges, auf dem Du Deinen Sitz genommen. Gedenk', Ewiger, der Zuneigung zu Jeruschalajim, der Liebe zu Zijon vergiß nicht ewiglich. Gedenk', Ewiger! den Söhnen Edoms den Tag Jeruschalajims, jenen, die sprachen: Wühlet, wühlet bis auf den Grund darin! Du wirst aufstehen, Dich Zijons erbarmen; denn es ist Zeit, es zu begnadigen; denn die Frist ist gekommen. Gedenke dem Abraham, Jizchak und Jisrael, Deinen Knechten, denen Du einen Schwur gethan bei Dir, und sprachest zu ihnen: Mehren will ich euren Samen, wie die Sterne des Himmels; und dieses ganze Land, das ich verheißen, werd' ich geben eurem Samen, daß sie es besitzen auf ewig. Gedenke Deinen Knechten, Abraham, Jizchak und Jaakob; wende Dich nicht zur Hartnäckigkeit dieses Volkes und zu seinem Frevel und zu seiner Sündigkeit.—

אל (Vorb. u. Gem.) O laß es uns nicht zur Sünde gereichen, daß wir thöricht gewesen und gefehlt!

חטאנו (Vorb. u. Gem.) Gesündigt haben wir, unser Hort! Verzeih' uns, unser Schöpfer.

(In den meisten Gemeinden beginnt man hier sogleich הן יעביר S. 58.)

ע"פ א"ב משולש וכל חרוז יתום על לשון פסוק ממקראי קדש ובחרוז **האחרון** חתום שמעון בר יצחק:

ח' אוֹתְךָ אֶדְרוֹשׁ וְאֵלֶיךָ אֶתְוַדָּע. גָּדוֹל בִּיהוּדָה וּבְיִשְׂרָאֵל נוֹדָע.

הֵן אַתָּה חֲקַרְתָּנוּ וַתֵּדָע. כִּי פְשָׁעַי אֲנִי אֵדָע:

אֵדַע אֲבָל אֲשֵׁמִים אֲנָחְנוּ. וּמֵהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ לֹא זֻנָּחְנוּ.

ק"וח הֵן, אֵלָיו כַּפַּיִם שִׁטַּחְנוּ. כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ:

ח' בָּטַחְנוּ בְשִׁמְךָ לְנֶפֶשׁ תַּאֲוָה. וְהִפְקַנוּ מָגֵן בְּלִי גַאֲוָה.

הֵן בְּמָעֻזְּךָ לַדַּל תִּקְוָה. כִּי הִשְׁפִּילוּ וַתֹּאמֶר גֵּוָה:

גֵּוָה גֵּאִים עָלַי מַגְדִּילִים. בְּרָגְזָ שְׁבֵעִים לֹא נֶחְדָּלִים.

ק"וח הֵן, גֹּלַל הַמֵּצִיק מִתְדַּלְדְּלִים. כִּי רֹצֵץ עָזַב דַּלִּים:

ח' דַּלִּים דִּינְךָ פָּחֲדוּ וָרָהוּ. בָּאִים כְּמוֹרָה וְעוֹזֵב לְרַחֲמוּהוּ.

הֵן, דָּפְנָם הַיּוֹם תְּכַפְּרֵהוּ. כִּי יוֹם כִּפֻּרִים הוּא:

הוּא הוֹד וְהָדָר יִלְבָּשׁ. יָשׁוּב יְרַחֵם וְעָוֹן יִכְבֹּשׁ.

ק"וח הֵן, הָמְתַּק בְּפִי כִּדְבָשׁ. כִּי הוּא יַכְאִיב וְיֶחְבָּשׁ:

ח' וְיֶחְבַּשׁ וְלִשְׁמוֹ כָּל יוֹדוּ. כִּי יָסִיר מַשְׂאַת כְּבֵדוּ.

הֵן, וְעַמּוֹ לְפָנָיו יִתְוַדּוּ. כִּי בַדָּבָר אֲשֶׁר זָדוּ:

זָדוּ זְדוֹנוֹת וּשְׁגָגוֹת שְׁגוּיִם. סְלַח נָא בְּפִימוֹ הֲגוּיִם.

ק"וח הֵן, זַכֵּם לִתְחִי אֲחוּיִם. כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים:

(בקצת קהלות אומרים כאן אל מלך יושב.)

ח' חַיִּים חֵן לְעַם מְנַטְּלֶיךָ. לֵבָב עִקֵּשׁ מֵהֶם בְּבַטְּלֶךָ.

הֵן, חַשְׁרַת מֵי טֹהַר בְּהַטִּילֶךָ. כִּי טַל אוֹרוֹת טַלֶּךָ:

טַלֶּךָ טְלָאֶיךָ בּוֹ לְהִתְכַּפֵּר. הָעֵת תַּמְצִיאֵם סְלִיחָה וְכֹפֶר.

ק"וח הֵן, טַהֲרֵם כָּאָמוּר בַּסֵּפֶר. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר:

ח' יְכַפֵּר יִרְצֶה כְּאָז בְּחַעֲלִיּוֹתַי. בִּהְיוֹת אֲרִיאֵל בְּבֹחַן עֲלִיּוֹתַי.

הֵן, יָדַעְתָּ פִּקּוּק חֲלִיּוֹתַי. כִּי אַתָּה קָנִיתָ כִלְיוֹתָי:

כִּלְיוֹתַי כְּטוּחֵי אָכִין לְעָבְדוֹ. וְתֶעֱרַב לְפָנָיו תְּחִנַּת עַבְדּוֹ:

ק"וח הֵן, כַּבֵּד יְכַבֵּד מְכַבְּדוֹ. כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.

ח׳ לְבַדּוֹ לוֹ לְהִתְחוֹלֵל כָּל־אֱנוֹשׁ. אָוֶן לֹא יִתְבּוֹנֵן לֶאֱנוֹשׁ:
הֵן, לֹא טוֹב לַצַּדִּיק לַעֲנוֹשׁ. כִּי יִרְבֶּה אֱלוֹהַּ מֵאֱנוֹשׁ:
מֵאֱנוֹשׁ מִמַּעֲשָׂיו יָגֹרְתִּי וְאֵימָתִי. פֶּן אֶכָּשֵׁל כַּאֲשֶׁר אָשַׁמְתִּי.
ק״וח הֵן, מִיַּחֵל שִׁוִּיתִי וְרוֹמַמְתִּי. כִּי אַחֲרֵי שׁוּבִי נִחַמְתִּי:

(בקצת קהלות אומרים כאן אל מלך יושב.)

ח׳ נִחַמְתִּי נֶפֶשׁ נַעֲנָה לְהָשָׁם. הִתְוַדּוּת הַיּוֹם נִסְתָּר וּמְפֻרְסָם.
הֵן, נֶצַח לְכַפּוּר הוּשָׂם. כִּי בְרִית עוֹלָם שָׂם:
שָׂם סְלִיחָה לְהוֹעִיל לְלַמְּדִי. תְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת כְּזִבְחֵי תְמִידִי.
קו״ח הֵן, סִימָה בְצִלּוֹ לְהַעֲמִידִי. כִּי יָדַע דֶּרֶךְ עִמָּדִי:
ח׳ עִמָּדִי עֲשׂוֹת חֶסֶד בְּהַפְלִיאֶךָ. כִּי תְבַקֵּר צֹאנְךָ וּטְלָאֶיךָ.
הֵן, עָלֶיךָ יַעֲזוֹב חֵילֶךָ. כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאֶךָ:
פִּלְאֲךָ פְּעוֹל יְרֵאֶיךָ לְנָצְרָם. הֱיוֹת יִרְאַת יְיָ אוֹצָרָם.
ק״וח הֵן, פְּלִילֵינוּ לֵידַע בְּהִתְבַּצְּרָם. כִּי לֹא כְצוּרֵנוּ צוּרָם:
ח׳ צוּרָם צוּר יִשְׂרָאֵל וּקְדוֹשׁוֹ. יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם לְעֵינֵיהֶם בְּהִתְקַדְּשׁוֹ.
הֵן, צָמְחָה יְשׁוּעָה לְמַקְדִּישׁוֹ. כִּי הִשְׁקִיף מִמְּעוֹן קָדְשׁוֹ:
קָדְשׁוֹ קָמַם קְדֹשָׁיו לְהַקְרִיבָם. לְהַצִּיב הוֹד שְׁבִינָתוֹ בְּקִרְבָּם.
ק״וח הֵן, קוּמוּ יֵחַתּוּ מְרִיבָם. כִּי יְיָ יָרִיב רִיבָם:
ח׳ רִיבָם רִיב שׂוֹטְנֵיהֶם לִבְלוֹם. יִדְּמוּ פֶּה קַטֵּגוֹרִים לֶאֱלוֹם.
הֵן, רַעְיָתְךָ תְּהַלֶּלְךָ לְעוֹלָם. כִּי אַחֲרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם:
שָׁלוֹם שְׂפוֹת לְהוֹרִיחַ נְהָרָה. הֲגִיגֵנוּ בִּין כְּמִנְחָה טְהוֹרָה.
ק״וח הֵן, שִׁבְחֲךָ תַּגִּיהַּ כָּאוֹרָה. כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה:
ח׳ תּוֹרָה שָׁמְעוּ נֶאֱמָנֶיךָ בְּסִינַי. רְצוּיָה יְצָרִיהָ חֲקוּקָה לְעֵינַי.
הֵן, הַיּוֹם יְכַפֵּר לַאֲמוּנַי. כִּי אֵל רַחוּם יְיָ:
ק״וח יְיָ יְנַהֲלֵנוּ עַלְמוּת לְנַהֲגָה. וְיָסִיר מִמֶּנּוּ אַף וְתוּגָה.

הֵן יַעֲבִיר זָדוֹן לִמְשׁוּגָה. כִּי לְכָל הָעָם בִּשְׁגָגָה:
חָטָאנוּ צוּרֵנוּ. סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

Digitized by Google

וְכוֹר לָנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ׃ וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר׃

וְכוֹר לָנוּ בְּרִית רִאשׁוֹנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ׃ וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ׃ עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמָה שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ׃ וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם׃

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב׃ כִּי אֵל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־

זכור (Gem.) Gedenk' uns des Vaterbundes, wie Du verheißen: Und Ich werde denken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werd' Ich denken und des Landes denken. — Gedenk' uns des Bundes mit den Früheren, wie Du verheißen: Und Ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Früheren, die Ich herausgeführt aus dem Lande Mizrajim vor den Augen der Völker, daß Ich ihnen zum Gott werde; Ich der Ewige. — Thue mit uns, wie Du uns versichert: Und auch noch dann, wenn sie sind im Lande ihrer Feinde, verachte und verwerf' Ich sie nicht, sie aufzureiben, zu brechen meinen Bund mit ihnen. Denn Ich bin der Ewige, ihr Gott. — Erbarme Dich über uns und verderb' uns nicht, wie es heißt: Denn ein barmherziger Gott ist der Ewige, dein Gott. Er läßt nicht von dir und verderbt dich nicht und vergißt

בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: מוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה אֶת־שְׁמֶךָ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־
לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־
לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ: הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ
כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ וְשָׁב
וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה:
קַבֵּץ נִדָּחֵינוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· אִם יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמָיִם
מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ: הִמָּצֵא לָנוּ
בְּבַקָּשָׁתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וּבִקַּשְׁתֶּם מִשָּׁם אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ
וּמָצָאתָ כִּי תִדְרְשֶׁנּוּ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ: מְחֵה
פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה
פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ

nicht den Bund mit deinen Vätern, den Er ihnen beschworen. — Oeffne unser Herz, zu lieben Deinen Namen, wie es heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele um deines Lebens willen. — Führe zurück unsere Vertriebenen und erbarme Dich unser, wie es heißt: Und es wird zurückkehren der Ewige, dein Gott, zu deinen Vertriebenen und sich dein erbarmen, zurückkehren und dich sammeln aus allen Völkern, dahin dich zerstreuet hat der Ewige, dein Gott. — Sammle unsere Verstoßenen, wie es heißt: Wenn ein Verstoßener von dir sein wird am Ende des Himmels von dort wird Er dich sammeln, der Ewige, dein Gott, und von dort dich holen. — Lasse Dich von uns finden, wenn wir Dich suchen, wie es heißt: Und du wirst suchen von dort den Ewigen, deinen Gott, und du wirst ihn finden, wenn du nach ihm verlangest mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele. - Lösch' unsere Missethaten ab um Deinetwillen, wie Du verheißen: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten um meinetwillen

כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן
חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: הַלְבֵּן חֲטָאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג
וְכַצֶּמֶר כְּמָה שֶׁכָּתוּב. לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ
חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע
כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זְרוֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ כְּמָה
שֶׁכָּתוּב. וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל
טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: כַּפֵּר חֲטָאֵינוּ
בַּיּוֹם הַזֶּה וְטַהֲרֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ
תִּטְהָרוּ: הֲבִיאֵנוּ אֶל הַר קָדְשֶׁךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּבֵית תְּפִלָּתֶךָ
כְּמָה שֶׁכָּתוּב. וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית
תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי
בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים:

und deiner Sünden gedenk' Ich nicht. Lösch' unsere Missethaten ab wie Wolk' und Nebel entfleucht, wie Du verheißen: Ich habe wie Gewölk abgelöscht deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Sünden. Kehre zu mir zurück, denn Ich habe dich erlöst. — Laß unsere Sünden weiß werden wie Schnee und Wolle, wie es heißt: Wohlan, wir wollen mit einander es ausmachen! spricht der Ewige: Wenn eure Sünden sind wie Purpur, — wie Schnee sollen sie weiß werden; und sind sie roth wie der Purpurschnecke Saft, — wie Wolle sollen sie (weiß) werden. — Spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie es heißt: Und Ich werde auf euch sprengen reines Wasser, daß ihr rein werdet. Von all euren Unreinheiten und all euren Götzen werde Ich euch reinigen. — Vergieb unsere Sünden an diesem Tage und reinige uns, wie es heißt: Denn an diesem Tage sühnt Er euch, um euch zu reinigen; von all euren Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Bring' uns nach Deinem heiligen Berge, und erfreu' uns in Deinem Bethause, wie es heißt: Und Ich bringe sie nach meinem heiligen Berge, und erfreue sie in meinem Bethause. Ihre Ganz- und Schlachtopfer sollen zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. —

Digitized by Google

חו״ק שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

חו״ק
הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

ק אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה הֲגִיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ: אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קָדְשְׁךָ אַל תִּקַּח מִמֶּנּוּ: אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחֵנוּ אַל תַּעַזְבֵנוּ: אַל תַּעַזְבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ: עֲשֵׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שׂוֹנְאֵינוּ וְיֵבֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְיָ עֲזַרְתָּנוּ וְנִחַמְתָּנוּ: כִּי לְךָ יְיָ הוֹחָלְנוּ אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

שמע (Vorb. u. Gem.) Hör' unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei schonend und erbarme Dich unser, und nimm in Barmherzigkeit und Gnade unser Gebet an.

השיבנו (Vorb. u. Gem.) Führ' uns zu Dir, Ewiger! zurück daß wir umkehren. Erneue unsere Tage wie vordem.

אמרינו (Gem.) Unsere Worte vernimm, o Ewiger! merk' auf unser Sinnen. Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte unseres Mundes und das Trachten unseres Herzens vor Dir, Ewiger, unser Hort und Erlöser! Wirf uns nicht hinweg aus Deinem Angesichte, und den Geist Deiner Heiligung nimm nicht von uns. Wirf uns nicht weg zur Zeit des Alters, wenn schwindet unsere Kraft, verlaß uns nicht. Verlaß uns nicht, unser Gott! entferne Dich nicht von uns. Thu' an uns ein Zeichen zum Guten, daß es sehen unsere Feinde und beschämt seien, daß Du, o Ewiger! uns beigestanden und uns getröstet. Denn auf Dich, Ewiger! harren wir. Du wirst erhören, o Herr, unser Gott!

Digitized by Google

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

אַל תַּעַזְבֵנוּ· וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ· וְאַל תַּכְלִימֵנוּ· וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ· קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ· לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ· הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ· הַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ· וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ· וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם· וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחוֹל וְתִסְלַח (נ״א ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ· לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב הוּא:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

סְלַח לָנוּ· מְחַל לָנוּ· כַּפֶּר לָנוּ:

כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ:
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵינוּ. אָנוּ קְהָלֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ:
אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה גוֹרָלֵנוּ: אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ:

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

אל Verlaß uns nicht, gieb uns nicht auf und beschäm' uns nicht! Brich nicht Deinen Bund mit uns, bringe uns zu Deiner Lehre hin, lehr' uns Deine Gebote, zeig' uns Deine Wege, neig' unser Herz, Deinen Namen zu fürchten, und öffne unser Herz Deiner Liebe, daß wir zurückkehren zu Dir in Wahrheit und mit voller Seele. Um Deines großen Namens willen vergieb und verzeih' unsere Sünden, wie es heißt in Deinem heiligen Worte: Um Deines Namens willen, Ewiger! verzeihe meine Sünde, ob sie auch groß ist.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

סלח Verzeih', vergieb und sühn' uns.

כי Denn wir sind Dein Volk und Du unser Gott,
Wir Deine Kinder, Du unser Vater,
Wir Deine Knechte, Du unser Herr,
Wir Deine Gemeinde, Du unser Theil,
Wir Dein Erbe, Du unser Loos,
Wir Deine Heerde, Du unser Hirt,

Digitized by Google

אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ:
אָנוּ רַעְיָתֶךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ:
אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ. אָנוּ מַאֲמִירֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ:

ק׳ אָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר. וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:

ח׳ אָנָּא תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״וק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר:

Wir Dein Weinberg, Du unser Hüter,
Wir Dein Werk, Du unser Bildner,
Wir Deine Traute, Du unser Freund,
Wir Dein Eigenthum, Du unser Nächster,
Wir Dein Volk, Du unser König,
Du, den wir bekennen, wir, die Du wolltest ernennen;

אנו (Gem.) Wir von frechem Antlitze, Du barmherzig und gnädig; wir hartnäckig, Du langmüthig; wir voll von Schuld, Du voll Barmherzigkeit; wir — unsere Tage gleichen dem Schatten, Du aber stets Derselbige, und Deine Jahre gehen nicht zu Ende.

אנא (Vorb.) O laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unser Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt; — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen

יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ.
סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף:
רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ:
וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ
וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

הִרְשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ. לָכֵן לֹא נוֹשָׁעְנוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ
לַעֲזוֹב דֶּרֶךְ רֶשַׁע. וְחִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: כַּכָּתוּב עַל יַד
נְבִיאֶךָ. יַעֲזוֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבוֹתָיו וְיָשֹׁב
אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

הרשענו (Gem.) Wir haben gefrevelt und schwer gesündigt; darum ist uns noch nicht Hülfe worden. Leg' es uns in's Herz, den Weg des Frevels zu verlassen, und wolle das Heil uns schleunig nahe kommen lassen, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Es verlasse der Frevler seinen Weg, und der Mann der Unthat seine Gesinnungen und kehre zurück zum Ewigen, und Er wird sich sein erbarmen, und zu unserem Gotte, denn Er gewährt in Fülle Verzeihung.

ה' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

סְלַח וּמְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפּוּרִים הַזֶּה · וְהֵעָתֶר לָנוּ בִּתְפִלָּתֵנוּ · מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ · וְכוֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד לָךְ · וְהַכְנַע עָרְפֵּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ · וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקּוּדֶיךָ · וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ · כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ · וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

הַזְּדוֹנוֹת וְהַשְּׁגָגוֹת אַתָּה מַכִּיר · הָרָצוֹן וְהָאֹנֶס הַגְּלוּיִם וְהַנִּסְתָּרִים לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים: מָה אָנוּ · מֶה חַיֵּינוּ · מֶה חַסְדֵּנוּ · מַה צִּדְקֵנוּ · מַה יִּשְׁעֵנוּ · מַה כֹּחֵנוּ · מַה גְּבוּרָתֵנוּ: מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ · וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ · וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע · וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל ·

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott.

Verzeih' und vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, und lasse Dich von uns erflehen im Gebete, lösch' ab und lasse schwinden unsere Versündigungen aus Deinen Augen, und zwing' unseren Trieb, sich Dir zu unterwerfen, und beuge unseren Nacken, daß wir zu Dir zurückkehren, und erneue unser Inneres, Deine Gebote zu wahren, und öffne unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, wie es in Deiner Lehre heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele, um deines Lebens willen.

הזדונות Wissentliche Fehle und irrthümliche — Du kennest sie, das Werk freien Willens und des Zwanges, das Offne und Geheime, Dir ist's offenkundig. Was sind wir, was unser Leben, was unsere Güte, was unsere frommen Werke, was unsere Hülfe, was unsere Kraft, was unsere Stärke? Was sollen wir sprechen vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind ja alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Namens

כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ · וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ · וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן · כִּי הַכֹּל הָבֶל:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם · וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים · הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

(In den meisten Gemeinden folgt hier sogleich שמך מעולם ·)

ע"ס א"ב כפול.

אתה מבין תעלומות לב · אפס לך נגלות וגם נסתרות: באנו בדברים לפתוח כם · ברשענו אל תפן ולא במעללינו: גשתנו ביום זה כירא וחרד · גאה כרחום למענך עשה חסד: דין אל תמתח מול עפר ואפר · דע אחריתנו רמה ותולעה: האם שגגנו ונעלם ממנו · הלא אתה לבד מבין שגיאות: ואל תחשוב לנו כעושה בזדון · ודוי שפתינו שעה בעת רצון: זה כפר לנו הודע ולא הודע · זדון ונעלם עשה ולא תעשה: חלצנו מענש כרת ומיתה · חמול על חמר מעשי ידיך: טפשנו ברע יצר אשר מנעורינו · טמון בקרבנו כרשת לפעמינו: יוצרנו ועושנו יודע יצרנו · יהמו רחמיך ואל תשחיתנו: כי מלפניך מי יסתר · כל גלוי לך כאור וכצהרים: לבית דין הורית ארבע מיתות · למענך עשה ומהם חלצנו: מאז יצרתנו חקרתנו ותדע · מעשינו כי המה עמל ואון: נצור נפשתינו כי בידך כל־נפש · נא תיקר נפש ממעני לך נפש: סקילה שרפה הרג וחנק · סודם גלית ליודעי אמתך: על כל פשעינו אלוה כפר לנו · על ידוע לנו ועל נעלם ממנו: פשעינו הודינו לך חוקר לב · פדנו מחטא נקנו מעון: צור אל תפן באנוש חציר · צדקה עשה עמנו כעשית עם כל חי: קדמנו בנשף

als wären sie nicht gewesen, und die Weisen wie ohne Erkenntniß, und die Verständigen wie ohne Einsicht; denn das Meiste ihres Thuns ist eitel Nichts, und ihre Lebenstage ein Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Viehe — Nichts; denn Alles ist vergänglicher Hauch.

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare — Du weißt es!

קָרְבְנוּ בְּשֶׁעָ֑ע· קָרְבְנוּ אֵלֶיךָ קָשׁ֑ב קְרִיאָתֵנוּ: רְשָׁעֵנוּ אֵל תֵּפֶן רַחֲמֵנוּ וּנְצַדֵּקָה· רַחֲמֶיךָ יְבֹאוּנוּ רַחוּם וְחַנּוּן:

ק״וח שִׁמְךָ מֵעוֹלָם עוֹבֵר עַל פֶּשַׁע· שַׁוְעָתֵנוּ תַּאֲזִין בְּעָמְדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה: תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע לְעַם שָׁבֵי פֶשַׁע· תִּמְחֶה אַשְׁמָתֵנוּ (נ״א פשעינו) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם· וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ· וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ· שֶׁתְּכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ· וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ· וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:

שמך (Vorb. u. Gem.) Dein Nam' ist von jeher: Schuldvergeber! Unser Flehen vernimm, wenn wir vor Dir stehen. Vergieb dem Volke die Schuld, das sich bekehrt von Schuld. Lösche unsere Missethaten hinweg aus Deinen Augen.

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת־רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוּר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:

Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.

Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְּשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת־שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.
Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֶצַח:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:

Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין·
סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle; die uns offen-

מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה· בֵּין שֶׁיֵּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· וּבֵין שֶׁאֵין
בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ·
אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ
עֲלֵיהֶם· וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ· לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים
כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר· הַנִּסְתָּרוֹת לַייָ אֱלֹהֵינוּ· וְהַנִּגְלֹת לָנוּ
וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם· לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:
וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ
הִבְטַחְתָּנוּ וְעַל הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ מְיַחֲלוֹת לָךְ:

ק׳ וְדָוִד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ· שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת
נַקֵּנִי: נַקֵּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־פְּשָׁעֵינוּ וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־
טֻמְאוֹתֵינוּ וּזְרֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ· כַּכָּתוּב
עַל יַד נְבִיאֶךָ· וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם·
מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:

baren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben. Denn Du bist es, der verzeihet Jisrael, und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern, und außer Dir haben wir keinen Herrn, der vergiebt und verzeiht. — Du aber bist barmherzig, um die zu Dir reuig Zurückkehrenden anzunehmen; denn auf die Kraft reuiger Bekehrung hast Du vom Weltbeginn an uns vertröstet und ob dieser Bekehrung harren unsere Augen auf Dich.

ודוד (Gem.) Und David, Dein Knecht, sprach vor Dir: Verirrungen, wer kennet sie? Von geheimen Sünden reinige mich. — Reinige uns, Ewiger, unser Gott, von unseren Vergehungen und läutere uns von unseren Unreinheiten, und spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und Ich werde auf euch sprengen reines Wasser, und ihr werdet rein werden. Von all euren Unreinheiten und von all euren Götzen werde ich euch reinigen.

מִיכָה עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ. מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר
עַל פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ. לֹא הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ
כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ.
וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר לֹא יִזָּכְרוּ וְלֹא יִפָּקְדוּ
וְלֹא יַעֲלוּ עַל לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

דָּנִיֵּאל אִישׁ חֲמוּדוֹת שִׁוַּע לְפָנֶיךָ. הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ
וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמוֹתֵינוּ וְהָעִיר
אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ
מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ. כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי
שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר
לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי. כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

מיכה Michah, Dein Knecht, sprach vor Dir: Wer, o Gott! ist wie Du, Schuld vergebend und über Missethat hinwegsehend für den Rest seines Erbes. Nicht für immer hält Er fest seinen Zorn; denn an Gnade hat Er Gefallen. Er wird sich zu uns wenden, sich unser erbarmen, niedertreten unsere Sünden, und Du wirst werfen in die Meerestiefen all ihre Vergehungen. — Und all die Vergehungen Deines Volkes, des Hauses Israel, wirst Du werfen an einen Ort, da ihrer nicht gedacht und erwähnt wird und sie kommen ewiglich nicht mehr in den Sinn. Verleihe an Jaakob Treue und an Abraham Huld, die Du zugeschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit.

דניאל Danijel, der Mann der Herrlichkeit, flehte vor Dir: Neige, mein Gott, Dein Ohr und höre, thue auf Deine Augen und siehe unsere Trümmer und die Stadt, über welche Dein Name genannt ist. Denn nicht unserer frommen Werke wegen legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern um Deiner großen Barmherzigkeit willen. Herr, o höre, Herr, o verzeihe, Herr, o horch und thue, säume nicht, um Deinetwillen, mein Gott! Denn Dein Name ist genannt über Deine Stadt und Dein Volk.

עֶזְרָא הַסּוֹפֵר אָמַר לְפָנֶיךָ. אֱלֹהַי בֹּשְׁתִּי וְנִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהַי פָּנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתֵינוּ רָבוּ לְמַעְלָה רֹאשׁ וְאַשְׁמָתֵנוּ גָּדְלָה עַד לַשָּׁמָיִם: וְאַתָּה אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְלֹא עֲזַבְתָּם. אַל תַּעַזְבֵנוּ אָבִינוּ. וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ בּוֹרְאֵנוּ. וְאַל תַּזְנִיחֵנוּ יוֹצְרֵנוּ. וְאַל תַּעַשׂ עִמָּנוּ כָּלָה כְּחַטֹּאתֵינוּ. וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְקַבָּלָה עַל יְדֵי יִרְמְיָהוּ חוֹזָךְ כָּאָמוּר. בַּיָּמִים הָהֵם וּבָעֵת הַהִיא נְאֻם יְיָ יְבֻקַּשׁ אֶת־עֲוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶנּוּ וְאֶת־חַטֹּאת יְהוּדָה וְלֹא תִמָּצֶאינָה. כִּי אֶסְלַח לַאֲשֶׁר אַשְׁאִיר: עַמְּךָ וְנַחֲלָתְךָ. רְעֵבֵי טוּבְךָ. צְמֵאֵי חַסְדֶּךָ. תְּאֵבֵי יִשְׁעֶךָ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כִּי לַייָ אֱלֹהֵינוּ הָרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת:

(Am Sabbath wird das Folgende überschlagen u. bei עלינו (S. 87) fortgefahren.)

אֵל רַחוּם שְׁמֶךָ: אֵל חַנּוּן שְׁמֶךָ:
בָּנוּ נִקְרָא שְׁמֶךָ: יְיָ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ:

ע"פ א"ב.

עֲשֵׂה לְמַעַן אֲמִתָּךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן בְּרִיתָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן גָּדְלָךְ וְתִפְאַרְתָּךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן דָּתָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן הוֹדָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן וִעוּדָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן זִכְרָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן חַסְדָּךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן טוּבָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן יִחוּדָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן לִמּוּדָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן מַלְכוּתָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן נִצְחָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן סוֹדָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן עֻזָּךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן פְּאֵרָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן צִדְקָתָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁכִינָתָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן תְּהִלָּתָךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן אוֹהֲבֶיךָ

עזרא Esra, der Schriftgelehrte, sprach vor Dir: Mein Gott! Ich bin beschämt und schmachbedeckt, zu erheben, mein Gott! mein Angesicht zu Dir. Denn unsere Sünden haben sich gehäuft weit über das Haupt hinauf, und unsere Schuld ist groß worden bis zu den Himmeln. Und Du, Gott der Verzeihung, bist gnädig und barmherzig und langmüthig und reich an Huld und Treue und hast sie[1]) nicht verlassen.

אל Verlaß uns nicht, unser Vater! und gieb uns nicht auf, unser Schöpfer! und verschmäh' uns nicht, unser Bildner, und mache nicht mit uns ein Ende, wie unsere Sünden es heischten, Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott! das Wort, womit Du uns vertröstest in dem Prophetenspruche durch Jirmijahu, Deinen Seher, wie es heißt: In jenen Tagen und in selbiger Zeit, ist des Ewigen Spruch, wird gesucht werden die Sünde Jisraels und sie ist nicht da, und die Vergehungen Jehudah's, und sie werden nicht gefunden. Denn ich verzeihe Denen, so ich übrig lasse. — Dein Volk und Erbe, nach Deiner Güte hungernd, nach Deiner Gnade dürstend, nach Deinem Heile begehrend, möge erkennen und erfahren, daß des Ewigen, unseres Gottes, ist das Erbarmen und Verzeihen.

אל (Gem.) Barmherziger Gott ist Dein Name, gnädiger Gott Dein Name. Ueber uns genannt ist Dein Name. Ewiger, thue für uns um Deines Namens willen, um Deiner Treue, Deines Bundes willen, um Deiner Größe und Herrlichkeit, um Deines Gesetzes, Deiner Majestät willen, um Deiner Verheißung willen, um Deines Gedächtnisses, Deiner Gnade, Deiner Güte, Deiner Einheit willen, um Deiner Ehre, Deiner gewohnten Art, Deiner Herrschaft und Deiner Ewigkeit willen, um Deines Geheimnisses, Deiner Allmacht und Deines Glanzes willen, um Deiner Gerechtigkeit, Deiner Heiligkeit, Deiner großen Barmherzigkeit willen, um Deiner offenbarten Herrlichkeit, um Deines Lobes willen

1) Die sündigen Geschlechter Jisraels. s. Nehem. 9, 17.

שׁוֹכְנֵי עָפָר: עֲשֵׂה לְמַעַן אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב: עֲשֵׂה לְמַעַן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: עֲשֵׂה לְמַעַן דָּוִד וּשְׁלֹמֹה: עֲשֵׂה לְמַעַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְמוֹת הֵיכָלֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרִיסוּת מִזְבְּחֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ: עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ: עֲשֵׂה לְמַעַן תִּינוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן: עֲשֵׂה לְמַעַן יוֹנְקֵי שָׁדַיִם שֶׁלֹּא חָטְאוּ: עֲשֵׂה לְמַעַן גְּמוּלֵי חָלָב שֶׁלֹּא פָשְׁעוּ: עֲשֵׂה לְמַעַן יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת: עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם לֹא לְמַעֲנֵנוּ: עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֱלֹהֵינוּ עֲנֵנוּ:

ע"פ א"ב.

עֲנֵנוּ אָבִינוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ גּוֹאֲלֵנוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ דּוֹרְשֵׁנוּ עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ הָאֵל הַנֶּאֱמָן עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ וָתִיק וְחָסִיד עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ זַךְ וְיָשָׁר עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ חַי וְקַיָּם עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ טוֹב וּמֵטִיב עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ יוֹדֵעַ יֵצֶר עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ כּוֹבֵשׁ כְּעָסִים עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ לוֹבֵשׁ צְדָקוֹת עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ נוֹרָא וְנִשְׂגָּב עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ סוֹלֵחַ וּמוֹחֵל עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ עוֹנֶה בְּעֵת רָצוֹן עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ פּוֹדֶה וּמַצִּיל עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ צַדִּיק וְיָשָׁר עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ קָרוֹב לְקוֹרְאָיו עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ רַחוּם וְחַנּוּן עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ שׁוֹמֵעַ אֶל אֶבְיוֹנִים עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ תּוֹמֵךְ תְּמִימִים עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ פַּחַד יִצְחָק עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֲבִיר יַעֲקֹב עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ

Thu' es um Deiner Freunde willen, die im Staube ruhen. Thu' es um des Abraham, Jizchak und Jaakob, um des Moscheh und Aharon, um des David und Schelomoh willen. Thu' es um Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, willen, um Zijon, der Wohnung Deiner Herrlichkeit. Thu' es um Deiner wüsten Tempelstätten, um Deiner niedergerissenen Altäre, um des vergossenen Blutes Deiner Knechte willen, um der für Deinen heiligen Namen Gemordeten, der für Deine Einheit Geschlachteten willen, um Derentwillen, so in's Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen. Thu' es um der Kinder im Lehrhause, um der Säuglinge an der Brust, die nicht gesündigt, um der entwöhnten Kinder, die sich nicht vergangen, willen. Thu' es um der Waisen und Wittwen willen, thu' es um Deinetwillen, wenn nicht um unsertwillen. Thu' es um Deinetwillen und hilf uns.

עננו (Gem.) Erhör' uns, Ewiger! erhör' uns, unser Gott!
Erhör' uns, unser Vater, erhöre uns!
Erhör' uns, unser Schöpfer, erhöre uns!
Erhör' uns, unser Erlöser, erhöre uns!
Erhör' uns, unser Fürsorger, erhöre uns!
Erhör' uns, o treuer Gott, erhöre uns!
Erhör' uns, Milder und Gütiger, erhöre uns!
Erhör' uns, Lautrer und Wahrer, erhöre uns!
Erhör' uns, Ewiglebender und Dauernder, erhöre uns!
Erhör' uns, Gütiger und Gutes Uebender, erhöre uns!
Erhör' uns, der erkennet unsern Sinn, erhöre uns!
Erhör' uns, der einhält den Zorn, erhöre uns!
Erhör' uns, der umhüllet ist von Gerechtigkeit, erhöre uns!
Erhör' uns, König der Könige, erhöre uns!
Erhör' uns, Furchtbarer und Erhabener, erhöre uns!
Erhör' uns, der verzeiht und vergiebt, erhöre uns!
Erhör' uns, der erhört zur Gnadenzeit, erhöre uns!
Erhör' uns, der befreit und erlöst, erhöre uns!
Erhör' uns, Gerechter und Wahrer, erhöre uns!
Erhör' uns, der nah ist den ihn Rufenden, erhöre uns!
Erhör' uns, Erbarmungsreicher und Gnädiger, erhöre uns!
Erhör' uns, der hört auf Bedürftige, erhöre uns!
Erhör' uns, der stützet die Unschuldigen, erhöre uns!
Erhör' uns, Gott unserer Väter, erhöre uns!
Erhör' uns, Gott Abrahams, erhöre uns!
Erhör' uns, Ehrfurcht Jizchaks, erhöre uns!
Erhör' uns, Hort Jaakobs, erhöre uns!

מִשְׂגַּב אִמָּהוֹת עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ עֶזְרַת הַשְּׁבָטִים עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ קָשֶׁה לִכְעוֹס עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ רַךְ לִרְצוֹת עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ עוֹנֶה בְּעֵת צָרָה עֲנֵנוּ. עֲנֵנוּ אֲבִי יְתוֹמִים עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ דַּיַּן אַלְמָנוֹת עֲנֵנוּ:

מִי שֶׁעָנָה לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיִצְחָק בְּנוֹ כְּשֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיַעֲקֹב בְּבֵית אֵל. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיוֹסֵף בְּבֵית הָאֲסוּרִים. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לַאֲבוֹתֵינוּ עַל יַם־סוּף. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְמֹשֶׁה בְּחוֹרֵב. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְאַהֲרֹן בַּמַּחְתָּה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְפִינְחָס בְּקוּמוֹ מִתּוֹךְ הָעֵדָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לִיהוֹשֻׁעַ בַּגִּלְגָּל. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לִשְׁמוּאֵל בַּמִּצְפָּה. הוּא יַעֲנֵנוּ:

Erhör' uns, Zuversicht der Urmütter, erhöre uns!
Erhör' uns, Beistand der Volkesstämme, erhöre uns!
Erhör' uns, der so schwer zum Zorn sich wendet, erhöre uns!
Erhör' uns, der so mild ist, um zu begnadigen, erhöre uns!
Erhör' uns, der erhört zur Zeit des Dranges, erhöre uns!
Erhör' uns, Vater der Waisen, erhöre uns!
Erhör' uns, Richter der Wittwen, erhöre uns!

מי (Gem.) Der erhört hat den Abraham, unsern Ahn, auf dem Berge Morijah, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Jizchak, seinen Sohn, als er gebunden lag auf dem Altar, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Jaakob in Beth El, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Josef im Gefängniß, Er erhör' uns!
Der erhört hat unsere Väter am Schilfmeer, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Moscheh am Choreb, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Aharon mit der Weihrauchspende, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Pinechas, als er aus der Volksgemeinde sich erhob, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Jehoschua in Gilgal, Er erhöre uns!
Der erhört hat den Schemuel in Mizpah, Er erhöre uns!

מִי שֶׁעָנָה לְדָוִד וּשְׁלֹמֹה בְנוֹ בִּירוּשָׁלָיִם. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְאֵלִיָּהוּ בְּהַר הַכַּרְמֶל. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לֶאֱלִישָׁע בִּירִיחוֹ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְיוֹנָה בִּמְעֵי הַדָּגָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְחִזְקִיָּהוּ בְּחָלְיוֹ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מ״שׁ לַחֲנַנְיָה מִישָׁאֵל וַעֲזַרְיָה בְּתוֹךְ כִּבְשַׁן הָאֵשׁ. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְדָנִיֵּאל בְּגוֹב הָאֲרָיוֹת. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְמָרְדְּכַי וְאֶסְתֵּר בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מִי שֶׁעָנָה לְעֶזְרָא בַּגּוֹלָה. הוּא יַעֲנֵנוּ:
מ״שׁ לְכָל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים וְהַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים. הו״י:

רַחֲמָנָא דְּעָנֵי לַעֲנִיֵּי עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא דְּעָנֵי לְמַכִּיכֵי רוּחָא עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא דְּעָנֵי לִתְבִירֵי לִבָּא עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא עֲנֵינָא. רַחֲמָנָא חוּס. רַחֲמָנָא פְּרוֹק. רַחֲמָנָא שֵׁיזִיב. רַחֲמָנָא רַחֵם עֲלָן. הַשְׁתָּא בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב:

Der erhört hat den David und Schelomoh, seinen Sohn, in Jeruschalajim Er erhör' uns!
Der erhört hat den Elijahu auf dem Berge Karmel, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Elischa in Jericho, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Chananjah, Mischaël und Asarjah im Feuerofen, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Danijel in der Löwengrube, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Mardechai und die Esther in Schuschan, Er erhör' uns!
Der erhört hat den Esra in der Schaar der aus dem Elende Heimgekehrten, Er erhör' uns!
Der erhört hat alle Gerechten, Frommen, Lauteren und Redlichen, Er erhör' uns!

רחמנא Barmherziger, der die Armen erhört, erhöre uns! Barmherziger, der erhört die gebeugten Gemüthes sind, erhöre uns! Barmherziger, der erhört die gebrochenen Herzens sind, erhöre uns! Barmherziger, erhör' und schone uns! Barmherziger, erlöse und rette uns! Barmherziger, erbarme Dich unser, schon jetzt, in nächster Zeit! —

פותחין הארון׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל צַר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ׃

אָ״מַ סְתוֹם פִּיּוֹת מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרִיגֵנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund Derer, die uns hindern und uns anklagen!

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden alle unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle die Zeugnisse unsrer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ כָּתְבֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר חַיִּים טוֹבִים:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ כָּתְבֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ כָּתְבֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ כָּתְבֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר זְכֻיּוֹת:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ כָּתְבֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ הַצְמַח לָֽנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ הָרֵם קֶֽרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּֽךָ:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ הָרֵם קֶֽרֶן מְשִׁיחֶֽךָ:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ מַלֵּא יָדֵֽינוּ מִבִּרְכוֹתֶֽיךָ:

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ מַלֵּא אֲסָמֵֽינוּ שָׂבָע:

אבינו Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהֵא הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend, und erbarme Dich unser!

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserm Gebete!

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unsern Sprößlingen und unsern Angehörigen!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא־לְמַעֲנֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

סוגרין הארון·

קדיש שלם·

אבינו Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die in's Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des All's, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde, und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren, und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Allmacht Sitz ist im Himmel droben, und der Thron seiner Allmacht ist in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen, und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Herrlichkeit, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde, und all die eitlen Wahngebilde gänzlich

Digitized by Google

יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום.

tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen; und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde; daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken, und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen, und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß Du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח.
נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ.
נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ:
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גוּף.
לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ:
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא.
רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ:
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־נוֹצָר.
יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ:

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert; keine Zeit setzt seinem Dasein Gränzen,
Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.
Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen,
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.
Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.
Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.

שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נְתָנוֹ
אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ:
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמשֶׁה עוֹד.
נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ:
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל.
עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ:
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר.
דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ.
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ:

Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden leiten
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.
Und Keiner mehr in Jisrael als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut, und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit.
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt,
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.

גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ.
נוֹתֵן לְרָשָׁע רַע כְּרִשְׁעָתוֹ:
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ.
לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ:
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ.
בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:

Dem Frommen giebt Er nach Verdienst den Lohn für seine That,
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott, durch seiner Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sein Ruhm und Preis gebracht.

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet,
Da auf Dein Wort das All erstand,
Da ward'st zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.

וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גֹּאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם רוּחִי גְּוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

Du warst und bist seit Ewigkeit,
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth, mein Hort, mein Theil
Du, meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

שִׁיר הַיִּחוּד לְיוֹם רִאשׁוֹן.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרוֹעֶה אוֹתִי מֵעוֹדִי:

עַד הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְּיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי.

בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:

אֱלֹהֵי מָרוֹם בַּמָּה אֲקַדֵּם. וּבַמָּה אִכַּף לֵאלֹהֵי קֶדֶם:

אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן בְּכָל עֲרוּכָה:

וְאִם כָּל בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נְתָחִים עֲרוּכִים עַל הָעֵצִים:

וְאַף זָוִיּוֹת מִזְבֵּחַ מְבוּסִים. דָּם כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים:

וְכַחוֹל סֹלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן:

וּלְאַזְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל רָאשֵׁי בְשָׂמִים:

(וְאִלּוּ נֵרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירוֹת כִּשְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת:)

(וּכְהַרְרֵי אֵל לֶחֶם הַפָּנִים. עַל שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בִּפְנִים:)

וְיַיִן כְּמִטַר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:

וְאִלּוּ כָּל בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. לְוִיִּם מְשׁוֹרְרִים בִּכְנַף רְנָנִים:

וְכָל עֲצֵי עֵדֶן וְכָל עֲצֵי יְעָרִים. כִּנּוֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:

וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וְהַכּוֹכָבִים מִמְּסִלּוֹתָם:

וְכָל הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה כֻּלָּה. אֵין דֵּי בָעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה:

הֵן בְּכָל אֵלֶּה אֵין דֵּי לַעֲבוֹד. וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם אֶל הַכָּבוֹד:

כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבַמֶּה נִכַּף לַאֲדוֹנֵנוּ:

אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כַּבְּדֶךָ. כָּל חַי אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:

וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:

וְאֵין לַעֲבְדְּךָ כָּל לְכַבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ:

כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלָי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלָי:

וְרַב שִׁלּוּמִים לְךָ חִיַּבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:

וְלֹא חִיַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל טוֹבָתִי בַּל עָלֶיךָ:

עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבּוֹא לֹא גְמַלְתִּיךָ:

אִם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה נָא כְמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפוֹרוֹת לָמוֹ:

וּמָה אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלָּךְ · לְךָ שָׁמַיִם אַף אֶרֶץ לָךְ :
יַמִּים וְכָל אֲשֶׁר בָּם בְּיָדְךָ · וְכֻלָּם יִשְׂבְּעוּן מִיָּדְךָ :
וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנְךָ · וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ :
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵינוּ · וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ :
וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה · כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמְּנוּחָה :
וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טֻמְאָה · וַאֲנַחְנוּ עַל אֲדָמָה טְמֵאָה :
שָׂשׂ אָנֹכִי עַל אֲמָרֶיךָ · וַאֲנִי בָאתִי בִּדְבָרֶיךָ :
כִּי כָתוּב לֹא עַל זְבָחֶיךָ · וְעוֹלוֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ :
עַל דְּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם · לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם :
מַה שָּׁאַלְתִּי וּמָה דָּרַשְׁתִּי · מִמְּךָ כִּי אִם לְיִרְאָה אוֹתִי :
לַעֲבוֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב · הִנֵּה שְׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב :
וְלֵב נִשְׁבָּר מִמִּנְחָה טְהוֹרָה · זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה :
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ · חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ :
מִזְבֵּחַ אֶבְנֶה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי · וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי :
רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת רוּם עֵינַי · וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי :
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ · יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ :
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדְיוֹתֶךָ · וַאֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ :
אֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה · אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבֵּרָה ·
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה · הֲיָכוֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה :
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ · וְגַם אֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתוֹ :
חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמוֹהוּ · שַׂגִּיא כֹחַ לֹא מְצָאנוּהוּ :
עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת · גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָאוֹת :
עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֵקֶר · וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר :
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ · וְאֵיזוֹ פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ :
חַי לֹא רְאָךָ וְלֵב לֹא יְדָעֶךָ · וְאֵיזוֹ שֶׁבַח אֲשֶׁר יְצִיעֶךָ :
גַּם מְשָׁרְתֶיךָ לֹא רָאוּךָ · וְכָל חַכְמֵי לֵב לֹא מְצָאוּךָ :

אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׁבְחֶךָ. וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֶךָ:

וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ. שְׁבָחוֹת רְאוּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ:

עַל כֵּן תְּבֹרַךְ כָּרָאוּי לָךְ. כְּפִי קָדְשְׁךָ כְּבוֹדְךָ וְגָדְלָךְ:

וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל אֱיָלוּתָם. כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם:

יוֹדוּ פִלְאֲךָ הַשָּׁמַיִם. וִיאַדְּרוּךָ קוֹלוֹת מַיִם:

וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אָרֶץ:

אַף יוֹדוּךָ כָּל הָעַמִּים. וִישַׁבְּחוּךָ כָּל הָאֻמִּים

כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עֲבָדֶיךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ:

אֶת שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

ברוך אתה יחיד ומיוחד ה' אחד ושמו אחד:

ליום שני.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ:

דַּרְכֵי שִׁבְחֲךָ קְצָתָם אֲסַפְּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה נּוֹרָא אֹמְרָה:

אֵין אֵלֶיךָ עֲרֹךְ בַּסֵּפֶר. אַגִּידָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:

חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֵה:

וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:

וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ. בִּצְבָאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:

אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:

נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יָדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵדָע:

וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ. אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ:

אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֶמְנָה אֶת אֵל רוּחוֹ:

יְבֻלַּע כִּי לֹא יָדַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ:

וְעַמּוּדַי לֹא כֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי:

אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל · וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל :

כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים · מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים ·

וְאָמַרְתָּ עַם זוּ יָצַרְתִּי · לִי יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי :

בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי · לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי ·

וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל כֵּן אֲסַפֵּר · כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל סֵפֶר :

תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ · וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ :

וַאֲבָרֶכְךָ בְּכָל עִנְיָנַי · וּבְכָל לִבִּי אוֹדֶה אֶת אֲדֹנָי :

גַּם בִּגְרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ · וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ :

כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ · כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ :

(וְאֹמְרָה נָא עֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ · וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ) :

וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ · חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ :

יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה · עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ :

כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם · אֱלִילִים אִלְּמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם :

הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים · וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים :

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלְּלוּ · וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ :

דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ · וְקָרוֹב יְיָ אֶל עַם קְרוֹבוֹ :

הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ · הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנַחְנוּ :

עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ · נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ :

בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ · כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ :

וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ · וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ :

עַד אַתָּה בָּךְ וּבִכְבוֹדֶךָ · וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ :

אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל הָאָרֶץ · וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ :

וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחֲרוּ אוֹתְךָ · לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לְזָר אִתָּךְ :

גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ · נַעֲבוֹד כְּבֵן אָב וּנְכַבְּדֶךָ :

וְהִנְנוּ עַל יִחוּדֶךָ · יוֹמָם וָלַיְלָה עֵדֶיךָ :

בְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ · שֶׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ :

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ. עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:

אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:

אֵין קֵצֶה אֶל גַּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מִדּוֹתֶיךָ:

אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה. עַל כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא תִרְאֶה:

אֵין צַד וְצֶלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ (נ״א ועומק) לֹא יְמַצְּעוּךָ.

(אֵין פֵּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תּוֹךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:)

אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:

וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדַע:

מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ.

לְיוֹם שְׁלִישִׁי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:

אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:

אַתָּה מֵמִית וְאֶת כֹּל תְּבַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֲךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ:

וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מֻתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:

מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:

מָוֶת וּמַדְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:

הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אָתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:

וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְגַּנֶּה:

חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:

לֹא יָחוּלוּ זִקְנָה וּבַחֲרוּת. עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:

וְלֹא הָלוּ בְּךָ שִׂמְחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן נוֹצָר וְכָל דְּבַר קֶצֶב:

Digitized by Google

כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם. אַף לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל גֶּשֶׁם:
כָּל הַיְצוּרִים גְּבוּל סְבִיבָתָם. אֶל רֵאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם:
כִּי הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:
וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעָצְמֶךָ:
עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:
כִּי טֶרֶם כָּל יְצִיר הָיִיתָ. לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים
כָּל אֲשֶׁר הָיָה בָרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָאַחֲרוֹנָה:
כָּל הַיְצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם:
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם:
אַתָּה בְרָאתָם וְלִבְּךָ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:
כִּי אֶת הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל גּוֹי וְעַל אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת. זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַתְּפִלּוֹת:
אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ:
אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֹדֶף וּמִבְּלִי חֹסֶר:
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכְבַּד:
כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת

יְכֹלֶת יְיָ בְּחֶפְצוֹ קְשוּרָה · וּבִרְצוֹת יְיָ לֹא אֲחֵרָה:

אֵין דְּבַר סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד · עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:

אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:

חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד דְּרָכֶיךָ · אֶל עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:

וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֲךָ · דְּבַר סוֹד וָסֵתֶר לְהוֹדִיעֲךָ:

כִּי מִמְּךָ כָּל סוֹד יִגָּלֶה · בְּטֶרֶם עַל לֵב כָּל יְצִיר יַעֲלֶה:

בְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מִפִּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:

בְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה · לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פוֹצֶה ·

בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין בּוֹ רְוָחוֹת. אֵין לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:

לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא רֵעוֹ · לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:

אֲגוּדִים אֲחוּדִים תּוֹךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֲבָלוּם מִדְּרוֹשׁ וּמֵחֲרוֹשׁ

גֹּבַהּ וָעֹמֶק נְעוּצִים כְּסוֹבֵב · חֲכַם לֵב וְנָבוֹן לֹא יְלֻבָּב:

סוֹבֵב (נ"א סובל) הַכֹּל וּמְלֵא אֶת כֹּל. וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַכֹּל:

אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ · אֵין חוּץ לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:

אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאַחוּדֶךָ · וְאֵין גּוּף לְעֶצֶם יִחוּדֶךָ:

אֵין בְּתָוֶךְ מִמְּךָ נִבְדָּל · וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ נֶחְדָּל:

וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:

מִקְרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא · וְלֹא זְמָן וְעֵרְעֵר וְלֹא כָל שְׁמָצָה:

כָּל זְמָן וְכָל עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם:

כָּל מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ · אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתְךָ:

כְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ · כְּגָדְלָתְךָ תְּבוּנָתֶךָ:

חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ · חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ:

זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין מְזִמָּה:

חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל · וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:

מִבַּלְעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה · וּמִבַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֶזְרָה:

אֵין נִכְבָּד כִּי אִם כְּבֵדְתּוֹ · וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם גִּדַּלְתּוֹ:

כָּל יְקָר וְכָל טוּב מִיָּדְךָ· לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֲסָדֶיךָ:
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ· וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ:
אֵין עוֹד זוּלַת הֲוָיוֹתֶיךָ· חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ· וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מָלֵאתָ:
לֹא לְחָצוּף וְלֹא הֵטוּף יְצוּרֶיךָ אַף לֹא מְעַטוּף:
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְדַּלְתָּ· מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם· וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמַּיִם:
לֹא קָרְבוּךָ וְלֹא רִחֲקוּךָ· כִּי כָל קִירוֹת לֹא יְהַלְקוּךָ:
זֶרֶם מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ· וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יְהַדְּפֶךָ:
אַף כָּל טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ· אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרְפֶךָ:
לַהֲוָיוֹתְךָ אֵין חֶסְרוֹן· וְלִיחוּדְךָ אֵין יִתְרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה· חֶסֶר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ· וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹדַעְתָּ· נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הָעֵידוֹתָ:
שֶׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל· שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ· בְּתֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי·

אֲרוֹמֵם אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלִי· אֲנַוֶּה אֱלֹהֵי צוּרִי וְגֹאֲלִי:
אֲיַחֵד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּכָל יוֹם פַּעֲמַיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא בְרָאָנוּ· אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכֻלָּנוּ:
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ· מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ
אֵין כָּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא· לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיַּי· עָלָיו תְּלוּיִם כָּל מַאֲוַיַּי:

אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים · לֹא יָכִילוּ זַעְמוֹ גּוֹיִם (וְאִיִּים) :

אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים · אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים :

אֱלוֹהַּ עוֹשִׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי · אַלּוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצִלִּי :

בּוֹרֵא כֹל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל · בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל :

בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר · מַמְּךָ מְזִמָּה לֹא יִבָּצֵר :

גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל גֵּאִים · עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים :

גִּבּוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בְּעֶבְרָה · מֵהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא :

גָּבוֹהַּ כָּל אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוֹשָׂא · וּגְדָל כֹּחַ גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה :

גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בִּגְבוּרָה · אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא :

דּוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְבָבָה · אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה

דַּיָּן יָתִיב כְּעַתִּיק יוֹמִין · וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין :

הֲדָרוֹ וְהוֹדוֹ עַל בְּנֵי עֲבָדָיו · הָדוּר הָדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו ·

הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל בָּשָׂר שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל :

וַדַּאי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד · יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד :

(וַאֲשֶׁר חֶרֶב גַּאֲוָתֵנוּ · לְהִלָּחֵם מִלְחֲמֹתֵנוּ) :

זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים · כְּיוֹם אֶתְמוֹל לוֹ אֶלֶף שָׁנִים :

זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ · וְזִמְרָת יָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ :

חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל · חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל :

חַי הָעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי · חֲכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי :

טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד דֵּעָה · טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרָעָה :

יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ · יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ :

יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפִירֶנָּה · וְיַחְתּוֹף וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה :

(יָפֶה דוֹדִי יָפְיוֹ וְטוּבוֹ · יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ) :

כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת · יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת :

(כַּנֶּשֶׁר עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים · נָשָׂא עֲבָדָיו וְיִשֵּׁר הֲדוּרִים) :

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שַׁחַל · כְּרָקָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כְּנָחַל) :

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד. דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד):
כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שַׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל
(כְּאֶרֶז בָּחוּר בִּגְדֻלָּתוֹ. כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עַנְוְתָנוּתוֹ):
(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עֹז אַהֲבָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ):
(כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר. כֵּן דּוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שָׁעַר):
(כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל נוֹקֵם וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל):
(כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי):
(כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֵנוּ. הֶאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ):
(כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהַם. אַל יִהְיֶה כְּגֵר וּכְאִישׁ נִדְהָם):
(כְּרוֹעֶה גִּבּוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל):
(כְּגִבּוֹר אֵין אֱיָל וּכְאוֹרֵחַ. נָס וּבוֹרֵחַ מַר צוֹרֵחַ):
(כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעֹזְבָיו. כְּרָקָב גַּם כָּעָשׁ לְאוֹיְבָיו):
(כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנֹקֶף זַיִת):
(כְּשָׁמִיר וְשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן):
(כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבֵקִים בּוֹ):
(כְּנֶשֶׁר יְרַחֵף עַל גּוֹזָלָיו. וּבְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו):
כְּצִפֳּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן. וּבְצֵל כְּנָפָיו רְנָנוֹת נְגַגֵּן:
(לְבַדּוֹ (יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת):
לִצְבִי וְעוֹפֶר דּוֹמֶה דוֹדִי. כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לִפְנֵי עַמּוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים. וַיִּנַּשְּׂאֵם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים:
לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לְבָבִי. כָּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי:
(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת):
מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יֹדֵעַ אֶת מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:
מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מִגְדַּל עֹז שֵׁם יְיָ מְנוּסִי:
מֶלֶךְ יַעֲקֹב מִשְׂגָּב לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ

מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מִשְׁעָן יְהִי לִי · מִבְטַח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי :

מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתְךָ · בְּכָל דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ :

מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה · הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָדְךָ לֹא קָצְרָה :

מְקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל · לֹא אֶעֱזוֹב כִּי מָעֻזִּי אֵל :

מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה · לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה :

מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ · אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עֹז לוֹ בוֹ ·

נֶהְדָּר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא · נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה :

נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ · לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ ·

נֵצַח יְשׁוּרוּן הָאֵל הַנֶּאֱמָן · מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן :

נִפְלָא עַל כָּל הַנִּפְלָאִים וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל הַנִּשָּׂאִים :

נִקְדָּשׁ וְנַעֲרָץ אֱלֹהֵי קְדוֹשִׁי · נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נִסִּי :

נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵמָה · לְצָרָיו לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה :

נֵרִי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי וְנֵר לְרַגְלִי דְּבָרוֹ :

סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי · סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִשְׁעִי :

סַהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי · סוֹלֵחַ וְסוֹבֵל סַעֲדִי וְסִבְרִי :

סַלְעֵנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ · עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ :

עִזּוּז וְגִבּוֹר עֻזִּי וְעֶזְרִי · עֶלְיוֹן עֹז לִי אַל יְהִי עָרִי :

עִיר וְקַדִּישׁ שָׁת סְבִיבָיו סֵתֶר · אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר :

עֵד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו · שׁוֹמֵר בְּרִית וָחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו :

פָּדָה אֶת אַבְרָהָם יְדִידוֹ · הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ :

פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ · עַל צָרֵי בְּנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ :

פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק כָּל לְבָבוֹת לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק :

צְרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר · נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר :

צַח וְאָדוֹם הוֹד בִּצְבָאָיו אוֹת · עַל כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת :

צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים · אֶבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים :

צְבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ · שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ ·

קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מִינֵי קְדֻשּׁוֹת · כִּתּוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשַׁלְּשׁוֹת:

קַיָּם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא · מָרָא דְאַרְעָא וּמָרָא דִשְׁמַיָּא:

קוֹנֵי כְּרַחֵם מְקַנֵּא לְשׂוֹנְאָיו · קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:

רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת כֹּל רוֹאֶה · כִּי רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:

רוֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסַר כֹּל · וְרַב כֹּחַ וְרַב חֶסֶד לַכֹּל:

רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:

רֵעִי כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים · מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וְנֶחֱמָדִים:

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:

שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וְדָר · לֵיהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרוֹמֵם וּמְהַדֵּר:

שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים · שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבוֹהִים:

שַׂגִּיא כֹחַ לֹא מְצָאנוּהוּ · יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ:

שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם · כִּי יְדַבֵּר אֶל חֲסִידָיו שָׁלוֹם:

שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה · תּוֹעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כַּכְּפִיר וּכְאַרְיֵה:

שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי · הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:

תִּתַּמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים · הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת הָרוֹעִים (נ״א רֵעִים):

תִּתְחַסָּד תִּתָּבַר עִמָּם · וְעִם עִקְּשִׁים תִּתַּפַּל לַהֲמָם:

תָּמִים דַּרְכְּךָ תַּקִּיף מִכֹּל · תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כֹּל:

תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי · תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:

תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי · מִמְּעֵי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:

תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד · כָּל הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

ליום חמישי·

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה · נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בוֹרֵא:

מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וְרָמוּ · וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:

לֹא לְמַדּוּךָ חָכְמָתֶךָ · וְלֹא הֱבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:

לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ · וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדְּךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדְךָ:

וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים. תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים:

וְכָבוֹד וְגַם כָּל יְקָר מֵאִתָּךְ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:

אַתָּה תָעִיד בְּיִחוּדְךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדְךָ. אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:

לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ. וּבִמְלַאכְתְּךָ אֵין זָר עִמְּךָ:

לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לְמַדְתָּ. בְּחַדְּשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נְבוֹנוֹתָ:

מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִלִּבְּךָ כָּל פְּעֻלּוֹתֶיךָ:

קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ. וּמִמַּעֲשֶׂיךָ הֵן יְדַעְנוּ:

שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ. לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:

לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ. וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:

כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:

כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:

וְלֹא נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:

וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:

וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיֻחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כִּמְלַאכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶךָ:

אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ (נ"א מלאכתך):

כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַּכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל:

אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:

מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת. אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת:

אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ. אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:

אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ. אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:

כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אָרְחוֹתֶיךָ:

אֵין נָאוָה כְּמוֹ נַאֲוָתֶךָ· אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ:

אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ· אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ:

אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקָתֶךָ· אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:

אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ· אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:

אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶךָ· אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ:

אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ· וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ

כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים· בְּזָכְרֶךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים:

וְאַשָּׁף וְחַרְטוֹם לֹא יְלַחְצוּךָ· וְכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ:

לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים· כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:

אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים· לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים:

לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ· לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ:

מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ· לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:

עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים· וְעֻזְּךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים:

אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה· וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה:

אַתָּה מְקַוֶּה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה· לְךָ כָּל מְקַוֶּה נֶפֶשׁ תִּרְוֶה:

וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עִנְיָנָם· וְכָל יְקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם:

לֹא מַחְשְׁבוֹתָם מַחְשְׁבוֹתֶיךָ· כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:

וְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ· וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ:

סָתוּר מִכָּל סָתוּר וְעָמוֹס· מִכָּל עָמוֹס וּמִכָּל כָּמוּס:

דַּק מִכָּל דַּק וְצָפוּן מִכֹּל· צָפוּן וְיָכֹל מִכֹּל יָכֹל:

נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב וְנֶעְלָם מִכָּל נֶעְלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:

גָּבוֹהַּ מִכָּל גָּבוֹהַּ וְעֶלְיוֹן מִכָּל עֶלְיוֹן וּמִכָּל חֶבְיוֹן:

חָבוּי וְעָמוֹק מִכָּל עָמוֹק· לֵב כָּל דַּעַת עָלָיו חָמוֹק:

שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה· יְכֹלִים לְהַשְׁווֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה:

לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה· לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:

מִקְרֶה וְגַרְעַר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל· וְחֶבֶר וּמִסְמָךְ אוֹר וְגַם אֹפֶל:

וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע. וְלֹא כָּל טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וְשֶׁבַע:
לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת. וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:
וְכָל שַׂרְעַפִּים וְכָל הַרְהוֹרִים. נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁעוּרִים:
מִלְשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְהַגְבִּילֵהוּ. מִלְתָאֲרֵהוּ וּמִלְפַרְסְמֵהוּ:
בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה הוּא:
לֹא מְצָאנוּהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ:
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכֹל יוֹכָל וְחָכָם מְיֻחָד:
כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קוֹדֶם. עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכֹל:
כַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פְּעָלָם:
בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
כַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֶם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ:
לְמַמֵּשׁ וְגֹדֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטָפֵל וְתֹאַר לֹא נְדַמֵּהוּ:
וְלֹא נְדַשְּׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב. וְלֹא לְמִין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב:
כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׂכָּלִים. וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:
וְשֶׁבַע כַּמִּיּוֹת וְשֵׁשֶׁת נִדּוֹת. וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:
הֵן כַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בְּרָאָם כֻּלָּם יָחַד:
כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחֲלוֹפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסֻפוּ:
וְאַתָּה תַעֲמוֹד וּתְבַלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם

ליום ששי.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִדְמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז (נ״א אף) יָחִילוּ מַיִם חַיִּים. מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מַיִם. וְנָטְפוּ (מַיִם) מִן הַשָּׁמָיִם:

נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמַיִם · רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם :

עָשִׂיתָ כָּל חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ · וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ :

סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדְךָ · הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדְךָ :

כְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עַתָּה וְדַעְתְּךָ · וּלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אִתָּךְ :

וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ · כִּי בִמְלַאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ :

כִּי כִדְבָרְךָ כָּל יְצוּרֶיךָ · וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ :

וְלֹא אִחַרְתּוֹ וְלֹא מִהַרְתּוֹ · הַכֹּל עֲשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ :

מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חִדַּשְׁתָּ · וְאֶת הַכֹּל בְּלִי כֹל (נ״א כלי) פָּעָלְתָּ :

וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ · בִּרְצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ :

זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת כֹּל נוֹשְׂאוֹת · מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת :

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הַקָּשֶׁה · רְצוֹנְךָ כָּל דְּבַר רוּחֲךָ עוֹשֶׂה :

לִפְעֻלָּתְךָ לֹא דִמִּיתָ · אֶל כָּל תֹּאַר לֹא שִׁוִּיתָ :

וְלֹא קָדְמָה לִמְלַאכְתְּךָ מְלָאכָה · חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרְכָה :

לִרְצוֹנְךָ לֹא קִדְּמוּ וְאֵחֲרוּ · וְעַל חֶפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסֵרוּ :

מִכָּל חֶפְצְךָ לֹא שָׁכַחְתָּ · וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ :

לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ · וְדָבָר רֵק בָּם לֹא פָעָלְתָּ :

אַתָּה תְּשַׁבְּחֵם וּמִי הִתְעִיבָם · וְשֶׁמֶץ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָם :

הַחִלּוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם · בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כִּלִּיתָם :

מֵרֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם · בֶּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם :

הִקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ · רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ :

כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ · הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ :

וְעַד לֹא כָל חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל · לִפְנֵי אוֹכֵל תִּתֵּן אֹכֶל :

וּמָזוֹן וּמָכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל · צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל :

שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים · אָז הֲכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים :

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה · אֶדֶר מְאוֹרוֹת מִמּוּל שַׂלְמָה :

בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר מְאֹד גָּדַלְתָּ· וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:
אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ· עַד לֹא אָרַג גֵּאוּת לָבֵשׁ:
אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכִמְעִיל עוֹטֶה· שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:
עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים· וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים:
הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לְמָיִם· בִּמְתִיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:
מְזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לְשֶׁרֶץ מַיִם· וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:
עֵשֶׂב וְחָצִיר לְבָשָׂר אֲדָמָה· מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל בְּהֵמָה:
בְּקֶרֶן שֶׁמֶן גַּן נָטַעְתָּ· אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לּוֹ· דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:
כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַּתָּ· וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׁתָּה:
לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצֹאן· עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עָשִׂיתָ לוֹ כְּתֹנֶת לְשָׁרֵת· לְהַדְרַת קֹדֶשׁ וּלְתִפְאָרֶת:
שַׂמְתָּ בְּקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים· כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל פְּנֵי אֲדָמָה צָרְכֵי אָדָם וְכֻלָּם בְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ· וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלֵּלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ· יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֶךָ· וְלִכְבוֹדְךָ כָּל קִנְיָנֶיךָ:

ליום השבת·

אָז בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ· יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וְעַל כָּל פֹּעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה· חֲסִידֶיךָ בְּכָל עֵת יְבָרְכוּכָה:
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם· אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
כִּי מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ· רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:

וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ. לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ:
עַל כָּל אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹת בָּהֶם. שְׁפָטִים גְּדֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם:
בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ. הַיָּד הַגְּדוֹלָה וַיִּירָאוּ:
נִהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ שֵׁם תִּפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גָּדְלָךְ:
יְדַבַּרְתָּ עִמָּם מִן הַשָּׁמַיִם. וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
יָדַעְתָּ לֶכְתָּם בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבַר:
תַּתָּ לְעַמְּךָ דְּגַן שָׁמַיִם. וְכֶעָפָר שְׁאֵר וּמִצּוּר מָיִם:
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:
וַיִּתְעַדְּנוּ בְּמִרְעֶה שָׁמֵן. וּמֵחַלְמִישׁ צוּר פַּלְגֵי שָׁמֶן:
בְּנוּחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וַיְפָאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ:
וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים צֵידָהּ בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:
כִּי שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק. אַף כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק:
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף יָשִׁירוּ:
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ. יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:
הֲטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּיטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:
יְיָ תָּשִׂישׂ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ:
אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵיטִיב. וְנוֹדֶה לְךָ לְעוֹלָם כִּי תֵיטִיב:
יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:
וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:
וּבְחֵי צֶדֶק שָׁמָּה נִזְבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תֶּעֱרַב מִנְחָה:
וּבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי חֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ. הַבֶּט־נָא עַמְּךָ כֻלָּנוּ:
בְּחַרְתָּנוּ הֱיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה.
וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וּנְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
מִבִּרְכָתְךָ עַמְּךָ יְבֹרָךְ. כִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ

וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בּוֹרְאִי . וַאֲבָרְכָה כָּל יְמֵי צְבָאִי :

יָהּ שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם · מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם :

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַייָ : עָנֵה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי לֵהּ הִיא : וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמַם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה : וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ : וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת יְיָ לְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרוֹג · כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:

נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶךָ · לָדַעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ:

מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ · הוֹמֶה לִבִּי אֶל דּוֹדֶיךָ:

עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת · וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:

ע״ס א״ב

אֲסַפְּרָה כְבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ · אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:

בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ · דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:

גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ · כִּנּוּ לְתֹקֶף פְּעֻלָּתֶךָ:

דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְפִי יֶשְׁךָ · וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:

הִמְשִׁילוּךָ בְּרוֹב חֶזְיוֹנוֹת · הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל דִּמְיוֹנוֹת:

וַיֶּחֱזוּ בְךָ זִקְנָה וּבַחֲרוּת · וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:

זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב · כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:

חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ · הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:

טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא · וּקְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:

יִתְפָּאֵר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי · וְהוּא יִהְיֶה לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:

כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ · וְחַק עַל מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה · אֻמָּתוֹ לוֹ עִטְּרָה עֲטָרָה:

מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחֻרוֹת · קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת:

נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ · יַעֲלֶה נָּא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:

סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת · וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת:

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְּדָם · מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כִּבְּדָם:

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו · וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לִלְבוּשׁוֹ אָדוֹם · פּוּרָה בְדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:

קֶשֶׁר תְּפִלִּין הֶרְאָה לֶעָנָיו · תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו ׃

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר · יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר ׃

רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ · דּוֹר וָדוֹר עַם דּוֹרֶשְׁךָ דְּרוֹשׁ ׃

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ · וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ ׃

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת · וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת ׃

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ · כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל קָרְבָּנֶיךָ ׃

בִּרְכָתִי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר · מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר ׃

וּבְבִרְכָתִי תְנַעְנַע לִי רֹאשׁ · וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ

יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ · כִּי נַפְשִׁי תַעֲרוֹג אֵלֶיךָ ׃

Digitized by Google

כתר מלכות

לרבי שלמה בן יהודה ן׳ גבירול.

בתפלתי יסכן גבר · כי בה ילמד ישר וזכות :
ספרתי בה פלאי אל חי · בקצרה אך לא בארוכות :
שמתיה על ראש מהללי · וקראתיה כתר מלכות :

נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד : לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד : לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש והעשר והכבוד : לך ברואי מעלה ומטה יעידי כי המה יאבדו ואתה תעמד : לך הגבורה אשר בסודה נלאו רעיונינו לעמד · כי עצמת ממנו מאד : לך חביון העז הסוד והיסוד : לך השם הנעלם מֹמתי חכמה · והכח הסובל העולם על בלימה · והיכלת להוציא לאור כל תעלומה : לך החסד אשר גבר על ברואיך · והטוב הצפון ליראיך : לך הסודות אשר לא יכילם שכל ורעיון · והחיים אשר לא ישלט עליהם כליון · והכסא הנעלה על כל עליון · והנוה הנסתר ברום חביון : לך המציאות אשר מצל מאורו נהיה כל הוה · אשר אמרנו בצלו נחיה : לך שני העולמים אשר נתת ביניהם גבול · הראשון למעשים והשני לגמול : לך הגמול אשר גנזת לצדיקים ותעלימהו · ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו :

אתה אחד · ראש כל מנין · ויסוד כל בנין : אתה אחד · ובסוד אחדותך חכמי לב יתמהו · כי לא ידעו מה הוא : אתה אחד · ואחדותך לא יגרע ולא יוסיף · לא יחסר ולא יעדיף : אתה אחד · ולא כאחד הקנוי והמנוי · כי לא ישיגך רבוי ושנוי · לא תאר ולא כנוי : אתה אחד · ולשום לך חק וגבול נלאה הגיוני · על כן אמרתי

Die Königskrone
des
R. Salomo ben Jehudah Gabirol.

בתפלתי Fromme dies Gebet dem Menschen, den es Recht und Tugend lehrt.
Des lebend'gen Gottes Wunder kurz und bündig es bewährt.
Drum ist's meiner Lieder Ausbund, Königskron' zu heißen werth! —

נפלאים Wunderbar sind Deine Werke, und meine Seel' es erkennt und weiß. Dein, o Gott, ist die Macht und die Größe, der Glanz und der Ruhm und Preis. Dein die Herrschaft über Alles, der Reichthum, die Ehre, die Geschöpfe der Höh' und Tiefe bezeugen, daß Du dauerst, wenn sie sinken ins Leere. Dein ist die Kraft, an deren Geheimniß ermüdet der Gedanke; denn Du bist mächtiger als seine Schranke. Dein der Allmacht Hülle, das Geheimniß und der Urgrund! — Dein der Name, verborgen den Männern des Lichts, und die Kraft, haltend die Welt überm Nichts, die Verborgnes offenbart am Tag des Gerichts. Dein die Gnade, die an Deinen Geschöpfen Du lässest walten, und das Gut, das Deinen Frommen Du vorbehalten. Dein die Geheimnisse, die nicht fasset Gedank' und Preis, und das Leben, das nichts von Verwesung weiß; und der Thron, erhaben über aller Hoheit Fülle, und die Wohnung in des Aethers Geheimnißhülle. Dein ist das Dasein, dessen Licht' entstrahlet alles Leben, davon wir sagen, daß wir nur in seinem Schatten weben. Dein die beiden Welten, die Du von einander geschieden, die eine zum Wirken, die andere zu seligem Frieden. Dein der Lohn, den Du n Frommen beschieden und aufgespart. Du sahst, daß er gut sei, drum hast Du ihn aufbewahrt.

אתה אחד Du bist einzig, von Allem Grund und Beginn, Du bist einzig, und in Deiner Einheit Geheimniß staunt der Weisen Sinn. Du bist einzig, und Deine Einheit wird nicht vermindert, noch vermehrt, nicht größer, noch kleiner an Werth. Du bist einzig, und nicht wie das Eins der Zahl, nicht trifft Dich Vergröß'rung, Veränderung, Benennung, Merkmal. Du bist einzig, und Begriff und Grenze Dir zu setzen mir der Sinn vergeht. Drum denk' ich: hüt' ich meinen Wan=

אֶשְׁמְרָה דְרָכַי מֵחֲטוֹא בִלְשׁוֹנִי: אַתָּה אֶחָד. גָּבַהְתָּ וְנַעֲלֵיתָ מִשְּׁפּוֹל וּמִנְּפוֹל. וְאֵיךְ יִפּוֹל הָאֶחָד שֶׁיִּפּוֹל:

אַתָּה נִמְצָא. וְלֹא יַשִּׂיגְךָ שֵׁמַע אֹזֶן וְלֹא רְאוּת עַיִן. וְלֹא יִשְׁלַט בְּךָ אֵיךְ וְלָמָּה וְאָיִן: אַתָּה נִמְצָא. אֲבָל לְעַצְמְךָ וְאֵין לְאַחֵר עִמְּךָ: אַתָּה נִמְצָא. וּבְטֶרֶם הֱיוֹת כָּל זְמַן הָיִיתָ. וּבְלִי מָקוֹם חָנִיתָ: אַתָּה נִמְצָא. וְסוֹדְךָ נֶעְלָם וּמִי יַשִּׂיגֶנּוּ. עָמוֹק עָמוֹק מִי יִמְצָאֶנּוּ:

אַתָּה חַי. וְלֹא מִזְּמַן קָבוּעַ. וְלֹא מֵעֵת יָדוּעַ: אַתָּה חַי. וְלֹא בְנֶפֶשׁ וּנְשָׁמָה. כִּי אַתָּה נְשָׁמָה לִנְשָׁמָה: אַתָּה חַי. וְלֹא כְחַיֵּי אָדָם לַהֶבֶל דָּמָה. וְסוֹפוֹ עָשׁ וְרִמָּה: אַתָּה חַי. וְהַמַּגִּיעַ לְסוֹדְךָ יִמְצָא תַּעֲנוּג עוֹלָם. וְאָכַל וָחַי לְעוֹלָם:

אַתָּה גָדוֹל. וּמוּל גְּדֻלָּתְךָ כָּל גְּדֻלָּה נִכְנַעַת. וְכָל יִתְרוֹן מִגְרַעַת: אַתָּה גָדוֹל מִכָּל מַחֲשָׁבָה. וְנָאֶה מִכָּל מֶרְכָּבָה: אַתָּה גָדוֹל עַל כָּל גְּדֻלָּה. וּמְרוֹמָם עַל כָּל תְּהִלָּה:

אַתָּה גִבּוֹר. וְאֵין בְּכָל יְצִירוֹתֶיךָ וּבְרִיּוֹתֶיךָ. אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ: אַתָּה גִבּוֹר. וּלְךָ הַגְּבוּרָה הַגְּמוּרָה. אֲשֶׁר אֵין לָהּ שִׁנּוּי וּתְמוּרָה: אַתָּה גִבּוֹר. וּמֵרוֹב גַּאֲוָתְךָ תִּמְחוֹל בְּעֵת זַעַם אַפֶּךָ. וְתַאֲרִיךְ לְחַטָּאִים זַעְפֶּךָ: אַתָּה גִבּוֹר. וְרַחֲמֶיךָ עַל כָּל בְּרוּאֶיךָ כֻּלָּם. הֵמָּה הַגִּבּוֹרִים אֲשֶׁר מֵעוֹלָם:

אַתָּה אוֹר. וְעֵינֵי כָל נֶפֶשׁ זַכָּה יִרְאוּךָ. וְעַנְנֵי עֲוֹנִים מֵעֵינֶיהָ יַעֲלִימוּךָ: אַתָּה אוֹר נֶעְלָם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִגְלֶה בָּעוֹלָם הַנִּרְאֶה. בְּהַר יְיָ יֵרָאֶה:

אַתָּה עֶלְיוֹן. וְעֵין הַשֵּׂכֶל לְךָ תִכְסוֹף וְתִשְׁתָּאֵה. אֶפֶס קָצֵהוּ תִרְאֶה וְכֻלּוֹ לֹא תִרְאֶה:

אַתָּה אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים. וְכָל הַבְּרוּאִים עֵדֶיךָ. וּבִכְבוֹד זֶה הַשֵּׁם נִתְחַיֵּב כָּל נִבְרָא לְעָבְדֶךָ: אַתָּה אֱלוֹהַּ. וְכָל הַיְצוּרִים עֲבָדֶיךָ וְעוֹבְדֶיךָ. וְלֹא יֶחְסַר כְּבוֹדְךָ. בִּגְלַל עוֹבְדֵי בִלְעָדֶיךָ. כִּי כַוָּנַת כֻּלָּם לְהַגִּיעַ עָדֶיךָ: אֲבָל הֵם כְּעִוְרִים. מְגַמַּת פְּנֵיהֶם דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ. וְתָעוּ מִן הַדָּרֶךְ: זֶה טָבַע בִּבְאֵר שַׁחַת. וְזֶה נָפַל אֶל פַּחַת: וְכֻלָּם חָשְׁבוּ כִּי לְחֶפְצָם נָגָעוּ. וְהֵם לָרִיק יָגָעוּ: אַךְ עֲבָדֶיךָ הֵם כְּפִקְחִים הַהוֹלְכִים דֶּרֶךְ נְכוֹחָה. לֹא

del, daß meine Zunge nicht Sünde begeht. Du bist einzig, hoch erhaben über Wanken und Fallen. Wie sollt' auch der Einige fallen?

אתה נמצא Du bist! Nicht des Ohres Hören und des Auges Licht kann Dich erreichen. Kein Wie, Warum und Wo haftet an Dir als Zeichen. Du bist, doch nur für Dich allein, und außer Dir keinem andern Sein. Du bist, und eh' noch die Zeit war, dauertest Du fort, und trontest, eh' noch gewesen der Ort. Du bist! Dein Geheimniß ist verborgen. Wer mag's ergründen? So tief, so tief — wer kann es finden?

אתה חי Du lebst, und nicht seit gewisser Zeit, nicht seit einem Punkte der Vergangenheit. Du lebst, doch nicht wie das Menschenleben, das dem Schatten gleicht, das am Ende Gewürm und Moder erreicht. Du lebst, und wer in dies Geheimniß dringt, lebt in Ewigkeit, genießt sel'ge Lust in alle Zeit.

אתה גדול Du bist groß, und vor Deiner Größe ist jede Größe gebeugt, und jede Würde demüthig schweigt. Du bist größer, denn des Gedankens Macht, und schöner, denn alle Himmelspracht, Du größer als aller Rang, erhaben über jeden Lobgesang.

אתה גבור Du bist stark! Und nicht ist eins Deiner Gebild' und Werke, das thun könnte gleich Deiner Macht und Stärke. Dein ist der Stärke Vollendung, die ohne Wandel ist und Aenderung. Du bist stark und in Deiner Hoheit verzeihst Du auch in Zornglut, und übst gegen Sündige Langmuth. Du bist stark! Doch Dein Erbarmen umfasset alle Wesen, es ist unendlich von jeher gewesen.

אתה אור Du bist Licht, und die Augen der lautern Seele blicken Dich, doch der Sünde Wolken ihrem Aug' entrücken Dich. Du bist Licht, verhüllet hier, sichtbar in der andern Welt, der klaren. Auf dem Berge Gottes wird sich's offenbaren!

אתה עליון Du bist erhaben, und des Geistes Auge schmachtet nach Deinem Glanze, doch schaut er nur Etwas, nicht das Ganze.

אתה אלהי Du bist der Götter Gott! Alle Geschöpfe von Dir zeugen, um jenes Namens willen müssen sie vor Dir sich beugen. Du bist Gott, und alle Wesen Deine Diener und Knechte, und nicht verkürzt sind Deiner Herrschaft Rechte durch die, so huldigen fremdem Wahn; ist Aller Streben doch, Dir zu nah'n. Doch sind sie wie Blinde, suchen des Königs Weg, und gehen irr' auf einem Nebensteg. Der in Verderbens Abgrund sinkt, Den eine Grube zum Fallen bringt, und Alle meinen, sie seien an's Ziel gekommen, und mühten sich nur ohne Frommen. Aber Deine Knechte sind wie Seh'nde, wandelnd auf gerader Bahn, weichen nicht rechts noch links, bis dem Königspalaste

סָרוּ יָמִין וּשְׂמֹאל מִן הַדֶּרֶךְ עַד בּוֹאָם לַחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ: אַתָּה אֱלוֹהַּ· סוֹמֵךְ הַיְצוּרִים בֵּאלָהוּתֶךָ· וְסוֹעֵד הַבְּרוּאִים בְּאַחְדוּתֶךָ: אַתָּה אֱלוֹהַּ· וְאֵין הֶפְרֵשׁ בֵּין אֱלָהוּתְךָ וְאַחְדוּתֶךָ· וְקַדְמוּתְךָ וּמְצִיאוּתֶךָ: כִּי הַכֹּל סוֹד אֶחָד· וְאִם יִשְׁתַּנֶּה שֵׁם כָּל אֶחָד· הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מָקוֹם אֶחָד:

אַתָּה חָכָם· וְהַחָכְמָה מְקוֹר חַיִּים וּמִמְּךָ נוֹבַעַת· וּבְחָכְמָתְךָ נִבְעַר כָּל אָדָם מִדַּעַת: אַתָּה חָכָם· קַדְמוֹן לְכָל קַדְמוֹן· וְהַחָכְמָה הָיְתָה אֶצְלְךָ אָמוֹן: אַתָּה חָכָם· וְלֹא לָמַדְתָּ מִבַּלְעָדֶיךָ· וְלֹא קָנִיתָ חָכְמָה מִזּוּלָתֶךָ: אַתָּה חָכָם· וּמֵחָכְמָתְךָ אָצַלְתָּ חֵפֶץ מְזֻמָּן· כְּפוֹעֵל וְאָמָּן· לִמְשׁוֹךְ מֶשֶׁךְ הַיֵּשׁ מִן הָאַיִן· כְּהִמָּשֵׁךְ הָאוֹר הַיּוֹצֵא מִן הָעַיִן· וְשׁוֹאֵב מִמְּקוֹר הָאוֹר מִבְּלִי דְלִי· וּפוֹעֵל הַכֹּל בְּלִי כֶלִי: וְחָצַב וְחָקַק· וְטִהֵר וְזִקֵּק· וְקָרָא אֶל הָאַיִן וְנִבְקַע· וְאֶל הַיֵּשׁ וְנִתְקַע· וְאֶל הָעוֹלָם וְנִרְקַע· וְתִכֵּן שְׁחָקִים בַּזֶּרֶת· וְיָדוֹ אֹהֶל הַגַּלְגַּלִּים מְחַבֶּרֶת· וּבְלֻלְאוֹת הַיְכֹלֶת יְרִיעוֹת הַבְּרִיאוֹת קוֹשֶׁרֶת· וְכוֹחָהּ נוֹגַעַת עַל שְׂפַת הַיְרִיעָה הַבְּרִיאָה הַחִיצוֹנָה הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבֶּרֶת:

sie nah'n. — Du bist Gott, stützend die Wesen durch Deine Gottheit, haltend die Geschöpfe durch Deine Einheit. Du bist Gott, und nicht getrennt ist Deine Gottheit und Deine Einheit, Dein Ursein und Dein Dasein. Denn Alles ist Eins in Dir, und ist verändert auch das Wort, so geht doch Alles an einen Ort.

אתה חכם Du bist weise! Und die Weisheit, des Lebens Quell, von Dir strömt sie her, und gegen Deine Weisheit ist der Mensch an Einsicht leer. Du bist weise, früher als aller Beginn, und die Weisheit von je Deine Pfleglingin. Du bist weise, und hast nicht gelernt von Einem außer Dir, Du gewannst Deine Weisheit von Keinem außer Dir. Du bist weise, und schufst aus Deiner Weisheit die Welt, wie der Künstler, was ihm gefällt. Du zogst den Faden des Seins aus dem Nichts, wie aus dem Auge geht der Strahl des Lichts, und schöpfst ohne Eimer aus des Lichtes Bronnen. So ward ohne Werkzeug Alles begonnen, und aus des Gedankens Tiefen holt' Er Gebilde, die verborgen schliefen. Und von Schlacken rein, schmelzt' Er das Sein. Und rief dem Nichts, daß es sich spaltete, und dem Sein, daß es entfaltete, und der Welt, daß sie sich gestaltete, und maß mit der Spanne der Wolken Dehnung aus, und fügte den Himmelsrädern ein Zelt zum Haus, und mit seiner Allmacht Schleifen verknüpft Er der Schöpfungen Säume, und sie reicht bis an der Creaturen äußerste Räume.

יש שמדלגים זה עד מי יעמיק.

*מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ כַּדּוּר הָאָרֶץ נֶחֱלָק לִשְׁנַיִם. חֶצְיוֹ יַבָּשָׁה וְחֶצְיוֹ מָיִם: וְהִקַּפְתָּ עַל הַמַּיִם גַּלְגַּל הָרוּחַ. סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ. וְעַל סְבִיבוֹתָיו יָנוּחַ: וְהִקַּפְתָּ עַל הָרוּחַ גַּלְגַּל הָאֵשׁ: וְהַיְסוֹדוֹת הָאֵלֶּה אַרְבַּעְתָּם. לָהֶם יְסוֹד אֶחָד. וּמוֹצָאָם אֶחָד. וּמִמֶּנּוּ יוֹצְאִים וּמִתְחַדְּשִׁים. וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים:

מִי יְחַוֶּה גְּדֻלָּתֶךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל הָאֵשׁ גַּלְגַּל הָרָקִיעַ וּבוֹ הַיָּרֵחַ. וּמִזִּיו הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹאֵף זוֹרֵחַ. וּבְתִשְׁעָה וְעֶשְׂרִים יוֹם יָסוֹב גַּלְגַּלּוֹ. וְיַעֲלֶה דֶּרֶךְ גְּבוּלוֹ: וְסוֹדֶיהָ מֵהֶם פְּשׁוּטִים וּמֵהֶם עֲמֻקִּים. וְגוּפוֹ פָּחוּת מִגּוּף הָאָרֶץ כְּחֵלֶק מִתִּשְׁעָה וּשְׁלֹשִׁים חֲלָקִים: וְהוּא מְעוֹרֵר מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ עוֹלָם וְקוֹרוֹתָיו. וְטוֹבוֹתָיו וְרָעוֹתָיו. בִּרְצוֹן הַבּוֹרֵא אוֹתוֹ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרוֹתָיו:

מִי יַזְכִּיר תְּהִלָּתֶךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ הַיָּרֵחַ רֹאשׁ לְחֶשְׁבּוֹן מוֹעֲדִים וּזְמַנִּים. וּתְקוּפוֹת וְאוֹתוֹת לְיָמִים וְשָׁנִים: בַּלַּיְלָה מֶמְשַׁלְתּוֹ. עַד בּוֹא עִתּוֹ. וְתֶחְשַׁךְ יִפְעָתוֹ וְיִתְכַּסֶּה מַעֲטֵה קַדְרוּתוֹ. כִּי מִמְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ אוֹרָתוֹ: וּבְלֵיל אַרְבָּעָה עָשָׂר אִם יַעַמְדוּ עַל קַו הַתְּלִי שְׁנֵיהֶם. וְיַפְרִיד בֵּינֵיהֶם. אָז הַיָּרֵחַ לֹא יָהֵל אוֹרוֹ. וְיִדְעַךְ נֵרוֹ: לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ. כִּי הֵם בְּרוּאֵי מַעְלָה. וְאִם הֵם יְקָרִים. עֲלֵיהֶם שׁוֹפֵט לְהַשְׁפִּיל וּלְהָרִים: אַךְ יִהְיֶה אַחֲרֵי נָפְלוֹ. וְיָאִיר אַחֲרֵי אָפְלוֹ. וּבְהִדָּבְקוֹ בְּסוֹף הַחֹדֶשׁ עִם הַחַמָּה. אִם יִהְיֶה תְּלִי בֵּינֵיהֶם. וְעַל קַו אֶחָד יַעַמְדוּ שְׁנֵיהֶם. אָז יַעֲמֹד הַיָּרֵחַ לִפְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ כְּעָב שְׁחוֹרָה. וְיַסְתִּיר מֵעֵין כָּל רֹאֶה מְאוֹרָהּ: לְמַעַן יֵדְעוּ כָּל רֹאֶיהָ כִּי אֵין הַמַּלְכוּת לִצְבָא הַשָּׁמַיִם וְחֵילֵיהֶם. אֲבָל יֵשׁ אָדוֹן עֲלֵיהֶם. מַחְשִׁיךְ מְאוֹרֵיהֶם. כִּי גָבֹהַּ מֵעַל גָּבֹהַּ שֹׁמֵר וּגְבֹהִים עֲלֵיהֶם. וְהַחוֹשְׁבִים כִּי הַשֶּׁמֶשׁ אֱלֹהֵיהֶם. בָּעֵת הַזֹּאת יֵבוֹשׁוּ מִמַּחְשְׁבוֹתֵיהֶם.

*) Die nächstfolgenden Stücke enthalten eine poetische Darstellung der im Mittelalter herrschenden kosmischen Ansichten des Aristoteles. Da ihr Inhalt dem allgemeinen Verständnisse und Interesse fern liegt, so ist die Uebersetzung derselben hier weggeblieben. Sie ist jedoch vollständig und mit den nöthigen Erläuterungen zu finden in dem Buche: Die religiöse Poesie der Juden in Spanien von Dr. Michael Sachs. Berlin, Veit & Comp. 1845.

וַיִּבְחֲנוּ דִבְרֵיהֶם. וְיֵדְעוּ כִּי יַד יְיָ עָשְׂתָה זֹּאת וְאֵין לַשֶּׁמֶשׁ יְכֹלֶת. וְהַמַּחְשִׁיךְ אוֹרָהּ לוֹ לְבַדּוֹ הַמֶּמְשֶׁלֶת. וְהוּא הַשֹּׁלֵחַ אֵלֶיהָ עֶבֶד מֵעֲבָדֶיהָ גְּמוּל חֲסָדֶיהָ. לְהַסְתִּיר אוֹרָהּ. וְלִכְרוֹת מִפַּלַּצְתָּהּ וַיְסִירֶהָ מִגְּבִירָה:

מִי יְסַפֵּר צִדְקוֹתֶיךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל רְקִיעַ הַיָּרֵחַ גַּלְגַּל שֵׁנִי בְּאֵין יוֹצֵאת וּפָרֶץ. וּבוֹ כּוֹכָב וְהוּא הַנִּקְרָא כּוֹכָב וּמִדָּתוֹ כְּחֵלֶק מִשְּׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף מִן הָאָרֶץ. וּמַקִּיף הַגַּלְגַּל בַּעֲשָׂרָה יָמִים*) בְּמֶרֶץ: וְהוּא מְעוֹרֵר בָּעוֹלָם רִיבוֹת וּמְדָנִים. וְאֵיבוֹת וּרְגָנִים: וְנוֹתֵן כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חַיִל וְלִצְבּוֹר הוֹן. וְלִכְנוֹס עֹשֶׁר וּמָזוֹן. בְּמִצְוַת הַבּוֹרֵא אוֹתוֹ לְשָׁרְתוֹ כְּעֶבֶד לִפְנֵי אָדוֹן: וְהוּא כּוֹכַב הַשֵּׂכֶל וְהַחָכְמָה. נוֹתֵן לִפְתָאִים עָרְמָה. לְנַעַר דַּעַת וּמְזִמָּה:

מִי יָבִין סוֹדוֹתֶיךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל הַשֵּׁנִי גַּלְגַּל הַשְּׁלִישִׁי וּבוֹ נֹגַהּ כִּגְבֶרֶת בֵּין חֲיָלֶיהָ. וְכַכַּלָּה תַּעְדֶּה כֵלֶיהָ: וּבְעַשְׁתֵּי עָשָׂר חֹדֶשׁ תָּסֹב גְּלִילֶיהָ. וְגוּפָהּ כְּחֵלֶק מִשִּׁבְעָה וּשְׁלֹשִׁים מִן הָאָרֶץ לְיוֹדְעֵי סוֹדָהּ וּמַשְׂכִּילֶיהָ: וְהִיא מְחַדֶּשֶׁת בָּעוֹלָם בִּרְצוֹן בּוֹרְאָהּ הַשֶּׁקֶט וְשַׁלְוָה וְדִיצָה וְחֶדְוָה וְשִׁירוֹת וּרְנָנִים. וּמִצְהֲלוֹת חֻפּוֹת חֲתָנִים. וְהִיא מְקַשֶּׁרֶת פְּרִי תְנוּבוֹת וּשְׁאָר הַצְּמָחִים. מִמֶּגֶד תְּבוּאוֹת שָׁמֶשׁ. וּמִמֶּגֶד גֶּרֶשׁ יְרָחִים:

מִי יַשְׂכִּיל סוֹדְךָ. בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל נֹגַהּ גַּלְגַּל רְבִיעִי וּבוֹ הַחַמָּה. וְסוֹבֶבֶת כָּל הַגַּלְגַּל בְּשָׁנָה תְמִימָה. וְגוּפָהּ גָּדוֹל מִגּוּף הָאָרֶץ מֵאָה וְשִׁבְעִים פַּעַם בְּמוֹפְתֵי שֵׂכֶל וּמְזִמָּה. וְהִיא חוֹלֶקֶת לְכָל כּוֹכְבֵי שָׁמַיִם וְנוֹתֶנֶת תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וְהוֹד וּמַלְכוּת וְאֵימָה. וּמְחַדֶּשֶׁת נִפְלָאוֹת בָּעוֹלָם אִם לְשָׁלוֹם וְאִם לְמִלְחָמָה. וְעוֹקֶרֶת מַלְכֻיּוֹת וְתַחְתָּם אֲחֵרוֹת מְקִימָה וּמְרִימָה. וְלָהּ יְכֹלֶת לְהַשְׁפִּיל וּלְהָרִים בְּיָד רָמָה. וְהַכֹּל בִּרְצוֹן הַבּוֹרֵא אוֹתָהּ בְּחָכְמָה: וּבְכָל יוֹם וָיוֹם תִּשְׁתַּחֲוֶה לְמַלְכָּהּ וּבֵית נְתִיבוֹת נִצָּבָה. וּבְשַׁחַר תָּרִים רֹאשׁ וְתִקּוֹד לָעֶרֶב בְּמַעֲרָבָה. בָּעֶרֶב הִיא בָאָה וּבַבֹּקֶר הִיא שָׁבָה:

מִי יָכִיל גְּדֻלָּתְךָ בַּעֲשׂוֹתְךָ אוֹתָהּ לִמְנוֹת בָּהּ יָמִים וְשָׁנִים. וְעִתִּים מְזֻמָּנִים. וּלְהַצְמִיחַ בָּהּ עֵץ עֹשֶׂה פְּרִי וּמַעֲדַנּוֹת כִּימָה וּמוֹשְׁכוֹת כְּסִיל דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים: וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים הוֹלֶכֶת לִפְאַת צָפוֹן לְחַמֵּם הָאֲוִיר

*) צ״ל חֳדָשִׁים.

וְהַמַּיִם וְהָעֵצִים וְהָאֲבָנִים׃ וּכְפִי קָרְבָתָהּ לַצָּפוֹן יִגְדְּלוּ הַיָּמִים וְיַאֲרִיכוּ הַזְּמַנִּים· עַד יִמָּצֵא מָקוֹם אֲשֶׁר יִגְדַּל יוֹמוֹ עַד הֱיוֹתוֹ שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים בְּמוֹפְתִים נֶאֱמָנִים· וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים הוֹלֶכֶת לִפְאַת דָּרוֹם בְּמַעְגָּלִים נְתוּנִים· עַד יִמָּצֵא מָקוֹם אֲשֶׁר יִגְדַּל לֵילוֹ עַד הֱיוֹתוֹ שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים לְפִי מִבְחַן הַבּוֹחֲנִים׃ וּמִמֶּנָּה יוָּדְעוּ קְצָת דַּרְכֵי בּוֹרְאָהּ שֶׁמֶץ מִגְּבוּרוֹתָיו· וֶעֱזוּז וְנִפְלְאוֹתָיו· מִגְּדֻלַּת הָעֲבָדִים גְּדֻלַּת הָאָדוֹן נוֹדַעַת· לְכָל יוֹדְעֵי דַעַת׃ וְעַל הָעֶבֶד יִגָּלֶה תֹקֶף הָאָדוֹן וּכְבוֹדוֹ· וְכָל טוּב אֲדֹנָיו בְּיָדוֹ׃

מִי יָכִיל אוֹתוֹתֶיךָ· בְּהַקִּיפְךָ אוֹתָהּ לְהַעֲנִיק אוֹר לְכֹכְבֵי מַעְלָה וּמַטָּה גַּם לַלְּבָנָה· וְאִם תַּחְתֶּיהָ תַּעֲמוֹד הַבְּהֶרֶת לְבָנָה· וּכְפִי אֲשֶׁר יִרְחַק לַעֲמוֹד נִכְחָהּ· וִיקַבֵּל זָרְחָהּ· עַד יִמָּלֵא אוֹרוֹ בְּעָמְדוֹ לְפָנֶיהָ· וְהֵאִיר אֶל עֵבֶר פָּנֶיהָ׃ וְכָל אֲשֶׁר יִקְרַב אַחַר חֲצִי הַחֹדֶשׁ אֵלֶיהָ· וְהוּא נוֹטֶה מֵעָלֶיהָ· וְיִרְחַק מֵעֲמוֹד נֶגְדָּהּ· וְיֵלֵךְ לְצִדָּהּ· וְעַל כֵּן תֶּחְסַר אַדַּרְתּוֹ· עַד כְּלוֹת חָדְשׁוֹ וּתְקוּפָתוֹ· וְיָבֹא בִּגְבוּל שִׁפְתוֹ׃ וּבְהִדָּבְקוֹ עִמָּהּ· יִסָּתֵר בְּמִסְתָּרִים· כְּפִי יוֹם וַחֲצִי שָׁעָה וּרְגָעִים סְפוּרִים׃ וְאַחֲרֵי כֵן יִתְחַדֵּשׁ וְיָשׁוּב לְקַדְמוּתוֹ· וְהוּא כְּחָתָן יוֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ׃

מִי יֵדַע פְּלִיאוֹתֶיךָ· בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל חַמָּה גַּלְגַּל חֲמִישִׁי וּבוֹ מַאְדִּים כְּמֶלֶךְ בְּהֵיכָלוֹ· וּבִשְׁמוֹנָה עָשָׂר חֹדֶשׁ יִסֹּב גַּלְגַּלּוֹ· וּמִדָּתוֹ כְּגוּף הָאָרֶץ פַּעַם וָחֵצִי וּשְׁמִינִית פַּעַם וְזֶה תַּכְלִית גָּדְלוֹ׃ וְהוּא כְּגִבּוֹר עָרִיץ מָגֵן גִּבּוֹרֵיהוּ מְאָדָּם· וּמְעוֹרֵר מִלְחָמוֹת וְהֶרֶג וְאַבְדָן· וּמַכֵּי חֶרֶב וְלַחְמֵי רֶשֶׁף נֶהְפָּךְ לְחֹרֶב לְשַׁדָּם· וּשְׁנַת בַּצֹּרֶת וּשְׂרֵפַת אֵשׁ וּרְעָמִים וְאַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ וּמְדַקְּרִים וּשְׁלוּפֵי חֶרֶב כְּנֶגְדָּם· כִּי רַגְלֵיהֶם לָרַע יָרוּצוּ וִימַהֲרוּ לִשְׁפָּךְ דָּם׃

מִי יַבִּיעַ נוֹרְאוֹתֶיךָ· בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל מַאְדִּים גַּלְגַּל שִׁשִּׁי גַּלְגַּל וּמְסִבָּה· עֲצוּמָה וְרַבָּה· צֶדֶק יָלִין בָּהּ׃ וְגוּפוֹ גָּדוֹל מִגּוּף הָאָרֶץ חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים פַּעַם בְּמִדַּת רָחְבָּה· וְסוֹבֵב הַגַּלְגַּל בִּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה· וְהוּא כּוֹכַב רָצוֹן וְהָאַהֲבָה· וּמְעוֹרֵר יִרְאַת הַשֵּׁם וְיֹשֶׁר וּתְשׁוּבָה· וְכָל מִדָּה טוֹבָה· וּמַרְבֶּה כָּל תְּבוּאָה וּתְנוּבָה· וּמַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת וְאֵיבָה וּמְרִיבָה׃ וְדָתוֹ לְחַזֵּק בְּיָשְׁרוֹ כָּל בֶּדֶק· וְהוּא יִשְׁפּוֹט תֵּבֵל בְּצֶדֶק׃

מִי יְשׂוֹחֵחַ גְּדֻלָּתֶךָ· בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל צֶדֶק גַּלְגַּל שְׁבִיעִי וּבוֹ שַׁבְּתַי בִּתְקוּפָתוֹ· וְגוּפוֹ גָּדוֹל מִגּוּף הָאָרֶץ אֶחָד וְתִשְׁעִים פַּעַם בְּמִדָּתוֹ· וְסוֹבֵב

הַגַּלְגַּל בִּשְׁלשִׁים שָׁנָה בִּמְרוּצָתוֹ· וּמְעוֹרֵר מִלְחָמוֹת וּבִזָּה וּשְׁבִי וְרָעָב כִּי כֵן דָּתוֹ· וּמַחֲרִיב אֲרָצוֹת וְעוֹקֵר מַלְכֻיוֹת בִּרְצוֹן הַמַּפְקִיד אוֹתוֹ· לַעֲבוֹד עֲבוֹדָתוֹ· נָכְרִיָּה עֲבוֹדָתוֹ׃

מִי יַגִּיעַ לְרוֹמְמוּתֶךָ· בְּהַקִּיפְךָ עַל גַּלְגַּל שַׁבְּתַי גַּלְגַּל שְׁמִינִי בִּמְסִבָּתוֹ· וְהוּא סוֹבֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מַזָּלוֹת עַל קַו חֵשֶׁב אֲפֻדָּתוֹ· וְכָל כּוֹכְבֵי שַׁחַק הָעֶלְיוֹנִים יְצוּקִים בִּיצִיקָתוֹ· וְכָל כּוֹכָב מֵהֶם יַקִּיף הַגַּלְגַּל בְּשִׁשָּׁה וּשְׁלשִׁים אֶלֶף שָׁנִים מֵרֹב גַּבְהוּתוֹ· וְגוּף כָּל כּוֹכָב מֵהֶם מֵאָה וְשֶׁבַע פְּעָמִים כְּגוּף הָאָרֶץ וְזֹאת תַּכְלִית גְּדֻלָּתוֹ׃ וּמִכֹּחַ הַמַּזָּלוֹת הָהֵם· נֶאֱצַל כֹּחַ כָּל בְּרוּאֵי מַטָּה לְמִינֵיהֶם· בִּרְצוֹן בּוֹרְאָם וּמַפְקִידָם עֲלֵיהֶם׃ וְכָל אֶחָד מֵהֶם עַל מַתְכֻּנְתּוֹ בְּרָאוֹ· וּבְשֵׁם קְרָאוֹ· אִישׁ אִישׁ עַל עֲבוֹדָתוֹ וְעַל מַשָּׂאוֹ׃

מִי יָדַע הֲלִיכוֹתֶיךָ· בַּעֲשׂוֹתְךָ לְשִׁבְעָה כּוֹכְבֵי לֶכֶת הֵיכָלוֹת· בִּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מַזָּלוֹת׃ וְעַל טָלֶה וָשׁוֹר אָצַלְתָּ כֹּחֲךָ בְּהִתְיַחֲדָם· וְהַשְּׁלִישִׁי תְּאוֹמִים כִּשְׁנֵי אַחִים בְּהִתְאַחֲדָם· וּדְמוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם· וְלָרְבִיעִי וְהוּא סַרְטָן גַּם לָאַרְיֵה נָתַתָּ מֵהוֹדְךָ עָלָיו· וְלַאֲחוֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה אֵלָיו· וְכֵן לַמֹּאזְנַיִם וּלְעַקְרָב אֲשֶׁר בְּצִדּוֹ הוּשַׁת· וְהַתְּשִׁיעִי הַנִּבְרָא כְּצוּרַת גִּבּוֹר כֹּחוֹ וְלֹא נָשַׁת· וַיְהִי רוֹבֶה קַשָּׁת· וְכֵן נִבְרָא גְּדִי וּדְלִי בְּכֹחֲךָ הַגָּדוֹל· וּלְבַדּוֹ הַמַּזָּל הָאַחֲרוֹן וַיְמַן יְיָ דָּג גָּדוֹל׃ וְאֵלֶּה הַמַּזָּלוֹת הַגְּבוֹהִים וְנִשָּׂאִים בְּמַעֲלוֹתָם· שְׁנֵים עָשָׂר לְאֻמּוֹתָם׃

יְיָ מִי יַחְקוֹר תַּעֲלוּמוֹתֶיךָ· בְּהַאֲצִילְךָ עַל גַּלְגַּל הַמַּזָּלוֹת גַּלְגַּל תְּשִׁיעִי בְּמַעֲרָכוֹ· הַמַּקִּיף עַל כָּל הַגַּלְגַּלִּים וּבְרוּאֵיהֶם וְהֵם סְגוּרִים בְּתוֹכוֹ· הַמַּנְהִיג כָּל כּוֹכְבֵי שָׁמַיִם וְגַלְגַּלֵּיהֶם מִמִּזְרָח לְמַעֲרָב לְתֹקֶף מַהֲלָכוֹ· הַמִּשְׁתַּחֲוֶה פַּעַם בְּכָל יוֹם לִפְאַת מַעֲרָב לְמַלְכּוֹ וּמַמְלִיכוֹ· וְכָל בְּרוּאֵי עוֹלָם בְּתוֹכוֹ· כְּגַרְגִּיר חַרְדָּל בַּיָּם הַגָּדוֹל לְתֹקֶף גָּדְלוֹ וְעֶרְכּוֹ· וְהוּא וּגְדֻלָּתוֹ נֶחְשָׁב כְּאַיִן וּכְאֶפֶס לִגְדֻלַּת בּוֹרְאוֹ וּמַלְכּוֹ· וְכָל מַעֲלוֹתָיו וְגָדְלוֹ· מֵאֶפֶס וָתֹהוּ נֶחְשְׁבוּ לוֹ׃

מִי יָבִין סוֹדוֹת נוֹרְאוֹתֶיךָ· בַּהֲרִימְךָ עַל גַּלְגַּל הַתְּשִׁיעִי גַּלְגַּל הַשֵּׂכֶל הוּא הַהֵיכָל לִפְנַי· הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ לַיְיָ׃ וְהוּא הַגַּלְגַּל הַנַּעֲלֶה עַל כָּל עֶלְיוֹן· אֲשֶׁר לֹא יַשִּׂיגֵהוּ רַעְיוֹן· וְשָׁם הַחֶבְיוֹן· אֲשֶׁר הוּא לִכְבוֹדְךָ לְאַפִּרְיוֹן· מִכֶּסֶף הָאֲמֶת יְצַקְתָּ אוֹתוֹ· וּמִזְּהַב הַשֵּׂכֶל עָשִׂיתָ רְפִידָתוֹ·

וְעַל עַמּוּדֵי צֶדֶק שַׂמְתָּ מְסִבָּתוֹ. וּמִכֹּחֲךָ מְצִיאוּתוֹ. וּמִמְּךָ וְעָדֶיךָ מְגַמָּתוֹ. וְאֵלֶיךָ תְּשׁוּקָתוֹ:

יְיָ מִי יַעֲמִיק לְמַחְשְׁבוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ מִזִּיו הַשְּׁכִינָה זֹהַר הַנְּשָׁמוֹת. וְהַנְּפָשׁוֹת הָרָמוֹת. הֵם מַלְאֲכֵי רְצוֹנְךָ. מְשָׁרְתֵי פָנֶיךָ: הֵם אַדִּירֵי כֹחַ וְגִבּוֹרֵי מַמְלֶכֶת. בְּיָדָם לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת. וְעוֹשֵׂי מְלָאכֶת. אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שָׁמָּה הָרוּחַ לָלֶכֶת: כֻּלָּם גְּזוּרוֹת פְּנִינִיּוֹת. וְחַיּוֹת עֶלְיוֹנוֹת. חִצוֹנִיּוֹת וּפְנִימִיּוֹת. הֲלִיכוֹתֶיךָ צוֹפִיּוֹת: מִמָּקוֹם קָדוֹשׁ יְהַלֵּכוּ. וּמִמְּקוֹר הָאוֹר יִמָּשֵׁכוּ: נֶחֱלָקִים לְכִתּוֹת. וְעַל דִּגְלָם אוֹתוֹת. בְּעֵט סוֹפֵר מָהִיר חֲרוּתוֹת. מֵהֶם נְסִיכוֹת וּמֵהֶם מְשָׁרְתוֹת: מֵהֶם צְבָאוֹת. רָצוֹת וּבָאוֹת. לֹא עֲיֵפוֹת וְלֹא נִלְאוֹת. רוֹאוֹת וְלֹא נִרְאוֹת: מֵהֶם חֲצוּבֵי לֶהָבוֹת. וּמֵהֶם רוּחוֹת נוֹשְׁבוֹת. מֵהֶם מֵאֵשׁ וּמִמַּיִם מֻרְכָּבוֹת. מֵהֶם שְׂרָפִים. וּמֵהֶם רְשָׁפִים. מֵהֶם בְּרָקִים. וּמֵהֶם זִיקִים: וְכָל כַּת מֵהֶם מִשְׁתַּחֲוָה לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. וּבִרְוּם עוֹלָם נִצָּבִים לַאֲלָפִים וְלִרְבָבוֹת: נֶחֱלָקִים לְמִשְׁמָרוֹת. בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה לְרֹאשׁ אַשְׁמוּרוֹת. לַעֲרוֹךְ תְּהִלּוֹת וְשִׁירוֹת. לְנֶאְזָר בִּגְבוּרוֹת: כֻּלָּם בַּחֲרָדָה וּרְעָדָה כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לָךְ. וְאוֹמְרִים מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ: שֶׁאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה עֲשִׂיתָנוּ. וְלֹא אֲנַחְנוּ.

יי מי יעמיק Wer durchdenkt Deines Gedankens Tiefe, daß aus Deiner Gottheit Glanz Du erschaffen die Seelen, die lichtklaren, der hehren Geister Schaaren. Engel, vollziehend Deinen Willen, Diener, die Deinen Wink erfüllen, Deines Reiches Gewalt'ge, gerüstet mit Macht, in deren Hand des kreisenden Schwertes Flamme wacht. Sie gehen, daß Dein Werk werde vollbracht, wohin sie treibt des Geistes Macht. Bildungen, lauter, zart, Geschöpfe höherer Art, innere, äußere — verschiedenen Ranges, schauend nach den Spuren Deines Ganges; heil'ger Stätt' entgleitet, aus dem Lichtquell abgeleitet, getheilt in Schaaren, die ihrer Fahne Zeichen wahren, die Einen Herrscher, die Andern Diener. Da ist ein Heer, eilend hin und her, ermattet nicht und wird nicht schwer, unsichtbar, doch Allseher. Die Einen Flammen, Andre aus Lufthauch stammen, noch Andre aus Feuer und Wasser gefügt zusammen. Die Einen Glüher, die Andern Sprüher, Jene blitzschnell, Diese lichthell. Und jegliche Schaar beugt sich dem Herrn, im Aether hausend, und in der Weltenhöhe stehn sie zu Myriaden und Tausend, getheilt in Wachen, Tag und Nacht beim Wechsel der Wachen, anzustimmen Preis und Gesänge dem Herrlichen im Machtgepränge. Und sie alle in Zittern und Angstschüttern beugen und bücken sich Dir, und sprechen: Dank weihen wir Dir, Du unser Meister, erschufst uns

Digitized by Google

וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כֻּלָּנוּ: וְכִי אַתָּה אֲדֹנֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ. וְאַתָּה בּוֹרְאֵנוּ וַאֲנַחְנוּ עֵדֶיךָ:

יְיָ מִי יָבֹא עַד תְּכוּנָתֶךָ. בְּהַגְבִּיהֲךָ לְמַעְלָה מִגַּלְגַּל הַשֵּׂכֶל כִּסֵּא הַכָּבוֹד. אֲשֶׁר שָׁם נְוֵה הַחֶבְיוֹן וְהַהוֹד. וְשָׁם הַסּוֹד וְהַיְסוֹד. וְעָדָיו יַגִּיעַ הַשֵּׂכֶל וְשָׁם יַעֲמֹד: וּמִלְמַעְלָה גָּאִיתָ וְעָלִיתָ עַל כֵּס תַּעֲצוּמֶךָ. וְאִישׁ לֹא יַעֲלֶה עִמָּךְ:

מִי יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֶׂיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ תַּחַת כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ. מַעֲמָד לְנַפְשׁוֹת חֲסִידֶיךָ: וְשָׁם נְוֵה הַנְּשָׁמוֹת הַטְּהוֹרוֹת. אֲשֶׁר בִּצְרוֹר הַחַיִּים צְרוּרוֹת: וַאֲשֶׁר יִיגְעוּ וְיִיעֲפוּ שָׁם יַחֲלִיפוּ כֹחַ. וְשָׁם יָנוּחוּ יְגִיעֵי כֹחַ. וְאֵלֶּה בְּנֵי נֹחַ: וּבוֹ נֹעַם בְּלִי תַכְלִית וְקִצְבָּה. וְהוּא הָעוֹלָם הַבָּא: וְשָׁם מַעֲמָדוֹת וּמַרְאוֹת. לַנְּפָשׁוֹת הָעוֹמְדוֹת בְּמַרְאוֹת הַצּוֹבְאוֹת. אֶת פְּנֵי הָאָדוֹן לֵרָאוֹת וּלְהֵרָאוֹת: שׁוֹכְנוֹת בְּהֵיכְלֵי מֶלֶךְ. וְעוֹמְדוֹת עַל שֻׁלְחַן הַמֶּלֶךְ. וּמִתְעַדְּנוֹת בְּמֹתֶק פְּרִי הַשֵּׂכֶל וְהוּא יִתֵּן מַעֲדַנֵּי מֶלֶךְ: זֹאת הַמְּנוּחָה וְהַנַּחֲלָה. אֲשֶׁר אֵין תַּכְלִית לְטוּבָהּ וְיָפְיָהּ. וְגַם זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הִיא וְזֶה פִּרְיָהּ:

מִי יְגַלֶּה צְפוּנוֹתֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ בִּמְרוֹם חֲדָרִים וְאוֹצָרוֹת. מֵהֶם נוֹרָאוֹת סְפוּרוֹת. וּדְבַר גְּבוּרוֹת: מֵהֶם אוֹצְרוֹת חַיִּים. לַזַּכִּים וּנְקִיִּים: וּמֵהֶם אוֹצְרוֹת יֶשַׁע. לְשָׁבֵי פֶשַׁע: וּמֵהֶם אוֹצְרוֹת אֵשׁ וְנַחֲלֵי גָפְרִית. לְעוֹבְרֵי בְרִית. וְאוֹצְרוֹת שׁוּחוֹת עֲמֻקּוֹת לֹא יִכְבֶּה אִשָּׁם. וְזְעוּם יְיָ יִפָּל שָׁם: וְאוֹצְרוֹת סוּפוֹת וּסְעָרוֹת. וְקִפָּאוֹן וִיקָרוֹת: וְאוֹצְרוֹת בָּרָד וְקֶרַח וְצִיָּה וָשֶׁלֶג. גַּם חֹם וְנוֹזְלֵי פֶלֶג: וְקִיטוֹר וּכְפוֹר וְעָנָן וַעֲרָפֶל. וַעֲלָטָה וָאֹפֶל: הַכֹּל הֲכִינוֹתָ בְּעִתּוֹ. אִם לְשֵׁבֶט אִם לְאַרְצוֹ. אִם לְחֶסֶד חָשַׁבְתָּ אוֹתוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ:

מִי יָכִיל עָצְמָתֶךָ. בִּבְרֹאֲךָ מִזִּיו כְּבוֹדְךָ יִפְעַת טְהוֹרָה. מִצּוּר הַצּוּר נִגְזָרָה. וּמִמַּקֶּבֶת בּוֹר נֻקָּרָה: וַאֲצַלְתָּ עָלֶיהָ רוּחַ חָכְמָה. וְקָרָאתָ אוֹתָהּ נְשָׁמָה: עֲשִׂיתָהּ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ הַשֵּׂכֶל חֲצוּבָה. וְנִשְׁמָתוֹ כְּאֵשׁ בּוֹעֲרָה בָהּ: שִׁלַּחְתָּהּ אֶל הַגּוּף לְעָבְדוֹ וּלְשָׁמְרֵהוּ. וְהִיא כָאֵשׁ בְּתוֹכוֹ וְלֹא תִשְׂרְפֵהוּ. כִּי מֵאֵשׁ הַנְּשָׁמָה נִבְרָא הַגּוּף וְיָצָא מֵאַיִן לְיֵשׁ. מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יְיָ בָּאֵשׁ:

מִי יַגִּיעַ לְחָכְמָתֶךָ. בְּתִתְּךָ לַנֶּפֶשׁ כֹּחַ הַדֵּעָה אֲשֶׁר בָּהּ תְּקוּעָה וַיְהִי

Geister, und nicht wir, Deiner Hände Werk wir Alle hier. Du bist unser Herr, dem wir als Knechte eigen, Du unser Schöpfer — wir Deine Zeugen!

מי יבא יי O Gott, wer dringet vor zu Deinem Ziele, daß über den Kreis des Geistes Du erhöht den Thron der Herrlichkeit? Dort ruht der Gottesglanz in stiller Verborgenheit. Dort ist der Urgrund und das Geheimniß, ungesehn, fleucht dorthin der Geist — da bleibt er stille stehn. Ueber Deiner Allmacht Sitz hast Du Dich emporgeschwungen. Dir nach ist noch kein Mensch gedrungen.

מי יעשה Wer erreicht Deine Werke, daß Du unter dem Throne Deiner Herrlichkeit den Seelen Deiner Frommen eine Stätte geweiht? — Dort ist die Wohnung der Geister, der reinen, die dem Lebensbunde Du mochtest einen. Die Matten und Müden verjüngen sich dort in Kraft, dort ruhen sanft, die hier erschlafft, dort werden frei die Söhne der Haft, dort ist ohne Maaß und Ende Seligkeit beschieden, dort des ewigen Lebens Frieden. Dort sind die Stätten, die Spiegel, die klaren, für die Seelen, die dort sich schaaren, ihren Gott zu schaun und ihm sich zu offenbaren, wohnend im Palaste des Königs, stehend um die Tafel des Königs, geletzt von des Geistes süßer Frucht, der köstlichen Labe des Königs. Dies ist das Erbe, der Ruhe Ort, dessen Lieblichkeit und Güte nicht erreicht das Wort, von Milch und Honig fließt er, und solche Frucht wächst dort.

מי יגלה Wer enthüllet Dein Geheimniß, daß Du in der Höhe schufst Gemächer und Kammern? — Wundersam — schon die Kund' erfüllt mit Staunen und Jammern. — Räume gefüllt von Leben und Heil, den Lautern und Frommen zu Theil, Räume, voll Segen und Huld, Denen, die sich bekehrt von Schuld, Räume, wo Feuer glüht und Schwefelströme kochen, Denen, die den Bund gebrochen, — Höhlen und Gründe, nimmer verlöschende Feuerschlünde, darin der Gottverwünschte seine Stätte finde. Räume, darin Sturm und Windsbraut, und Eises Starre, das nimmer thaut. Behälter von Hagel, Frost, Schnee und Gluth, ausdörrender Hitze, strömender Fluth, und Dunst und Reif und Wolkendüster schaurig, und Finsterniß und Dunkel traurig. Das Alles hast Du geordnet für seine Zeit, ob zur Geißel, ob für ein Land zum Segen — es ist bereit!

מי יכיל Wer fasset Deine Allmacht, daß Du aus Deines Glanzes Pracht erschufst der Seele lautre Macht? Gehauen aus dem Urgestein, dem Weltenhort, — der Gottesglanz ist ihres Ursprungs Ort. Den Strahl der Weisheit hast Du auf sie geleitet, „Lebensodem" ist der Name, der sie bedeutet. Sie ist dem Flammenmeer des Geistes entsprüht, deß Feuerhauch sie durchglüht. Du hast sie gesandt dem Leibe zur Hülf' und Hut, und ob sie in ihm glüht, nicht zehrt ihn ihre Gluth. Denn aus dem Feuer der Seele entstand der Leib und trat in's Leben ein, da Gott sich auf ihn niedersenkt in Flammenschein.

מי יגיע Wer erreicht Deine Weisheit, daß Du der Seele verliehn der Erkenntniß Kraft, die in ihr wurzelt, — ihres Wesens Stamm

הַמַּדָּע יְסוֹדָהּ. וְעַל כֵּן לֹא יִשְׁלוֹט עָלֶיהָ כִּלָּיוֹן וְתִתְקַיֵּם כְּפִי קִיּוּם יְסוֹדָהּ. וְזֶה עִנְיָנָהּ וְסוֹדָהּ: וְהַנֶּפֶשׁ הַחֲכָמָה לֹא תִרְאֶה מָוֶת. אַךְ תְּקַבֵּל עַל עֲוֹנָהּ עֹנֶשׁ מַר מִמָּוֶת: וְאִם טְהֹרָה תָּפִיק רָצוֹן. וְתִשְׂחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן. וְאִם נִטְמְאָה תָּנוּד בְּשֶׁצֶף קֶצֶף וְחָרוֹן: וְכָל יְמֵי טֻמְאָתָהּ בָּדָד תֵּשֵׁב גּוֹלָה וְסוּרָה. בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגָּע וְאֶל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד מְלֹאת יְמֵי טָהֳרָהּ:

מִי יִגְמוֹל עַל טוֹבוֹתֶיךָ. בְּשׂוּמְךָ הַנְּשָׁמָה לַגּוּף לְהַחֲיוֹתוֹ. וְאֹרַח לְהוֹרוֹתוֹ וּלְהַרְאוֹתוֹ. לְהַצִּיל לוֹ מֵרָעָתוֹ: קְרַצְתּוֹ מֵאֲדָמָה. וְנָפַחְתָּ בוֹ נְשָׁמָה. וְאָצַלְתָּ עָלָיו רוּחַ חָכְמָה. אֲשֶׁר בָּהּ יִבָּדֵל מִבְּהֵמָה. וְיַעֲלֶה אֶל מַעֲלָה רָמָה: שַׂמְתּוֹ בְּעוֹלָמְךָ סָגוּר וְאַתָּה מִחוּץ תָּבִין מַעֲשָׂיו וְתִרְאֵנוּ. וְכָל אֲשֶׁר מִמְּךָ יַעְלִימֶנּוּ. מִבַּיִת וּמִחוּץ תְּצַפֶּנּוּ:

מִי יוֹדֵעַ סוֹד מִפְעֲלֶיךָ. בַּעֲשׂוֹתְךָ לַגּוּף צָרְכֵי פְעֻלֶּיךָ. וְנָתַתָּ לוֹ עֵינַיִם לִרְאוֹת אוֹתוֹתֶיךָ. וְאָזְנַיִם לִשְׁמוֹעַ נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְרַעְיוֹן לְהָבִין קְצָת סוֹדוֹתֶיךָ. וּפֶה לְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וְלָשׁוֹן לְהַגִּיד לְכָל יָבוֹא גְּבוּרָתֶךָ. כָּמוֹנִי הַיּוֹם אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ. הַמְסַפֵּר כְּפִי קֹצֶר לְשׁוֹנִי מְעַט מִזְּעֵר מֵרוֹמְמוּתֶךָ. וְהֵן אֵלֶּה קְצוֹת דְּרָכֶיךָ: וּמָה עָצְמוּ רָאשֵׁיהֶם. כִּי חַיִּים הֵם לְמוֹצְאֵיהֶם: בָּהֶם יוּכְלוּ כָּל שׁוֹמְעֵיהֶם לְהַכִּירֶךָ. וְאִם לֹא רָאוּ פְּנֵי יְקָרֶךָ. וְכָל אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע גְּבוּרָתֶךָ. אֵיךְ יַכִּיר אֱלָהוּתֶךָ. וְאֵיךְ תָּבֹא בְּלִבּוֹ אֱמוּנָתֶךָ. וְיִכּוֹן רַעְיוֹנָיו לַעֲבוֹדָתֶךָ: עַל כֵּן מָצָא עַבְדְּךָ אֶת לִבּוֹ לִזְכּוֹר לִפְנֵי אֱלֹהָיו. מְעַט מִזְּעֵר מֵרָאשֵׁי תְּהִלּוֹתָיו. אוּלַי בָּם מֵעֲוֹנוֹ יִנָּשֶׁה. וּבַמֶּה יִתְרַצֶּה זֶה אֶל אֲדֹנָיו הֲלֹא בְּרָאשֵׁי:

אֱלֹהַי בֹּשְׁתִּי וְנִכְלַמְתִּי לַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ לְדַעְתִּי. כִּי כְּפִי עָצְמַת גְּדֻלָּתְךָ כֵּן תַּכְלִית דַּלּוּתִי וְשִׁפְלוּתִי: וּכְפִי תֹקֶף יְכָלְתְּךָ כֵּן חֻלְשַׁת יְכָלְתִּי. וּכְפִי שְׁלֵמוּתְךָ כֵּן חֶסְרוֹנִי: כִּי אַתָּה אֶחָד וְאַתָּה חַי וְאַתָּה גִּבּוֹר וְאַתָּה קַיָּם וְאַתָּה גָּדוֹל וְאַתָּה חָכָם וְאַתָּה אֱלוֹהַּ: וַאֲנִי גּוּשׁ וְרִמָּה. עָפָר מִן הָאֲדָמָה. כְּלִי מָלֵא כְלִמָּה. אֶבֶן דּוֹמָה. צֵל עוֹבֵר. רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. חֲמַת עַכְשׁוּב. עֲקוֹב הַלֵּב. עֲרַל לֵב. גְּדָל חֵמָה. חֹרֵשׁ אָוֶן וּמִרְמָה: גְּבַהּ עֵינַיִם. קְצַר אַפַּיִם. טְמֵא שְׂפָתַיִם. נֶעְקַשׁ דְּרָכַיִם. וְאָץ בְּרַגְלַיִם:

und Schaft. Drum wird sie nimmermehr zerstört, wie ihres Daseins Urgrund sich stets bewährt, und das ist ihr Wesen und ihr Werth. Die weise Seele schauet nimmer den Tod, doch ob ihrer Sünden leidet sie Strafe, bittrer denn Tod. Doch Gnade wird ihr, blieb sie rein; sie darf am jüngsten Tag sich freun. Doch ward sie unrein, muß umher sie irren, in Qual und in Verzweiflungswirren, und sitzt einsam, verstoßen, ausgeschlossen, darf dem Heil'gen nicht nahn, bis der Läuterung Frist verflossen.

מי יגמול Wer vergilt Deine Liebe, daß Du dem Körper die Seele verliehst, die Leben ihm gewähre, den rechten Pfad ihn lehre, jedes Leid ihm abwehre? Aus Erde geformt hast Du sein Bild, mit Lebensodem ihn erfüllt, mit der Erkenntniß Kraft ihn bekleidet, die ihn vom Thiere scheidet, durch die er höh'rer Stuf' entgegenschreitet. Rings umschlossen steht er in Deiner Welt, Du lenkst sein Thun, Dein Auge fest ihn hält, und was ihn immer Dir entrücke, von innen und außen schaun ihn Deine Blicke.

מי יודע Wer kann Deines Waltens Geheimniß durchdringen, daß Du dem Leibe Werkzeuge schufst, Deinen Dienst zu vollbringen? Du gabst ihm das Auge, zu schauen Deine Wunder und Zeichen, das Ohr, zu hören Deine Thaten ohne Gleichen, den Geist, von Deinem Geheimniß ein Theilchen zu ergründen, den Mund, für Dein Lob das Wort zu finden, Deine Allmacht jedem Nachkommen zu künden, wie ich Dein Knecht, Sohn Deiner Magd, der mit ungeübter Zunge wagt, ein Geringes zu melden von Deinem Glanze, und doch ists nur Etwas. Wie groß ist erst das Ganze! Das ganze Leben füllt Denen es aus, die danach streben. Die es hören, sie werden Dir dann vertraut, ob sie auch Deiner Herrlichkeit nicht ins Antlitz geschaut. Die aber von Deiner Allmacht nicht vernommen, wie sollen sie zur Kenntniß Deiner Gottheit kommen, wie soll in ihr Herz Deine Wahrheit dringen, wie ihr Sinn Deinem Dienst entgegen ringen? Drum hat mein Herz vor meinem Gotte sich erkühnt, von Deines Ruhmes Aeußerstem Etwas zu melden, ob meine Sünde dadurch werde gesühnt. Wodurch sonst macht' ich bei meinem Herrn mich verdient?

אלהי בשתי Mein Gott! Voll Schmach und Schande steh' ich vor Dir; denn ich weiß, daß ich so arm und gering bin, als erhaben ist Dein Ruhm und Preis, und wie grenzenlos Deine Allmacht, so hinfällig meine Ohnmacht, und wie Deine Vollkommenheit, so meine Mangelhaftigkeit. Denn Du bist einzig und ewig lebend und allmächtig, und wandellos und groß und weise — Gott! Und ich ein Erdenstaub, der Würmer Raub, ein Gefäß, schmachgefüllt, schandumhüllt, dem dumpfen Steine gleichend, ein Schatten entweichend, ein flüchtiger Odem, nicht wiederkehrend, Schlangengift, glühend, zehrend. Ein Herz voll Krümmen, verstockt der Wahrheit Stimmen, voll Zorn und Wuth, des Trugs, der Sünde Brut, voll Hochmuth, ohne Langmuth, sündig wandelnd, unwürdig handelnd. Was bin ich? was mein Leben? was

מָה אֲנִי מָה חַיַּי וּמַה גְּבוּרָתִי· וּמַה צִּדְקָתִי· נֶחְשַׁב לְאַיִן כָּל יְמֵי הֱיוֹתִי· וְאַף כִּי אַחֲרֵי מוֹתִי: מֵאַיִן מוֹצָאִי· וּלְאַיִן מוֹבָאִי· וְהִנֵּה בָּאתִי לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר לֹא כְדַת בְּעַזּוּת מֵצַח וְטֻמְאַת רַעְיוֹנִים וְיֵצֶר זוֹנֶה· לְגִלּוּלָיו פּוֹנֶה: וְתַאֲוָה מִתְגַּבְּרָה· וְנֶפֶשׁ לֹא מְטֹהָרָה· וְלֵב טָמֵא· אוֹבֵד וְנִדְמֶה· וְגוּף נָגוּף· מָלֵא אֲסַפְסוּף· יוֹסִיף וְלֹא יָסוּף:

אֱלֹהַי יָדַעְתִּי כִּי עֲוֹנוֹתַי עָצְמוּ מִסַּפֵּר· וְאַשְׁמוֹתַי עָצְמוּ מִלְּזַכּוֹר: אַךְ אֶזְכּוֹר מֵהֶם כְּטִיפָּה מִן הַיָּם· וְאֶתְוַדֶּה בָּהֶם· אוּלַי אַשְׁבִּיחַ שְׁאוֹן גַּלֵּיהֶם וְדָכְיָם· וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם וְסָלַחְתָּ:

אָשַׁמְתִּי בְתוֹרָתֶךָ. בָּזִיתִי בְּמִצְוֹתֶיךָ. גָּעַלְתִּי בְּלִבִּי וּבְמוֹ פִּי. דִּבַּרְתִּי דֹפִי. הֶעֱוֵיתִי. וְהִרְשַׁעְתִּי. זַדְתִּי. חָמַסְתִּי. טָפַלְתִּי שֶׁקֶר. יָעַצְתִּי רַע לְאֵין חֵקֶר. כִּזַּבְתִּי. לַצְתִּי. מָרַדְתִּי. נִאַצְתִּי. סָרַרְתִּי. עָוִיתִי. פָּשַׁעְתִּי וְעֹרֶף הִקְשֵׁיתִי. קַצְתִּי בְּתוֹכְחוֹתֶיךָ. רָשַׁעְתִּי. שִׁחַתִּי דְרָכַי. תָּעִיתִי מִמַּהֲלָכַי. עָבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְסַרְתִּי. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלַי כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנִי הִרְשָׁעְתִּי:

אֱלֹהַי נָפְלוּ פָנַי בְּזָכְרִי כָּל אֲשֶׁר הִכְעַסְתִּיךָ· כִּי עַל כָּל טוֹבוֹת שֶׁגְּמַלְתַּנִי רָעָה גְּמַלְתִּיךָ: כִּי בְרָאתַנִי לֹא לְצֹרֶךְ רַק נְדָבָה· וְלֹא בְהֶכְרֵחַ כִּי אִם בְּרָצוֹן וְאַהֲבָה: וְטֶרֶם הֱיוֹתִי בְּחַסְדְּךָ קִדַּמְתָּנִי· וְנָפַחְתָּ רוּחַ בִּי וְהֶחֱיִיתָנִי· וְאַחֲרֵי צֵאתִי לְאוֹר הָעוֹלָם לֹא עֲזַבְתָּנִי· אֲבָל כְּאָב חוֹמֵל גִּדַּלְתָּנִי· וְכָאֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק אֱמַנְתָּנִי· עַל שְׁדֵי אִמִּי הִבְטַחְתָּנִי· וּמִנְּעִימוֹתֶיךָ הִשְׂבַּעְתָּנִי· וּבְבֹאִי לַעֲמוֹד עַל עָמְדִי חִזַּקְתָּנִי· וְקֵרַבְתַּנִי עַל זְרוֹעוֹתֶיךָ וְתִרְגַּלְתָּנִי· וְחָכְמָה וּמוּסָר לִמַּדְתָּנִי· וּמִכָּל צָרָה וְצוּקָה חִלַּצְתָּנִי· וּבְעֵת עֶבְרָה וָזַעַם בְּצֵל יָדְךָ הִסְתַּרְתָּנִי· וְכַמָּה צָרוֹת נֶעֶלְמוּ מֵעֵינַי וּמֵהֶם גְּאַלְתָּנִי· וּבְטֶרֶם בֹּא הַתְּלָאָה הִקְדַּמְתָּ רְפוּאָה לְמַכָּתִי וְלֹא הוֹדַעְתָּנִי. וּבְעֵת לֹא נִשְׁמַרְתִּי מִכָּל נֶזֶק אַתָּה שְׁמַרְתָּנִי. וּבְבֹאִי בֵּין שִׁנֵּי אֲרָיוֹת שִׁבַּרְתָּ מַלְתְּעוֹת כְּפִירִים וּמִשָּׁם הוֹצֵאתָנִי. וּבְחוּל עָלַי חֳלָיִים רָעִים וְנֶאֱמָנִים חִנָּם רִפֵּאתָנִי. וּבְבֹא שְׁפָטֶיךָ הָרָעִים עַל הָעוֹלָם מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנִי· וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנִי. וּבְרָעָב זַנְתָּנִי. וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנִי· וּבְהַכְעִיסִי אוֹתְךָ כַּאֲשֶׁר יְיַסֵּר אִישׁ אֶת בְּנוֹ יִסַּרְתָּנִי· וּבְקָרְאִי מִצָּרָתִי נַפְשִׁי יָקְרָה בְּעֵינֶיךָ וְרֵיקָם לֹא הֱשִׁיבוֹתָנִי: וְעוֹד הִגְדַּלְתָּ וְהוֹסַפְתָּ עַל כָּל זֶה. בְּתִתְּךָ

meine Stärke? was meine Tugendwerke? Für nichts geachtet in meines Lebens Tagen, was erst, wenn sie zu Grabe mich getragen? Dem Nichts entnommen, zum Nichts mein Kommen. Nun tret' ich hin vor Dich wider Gebühr mit unreinem Sinn und frechem Trieb, der treu seinem Götzen blieb, und es braust die Lust in der ungeläuterten Brust. Ein Herz voll Unflath, verloren, ohne Rath, ein Leib voll Schwächen, mit einem Schwarm Gebrechen, die sich mehren statt aufzuhören.

אלהי ידעתי Mein Gott! Ich weiß, daß meine Sünden jede Zahl übersteigen, meine Vergehungen durch kein Wort zu erreichen, doch will ich von ihnen, wie einen Tropfen aus dem Meere, nennen, und bekennen. Vielleicht still' ich ihrer Fluthen Brausen und Toben, und Du erhörst und verzeihst in Deinen Himmeln droben.

אשמתי Ich habe mich versündigt an Deiner Lehre, geschmäht Deines Gebotes Ehre, gefrevelt mit Herz und Mund durch bösen Leumund. Ich habe gefehlt, — betrübt, Trotz, Gewalt geübt, Lug begonnen, ohne Maaß Böses gesonnen, geheuchelt, gehöhnt, gelästert, mich aufgelehnt. Ein Sünder, abtrünnig war ich, ein Frevler, halsstarrig. Verschmähte Deine Zucht, war verrucht, habe verderbt gehandelt, bin in der Irre gewandelt. Von Deinem Gebot' abgewichen bin ich abtrünnig. Du aber bist in Allem, was mir geschieht, gerecht; denn Du hast Wahrheit geübt, nur ich war schlecht.

אלהי נפלו Mein Gott! Wie muß ich beschämt das Auge senken, bedenk' ich, wie Deiner Huld ich gelohnt durch Kränken. Nicht aus Zwang erschufst Du mich, nein, aus freiem Willen, nicht nothgedrungen, — sondern aus Gnadenfüllen. Und noch vor meinem Sein war Deine Huld bei mir, Du hauchtest in mich Odem, gabst Leben mir, und als ich ins Leben eintrat, ließest Du mich nicht los, zogst mich wie ein liebender Vater groß, und wie den Säugling der Wärter hast Du mich gepflegt, an die Mutterbrust kummerlos mich gelegt, mit Deinen Labungen mich gehegt. Und als ich zu stehn begann, sichertest Du meine Tritte, nahmst mich auf Deinen Arm, gängeltest meine Schritte, lehrtest mich Weisheit und fromme Sitte, zogst mich aus Qual und Sorgen, wüthete der Sturm, hast Du im Schatten Deiner Hand mich geborgen. Aus wie viel Schmerzen halfst Du mir unvermerkt, noch vor dem Leiden hast Du mit Heilung mich gestärkt, schirmtest mich, wenn ich mich nicht gehütet vor Noth, rettetest mich, wenn der Leuen Zahn mir gedroht. — Wenn Deine Strafen heimsuchten die Welt, bargst Du mich vor'm Schwert, erhieltest bei Plagen mich unversehrt, hast in Mangel und Noth mich ernährt, in Fülle mir Nahrung gewährt. Und kränkt' ich Dich, hast Du, wie der Vater den Sohn, mich belehrt, und wenn meinen Angstruf Du gehört, war mein Leben Dir werth, und nie bin ich leer zurückgekehrt. — Und noch Größeres hast Du an mir gethan, daß Du mir gabst den wahren Glauben, zu glau-

לִי אֱמוּנָה שְׁלֵמָה לְהַאֲמִין כִּי אַתָּה אֵל אֱמֶת. וּנְבִיאֶיךָ אֱמֶת: וְלֹא נָתַתָּ לִי חֵלֶק עִם מוֹרְדֶיךָ וְקָמֶיךָ. וְעַם נָבָל נִאֲצוּ שְׁמֶךָ: אֲשֶׁר בְּתוֹרָתְךָ יַלְעִיבוּ. וּבַעֲבָדֶיךָ יָרִיבוּ. וּנְבִיאֶיךָ יַכְזִיבוּ: מֵרָאִים תּוּמָה. וְתַחְתֶּיהָ עָרְמָה: מֵרָאִים נֶפֶשׁ זַכָּה וּנְטֹהֶרֶת. וְתַחְתֶּיהָ תַּעֲמוֹד הַבַּהֶרֶת: כִּכְלִי מָלֵא כְלִמָּה. רָחוּץ מִחוּץ בְּמֵי עָרְמָה. וְכָל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא: קָטֹנְתִּי מִכֹּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל הָאֱמֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת עַבְדֶּךָ. אָמְנָם יְיָ אֱלֹהַי אוֹדֶךָ: כִּי נָתַתָּ בִּי נֶפֶשׁ קְדוֹשָׁה. וּבְמַעֲשַׂי טִמֵּאתִיהָ. וּבְיִצְרִי חִלַּלְתִּיהָ וְגֵאַלְתִּיהָ: וְהִנֵּה גָּבַר עָלַי. וְהֵפִיץ חֲיָלַי. וְלֹא נִשְׁאַר אֵלַי. כִּי אִם מַחֲנֶה רַחֲמֶיךָ. אַךְ אֵדַע כִּי בָם אֶתְקְפֶנּוּ. וְיִהְיוּ לִי מֵעִיר לַעֲזוֹר אוּלַי אוּכַל נַכֶּה בּוֹ וַאֲגָרְשֶׁנּוּ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי לָכוֹף אֶת יִצְרִי הָאַכְזָרִי וְהַסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵחֲטָאַי וּמֵאֲשָׁמַי. אַל תַּעֲלֵנִי בַּחֲצִי יָמַי: עַד אָכִין צֵידָה לְדַרְכִּי וְצֵידָתִי לְיוֹם נְסִיעָתִי. כִּי אִם אֵצֵא מֵעוֹלָמְךָ כַּאֲשֶׁר בָּאתִי. וְאָשׁוּב עָרוֹם לִמְקוֹמִי כַּאֲשֶׁר יָצָאתִי. לָמָּה נִבְרֵאתִי. וְלִרְאוֹת עָמָל נִקְרֵאתִי: טוֹב לִי עוֹד אֲנִי שָׁם. מִצֵּאתִי לְהַגְדִּיל וּלְהַרְבּוֹת אָשָׁם:

אָנָּא הָאֱלֹהִים בְּמִדַּת רַחֲמֶיךָ שָׁפְטֵנִי. אַל בְּאַפְּךָ פֶּן תַּמְעִיטֵנִי: כִּי מָה הָאָדָם כִּי תְדִינֵהוּ. וְהֶבֶל נִדָּף אֵיךְ בְּמִשְׁקָל תְּבִיאֵהוּ. וּבַעֲלוֹתוֹ בְמֹאזְנֵי מִשְׁקָל. לֹא יִכְבַּד וְלֹא יֵקַל. וּמַה יִּסְכָּן לְךָ לַעֲשׂוֹת לָרוּחַ מִשְׁקָל: מִיּוֹם הֱיוֹתוֹ הוּא נִגָּשׂ וְנַעֲנֶה. נָגוּעַ מֻכֵּה אֱלֹהִים וּמְעֻנֶּה: רֵאשִׁיתוֹ מוֹץ נֶהְדָּף. וְאַחֲרִיתוֹ קַשׁ נִדָּף. וּבְחַיָּיו כְּעֵשֶׂב נִשְׁדָּף. וְהָאֱלֹהִים יְבַקֵּשׁ אֶת נִרְדָּף: מִיּוֹם צֵאתוֹ מֵרֶחֶם אִמּוֹ. יָגוֹן לֵילוֹ וַאֲנָחָה יוֹמוֹ: אִם הַיּוֹם יָרוּם. מָחָר תּוֹלֵעִים יָרֻם: הַמּוֹץ יִדְּפֶנּוּ. וְהַקּוֹץ יִגְּפֶנּוּ: אִם יִשְׂבַּע יִרְשַׁע. וְאִם יִרְעַב עַל פַּת לֶחֶם יִפְשַׁע: לִרְדּוֹף הָעֹשֶׁר קַלּוּ נְשָׁרָיו. וְיִשְׁכַּח הַמָּוֶת וְהוּא אַחֲרָיו: בְּעֵת הַמֵּצַר יֶרֶב אֲמָרָיו. וַיַּחְלִיק דְּבָרָיו וְיַרְבֶּה נְדָרָיו. וּבְצֵאתוֹ לַמֶּרְחָב יָחֵל דְּבָרָיו. וְיִשְׁכַּח נְדָרָיו. וִיחַזֵּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיו. וְהַמָּוֶת בַּחֲדָרָיו: וְיַרְבֶּה שׁוֹמְרִים מִכָּל עֵבֶר. וְהָאוֹרֵב יוֹשֵׁב לוֹ בַּחֶדֶר. וְהַזְּאֵב לֹא יַעַצְרֶנּוּ גָדֵר. מִבֹּא אֶל הָעֵדֶר: בָּא וְלֹא יָדַע לָמָּה. וְיִשְׂמַח וְלֹא יֵדַע בַּמֶּה. וִיחִי וְלֹא יֵדַע כַּמָּה. בְּיַלְדוּתוֹ הוֹלֵךְ בִּשְׁרִירוּתוֹ. וְכַאֲשֶׁר תָּחֵל רוּחַ יְיָ לְפַעֲמוֹ. וְתִתְעוֹרֵר לֶאֱסוֹף חַיִל וָהוֹן וְיִסַּע מִמְּקוֹמוֹ.

ben, daß Du, o Gott, wahr, und Deine Lehre wahr, und Deine Propheten wahr. Und gabst mir nicht mein Theil mit Deinen Feinden, die sich gegen Dich empören, die Unwürdigen, die Deinen Namen verunehren, die Deine Lehre verdrehen, Deine Diener schmähen, Deine Propheten als Lügner ansehen, die da zeigen Einfalt, und Trug im Hinterhalt, die da zeigen eine Seele, lauter, gesund, dahinter aber Alles — krank und wund, wie ein Gefäß von Schande gefüllt, von außen zum Schein' abgespült, doch unrein Alles, was es enthielt. — Zu gering bin ich für die Gnade, die Deinem Knecht Du erwiesen. Doch sei mein Gott! gepriesen, daß Du mir eine heilige Seele gabst, die ich durch meine Werke befleckt, durch meinen bösen Sinn entweiht und mit Schmutz bedeckt. Das Böse hat Macht gewonnen, mein Heer ist entronnen, und mir ist nichts geblieben, als das Heer Deines Erbarmens. Mit dem darf ich mich gegen das Böse wagen, das wird mir helfen, es zu schlagen und zu verjagen.

יהי רצון Mög' es Dir gefallen, o Gott, zu zwingen meinen bösen Sinn, verbirg Dein Antlitz vor meinen Sünden und Fehlen, nicht in der Mitte meiner Tage raffe mich hin, bis ich mich versehn mit Speise, mit Zehrung*) für den Tag der Reise. — Denn geh' ich aus der Welt, wie ich sie betreten, fort, und kehr' ich nackt, wie ich kam, zurück an meinen Ort, was war meines Daseins Frommen? Nur Elend zu schauen dann bin ich gekommen. Besser, ich wäre dort geblieben, als daß ich ging, Sünd' und Schuld zu üben. —

אנא O Gott! Nach Deines Erbarmens Maaß wolle mich richten, nicht in Deinem Zorne mich vernichten. Was ist der Mensch, führst Du ihn ins Gericht? Enteilenden Tand — wie legst Du ihn ins Gewicht? Willst Du ihn in die Schale legen, nicht leichter, noch schwerer wird die Last. Was frommt es Dir, einen Hauch zu wägen? von seinem Beginn voll Schmerz und Plagen, gequält, leidend, gottgeschlagen, in seinem Anfang nicht'ger Hauch, in seinem Ende — flücht'ger Rauch, in seinem Leben — welker Strauch. Und nach solchem Flücht'gen sucht Gott auch? — Seit er kam aus der Mutter Schooß, ist Kummer seiner Tage, Seufzer seiner Nächte Loos. Heut' ein Herr, morgen unter der Würmer Heer. Ein Hauch bläst ihn um, ein Strauch stößt ihn um. In Hüll' und Füllen voll bösen Willen. In Mangel und Noth sündigt er um ein Stück Brot. Reichthum zu erjagen, wie ein Adler leichtbeschwingt, vergißt den Tod er, der nach ihm dringt. Im Nothgedränge, häuft er Wortgepränge, Gelübd' in Menge, und wird ihm wohl, entweiht er sein Wort, die Gelübde sind fort! Er befestigt Riegel und Mauer, und der Tod steht auf der Lauer, und stellt auf allen Seiten Wachen, und der Laurer sitzt ihm im Nacken, und kein Zaun kann den Räuber hindern, die Heerde zu plündern. — Er kommt und weiß nicht: für was? Er freut sich und weiß nicht: an was? Er lebt und weiß nicht: wie lang das? — In seiner Jugend geht er hin in Untugend. Und beginnt der Geist sich zu regen, treibt's

*) Mit guten, verdienstlichen Werken.

לִרְכּוֹב אֳנִיּוֹת· וְלִרְדּוֹף בַּצִּיּוֹת· וּלְהָבִיא נַפְשׁוֹ בִּמְעוֹנוֹת אֲרָיוֹת· וְהִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת: וּבְחָשְׁבוֹ כִּי רַב הוֹדוֹ· וְכִי כַבִּיר מָצְאָה יָדוֹ· בַּשָּׁלוֹם שׁוֹדֵד יְבוֹאֶנּוּ· וְעֵינָיו פָּקַח וְאֵינֶנּוּ: וְכָל עֵת הוּא מְזֻמָּן לַתְּלָאוֹת· חוֹלְפוֹת וּבָאוֹת· וּבְכָל שָׁעוֹת מְאֹרָעוֹת: בְּכָל הָרְגָעִים· לִפְגָעִים· וּבְכָל הַיָּמִים· עָלָיו אֵימִים: אִם רֶגַע יַעֲמוֹד בְּשַׁלְוָה· פֶּתַע תְּבוֹאֵהוּ הֹוָה: אוֹ בְּמִלְחָמָה יָבֹא וְחֶרֶב תְּגָפֵהוּ· אוֹ קֶשֶׁת נְחוּשָׁה תַּחְלְפֵהוּ· אוֹ יַקִּיפוּהוּ יְגוֹנִים· יִשְׁטְפוּהוּ מַיִם זֵידוֹנִים· אוֹ יִמְצָאוּהוּ חֳלָיִים רָעִים וְנֶאֱמָנִים: עַד יִהְיֶה לְמַשָּׂא עַל נַפְשׁוֹ· וְיִמְצָא מְרוֹרַת פְּתָנִים בְּדִבְשׁוֹ: וּבְעֵת כְּאֵבוֹ יִגְדַּל· שִׂכְלוֹ יִדַּל: וּנְעָרִים יִתְקַלְּסוּ בוֹ· וְתַעֲלוּלִים יִמְשְׁלוּ בוֹ: וְיִהְיֶה לְטֹרַח עַל יוֹצְאֵי מֵעָיו· וְיִתְנַכְּרוּ לוֹ כָּל יוֹדְעָיו: וּבְבֹא עִתּוֹ יֵצֵא מֵחֲצֵרָיו. לַחֲצַר מָוֶת· וּמִצֵּל חֲדָרָיו. לְצַלְמָוֶת: וְיִפְשַׁט רִקְמָה וְתוֹלָע· וְיִלְבַּשׁ רִמָּה וְתוֹלָע: וְלֶעָפָר יִשְׁכַּב וְיָשׁוּב אֶל יְסוֹדוֹ אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ חֻצָּב: וּלְאִישׁ אֲשֶׁר אֵלֶּה לוֹ מָתַי יִמְצָא עֵת תְּשׁוּבָה· לִרְחוֹץ חֶלְאַת מְשׁוּבָה· וְהַיּוֹם קָצֵר וְהַמְּלָאכָה מְרֻבָּה: וְהַנּוֹגְשִׂים אָצִים· חָשִׁים וְרָצִים: וְהַזְּמַן מִמֶּנּוּ שׂוֹחֵק· וּבַעַל הַבַּיִת דּוֹחֵק: לָכֵן נָא אֱלֹהַי זְכוֹר אֵלֶּה הַתְּלָאוֹת· אֲשֶׁר עַל אָדָם בָּאוֹת: וְאִם אֲנִי הֲרֵעוֹתִי אַתָּה תֵּיטִיב: וְאַל תִּגְמוֹל מִדָּה בְּמִדָּה· לְאִישׁ אֲשֶׁר עֲוֹנוֹתָיו בְּלִי מִדָּה· וּבְמוֹתוֹ יֵלֵךְ בְּלִי חֶמְדָּה:

אֱלֹהַי אִם עֲוֹנִי מִנְּשׂוֹא גָדוֹל· מַה תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל: וְאִם לֹא אוֹחִיל לְרַחֲמֶיךָ· מִי יָחוּס עָלַי חוּץ מִמֶּךָּ: לָכֵן אִם תִּקְטְלֵנִי לְךָ אֲיַחֵל· וְאִם תְּבַקֵּשׁ לַעֲוֹנִי אֶבְרַח מִמְּךָ אֵלֶיךָ· וְאֶתְכַּסֶּה מֵחֲמָתְךָ בְּצִלֶּךָ: וּבְשׁוּלֵי רַחֲמֶיךָ אַחֲזִיק עַד אִם רִחַמְתָּנִי· וְלֹא אֲשַׁלֵּחֲךָ כִּי אִם בֵּרַכְתָּנִי: זְכָר נָא כִּי כַחֹמֶר עֲשִׂיתָנִי· וּבְאֵלֶּה הַתְּלָאוֹת נִסִּיתָנִי: עַל כֵּן לֹא תִפְקוֹד עָלַי כְּמַעֲלָלַי· וְאַל תַּאֲכִילֵנִי פְּרִי פְעָלַי: וְהַאֲרִיךְ לִי אַפֶּךָ· וְאַל תַּקְרִיב יוֹמִי· עַד אָכִין צֵידָה לָשׁוּב אֶל מְקוֹמִי: וְאַל תַּחֲזִיק עָלַי לְמַהֵר לְשַׁלְּחֵנִי מִן הָאָרֶץ· וּמִשְׁאֲרוֹת אֲשָׁמַי צְרוּרוֹת עַל שִׁכְמִי: וּבְהַעֲלוֹתְךָ בְּמִשְׁקָל עֲוֹנוֹתַי· שִׂים לְךָ בְּכַף שֵׁנִית תְּלָאוֹתַי· וּבְזָכְרְךָ רִשְׁעִי וּמְרָדַי· זְכֹר עָנְיִי וּמְרוּדַי· וְשִׂים אֵלֶּה· נֹכַח אֵלֶּה: וּזְכָר נָא אֱלֹהַי כִּי זֶה כַּמֶּה לָאָרֶץ נוֹד צְנַפְתָּנִי· וּבְכוּר גָּלוּת בְּחַנְתָּנִי· וּמֵרוֹב רִשְׁעִי צְרַפְתָּנִי· (וְלֹא שְׂרַפְתָּנִי·) וְיָדַעְתִּי כִּי

ihn Schätze zu sammeln, und er zieht auf weiten Wegen. In Schiffen eilt er, in Steppen weilt er, wagt sein Leben dort, wo Löwen hausen, wandelt unter wilder Thiere Grausen. Und meint, daß groß sei seine Pracht, und seine Hand Schätze heimgebracht, im Glück ist plötzlich der Räuber gekommen, er öffnet sein Auge — Alles ist genommen. Zu jeder Zeit ist er fürs Elend bereit, in jeder Weil', Unheil, jenes morgen, dieses heut'! All' Augenblick' — Unglück, alle Tage — Angst und Plage. Nach einer Minute Ruh stößt ihm plötzlich ein Leides zu. Er zieht in den Krieg, das Schwert erschlägt ihn, der eherne Bogen erlegt ihn. Oder Kummer ihn umringt, des Leidens Fluth auf ihn dringt, böser Krankheit Macht ihn zwingt, bis er sich selber wird zur Beschwerd', in Gift und Galle sein Honig sich verkehrt, und wie sein Schmerz steigt, sein Verstand weicht, Knaben wird er zum Spotte, zum Hohn der Buben Rotte, eine Last seinen Verwandten, ein Fremder seinen Bekannten. Kommt seine Stunde, zieht er aus seinen Zimmern zu Grabes Trümmern, aus seines Hauses Schatten in Todesschatten. Aus zieht er Purpur und Seide, zieht an Würmer zum Kleide, und wird im Staube liegen, gehört wieder dem Ursprung, dem er entstiegen. — Und der Mann, dem's so ergeht, wann soll er Zeit zur Buße finden, abzuthun den Rost der Sünden? So kurz ist die Zeit, so groß die Arbeit. Die Fröhner dringen, eilen und zwingen. Die Zeit nicht weilt, der Hausherr eilt. Drum, mein Gott! gedenke der Leiden Mengen, die den Menschen drängen! Und that ich Böses, o thue Du Gutes, und vergilt nicht Maaß für Maaß, Dem, deß Sünden ohne Maaß, und wenn er erblichen, ist aller Schmuck von ihm gewichen.

אלהי אם O Gott! Ist meine Schuld für die Vergebung zu groß, was wirst Du beginnen mit Deinem großen Namen? Und sollt' ich auf Dein Erbarmen nicht bauen, wer sonst wird nach mir schauen? Drum — wenn Du mich tödtest — noch harr' ich Dein! Und suchst Du meine Sünde, flücht' ich vor Dir zu Dir hin, und berge mich in Deinem Schatten vor Deines Zornes Glühn, und halt' an Deiner Liebe Saum, bis Du Gnade verliehn, und eh' Du mich gesegnet, nicht laß ich Dich ziehn. Bedenk! Du hast aus Erdenstaub mich gemacht, zur Prüfung in diese Leiden mich gebracht, drum nicht nach meinen Werken mich richte, laß mich nicht zehren meiner Thaten Früchte. Sei langmüthig, laß meine Stunde nicht kommen, eh' ich für die Heimkehr Zehrung genommen. Dränge nicht, mich von hinnen zu jagen, wenn meiner Sünden Last ich noch auf dem Rücken muß tragen. Legst Du meine Sünden in der Wage Schaalen, leg' in die eine meine Qualen. Ahndest Du Schuld und Gebrechen, laß meine Trübsal und Leiden für mich sprechen. Und lege das Eine gegen das Andre! Bedenk' o Gott, daß Du in die Fremde mich geschleudert, in's Elend mich verbannt, im Ofen des Leidens von meiner Schuld mich geläutert, und nicht verbrannt. Ich weiß es, Du prüftest mich zum Segen, wolltest aus Treue mir Schmerzen auferlegen. Daß mir's am Ende möge frommen, ließest Du in des Kummers Läuterungsgluth mich kommen. Drum, o Gott! laß walten Dein Erbarmen, schütte Deinen Zorn nicht auf den Armen.

לְטוֹבָתִי נִסִּיתָנִי · וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי · וּלְהֵיטִיב לִי בְּאַחֲרִיתִי בְּמִבְחַן הַתְּלָאוֹת הֲבֵאתָנִי ׃ לָכֵן אֱלֹהַי יֶהֱמוּ עָלַי רַחֲמֶיךָ · וְאַל תְּכַלֶּה עָלַי זַעְמֶךָ ׃ וְאַל תִּגְמְלֵנִי כְּמַעְבָּדַי · וֶאֱמֹר לַמַּלְאָךְ הַמַּשְׁחִית דָּי ׃ וּמַה מַּעֲלָתִי וְיִתְרוֹנִי · כִּי תְבַקֵּשׁ לַעֲוֹנִי ׃ וְתָשִׂים עָלַי מִשְׁמָר · וּתְצַדֵנִי כְּתוֹא מִכְמֹר ׃ הֲלֹא יְמֵי חָלַף רֻבָּם וְאֵינָם · וְהַנִּשְׁאָרִים יִמַּקּוּ בַּעֲוֹנָם ׃ וְאִם הַיּוֹם לְפָנֶיךָ הִנֵּנִי · מָחָר עֵינֶיךָ בִּי וְאֵינֶנִּי ׃ וְעַתָּה לָמָּה אָמוּת · כִּי תֹאכְלֵנִי הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת ׃ אֱלֹהַי שִׂים עֵינֶיךָ עָלַי לְטוֹבָה לִשְׁאֵרִית יְמֵי הַמְעַטִּים · וְאַל תִּרְדּוֹף הַשְּׂרִידִים וְהַפְּלֵטִים ׃ וְהַפְּלֵטָה הַנִּשְׁאֶרֶת מִבְּרַד מְהוּמוֹתַי · אַל יַחְסְלֶנָּה יֶלֶק אַשְׁמוּתַי ׃ כִּי יְצִיר כַּפֶּיךָ אָנִי · וּמַה יִּסְכָּן לָךְ כִּי רִמָּה תִּקָּחֵנִי לֶאֱכֹל · יְגִיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכֵל ׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי לָשׁוּב עָלַי בְּרַחֲמִים · וְלַהֲשִׁיבֵנִי בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ · וְלִתְחִנָּתִי תָּכִין לִבִּי וְתַקְשִׁיב אָזְנֶךָ · וְתִפְתַּח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ · וְתִטַּע בְּרַעְיוֹנַי יִרְאָתֶךָ ׃ וְתִגְזוֹר עָלַי גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת · וּתְבַטֵּל מֵעָלַי גְּזֵרוֹת רָעוֹת ׃ וְאַל תְּבִיאֵנִי לִידֵי נִסָּיוֹן · וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן ׃ וּמִכָּל פְּגָעִים רָעִים הַצִּילֵנִי · וְעַד יַעֲבוֹר הַוּוֹת בְּצִלְּךָ תַּסְתִּירֵנִי ׃ וֶהֱיֵה עִם פִּי וְהֶגְיוֹנִי · וּשְׁמוֹר דְּרָכַי מֵחֲטוֹא בִלְשׁוֹנִי ׃ וְזָכְרֵנִי בְּזִכְרוֹן וּרְצוֹן עַמֶּךָ · וּבְבִנְיַן אוּלַמֶּךָ · לִרְאוֹת בְּטוֹבַת בְּחִירֶךָ · וְזַכֵּנִי לְשַׁחֵר דְּבִירְךָ הַשָּׁמֵם וְהֶחָרֵב וְלִרְצֹת אֲבָנָיו וַעֲפָרוֹתָיו · וְרִגְבֵי חָרְבוֹתָיו · וְתִבְנֶה שׁוֹמְמוֹתָיו ׃

אֱלֹהַי יָדַעְתִּי כִּי הַמִּתְחַנְּנִים לְפָנֶיךָ · יָלִיצוּ עֲלֵיהֶם מַעֲשִׂים טוֹבִים אֲשֶׁר הִקְדִּימוּ · אוֹ צִדְקוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר הֵרִימוּ · וַאֲנִי אֵין בִּי לֹא צֶדֶק וְלֹא כֹשֶׁר · לֹא חֶסֶד וְלֹא יֹשֶׁר · לֹא תְחִנָּה וְלֹא מִדָּה טוֹבָה · לֹא עֲבוֹדָה וְלֹא תְשׁוּבָה ׃ לָכֵן אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי · וּמִלְּפָנֶיךָ אַל תַּשְׁלִיכֵנִי ׃ וּבְעֵת מִן הָעוֹלָם תּוֹצִיאֵנִי · לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא בְּשָׁלוֹם תְּבִיאֵנִי · וְעִם הַחֲסִידִים בְּכָבוֹד תּוֹשִׁיבֵנִי · וְעִם הַמְנוּיִים בְּחֶלֶד חֶלְקָם בַּחַיִּים תְּמַנֵּנִי · וְלֵאוֹר בְּאוֹר פָּנֶיךָ תְּזַכֵּנִי · וְתָשׁוּב תְּחַיֵּנִי · וּמִתְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי · וְאֹמַר אוֹדְךָ יְיָ כִּי אָנַפְתָּ בִּי יָשֹׁב אַפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי ׃

וּלְךָ יְיָ חֶסֶד עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר גְּמַלְתָּנִי · וַאֲשֶׁר עַד יוֹם מוֹתִי תִּגְמְלֵנִי · וּבְיִרְאָתְךָ הַטְּהוֹרָה אֶל אֶחָד תְּחַזְּקֵנִי · וּבְתוֹרָתְךָ הַתְּמִימָה תְּאַמְּצֵנִי · וְעַל כָּל זֶה אֲנִי חַיָּב לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר וּלְרוֹמֵם לְבָרֵךְ

Vergilt mir nicht meiner Werke Gehalt, und sprich zum Verderbensengel: Halt! Was blieb' als Verdienst und Werth von mir stehen, willst Du nach meinen Sünden sehen? Willst Du mit Wachen mich umringen, mich wie ein Reh fahen in Schlingen? Sieh, meiner Tage meiste sind entwichen. Soll der Rest in Schuld versiechen? Und steh' ich heute vor Deinem Angesicht, morgen schaust Du auf mich, und ich bin nicht. Warum nun soll ich sterben? Soll dieses mächtige Feuer mich verderben? Mein Gott! Sieh gnädig auf den Rest meiner Tage, der eilig fliehenden! Und verfolge nicht die Schaar der nachziehenden. Und was übrig blieb aus dem Hagelschauer meiner Leiden, laß nicht der Sünde Käfer abweiden. Bin ich doch Dein Gebild! Frommt es Dir, wenn mich das Gewürm verzehrt? Deiner Hände Werk versehrt?

יהי רצון Mög' es Dir gefallen, o Gott, mein Herr! daß Du erbarmend Dich wendest zu mir hin, laß mich zu Dir zurückkehren mit ganzem Sinn. Richte mein Herz bei meinem Gebete, daß es Dein Ohr erhöre! Oeffne mein Herz Deiner Lehre und pflanze Deine Furcht mir in die Seele! Verhänge über mich Gutes, und wende jedes böse Verhängniß mir ab, und hüte mich vor Versuchung und Verunehrung. Vor bösen Begegnissen wahre mich, und bis das Leiden vorüber, in Deinem Schatten birg mich. Sei mit meinem Munde und meinen Gedanken, und daß ich nicht sündige, halte meine Zung' in Schranken. Gedenke mein, wenn Du zum Heil gedenkest Deines Volkes, Deine Hallen wieder zu bauen, dann laß mich mit Deinen Erkornen Freude schauen. Laß Deinem Tempel, dem wüsten, verfallenen, mich nahn, seinen Staub, seine Steine mich liebend umfahn, — die Schollen des zerstörten! O erbau ihn — den verheerten!

אלהי ידעתי Mein Gott! Ich weiß, daß Denen, die zu Dir flehen, als Fürsprach fromme Thaten vorausgehen, durch die sie verdient sich gemacht, — edle Werke, die sie vollbracht. Ich aber bin ohne Werth und Würdigkeit, ohne Lieb' und Mild und Frömmigkeit, ohne jegliches Verdienst, ohne Buß' und frommen Dienst. Birg darum nicht vor mir Dein Angesicht, und verwirf mich nicht. Und rufst Du mich aus der Zeitlichkeit hienieden, o führe mich zu der Ewigkeit Frieden, und bei den Frommen sei mein Ehrenplatz beschieden, und eine mich Jenen, denen der Seligkeit Loos gefallen, und laß in Deinem Lichte mich wallen, und wolle mich wiederbeleben, aus der Erden Tiefen mich erheben. Dann sprech' ich: Dank Dir, o Gott, der mir gezürnt! Es wendet sich Dein Zorn! Du willst Deinen Trost mir geben!

ולך יי Dein, o Gott, ist die Gnade, in der Du so viel Gutes mir mochtest bescheeren, und bis zu meinem Tode noch so Vieles wirst gewähren, o kräftige mich in Deiner Ehrfurcht — der lautern, klaren — o stärke mich in Deiner Lehre — der ewig wahren. Darob fühlt sich mein Herz gedrungen, Dir zu danken, und Lob und Preis und Ruhm zu bringen, Dich zu erheben, zu benedeien und zu heiligen, und

וּלְקַדֵּשׁ וּלְיַחֵד אֶת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא: בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְבָּרַךְ· וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ· וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל· וּבִלְהַקַת אֶרְאֶלִּים תִּתְפָּאַר וְתִתְהַדָּר: תִּשְׁתַּבַּח בְּפִי רְחוּמֶיךָ· תִּתְקַדָּשׁ בְּפִי קְדוֹשֶׁיךָ· תִּתְרוֹמַם בְּפִי מַלְאָכֶיךָ· תִּתְיַחֵד בְּפִי מְיַחֲדֶיךָ· תִּתְנַשֵּׂא בְּפִי מְנַשְּׂאֶיךָ· כִּי אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: וּבְמַחֲנוֹת חַיּוֹת וְאוֹפַנִּים וּכְרוּבִים וְעִירִין קַדִּישִׁין תִּתְנַשֵּׂא וְתִתְעַלֶּה בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל· וְתִתְיַחֵד בְּפִי מְיַחֲדֶיךָ בְּמוֹרָא וָפַחַד. עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עַם אֶחָד· בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

als einzig zu bekennen Deinen Namen, den allmächtigen, großen, hochheiligen, den der Mund der Gerechten segnet, die Zunge der Frommen heiligt, das Herz der Heiligen verherrlicht, die Schaar der Himmlischen rühmt und preist, der Du gelobt wirst durch den Mund Deiner Lieblinge, gebenedeit durch den Mund Deiner Heiligen, erhoben durch den Mund Deiner Engel, geeiniget durch den Mund Deiner Bekenner, gepriesen durch Die, so Dich verherrlichen. Denn Keiner, o Gott, unter den Gewaltigen Dich erreicht, Nichts Deinen Werken gleicht. Und von den Heeren der Himmelsgewalten, der Weltenräder, Cherubim und heiligen Gestalten wirst Du gepriesen, erhoben, in Deinen Himmeln droben. Mit Scheu' und Bangen Dich — den Einigen nennt Israel, Dein Volk, das Dich, den Einigen bekennt. Keiner in den Himmeln oben, hienieden auf Erden — Keiner — außer ihm! —

יהיו **O nimm in Gnaden an des Mundes Wort, Du, mein Erlöser, Du, mein Hort!**

Digitized by Google

מחזור לכל מועדי השנה

מוגה ומדויק אין מחסור כל דבר.

מתורגם אשכנזית מחדש מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק רביעי

כולל

מחזור ליום כפור

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן ·

מהדורא רביעי.

בערלין

בהוצאת הגביר ל׳ גערשעל׳

שנת תר״ב לפ״ק.

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Vierter Theil.

Jom Kippur.

Vierte Auflage.

Berlin.
Verlag von Louis Gerschel.
1860.

Digitized by Google

תפלת שחרית.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבוֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל־קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃

Morgengebet.

מה Wie lieblich sind Deine Zelte, Jaakob, Deine Wohnungen, Jisrael. Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! Ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld erhöre mich, in der Treue Deines Heils.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert; keine Zeit setzt seinem Dasein Gränzen,
Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.
Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen,
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.
Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeg'nn. ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.

הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־נוֹצָר. יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ:
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נְתָנוֹ. אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ:
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמשֶׁה עוֹד. נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ:
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל. עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ:
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר. דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ. מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ:
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ. נוֹתֵן לְרָשָׁע רָע כְּרִשְׁעָתוֹ:
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ. לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ:
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ עֲדֵי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גֹּאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־

Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.
Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden leiten
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.
Und Keiner mehr in Jisrael als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut, und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt,
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott, durch seiner Liebe Macht,
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet,
Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wardst zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit,
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth, mein Hort, mein Theil.
Du, meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der

הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה: וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ (לִשְׁמָהּ). בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר. הַפֵּאָה, וְהַבִּכּוּרִים, וְהָרֵאָיוֹן, וּגְמִילוּת חֲסָדִים, וְתַלְמוּד תּוֹרָה:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם, וּגְמִילוּת חֲסָדִים, וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית, וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים, וּבִקּוּר חוֹלִים, וְהַכְנָסַת כַּלָּה, וְהַלְוָיַת הַמֵּת, וְעִיּוּן תְּפִלָּה, וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה

gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger! der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns geheiligt durch seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen. Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott! Herr der Welt, der uns erkoren hat aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברכך Es segne dich der Ewige und behüte Dich. Es lasse dir leuchten der Ewige Sein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir Sein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

Dies sind die Dinge, für die es kein bestimmtes Maß giebt (nach gesetzlicher Bestimmung): Die Ecke des Feldes (die für den Armen stehen bleiben muß beim Abmähen), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre.

Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete, und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und

בְּרָאתָהּ אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְּלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

(פרויען זאגען:) בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינָי וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי:

Du bewahrest sie in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen, und den Schlummer von meinen Augenliedern.

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל תַּשְׁלֶט בָּנוּ יֵצֶר הָרָע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד־לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ. מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ. מַה־יְּשׁוּעָתֵנוּ. מַה־כֹּחֵנוּ. מַה־גְּבוּרָתֵנוּ. מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד

ויהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von sündigem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst, Wohlgefallen, und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller, die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Jisrael.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott! daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

Herr aller Welten! nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn Alles ist vergänglich.

אבל Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden

עַל גַּב הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְּכוֹרֶךָ שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ־בּוֹ קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ: אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא קַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרִים וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קַבֵּץ קוֶֹיךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב

ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der Du an ihm Dich freuetest, den Namen Jisrael gegeben und Jeschurun.

לפיכך Deshalb sind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preisen, zu segnen und zu heiligen, Preis und Dank abzustatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut ist unser Theil, und wie lieblich unser Loos und wie schön unser Erbe. Heil uns, die wir früh und spät, Morgens und Abends, aussprechen, zwei Mal an jeglichem Tage:

שמע „Höre Jisrael: der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen."

Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches immer und ewig.

אתה Du warst Derselbige, ehe die Welt erschaffen worden, Du bist Derselbige, seit die Welt erschaffen worden, Du Derselbige in dieser Welt und Du Derselbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen an Denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligst Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde, mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer, sammt Allem, was darin ist. Und wer unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade, um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen, und in der Zeit euch sammeln, denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ׃

וַיְדַבֵּר יְהוָֹה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם׃ וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם׃ בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָֹה׃ וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם׃

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃ וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר׃

וַיְדַבֵּר יְהוָֹה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ׃ וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָֹה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָמִיד׃ אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃ וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין׃ עֹלַת תָּמִיד הָעֲשֻׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָֹה׃ וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָֹה׃ וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָֹה׃

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָֹה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃

אתה הוא יי אלהינו שהקטירו אבותינו לפניך את קטרת הסמים בזמן שבית המקדש קיים. כאשר צוית אותם על ידי משה נביאך ככתוב בתורתך׃

ויאמר יי אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבד יהיה: ועשית אתה קטרת רקח מעשה רוקח ממלח טהור קדש: ושחקת ממנה הדק ונתת ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם: ונאמר והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות יקטירנה: ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יי לדרתיכם:

תנו רבנן פטום הקטרת כיצד· שלש מאות וששים ושמנה מנים היו בה· שלש מאות וששים וחמשה כמנין ימות החמה. ושלשה מנים יתרים שמהם מכנים כהן גדול מלא חפניו ביום הכפורים. ומחזירם למכתשת בערב יום הכפורים· כדי לקיים מצות דקה מן הדקה: ואחד עשר סמנין היו בה. ואלו הן· הצרי והצפרן החלבנה והלבנה משקל שבעים שבעים מנה· מור וקציעה שבלת נרד וכרכום משקל ששה עשר ששה עשר מנה. הקשט שנים עשר· וקלופה שלשה. וקנמון תשעה. בורית כרשינה תשעה קבין· יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. ואם אין לו יין קפריסין. מביא חמר חורין עתיק· מלח סדומית רובע הקב. מעלה עשן כל שהוא: רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל שהוא: ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחת מכל סמניה חיב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר. הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף: בורית כרשינה למה היא באה. כדי ליפות בה את הצפרן כדי שתהא נאה· יין קפריסין למה הוא בא. כדי לשרות בו את הצפרן כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה· אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר. כשהוא שוחק אומר הדק היטב. היטב הדק. מפני שהקול יפה לבשמים: פטמה לחצאין כשרה· לשליש ולרביע לא שמענו: אמר רבי יהודה זה הכלל. אם כמדתה כשרה לחצאין ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה: תני בר קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין: ועוד תני בר קפרא אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש. מפני שהתורה אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:

אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה:

וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

ביים אנלעגען דעם טליח.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן:
יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם:
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

אין מאנכען געמיינדען ווירד פאר ברוך שאמר דיעזער מזמור געזאגט.

(ל) מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְהֹוָה כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְהֹוָה אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְהֹוָה הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיהֹוָה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְהֹוָה בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְהֹוָה אֶקְרָא וְאֶל יְהֹוָה אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע יְהֹוָה וְחָנֵּנִי יְהֹוָה הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְהֹוָה אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

מזמור (Psalm 30.) Lied bei der Tempelweihe von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen, und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht, -- Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Ewigen flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig, Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klagen in Reigentanz, löstest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו. בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי עַמּוֹ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו: וּבְשִׁירֵי דָוִד עַבְדֶּךָ נְהַלֶּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בִּשְׁבָחוֹת וּבִזְמִירוֹת נְגַדֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ברוך Gelobt sei, auf dessen Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er. Gelobt Er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt, der spricht und vollbringt, gelobt, der beschließt und vollführt. Gelobt, der sich erbarmt der Erde, gelobt, der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt, der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt, der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Gott, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich, Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen Dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen, und Dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, König, gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הוֹדוּ לַייָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו׃
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו׃ הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ׃ דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד׃ זִכְרוּ נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו
וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ׃ זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו׃
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו׃ זִכְרוּ לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר׃ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם
וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק׃ וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם׃ לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם׃
בִּהְיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ׃ וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי
אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר׃ לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים׃ אַל־תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ׃ שִׁירוּ לַייָ כָּל־הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם יְשׁוּעָתוֹ׃
סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאֹתָיו׃ כִּי
גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ כִּי
כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַייָ שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ׃ הָבוּ לַייָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ
לַייָ כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַייָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ
לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל־
הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃ יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל
הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ׃ יִרְעַם הַיָּם וּמְלוֹאוֹ יַעֲלֹץ
הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ׃ אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־
בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ לַייָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ
מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ׃

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen. Machet kund unter Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens, es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Abrahams, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott, über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das er geboten, in's tausendste Geschlecht, das er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da er sprach: Dir geb' ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken, und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges, aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm, alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und jubele die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und Alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen, denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen

בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ
כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַייָ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן
וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ:
אַתָּה יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד
יִצְּרוּנִי: זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ
אֱלֹהִים: אֵל נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט
הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ
בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב
סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה
הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ
אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם עַד הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה
לַייָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם
קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:
הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ: קוּמָה עֶזְרָתָה לָּנוּ
וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ: אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו: וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי
בִּישׁוּעָתֶךָ אָשִׁירָה לַייָ כִּי גָמַל עָלָי:

Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Jisraels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel; heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht, und wandte oft seinen Zorn ab, und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger, wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir, Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg, über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen, unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der dich herausgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle. Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld. Es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

(יט) לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־
אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ: יוֹם לְיוֹם
יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְּלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת: אֵין־אֹמֶר וְאֵין
דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם: בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא קַוָּם וּבִקְצֵה
תֵבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא
מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצָאוֹ
וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְהוָֹה
תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְהוָֹה נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי:
פִּקּוּדֵי יְהוָֹה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהוָֹה בָּרָה מְאִירַת
עֵינָיִם: יִרְאַת יְהוָֹה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־יְהוָֹה
אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים: גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: גַּם מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ
עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב: יִהְיוּ־
לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָֹה צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
(לד) לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ: אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָֹה בְּכָל־עֵת תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: בַּיהוָֹה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ:
גַּדְּלוּ לַיהוָֹה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו: דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהוָֹה
וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי: הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם
אַל־יֶחְפָּרוּ: זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָֹה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ: חֹנֶה מַלְאַךְ־יְהוָֹה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם: טַעֲמוּ
וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהוָֹה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ: יְראוּ אֶת־
יְהוָֹה קְדֹשָׁיו כִּי־אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ
וְדֹרְשֵׁי יְהוָֹה לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב: לְכוּ בָנִים שִׁמְעוּ־לִי

למנצח (Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus ihre Schnur und an das Ende des Erdenrundes ihre Worte. Dem Sonnenball hat Er ein Zelt an ihnen gesetzt. Und der, wie ein Bräutigam hervorgehend aus seiner Kammer, frohlocket, wie ein Held die Bahn zu durchlaufen. Am Ende der Himmel ist sein Aufgang, und sein Kreislauf über ihre Grenzen, und Nichts ist verhüllt vor seiner Gluth. Die Lehre des Ewigen ist untadelig, seelenerquickend, des Ewigen Zeugniß bewährt, macht Thoren weise. Die Befehle des Ewigen sind recht, herzenerfreuend, des Ewigen Gebot ist lauter, erleuchtet die Augen. Die Furcht des Ewigen ist rein, besteht ewig, des Ewigen Aussprüche sind wahr, sind gerecht allzumal. Sie, die köstlicher sind denn Gold und feines Gold in Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt, in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Uebermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit, stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele, hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um Die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist, Heil dem Manne, der

יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב
יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃ נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃
עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְהוָה
בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ
וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃ קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־
דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְהוָה׃ שֹׁמֵר כָּל עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃ פּוֹדֶה יְהוָה
נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃

(צ) תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ
לָּנוּ בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה־אֵל׃ תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־
דַּכָּא וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ
כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם שֵׁנָה
יִהְיוּ בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל
וְיָבֵשׁ׃ כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃ שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ עֲלֻמֵנוּ לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃ כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ־הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה
וְאִם בִּגְבוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי־גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃ שׁוּבָה יְהוָה עַד־מָתָי
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃ שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה
בְּכָל־יָמֵינוּ׃ שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה׃
יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ פָעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם׃ וִיהִי נֹעַם

Digitized by Google

bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen, denn Nichts mangelt Denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern, aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich, die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes; suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet, und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so Böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus all ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine, nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und läßt nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes. — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreis'te, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung, und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie, am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir vergehen in Deinem Zorne und in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme, wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig, und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen

אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ׃

(צא) יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן׃ אֹמַר לַיהוָה מַחְסִי וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ׃ כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר הַוּוֹת׃ בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ׃ לֹא תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם׃ מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן־תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃ עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃ כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי׃ יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃ אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃ ארך ימים וכו׳׃

(קלה) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה׃ שֶׁעֹמְדִים בְּבֵית יְהוָה בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּ־יָהּ כִּי־טוֹב יְהוָה זַמְּרוּ לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים׃ כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ׃ כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים׃ כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ יְהוָה עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃ מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו׃ שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה׃ שָׁלַח אֹתוֹת וּמֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו׃ שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג

Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger; wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Erfreue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet. Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände fördere es.

ישב (Psalm 91.) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue. Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei Tage. Vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tausend, und Zehntausend dir zur Rechten, — dir nahet sie nicht. Nur mit deinen Augen schauest du, und die Vergeltung der Frevler siehst du an. Denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht. Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen sie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß sich stoße. Auf Löwe und Otter trittst du, zertrittst junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, so befrei' Ich ihn, Ich stelle ihn hoch, weil er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich errette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hülfe schauen.

הללויה (Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen, lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige, saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat Er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh Er sandte Zeichen und Wunder in deine

Digitized by Google

מְלָכִים עֲצוּמִים׃ לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן׃ וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ׃ יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְהוָה זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר׃ כִּי־יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם׃ עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם׃ פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ׃ אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף אֵין־יֶשׁ־רוּחַ בְּפִיהֶם׃ כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם׃ בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה׃ בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה יִרְאֵי יְהוָה בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה׃ בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ׃

(קלו) הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Mitte, Mizrajim, an Pharao und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, und den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht, auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Lewi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim, Hallelujah!

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.

Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.

Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld.

Der die großen Lichter geschaffen, denn ewiglich währt seine Huld.

Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.

Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.

Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.

Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.

Und sprengte Pharao und sein Heer in's Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ.
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ·
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

(לג) רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָֹה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה: הוֹדוּ לַיהוָֹה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ: שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה: כִּי־יָשָׁר דְּבַר־יְהוָֹה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה: אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָֹה מָלְאָה הָאָרֶץ: בִּדְבַר יְהוָֹה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־צְבָאָם: כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ מֵיְהוָֹה כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְהוָֹה הֵפִיר עֲצַת־גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְהוָֹה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְהוָֹה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָֹה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.
Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.
Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.
Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.
Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.
Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.
Zum Besitze Jisrael, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.
Der unser gedachte in unserer Erniedrigung, denn ewiglich währt seine Huld.
Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.
Der Brod giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.
Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen; den Redlichen geziemet Lobgesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein Thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr, von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben, und sie zu erhalten bei Hungersnoth. Unsre Seele wartet des Ewigen, unser Beistand und unser Schild

לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְהוָה אֶל־
יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם
בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוָה עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ
יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְהוָה
עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיָי וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי
שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ
יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי
הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה:
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ:
עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:
יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל

ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied. Für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken, und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld, und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände jubele ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken. Der Dumme erkennt nicht, und der Thor sieht solches nicht ein: Wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras, und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn, ich bin geträuft mit frischem Oele, und es schauet mein Auge auf meine Laurer, von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er, wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor; gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie; noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

יי (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger, erheben Ströme ihre Stimme, Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in den Höhen der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit, möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger, Dein Name bleibt in alle

Digitized by Google

יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּהּ לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְהוָה לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ

Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel, und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar, geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählet hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk, und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben, und nimmt gar oft seinen Zorn zurück, und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil Denen, die weilen in Deinem Hause, immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David. — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König, und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barmherzig

יוֹדוּךָ יְהוָה כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי
הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְהוָה לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים:
עֵינֵי־כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־
אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי
רָצוֹן: צַדִּיק יְהוָה בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־
מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְהוָה לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם
יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו
וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְהוָה יְדַבֶּר־
פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:
(קמו) הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה: אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ תְשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ עֶשְׁתֹּנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ
עַל־יְהוָה אֱלֹהָיו: עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים יְהוָה מַתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָה פֹּקֵחַ
עִוְרִים יְהוָה זֹקֵף כְּפוּפִים יְהוָה אֹהֵב צַדִּיקִים: יְהוָה שֹׁמֵר

ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie. Kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke, und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine Hand, und sättigst alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen, und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen Derer, die ihn fürchten, und ihr Flehn hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. Wir aber preisen Jah, von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen. Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Vertrauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil Dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt. Der Recht schafft den Gedrückten, Brod giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten. Der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge, Waisen und Wittwen erhält Er, aber den

Digitized by Google

אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת׃
יִמְלֹךְ יְהֹוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
(קמז) הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה
תְהִלָּה׃ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַםִ יְהֹוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל
יְכַנֵּס׃ הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃ מוֹנֶה מִסְפָּר
לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ
לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃ מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְהֹוָה מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים
עֲדֵי־אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיהֹוָה בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃ הַמְכַסֶּה
שָׁמַיִם בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר׃
נוֹתֵן לִבְהֵמָה לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ׃ לֹא בִגְבוּרַת
הַסּוּס יֶחְפָּץ לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה׃ רוֹצֶה יְהֹוָה אֶת־
יְרֵאָיו אֶת־הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ׃ שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַםִ אֶת־יְהֹוָה
הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן׃ כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ בָּנַיִךְ
בְּקִרְבֵּךְ׃ הַשָּׂם־גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ׃
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ עַד־מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ׃ הַנֹּתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר יְפַזֵּר׃ מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים לִפְנֵי
קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח־דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְּלוּ־
מָיִם׃ מַגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא
עָשָׂה כֵן לְכָל־גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ׃
(קמח) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־יְהֹוָה מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בַּמְּרוֹמִים׃ הַלְלוּהוּ כָל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ
כָּל־צְבָאָו׃ הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר׃
הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְהֹוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃ וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם
חָק־נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־יְהֹוָה מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים

Digitized by Google

Weg der Frevler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

הללויה (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's, unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige, die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen, und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr, und reich an Kraft, seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserm Gotte mit der Cither. Der den Himmel bedeckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er Gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an Denen, so ihn fürchten, und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen, rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt. Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in Stücken schleudert, vor seiner Kälte — wer kann bestehen? Er sendet sein Wort und läßt sie schmelzen, läßt wehen seinen Wind, sie zerrinnen zu Wasser. — Er verkündet Jaakob seine Worte, seine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht also that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen sie nicht. Hallelujah!

הללויה (Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all seine Engel, lobet ihn, ihr all seine Schaaren. Lobet ihn, Sonne und Mond, lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts. Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln. Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn Er gebot, und sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er und wandelt es nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen; Feuer und Hagel,

וְכָל־תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ: הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־נְעָרִים: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(קמט) הַלְלוּיָהּ שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי־צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם: יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי־רוֹצֶה יְהוָה בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעְלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם: לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:

(קנ) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוּגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ״ה ת״יה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

Digitized by Google

Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt; Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern; Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel; Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter; Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen im Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volke, Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre Könige mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten; an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

הללויה (Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cymbeln, lobet ihn mit schmetternden Cymbeln! Alles, was Odem hat, lobe Jah. Hallelujah!

ברוך Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront, Hallelujah! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein heiliger Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה־הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּ עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה: וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:

וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמשֶׁה עַבְדּוֹ:

אָז יָשִׁיר־משֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת

Digitized by Google

ויברך Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit. Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein, Ewiger, ist die Herrschaft und Du bist das über Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles, und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren, und ihn herausgeführt hast aus Ur-Kasdim, und hast ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du sein Herz Dir getreu gefunden, schlossest Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaani, Chitthi, Emori und Perisi und Jebusi und Girgaschi, es zu geben seinem Samen, und hast Dein Wort gehalten, denn Du bist gerecht. Und Du sahest das Elend unserer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer hast Du vernommen. Und thatest Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all seinen Knechten und an all dem Volke seines Landes; weil Du wußtest, daß sie frevelten gegen sie, und Du hast Dir einen Namen gemacht, wie diesen Tag geschieht. Und das Meer hast Du gespalten vor ihnen, daß sie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger stürztest Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

ויושע Und so rettete der Ewige an diesem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael sah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael sah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und sie glaubten an den Ewigen und an Moscheh, seinen Diener.

אז Damals sang Moscheh und die Kinder Jisrael dieses

לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה
אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה
יְהוָה שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת
כְּמוֹ־אָבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ יְהוָה תִּרְעַץ
אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ
כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד נֹזְלִים
קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֶב־יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם אַדִּירִים: מִי
כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים
יִרְגָּזוּן חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי פְּלָשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי אֱדוֹם
אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ כֹּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל
עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָּאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְּדָשׁ
אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ: יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְהוָה יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד: כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ
מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַייָ
הַמְּלוּכָה: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא
יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

Digitized by Google

Lied dem Ewigen und sprachen also: Singen will ich dem Ewigen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert in's Meer. Mein Sieg und mein Sang ist Jah Er war meine Rettung; Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen; der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaos und seine Macht hat Er geschleudert in's Meer, und der Ausbund seiner Wagen wurde versenkt in's Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie, sie fuhren hinunter in die Tiefen gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit hast Du niedergerissen Deine Gegner, Du hast losgelassen Deine Zornglut, sie hat sie verzehret wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, geramen die Fluthen im Herzen des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute; an ihnen ersatten soll meine Gier, zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger, wer ist gleich Dir, prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter! Du streckest Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset, Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleschet. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms, die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben, vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans. Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein; bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger, bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger, das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde, an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד: מִן־
הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת
צָרָה וְצוּקָה אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת הַמְהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים.
וַייָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים: אִלּוּ פִינוּ
מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם. וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו. וְשִׂפְתוֹתֵינוּ
שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ. וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ.
וְיָדֵינוּ פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמָיִם. וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת:
אֵין אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ עַל־אַחַת מֵאֶלֶף אֶלֶף
אַלְפֵי אֲלָפִים וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרָעָב זַנְתָּנוּ. וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ. מֵחֶרֶב
הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים
דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא־עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ.
וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח: עַל־כֵּן אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ
בָּנוּ וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ

Digitized by Google

נשמת Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott, und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott, und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals, — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen. Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der in's Leben erwecket Schlafende, und aufwachen läßt Entschlummerte, und reden macht Stumme, und löset Gefesselte, und stützet Fallende, und aufrichtet Gebeugte; Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen, Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend- ja myriadenfachen Wohlthaten, die Du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist, und zur Fülle uns verpflegt, vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen, und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen, und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unseren Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und ver-

Digitized by Google

בְּפִינוּ: הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה: וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ. כַּדָּבָר שֶׁכָּתוּב כָּל עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי יִדְמֶה־לָּךְ וּמִי יִשְׁוֶה־לָּךְ וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר לְדָוִד בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ:

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ. הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ. הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:

herrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken, und jede Zunge Dir schwören, und jedes Knie sich Dir beugen, und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen, nach dem Worte, das geschrieben steht: All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger, wer ist wie Du, der rettet den Armen vor Dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber? — Wer ist Dir ähnlich, und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde. Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: Von David Preise meine Seele den Ewigen und ihr, all meine Eingeweide seinen heiligen Namen!

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten.

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:
שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה: בְּפִי
יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם: וּבְדִבְרֵי
צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ: וּבִלְשׁוֹן
חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ: וּבְקֶרֶב
קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

המלך O König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen, den Redlichen steht zu das Loblied. Durch den Mund der Gerechten wirst Du verherrlicht und durch die Worte der Frommen gesegnet, und durch die Zunge Dir Ergebener erhoben, und in der Mitte der Heiligen geheiligt.

ובמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du, unser König! in jeglichem Geschlechte; denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Jischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ

אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ

בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du, unser König, Gott, Herrscher, groß und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm, Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger! Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הַפּוֹתֵחַ לָנוּ שַׁעֲרֵי רַחֲמִים. וּמֵאִיר עֵינֵי הַמְחַכִּים לִסְלִיחָתוֹ. יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

ח״וק סוגרין הארון.

סְלַח לְגוֹי קָדוֹשׁ. בְּיוֹם קָדוֹשׁ. מָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

ח״וק חָטָאנוּ צוּרֵנוּ. סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

כתב מהרי״ל צבור אומר אז ביום כפור עד בבית הועדה והש״ץ חוזר בסלחך צבור אומר מן גברו חטאים עד אור וסלח והש״ץ חוזר רובבו בתחנון ועד״ז כל הפיוט. וכן המנהג ברוב הקהלות. ויש קהלות נוהגים לחזור אחר כל שני חרוזים פעם סלח ופעם חטאנו.

מיוסד ע״ס א״ב כפול.

ק׳ אָז בְּיוֹם כִּפּוּר סְלִיחָה הוֹרֵיתָ. אוֹר וּמְחִילָה לְעַם זוּ קָנִיתָ: ח׳ בְּסָלְחָךְ לַעֲוֹנוֹת וַחֲטָאֵי עֵדָה. בְּעָשׂוֹר סְמוּכִים בְּבֵית הַוַּעֲדָה: סלח ק׳ גָּבְרוּ חֲטָאִים כְּאַבְנֵי יְשֵׁנָה.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der uns aufthut die Pforten des Erbarmens und erhellet das Auge der auf seine Verzeihung Harrenden, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah.

סלח Verzeih' dem Volke, dem heiligen, an diesem Tage, dem heiligen, Erhabener, Heiliger!

חטאנו Wir haben gesündigt, unser Hort! verzeih' uns, unser Schöpfer!

אז Einst hast am Sühnetag Verzeihung Dn gelehrt,
Licht und Vergebung für das Volk, das Dir gehört.
Ja Du verzeihst die Schuld, die Sünde der Gemeind',
Im Gotteshause steh' vertrauend sie vereint.

Digitized by Google

גַּשׁ יוֹם אֶחָד בִּימֵי שָׁנָה: ח׳ הוֹבְבוּ בְּתַחֲנוּן לְמוֹחֵל וְסוֹלֵחַ.
הוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה לְיוֹצֵר אוֹר וְסַלָּח: חטאנו ק׳ הַמְתֵּק הָאוֹר
לִסְלִיחָתִי. הָעֵת תַּעֲנֶה וְתֹאמַר סָלַחְתִּי: ח׳ וְתָאִיר עֵינֵינוּ
וְתַעֲבוֹר עַל־פֶּשַׁע. וְחוֹטְאֵי בִשְׁגָגָה אַל נָא תָמִית בְּרֶשַׁע
(נ״א כְּרֶשַׁע): סלח ק׳ זַדְנוּ וְהִרְשַׁעְנוּ בְּרֹעַ מַעֲלָלֵינוּ. וְהִ צַדִּיק
אַתָּה עַל־כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ: ח׳ חָטָאנוּ לְךָ מֶלֶךְ עוֹלָמִים.
חַנְכֵנוּ בְּאוֹרְךָ וְלֹא נֵצֵא נִכְלָמִים: חטאנו ק׳ טוֹב וְסַלָּח לְךָ
הִיא הַצְּדָקָה. טַהֲרֵנוּ בְּמַעְיָנְךָ לוֹבֵשׁ צְדָקָה: ח׳ יוֹמָם
וָלַיְלָה שָׁפַכְנוּ לֵב וָנֶפֶשׁ. יִזְרַח לָנוּ אוֹר בְּכִפּוּר עִנּוּי
נֶפֶשׁ: סלח ק׳ כְּחַנּוּן תְּחַפֵּשׂ סִתְרֵי מַעֲשִׂים. כְּרַחוּם
תִּסְלַח עֲוֹנוֹת עֲמוּסִים: ח׳ לְמַעַן נָרוּץ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. לֹא
נֵצֵא הַיּוֹם רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ: חטאנו ק׳ מַלְבִּין כַּשֶּׁלֶג חֲטָאֵי
עַמָּךְ. מְקוֹר חַיִּים וָחֶסֶד עִמָּךְ: ח׳ נָבוֹאָה עָדֶיךָ זוֹכֵר
הַבְּרִית. נַהֲלֵנוּ בְּאוֹרְךָ כְּמוֹ נִסְתָּר בְּנַחַל כְּרִית: סלח
ק׳ שַׂר תְּמַכַּפֵּר בְּעַד צֹאן מַרְעִית. סוֹכְכֵנוּ בְּאוֹרְךָ כְּסוֹכֶת
מַרְאִית: ח׳ עֲנֵנוּ אָבִינוּ מִמַּעֲמַקִּים. עוֹרֵר כְּאוֹר נֹגַהּ
שׁוֹשַׁנַּת הָעֲמָקִים: חטאנו ק׳ פְּתַח לָנוּ שַׁעַר וְתַעֲלֶה תְּפִלָּה.
פָּנֶיךָ נְחַלֶּה שׁוֹכֵן מַעְלָה: ח׳ צֵאתֵנוּ תְּנַקֶּה וּבְחֵטְא לֹא
נִתְחַקֵּק. צְרָפֵנוּ כַּכֶּסֶף שִׁבְעָתַיִם מְזֻקָּק: סלח ק׳ קָרְבֵנוּ
לְיִשְׁעֲךָ בְּאוֹר שְׁנֵי עֳפָרִים. קוֹרְאֵי קֹדֶשׁ יוֹם כִּפּוּרִים:
ח׳ רְעֵנוּ כְּקֶדֶם וְתָאֲרֵנוּ יָנְהָר. רַחוּם הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל
תְּאַחַר: חטאנו ק׳ שָׁפַכְנוּ כַמַּיִם אַבְנֵי לְבוֹת. שַׁחַר אוֹר
יַגִּיהַּ בּוֹחֵן לְבָבוֹת: ח׳ תְּחַטְּאֵנוּ בְּאֵזוֹב וְנִטְהַר בְּיוֹם
סְלִיחָתִי. תַּקְשִׁיב סְלַח נָא וְתֹאמַר סָלַחְתִּי:

סְלַח לְגוֹי קָדוֹשׁ. בְּיוֹם קָדוֹשׁ. מָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

Wenn hoch die Sünde schwillt, uns Schlaf umfangen hält,
Zum Segen dieser Tag, der einz'ge, ein sich stellt.
Dem, der vergiebt, verzeiht, erschallen Flehensworte,
Wir klopfen reuig heut an Deiner Gnaden Pforte.

המתק Laß strahlen heute mild uns der Versöhnung Licht.
O laß ergeh'n den Ruf, der: Ich verzeihe! spricht.
Erhelle unser Aug', laß unsere Fehle schwinden,
Und laß uns nicht den Tod, wo wir geirret, finden.
Wohl haben wir gefehlt, wohl schwer wir uns vergangen,
Und Alles ist gerecht, was über uns ergangen.
Wir fühlen, Herr der Welt! so tief heut das Vergehen.
Weih' uns mit Deinem Licht, nicht laß beschämt uns stehen.

טוב Barmherz'ger, Güt'ger Du, Dein ist die Gnad' und Huld,
Erfrisch' aus Deinem Quell uns Du, umhüllt von Huld.
Wir schütten unser Herz vor Dir aus Tag und Nacht,
O sei uns Sühne heut durch Buß' und Reu' gebracht.
Nachsichtig forsch' und prüf', was tief Geheimniß hüllt,
Und Deiner Trauten Schuld vergieb erbarmend mild.
Laß ziehen uns erhellt von Deiner Gnaden Lichte,
Nicht sende leer uns fort aus Deinem Angesichte.

מלבין O Du, der läutert Schuld, daß sie wie Schnee wird rein,
Des Heils und Lebens Quell ist nur bei Dir allein,
Der Du des Bundes denkst, Dein Licht laß uns erhellen,
Wie Den, der Zuflucht fand dort an des Baches Wellen[1]).
Herr, der verzeiht die Schuld der Heerde, Dir vertrauet,
Birg uns im Licht, wie Den, der Deinen Glanz geschauet[2])
O Vater! hör' den Ruf aus tiefen Seelenqualen.
In lichtem Glanze laß des Thales Rose[3]) strahlen.

פתח Thu' auf das Gnadenthor, nimm unser Flehen an,
Der in der Höh' Du thronst, wenn wir Dir betend nah'n.
O läutre Sündenfleck, nicht laß die Schuld uns zeih'n,
Wie Silber siebenfach laß uns geläutert sein!
Dein Strahl erleucht' uns, wie die Brüder, treu verbündet[4]),
Die von der Weihemacht des Sühnetags verkündet,
Weid' uns, wie sonst, und hell laß glänzen uns im Licht,
Hör' und gewähr' es uns, Erbarmer! säume nicht!

שפכנו Das Herz, verstockt wie Stein, wie Wasser sieh's zerrinnen.
Bring' uns am Morgen Licht, o Herr, der prüft das Sinnen.
Entsünd'ge uns am Tag der Sühne, sprich uns rein.
Horch und vergieb, o Herr! gewähr' uns Dein Verzeih'n!

---

1) Der Prophet Eliah an dem Bache Krith. 2) Moscheh.
3) Israel. 4) Moscheh und Aharon.

(אם שבת ווירד דאס אונטענשטעהענדע הכל יודוך געבעטעט.)

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ:

(אם שבת.)

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶּלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ: וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ

(Am Sabbat werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind Deine Werke, Ewiger! Sie alle hast Du mit Weisheit gebildet, voll ist die Erde Deiner Besitzthümer. O König, Du allein Erhabener von

---

(Am Sabbat.)

הכל Alles preiset Dich, und Alles verherrlicht Dich, und Alles spricht: Keiner ist heilig wie Gott, Alles erhöhet Dich für und für, Bildner des Alls, Gott, der an jedem Tage öffnet die Pforten des Ostens, und aufthut die Lichträume des Firmaments, hervorgehen lässet die Sonne aus ihrem Orte, und den Mond aus der Stätte seines Weilens. Und er leuchtet der ganzen Welt und ihren Bewohnern, die Er erschaffen in dem Walten seiner Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt. Herr der Welt, in Deinem

הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא
מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ
אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ

(אם שבת.)

הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ
מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ
וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה.
וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֶפֶס בִּלְתְּךָ
גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ
לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

אֵל אָדוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל
נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סֹבְבִים
אוֹתוֹ: הַמִּתְגָּאֶה עַל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל

jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt. Herr der Welt! in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer Stärke, Schild unsres Heils, Schutz um uns. O Herr, gepriesen sei

(Am Sabbat.)

großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! Nichts steht Dir gleich, und Nichts außer Dir! Es giebt neben Dir Nichts, und was wäre Dir ähnlich? Nichts steht Dir gleich, Herr, unser Gott, in dieser Welt, und Nichts außer Dir, Du unser König, im Leben der künftigen Welt, es giebt neben Dir Nichts, unser Erlöser, in den Zeiten des Messias, und Nichts ist Dir ähnlich, Du unser Retter, wenn Du belebest die Todten.

אל Gott, Herr aller Geschöpfe, gesegnet und gelobt im Munde aller Lebenden. Seiner Größe und Güte ist voll die Welt, Weisheit und Vernunft umgeben ihn rings. Der in Pracht sich erhebt über den heiligen Thieren, und im Glanze der Herrlichkeit strahlt auf seinem Wagenthron. Fürsprechende Milde und Gerad-

גָּדוֹל דֵּעָה. הֵבִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי

(אם שבת.)

הַמֶּרְכָּבָה: זְכוּת וּמִישׁוֹר לִפְנֵי כִסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּדַעַת בְּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נֹגַהּ. נָאֶה זִיוָם בְּכָל הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים לוֹ כָּל צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne, der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen! Die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät, die Führer seiner Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen, unablässig verkünden sie die Herrlichkeit

(Am Sabbat.)

heit stehen vor seinem Thronsitze, Gnad' und Erbarmen vor seinem Glanze. Wohlthuend sind die Leuchten, die erschaffen unser Gott, Er hat sie gebildet mit Weisheit, Vernunft und überlegender Kunst. Kraft und Stärke hat Er in sie gelegt, daß sie walten inmitten des Erdenballes. Glanzerfüllt und Helle strahlend, herrlich ist ihr Glanz durch die ganze Welt; fröhlich in ihrem Aufgange und herrlich in ihrem Niedergange, erfüllend in Ehrfurcht ihres Schöpfers Willen. Preis und Verherrlichung geben sie seinem Namen, Jubel und Jauchzen dem Gedächtniß seiner Herrschaft. Er rief die Sonne und Licht ging auf, Er sah und formte des Mondes Gebild. Preis ihm giebt das ganze Heer der Höhe, Ruhm und Größe Serafim und Ofannim und die heiligen Thiergestalten.

שַׁדַּי תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

(אם שבת.)

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל הַמַּעֲשִׂים. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עֹנֶג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח שֶׁלַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל יְצוּרָיו. שֶׁבַח יְקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל. הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

(Am Sabbat.)

לאל Dem Gotte, der feierte von all seinen Werken, am siebenten Tage erhob Er sich in Majestät und setzte sich auf seinen Ehrenthron. Mit Herrlichkeit umgab Er den Ruhetag, Seelenlust nannte Er den Sabbattag. Das ist der Preis des siebenten Tages, daß an ihm Gott feierte von seinem ganzen Wirken. Und der siebente Tag preiset und spricht das Lied vom Sabbat: „Schön ist's, dem Herrn zu danken!" Darob preisen und segnen Gott all seine Geschöpfe; Ruhm, Ehr' und Verherrlichung bringen sie dem Gotte, der Alles gebildet, der gegönnet Ruhe seinem Volke Jisrael in seiner Weihe am geweihten Sabbattage. Dein Name, Ewiger, unser Gott! sei geheiligt, und Dein Gedächtniß, unser König! verherrlicht im Himmel droben, und auf Erden hienieden. Gesegnet sei, Du unser Retter! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים:

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת־רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה קְדוֹשָׁה. כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

תתברך Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser! der erschaffen die heiligen Wesen, gepriesen Dein Name für immer, unser König! der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht einmüthig, mit lauter Stimme, die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft, und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thun sie auf den Mund in heiliger Weihe und Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er, und Alle nehmen sie auf sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie, sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

פותחין הארון.

ח״ק בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ:

מַלְכוּתוֹ בִּקְהַל עֲדָתִי. וּכְבוֹדוֹ הִיא אֱמוּנָתִי. אֵלָיו בְּקַשְׁתִּי לְכַפֵּר עֲוֹן חַטֹּאתִי. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר סְלִיחָתִי. יַעֲנֶה וְיֹאמַר סָלַחְתִּי:

חזן · מיוסד ע״פ א״ב · קהל

קָדוֹשׁ אַדִּיר בַּעֲלִיָּתוֹ. בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ:

קָדוֹשׁ בִּתְשׁוּבָה שָׁת סְלִיחָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ גִּלָּה לְעַמּוֹ סוֹד דָּתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ דָּץ עַל כַּפֹּרֶת צֹאן מַרְעִיתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ הַסּוֹלֵחַ לַאֲיֻמָּתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ וְעַמּוֹ יְמַלְּלוּ גְּבוּרָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

ברוך Vorb. u. Gem.) Gelobt sei der Name seines herrlichen Reiches!

מלכותו Sein Reich, es waltet in meiner Gemeinde Kreis,
Mein Glaub' an ihn ist sein Ehrenpreis.
Zu ihm ruf' ich um Sühne von Sünd' und Schuld,
Am Sühnetag um seiner Verzeihung Huld.
Er wird erhören und sprechen: Ich habe verziehen!

קדוש Heiliger! In seinen Höhen thront Er hehr zu heiliger Verehrung!

Heiliger! Verheißen hat Verzeihung Er der reuigen Bekehrung.

Heiliger! Der sein Geheimniß uns enthüllt, sein Wort uns hat gelehrt.

Heiliger! Der gern der Schaar, die mild Er führt, die Sühne stets gewährt.

Heiliger! Die ihm erbeben, wird sein Wort rein sprechen heut von Sünden.

Heiliger! Von Dank erfüllet wird sein Volk der Gnaden Macht verkünden.

קָדוֹשׁ זוֹכֵר אֻמָּה בְּאַהֲבָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ חָפֵץ בְּעִנּוּי נֶפֶשׁ תַּמָּתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ טַהֵר טְמֵאִים בְּמֵי זְרִיקָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ יַלְבִּין כַּשֶּׁלֶג חֲטָאֵי סְגֻלָּתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ כַּפֵּר לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל שִׁגְגָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ לְיוֹם אֶחָד בַּשָּׁנָה שָׁת קְרִיאָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

מלכותו

קָדוֹשׁ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲדָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ נִרְאָה בְּהַר מְרוֹם הָרִים עֲמִידָתוֹ.
בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ סוֹלֵחַ וְטוֹב לְסוֹבְלֵי עֹל יִרְאָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ עָוֹן יְכַפֵּר וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ פְּשָׁעִים מַעֲבִיר בְּצִדְקָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ צוֹפֶה בְּעִנּוּי נֶפֶשׁ תַּמָּתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ קִבֵּץ קְהַל קְדוֹשִׁים בְּחֶמְלָתוֹ*. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ רַחוּם וְחַנּוּן וְאֵין זוּלָתוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ: מלכותו

קָדוֹשׁ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים בִּמְכוֹן שִׁבְתּוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

קָדוֹשׁ תַּרְשִׁישִׁים יַגִּידוּ תִפְאַרְתּוֹ. בָּשֵׁכְ״מַ:

מַלְכוּתוֹ בִּקְהַל עֲדָתִי. וּכְבוֹדוֹ הִיא אֱמוּנָתִי. אֵלָיו בִּקַּשְׁתִּי לְכַפֵּר עֲוֹן חַטָּאתִי. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר סְלִיחָתִי. יַעֲנֶה וַיֹּאמַר סָלַחְתִּי: סוגרין הארון.

* נ״א קְדוֹשִׁים יַעֲרִיצוּ קְדֻשָּׁתוֹ וכן מתורגם.

Heiliger! In Liebe wird gedenken Er der ihm ergebnen Treuen.

Heiliger! In Gnaden sieht und Huld Er's an, wie sie sich heut kasteien.

Heiliger! Er läutert die Unreinen heut aus seiner Reinheit Quellen.

Heiliger! Der Sünden trübe Flecken wird in Gnaden Er erhellen.

Heiliger! Verzeih' dem Volke Jisrael, wo irrend es gefehlt.

Heiliger! Der diesen Einen Tag sich hat zum heil'gen Ruf erwählt!

Heiliger! Der Sühne und Vergebung mild verkündet seiner Schaar.

Heiliger! Der auf dem heil'gen Berg' im Glanz sich zeigte offenbar.

Heiliger! Er sühnt, die gern und froh der Last sich heil'gen Dienstes beugen.

Heiliger! Der mild verzeiht und gnädig heißt die Gluth des Zornes schweigen.

Heiliger! Der läßt erbarmungsvoll den Fehl', Vergehens Bürde, schwinden.

Heiliger! Das Fasten an dem Zehnten nimmt Er an und tilgt die Sünden.

Heiliger! Die Heiligen verkünden laut von seiner Heiligkeit.

Heiliger! Wie Niemand außer ihm, — wie Er ist voll Barmherzigkeit.

Heiliger! Der hoch auf seinem Sitze thront in laut'rer Himmelssphäre.

Heiliger! Deß Ruhm verkünden laut im Chor die heil'gen Himmelsheere.

מלכותו Sein Reich, es waltet in meiner Gemeinde Kreis,
Mein Glaub' an ihn ist sein Ehrenpreis.
Zu ihm ruf' ich um Sühne von Sünd' und Schuld,
Am Sühnetag um seiner Verzeihung Huld.
Er wird erhören und sprechen: Ich habe verziehen!

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרֵרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֵרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִּים יְבָרֵכוּ פְּנֵי כָּל־חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים:

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

והחיות Die Chajot erheben Gesang, und die Cherubim Preis, und die Serafim Jubel, und die Himmelsschaaren Benedeiung. Das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim, ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes, ein Jeglicher von seiner Stätte!

לאל Dem Herrn, dem gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen, dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott, stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ
בְךָ וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־
דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ
וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ
וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי
אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ
בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott, mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig, und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unser Auge in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an Deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir, frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken, und Dich als den Einigen zu bezeugen, in Liebe. — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe

יחיד אומר אל מלך נאמן:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֺתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ

שמע Höre Jisrael, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig!

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern, und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote,

בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ
יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם
פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן
לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפוֹת בֵּין
עֵינֵיכֶם׃ וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃ לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי

die Ich euch heut gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben, und Ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde, und ihr abweichet, und fremden Göttern dienet, und euch vor ihnen bücket; und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige, euer Gott, euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause, und wenn du gehest auf dem Wege, und wenn du dich hinlegst, und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer

בְּנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden ihres Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen, und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote, und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חָיִים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שְׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ

אמת Wahr und giltig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treu, bewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig. Wahr ist der Weltengott, unser König, der Gott Jaakobs, unseres Heiles Schild. Für alle Geschlechter dauert Er, und sein Name dauert, und sein Thron ist festgegründet, und sein Reich und seine Treue besteht für ewig. Und sein Wort lebendig und ewigbestehend, treubewährt und stets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, so für unsere Väter wie für uns, für unsere Kinder und all unsere Nachkommen und die Nachkommen des Stammes Jisraels, Deine Knechte; für die früheren Geschlechter wie für die spätesten ein Gesetz, das nie sich wandelt. Wahr ist es, daß Du derselbige bist und bleibst, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott für immer und ewig. Du bist unser König, Du der König unserer Väter! Um Deines Namens wegen eile, uns zu erlösen wie Du unsere Väter erlöst. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe. Kein Gott außer Dir.

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע
לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה
הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה
הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים
פְּדִיתָנוּ: כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף
בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם
אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל
וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת
לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים

עזרת Beistand unserer Väter warst Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geschlechte; in der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und Deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr, Du bist ein Herr Deines Volkes, und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen, und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst, und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt, und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten, und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die

וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו. תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ:

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei hinausführt die Gefesselten, und löset die Bedrückten, und beisteht den Verkümmerten, und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte. gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh und die Kinder Jisrael stimmten Dir ein Loblied an, in voller Freude, und sie Alle sprachen:

מי Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande, einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

יי Der Ewige wird regieren immer und ewig!

צור Hort Jisraels! steh' auf zum Beistande Jisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Jisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Jisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat!

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· זָכְרֵנוּ לְחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי

אדני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset, und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter, und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens Willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender; König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham.

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen; — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt, und die Kranken heilt, die Gefesselten erlöst, und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der

דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה· מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים· זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים· וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

der Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah."

Digitized by Google

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט
וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ
בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדוּשָּׁה
וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה
וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר
לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit." Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiligt durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath- und) Versöhnungstag zur Vergebung, Verzeihung und Sühne, um an ihm all unsere Schuld zu tilgen; eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen, und Dir vor's Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und

וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן
יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה ·
וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ
וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ · כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה
פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי
כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ:
וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם · מִכֹּל

gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick, und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage der Versöhnung. Gedenk unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser, und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, tilg' und lasse schwinden unsere Missethaten und Vergehungen aus Deinen Augen weg, wie verheißen ist: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten, um meinetwillen, und deine Vergehungen denk' Ich nicht; und es heißt: Ich habe abgelöscht, wie Gewölk, deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Vergehungen. Kehre zurück zu mir, denn ich habe dich erlöst. Und es heißt: Denn an diesem Tage entsünt Er euch, euch zu reinigen; von all euren

חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ · שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ · (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ)
וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת · כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן
לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר · וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ
וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל · וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה
וְשָׁנָה · מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל
עַמֶּךָ:

Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Heilige uns durch deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deiner Güte, und erfreu' uns durch Deine Hülfe; (und laß uns zu Theil werden, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Huld Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiliget;) und reinige unser Herz, Dir zu dienen in Wahrheit. Denn Du bist es, der verzeiht Jisrael und vergiebt den Stämmen Jeschurun's in jeglichem Zeitalter, und außer Dir haben wir keinen König, der verzeiht und vergiebt. Gelobt seist Du, Ewiger! König, der verzeiht und vergiebt unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Jisrael, und schwinden lässet unsere Verschuldungen in jeglichem Jahre, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath,) Jisrael und den Sühnetag.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר׃ נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם׃ הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ׃ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃ וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃ וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad und Erbarmen kommen über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater! insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes; denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״ק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר: יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott, laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unserer Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt! — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

מה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:
אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל־חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. שֶׁתְּכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ. וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare, — Du weißt es!

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.

Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת־שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.
Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֶצַח:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבַּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

*וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין· סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה· בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· וּבֵין שֶׁאֵין

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären, die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offen-

---

*כפפ"ד ובקצת קהלות אשכנז אומרין כסדר זה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי.
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם·
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:

בָּהּ קוּם עֲשֵׂה׃ אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ
אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ
עֲלֵיהֶם׃ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ׃ לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים
כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר׃ הַנִּסְתָּרֹת לַיָי אֱלֹהֵינוּ׃ וְהַנִּגְלֹת לָנוּ
וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם׃ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃
כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל
דּוֹר וָדוֹר׃ וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ׃

אֱלֹהַי עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי׃ וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי
כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי׃ עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי׃ קַל וָחוֹמֶר בְּמִיתָתִי׃
הֲרֵינִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בוּשָׁה וּכְלִמָּה׃ יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד׃ וּמַה
שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃ אֲבָל לֹא עַל
יְדֵי יִסּוּרִים וָחֳלָיִם רָעִים׃

baren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben. Denn Du bist es, der verzeihet Jisrael, und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern, und außer Dir haben wir keinen Herrn, der vergiebt und verzeiht.

אלהי Mein Gott! Ehe ich noch gebildet ward, war ich ein Nichts, und nun ich in's Sein getreten, bin ich als wär' ich Nichts. Staub bin ich in meinem Leben, wieviel mehr erst nach meinem Tode! Siehe mich hier vor Dir wie ein Geräth, voll Schmach und Beschämung. Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott, daß ich fürder nicht sündige, und was ich bereits vor Dir gesündigt, spül' es hinweg mit Deinem großen Erbarmen, aber nicht durch Leiden und böse Krankheiten.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unsern Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

קרובות בחזרת התפלה.

פותחין הארון ·

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵּי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנִים:

סוגרין הארון ·

רשות לחזן · מיוסד ע"פ א"ב והוא מיוחס לרבנא משולם.

אֲמִיךְ נָשָׂאתִי חִין בְּעָרְכִּי. בְּמַלְאֲכוּת עַמְּךָ בֶּרֶךְ בְּבָרְכִּי. גּוֹחִי מִבֶּטֶן הֲגִיגַהּ חָשְׁכִּי. דַּבֵּר צָחוֹת וּבַאֲמִתְּךָ הַדְרִיכִי: הוֹרֵנִי שְׁפוֹךְ שִׂיחַ עָרֵב. וְלוֹנְנִי בְּצִלְּךָ אוֹתִי לְקָרֵב. זַעַק יוֹסֵף בְּכִוּוּן קֶרֶב. חִלּוּתִי פָּנֶיךָ צִדְקָתְךָ תְּקָרֵב: טְהוֹר עֵינַיִם מְאֹד נַעֲלָה. יַדְעֵנִי בִּין עֶרֶךְ תְּפִלָּה.

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von Denen, die enthüllet Wissenskunde,
Sprech' aus mein Mund als Gebet und Flehen
Vor dem König, der verzeiht und sühnt Vergehen.

אמיך (Vorb.) Augst füllt mich, soll zu Dir mein Wort sich heute wenden [1])
Beug' ich das Knie im Dienst der Deinen, die mich senden.
O Schöpfer! Meine Nacht erhell' durch Deine Klarheit,
Gieb mir das rechte Wort und leite mich zur Wahrheit.

O lehre, wie mein Fleh'n Dir möge wohlgefallen,
Bring' nah mich Dir, laß mich in Deinem Schatten wallen.
Laß aus der Seele Grund mein Flehen zu Dir dringen,
O möchte mein Gebet Dein Heil mir nahe bringen.

טהור Du, der so hoch und hehr, deß Auge klar und rein,
O zeig', o lehre, wie Gebet ich Dir soll weih'n,

1) Verf. R. Meschullam.

כַּדָּת לְחַנֵּן כְּלִי תְפִלָּה. לְהַמְצִיא לְשׁוֹלְחַי אֶרֶךְ וּתְעָלָה:
מִפְתַּח שְׂפָתַי תְּבָרֵר וּתְיַשֵּׁר. נִדְבוֹת פִּי רְצֵה וְהַכְשֵׁר.
סֵדֶר הֲגִיגִי כְּשַׁי יְתֻשַּׁר. עֲתֶר פִּצְחִי כְּזוּלַת חֶשֶׁר: פְּעָמַי
הָכֵן פְּצוּתִי מִכֶּשֶׁל. צוּר תְּמוֹךְ אֲשׁוּרַי מֵהִנָּשֵׁל: קוֹמְמֵנִי
וְחַזְּקֵנִי מֵרִפְיוֹן וְחֶשֶׁל. רְצוֹת אֲמָרַי וְלֹא אֶכָּשֵׁל: שָׁמְרֵנִי
כְּאִישׁוֹן מִפֶּלֶץ וּבְעָתָה. שׁוּר בְּשִׁפְלוּתִי וּלְכָה לִישׁוּעָתָה.
תָּחֹן דִּכְאוּתִי כִּלְחוֹזָךְ פַּקְּתָּ. תְּרַחֵם עַל בֵּן אִמַּצְתָּ:

סוגרין הארון.

ע"פ א"ב.

ק׳ אִמַּצְתָּ עָשׂוֹר לְכַפּוּר תַּמָּה. בּוֹ לְצַחְצֵחַ צֵאוּי כְּתֻמָּה.
גְּהוֹץ צַחֲנָתָהּ עֲווֹיָהּ לְהִתַּמָּה. דִּינָהּ לְהָאִיר לְתִתִּי
לְחָתְמָה: הֶחֱרָדָה מִתֶּקַע יוֹם תְּרוּעָה. וּדְבָרִים קָחָה
סֵרְעַף לְקָרְעָה. זֶה אֵלִי לְצֶדֶק הַכְרִיעָה. חַי חַי יוֹרְךָ

Daß makellos zu Dir des Beters Wort sich schwinge,
Daß Segen es für Die, so mich gesendet, bringe!

Was meine Lippe spricht, o sei es wahr und rein,
Des Mundes Spende laß Dir wohlgefällig sein.
Der Andacht Bau nimm an, gleich Spenden, holden, süßen,
Wie milder Regen strömt, laß mir das Wort entfließen!

פעמי O richte meinen Gang, laß straucheln nicht die Bitte,
O führe mich, mein Hort! laß wanken nicht die Schritte.
Vor Ohnmacht wahre mich, verleihe Muth und Kraft,
Nimm gnädig an mein Wort, frisch sei es, unerschlafft!

O wie des Auges Stern vor Schreck und Angst mich schütze,
Sieh, wie gebeugt ich bin, sei Du mir Heil und Stütze!
Wie Deinem Seher Du verheißen, nimm den Armen
Mild auf, — das schwache Reis, das groß zog Dein Erbarmen.

אמצת (Gem.) Den Zehnten setzt' Er seiner Trauten ein,
Der läutert sie, wäscht sie von Sünden rein,
Und Makel spület fort Er und Vergehen,
Bringt Leben ihr, läßt Heiles Licht aufgehen.

Am Tag des Schofarhalles aufgeschreckt,
Naht sie mit Flehen, hat den Sinn erweckt

בְּהַרְיָעָה: טַפֶּיהָ וִישִׁישֶׁיהָ בְּעִנּוּי עֲיֵפִים. יְצִינָתָם שׁוּר
בְּיָחֵף יְחֵפִים. כֻּלָּם צָגִים וְלִבֵּן מְצָעֳפִים. לְאַדֶּרְךָ בְּקֹדֶשׁ
כִּשְׂרָפִים עָפִים: מָגֵן עֶקְרֵמוֹ בְּךָ חוֹסִים. נִשְׁעָנִים בְּתֻמָּם
וּבְצִלְּךָ חוֹסִים. סְמוּכִים בִּבְרִית שְׁלֹשֶׁת יְחוּסִים. עוֹרְדֵם
הֱיוֹת שׁוֹטְנֵימוֹ הָסִים: פְּנֵה בְּצִדְקַת אֶת מֵעֵבֶר. צֹאנְךָ
תַּחַת שֵׁבֶט כְּהַעֲבֵר. קַדֵּם רַחֲמֶיךָ בְּלִי הִתְעַבֵּר. רַחוּם
עַל פֶּשַׁע עוֹבֵר: שֶׁמֶץ זְדוֹנָם תְּכַבֵּס וּתְטַהֵר. שַׁוְעָם
קְשׁוֹב וְאַל תְּאַחֵר: ח׳ תְּמוּכֵי יְמִינְךָ פְּנֵיהֶם נַהֵר. תַּעְתּוּעַ
חֶטְאָם תְּכַפֵּר לְטַהֵר:

ק׳ כַּצָּהֳרַיִם מִשְׁפָּטֵנוּ הָאֵר. חוּקֶּיךָ לְטוֹב תַּשְׁאֵר.

Zum Heil, o Herr! laß unser Loos sich wenden,
Daß neubeglückt wir Preis und Dank Dir spenden.

טפיה Sieh Alt und Jung vor Dir sich heut kasteien,
Und willig ihres Lebens Kraft Dir weihen.
Im Bußgewande sieh sie vor Dir stehen,
Dich preisend gleich der Schaar in Himmels Höhen.

Du ihres Stammes fester, treuer Hort,
Dir trauen sie, Du ihres Schutzes Port.
Fest halten sie der Alten, Edlen Bund,
Erhalte sie, schließ' ihrem Feind den Mund.

פנה Wenn Deine Heerd' Du zählst, denk jenes Frommen,
Der aus dem fernen Osten ist gekommen[1]).
O zürne nicht, laß walten Deine Huld,
Erbarmer Du, der tilget Sünd' und Schuld.

Des Frevels Spur, geläutert, laß entschwinden,
Ihr Flehen laß ein offnes Ohr heut finden.
Die Dir vertrau'n, die Deine Rechte hält,
Ihr Antlitz sei von Deinem Strahl' erhellt,
Und wo der Wahn, der Irrthum sie bethört,
Sei Sühn' und Läuterung von Dir bescheert

כצהרים Im Recht laß strahlen uns, wie Mittag, licht,
Such' auf und zeige, was zum Heil uns spricht.

---

1) Abraham.

ח׳ צִדְקֵנוּ תְּחַפֵּשׂ וּתְבָאֵר. בְּמָגִנְּךָ נִתְגּוֹנֵן לְהִתְפָּאֵר:

באשכנז פותחין הארון.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים.

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

סוגרין הארון.

מיוסד ע"פ תשר"ק.

תַּאֲוַת נֶפֶשׁ לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרָךְ. שְׁקוֹד לְרַחֵם מְבָרְכֵי וְכָרָךְ. רְצוּיֵי אָהַב כְּנַעַר וָרַךְ. קְרוּאִים וּנְקוּבִים בְּנָךְ בְּכוֹרָךְ: צְבָאוֹת קֹדֶשׁ הוֹצֵאתָ מִכּוּר אוֹנִים. פְּרוּתָם מִפֶּרֶךְ הָלְכוּ שְׁנָאֲנִים. עֲמוּסִים מִבֶּטֶן פְּצֵם מִשְּׁאוֹנִים. סְעָדֵם כַּל לָמוֹד כִּסְאוֹנִים: נְתוּנָה בְּרִיתְךָ חֹק כִּשְׁאֵרָם.

Zum Heil Dein Harrende mögst Du erhalten.
Laß Deinen Schirm an uns zum Ruhme walten.

תאות (Gem.) Dein Nam' ist Seelenlust wie Dein Gedenken,
O wolle Huld den Dir Getreuen schenken,
Die liebend wie ein Kind Du stets gehegt,
Den Namen „Erstling“ ihnen beigelegt [1]).

Aus Sklavenjoch zogst Du die heil'gen Heere,
Aus Frohn sie lösend kamen Himmelschöre.
Die Dir Vertrauten birg vor Weh und Leid,
Miß ihnen nicht nach ihrer Sündigkeit.

---

1) 2. Mos. 4, 22.

ממחצבת צורם מולדת שאורם. לברית הבט ותדיח
כאורם. כבסם הרב ותבהיק אורם: יראה לפניך עקד
מיחד. טובח וטבוח מדברך פחד. חניטיו חלץ מאימתה
ופחד. זכוחו ודשונו לפניך יתיחד: ואם העוו ארח
לסלף. הזכר רחמיך חק מלחלף. דרישת צדק מליץ
יאלף. גנוניך לחוק במגנת אלף: כדי ידידיך הגינם
בין. בצורם תשע וחטא תלבין. ח׳ און מתחנניך בלי
תבין. אנק שמע ולחש הבין:

ק׳ נפש נענה תבשר סליחה. פלטם מעמק

נתונה Das Bundeszeichen ward Dir treu bewahrt,
Wie ihrem Stammes-Hort [1]) Du's offenbart.
Schau' auf den Bund und jede trübe Stelle
Verscheuche, laß erstrahlen sie in Helle.

Des Einz'gen Opf'rung möge Dir sich zeigen,
Wie da Dein Wille ward vollbracht in Schweigen.
Birg ihre Sprossen so vor Angst und Grimme,
Wie Beide [2]) willig horchten Deiner Stimme. —

ואם Und haben sie den Weg verfehlt, den wahren,
Erbarmungsvoll des Bundes wolle wahren.
Wie einst der Ahn fürsprechend fleht' um Milde [3]),
Schirm' Deine Schützlinge mit Deinem Schilde.

Dem Flehen horch der Sprossen Deines Frommen,
Die Sünden tilg', — ihr Ruf soll vor Dich kommen,
Nicht schaue Schuld an Deiner Beter Schaar,
Horch auf ihr Wort, nimm ihre Andacht wahr.

נפש Heil der gebeugten Seele wolle künden,
Rett' uns aus des Verderbens tiefen Gründen.
Verwirf den Feind, der uns verklagt und zeiht,
Dein Thun gewähr' uns Lebensseligkeit,

---

1) Abraham.
2) Abraham und Jizchak, sein Sohn, die ohne Widerstreben, der Eine das Opfer zu bringen, der Andere es zu werden, bereit waren.
3) Für das sündige Sedom. 1. Mos. 18, 23 ff.

שׁוֹחָה. ח׳ מִתְקוֹמְמֵינוּ יְהוּ כַּסּוּחָה. הַחֲיֵנוּ בְּטַל אֱמוּנָתְךָ לְשׁוּחֲחָה:

קו״ח עַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ לִתְשׁוּבָה. לְהַנְטוֹתוֹ לִתְחִיָּה:

מיוסד ע״פ א״ב.

אֱנוֹשׁ מַה־יִּזְכֶּה· וּצְבָא דַק לֹא זַכּוּ בְעֵינֶיךָ: כַּלַּחִים אִם תִּבְעַר הָאֵשׁ· מַה בֶּחָצִיר יָבֵשׁ: גָּלוּי לְךָ חֹשֶׁךְ כְּמוֹ אוֹר· מְשׁוֹטֵט כֹּל בְּעָיִן: דִּירָתְךָ בַּסֵּתֶר· וּגְלוּיוֹת לְךָ כָּל־נִסְתָּרוֹת: הַדָּן יְחִידִי· וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ: וְעַל גּוֹי וְעַל אָדָם יַחַד יִנְטֶה־קָּו· וְאֵין מִי יַרְשִׁיעַ: זֹאת יָבִין כָּל־יְצִיר· וְלֹא יַתְעוּ יֵצֶר· לַחֲטוֹא לְיוֹצֵר: חִתְלַּת בְּאֵירוֹ·

Daß Deiner ew'gen Treue Kunde
Entströme dankerfülltem Munde!

עד (Vorb. u. Gem.) Bis zu seinem Todestage harrst Du auf Bekehrung,
Daß den Sterblichen Du lenkest zu des Heils Gewährung.

אנוש (Gem.) Der Sterbliche — wie kann er lauter sein?
Des Himmels Schaar ist ja vor Dir nicht rein;
Wenn Gluth verzehrt den Stamm voll Saft,
Wie wird's ergeh'n dem dürren Schaft?
Dir ist die Nacht wie Tag erhellt,
Dem Alles sich's vor Auge stellt.
Du wohnst, wohin kein Auge schaut,
Dir ist Verborgenes vertraut.

הדן Du einz'ger Richter, — Du allein, —
Wer kann Dich eines Fehles zeih'n?
Ob Menschen spannst, ob Völkerheeren
Du Deine Schnur — wer kann Dir wehren?
Geschöpfe, merkt's! O laßt euch nicht berücken
Durch sünd'gen Triebes List und Tücken,
Nicht eurem Schöpfer euch entrücken!

חתלת Bedenkt, den Ursprung Dunkel deckt,
Am Ende Grabes Düster schreckt!

חֲפִירַת בּוֹרוֹ. חֶשְׁבּוֹן בּוֹרְאוֹ: טָמֵא מְשְׁאֵרוֹ. וּמְטַמֵּא
בְּעוֹרוֹ. וּמְטַמֵּא בְּמוֹתוֹ: יְמֵי חַיָּיו תֹּהוּ וְלֵילוֹתָיו בֹּהוּ.
וְעִנְיָנָיו הָבֶל: כַּחֲלוֹם מֵהָקִיץ נִדְמֶה. בַּלָּהוֹת יְבַעֲתוּהוּ
תָּמִיד: לַיְלָה לֹא יִשְׁכַּב. יוֹמָם לֹא יָנוּחַ. עַד יֵרָדֵם בַּקֶּבֶר:
מַה יִּתְאוֹנֵן אָדָם חַי. דַּיּוֹ אֲשֶׁר הוּא חָי: נוֹלָד לְעָמָל
וִיגִיעָה. אַשְׁרָיו אִם יְהִי יְגִיעוֹ כְּדַת אֱמֶת: סוֹפוֹ עַל רֹאשׁוֹ
מוֹכִיחַ. וְלָמָּה יַחֲנִיף: עוֹד חוֹתָמוֹ מְעִידוֹ עַל פָּעֳלוֹ. וּמַה
יִּגְנוֹב דָּעַת: פּוֹעֵל צְדָקוֹת אִם יְהִי. יְלַוּוּהוּ לְבֵית עוֹלָמוֹ:
צוֹפֶה בְחָכְמָה אִם יְהִי. עִמּוֹ תִּתְלוֹנֵן בְּבֶלְחוֹ: קָצוּף
בְּדָמִים וּבְמִרְמָה אִם יְהִי. חֲרוּצִים יָמָיו: רְצוֹנוֹ וְחֶפְצוֹ

Ob seinem Thun und Schalten
Einst wird die Rechenschaft gehalten;
Vom Anbeginne bis er endet,
Unreinheit nicht vom Sterblichen sich wendet.
Die Tage seines Lebens angstverwirrt,
Die Nächte qual- und sorgumschwirrt,
Sein Treiben Tand, kein Bleiben kein Bestand.

כחלום Dem Traum nach dem Erwachen gleich,
Vom Schreck umringt, verwirret, bleich!
Nicht Ruhe bringet ihm die Nacht,
Am Tag er ohne Frieden wacht,
Bis er zur Ruhe wird in's Grab gebracht.
Wie willst du härmen Dich, o Mensch, im Leben?
Genug, ist dir's vergönnt zu leben!
Geboren nur zu Müh'n und schwerer Bürde, —
Heil ihm, wenn er gelebt nach wahrer Lehre Würde!

סופו Sein Ende zeugt für seinen Anbeginn.
Nicht frommen kann ihm heuchlerischer Sinn.
Er selbst muß auf sein Thun das Siegel drücken.
Da hilft nicht Täuschen, nicht Berücken!
Führt fromm er edle Werke aus,
Sie folgen ihm zum ew'gen Haus.
Wenn stets sein Sinn auf Weisheit schaute,
Sie weilt bei ihm im Alter als Vertraute.

קציף Fröhnt er dem Gold, der argen List,
Gesetzt dann seinen Tagen ist die Frist.

כִּהְיוֹת בְּמוּסָר׃ יָנוּב בְּשֵׂיבָה טוֹבָה: ה׳ שֵׁם טוֹב אִם יִקְנֶה׃ מִשְּׁמוּת נְעִימִים אֲשֶׁר יִקָּרֵא: תַּחַת כֵּן לָכֵן יוֹם הַמִּיתָה מִיּוֹם לֵדָה הוּטָב:

ח״ק עַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ לִתְשׁוּבָה. לְהַנְטוֹתוֹ לִתְחִיָּה:

כאשכנו פותחין הארון׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים.

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

סוגרין הארון

מיוסד ע״פ א״ת ב״ש.

אַחַדְתָּ יוֹם זֶה בַּשָּׁנָה׃ תְּרוּפָה וּצְרִי שַׂמְתּוֹ לְשׁוֹשַׁנָּה׃ בְּשָׁלֵם כִּהְיוֹת סֻכָּךְ בָּרִאשׁוֹנָה׃ שֵׁרוּתוֹ כִּפֵּר לְפִשְׁעֵי יְשֵׁנָה: גּוֹלִים מִנֹּגַהּ זְרוּיִם מֵהֲלָאָה׃ רֹן מְפִיקִים לְחַתֵּל תְּלָאָה׃ דַּכְאוּת רוּחַ וְשֶׁבֶר נַהֲלָאָה׃ קָדוֹשׁ חֲשׁוֹב כְּזִבְחֵי הַעֲלָאָה: הִתְמַם מְרַחֵם יוֹשֵׁב אֹהָלִים׃ צוּרָתוֹ בְּכִסְאֲךָ חֲקוּקָה כְּהִלִּים׃ וְלָדָיו חֹן בְּעֶצֶר נִקְהָלִים׃ פְּאֵרְךָ מַבִּיעִים וְשִׁמְךָ מְהַלְּלִים: זֵכֶר שִׁמְךָ שִׁטַּפְתָּ בְּשָׁמָם׃ עֲמוּתִים לְךָ כַּחוֹתָם לְשׁוּמָם׃ חֲשׂכֵם מֵאֱנֹף בְּלִי לְהַאֲשִׁימָם׃ סֵפֶר חַיִּים יְהִי רִשּׁוּמָם: טָרַח עָוֹן וְכֹבֶד מַשָּׂא׃ נַעַר בְּצוּל מְחוֹת בְּהַמָּסָה׃ יֶעֱרַב שִׂיחַ עֲנִיָּה וּרְמוּסָה׃ מְנִיחָתִי כָּלִיל בְּאֶבֶן מַעֲמָסָה: כְּלוּלַת אֲהָבִים אָנָּא זְכוֹר׃ כְּלִמַּת נְעוּרִים עוֹד מִלִּזְכּוֹר׃ ח׳ לְבֵין יַקִּירְךָ זָכוֹר תִּזְכּוֹר׃ לְמַעַן חֶלְקְךָ לַעֲבָדֶיךָ זְכוֹר:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

Fand Lust und Freud' er an der frommen Zucht,
Im Alter grünend trägt er edle Frucht.
Der gute Ruf, den sich der Mensch erringt,
Viel schöner einst als Rang und Titel klingt,
Drum vor dem Tag, an dem beginnt das Leben,
Der Vorrang dem Todestag ist gegeben!

אחרת (Gem.) Der einz'ge Tag, erseh'n zum Heilverband
Für sie, die Deine Rose Du genannt[1]),
Als einst in Salem noch Dein Zelt bestand,
Schuld sühnend trat er auf, ein Gnadenpfand.

Der Heimath fern, verschleudert in die Weiten,
Fleh'n sie zu Dir, sich Heilung zu bereiten.
Gebeugtes Herz, vom Leid gebroch'nen Sinn
Nimm gnädig, wie einst Opfergaben hin.

התמם Der stets im Zelte weilte, Dir geweiht[2])
Sein Bild erglänzt am Thron der Herrlichkeit —
Sei seinen Sprossen gnädig, die sich drängen
Im frommen Chor, Dich preisend mit Gesängen.

Verschlungen ist ihr Name mit dem Deinen[3]).
Dir wolle wie den Siegelring sie einen.
Birg sie vor'm Zorn, vor Strafen ihrer Schuld,
Ins Lebensbuch einzeichne sie voll Huld.

טרח Der Fehle Last, die Bürde schwerer Sünde,
Versenke sie in tiefe Meeresgründe.
Der Armen, Tiefgebeugten Flehens Hallen
Sei süß, wie einst der Opferdüfte Wallen.

Der Liebe denk', der bräutlich Dir geweihten,
Nicht denk' der Schmach[4]) aus frühen Jugendzeiten,
Und Deinen Theuren Huld und Gnade schenke,
Um Den, der sprach: O Deiner Knechte denke[5])!

ימלוך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

---

1) Die Gemeinde Jisrael.

2) Jaakob, der in den Zelten (der Lehre) weilte, und dessen Bild in den göttlichen Thron gegraben ist, nach dem Midrasch.

3) Der Name אֵל (Gott) ist in dem Namen יִשְׂרָאֵל (Jisrael) enthalten.

4) Die Versündigung bei dem goldenen Kalbe.

5) Die Worte Moscheh's, als er nach dem erwähnten Anlasse zu Gott um Verzeihung für das Volk flehte.

(In vielen Gemeinden wird hier sogleich mit אנא סלח נא begonnen.)

פותחין הארון ·

מיוסד ע"פ א"ב ·

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
גִּבּוֹר וְנַעֲרָץ. דָּגוּל מֵרְבָבָה:
הוּא שָׂח וַיֶּהִי. וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
זִכְרוֹ לָנֶצַח. חַי עוֹלָמִים:
טְהוֹר עֵינַיִם. יוֹשֵׁב סֵתֶר:
כִּתְרוֹ יְשׁוּעָה. לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:
מַעֲטֵהוּ קִנְאָה. נֶאְפַּד נְקָמָה:
סִתְרוֹ יֹשֶׁר. עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעֻלָּתוֹ אֱמֶת. צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בֶּאֱמֶת. רָם וּמִתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל בְּלִימָה:

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

סוגרין הארון ·

ח"וק אָנָּא סְלַח נָא. פֶּשַׁע וְעָוֹן שָׂא נָא.
וְכֹחֲךָ יִגְדַּל נָא. קָדוֹשׁ:

ח"וק אָנָּא רַחוּם כַּפֵּר. עֲוֹן צָגִים תְּהִלָּתְךָ לְסַפֵּר.
וְיוּחָקוּ לְחַיִּים טוֹבִים בַּסֵּפֶר. קָדוֹשׁ:

אתה Ja Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden!
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen-Schaar!
Er sprach und es ward,
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden,
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in alle Ewigkeiten lebt!

טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,
Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!

סתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er, der Gerechte und Wahre,
Nahe Denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabene, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

אנא (Vorb. u. Gem.) O laß Gnade ergehen, vergieb Schuld und Vergehen,
Daß Alle Deiner Allmacht Fülle sehen!

אנא (Vorb. u. Gem.) O Erbarmer! vergieb die Sünden
Derer, die hier steh'n, Dein Lob zu verkünden!
Laß ihre Namen im Lebensbuche verzeichnet sie finden! — Heiliger!

שם המחבר משלם בירבי קלונימוס חזק חתום כפול בראשי החרוזות, ובסוף כל חרוז תחלת פסוק ממזמור קמ"ה׃

ח׳ מוֹרֶה חַטָּאִים סְלוֹל לְהִתְהַלֵּךְ. מְלַמֵּד לְהַדְרִיכִי בְּדֶרֶךְ אֵלֵךְ׃
ק׳ אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ׃

ח׳ שַׁחַר וָנֶשֶׁף אַיַּחֵד לְהַמְלִיכֶךָ. שֹׁכֵן עַד וְאֵין כְּעֶרְכֶּךָ׃
ק׳ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ׃

ח׳ לְבִי חָרֵד עֲבוֹדָתְךָ לִתְמוֹד. לְהַעֲרִיץ קְדֻשָּׁתְךָ בְּמִשְׁמָר אֶעֱמוֹד׃
ק׳ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד׃

אָנָּא סְלַח נָא. פֶּשַׁע וְעָוֹן שָׂא נָא. וְכֹחֲךָ יִגְדַּל נָא. קָדוֹשׁ׃

ח׳ מְיַחֲלִים לְחַסְדְּךָ זֶרַע עֲמוּסֶיךָ. מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתָם וְיִשְׂמְחוּ חוֹסֶיךָ׃
ק׳ דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ׃

ח׳ בְּחִלּוּי וְצוֹם נִגָּשִׁים לְעָבְדֶךָ. בְּרוּאִים כִּי הֵם לִכְבוֹדֶךָ׃
ק׳ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ׃

ח׳ יְקָר מַלְכוּתְךָ בְּרַעַד יַאֲמִירוּ. יִחוּדְךָ בְּזָר לֹא יָמִירוּ׃
ק׳ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ׃

אָנָּא רַחוּם כַּפֵּר. עֲוֹן צָגִים תְּהִלָּתְךָ לְסַפֵּר. וְיוּחַקוּ לְחַיִּים טוֹבִים בַּסֵּפֶר. קָדוֹשׁ׃

ח׳ רֹן פְּגִיעוֹת לְפָנֶיךָ יַרְבִּיעוּ. בַּחַשׁ הִלּוּלָךְ בַּיּוֹם יְשַׁבֵּעוּ׃
ק׳ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ׃

ח׳ בֹּקֶר אֶעֱרָךְ לְךָ חִנּוּנַי. כְּפִנּוֹת עֶרֶב תְּמַחֶה זְדוֹנַי׃
ק׳ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ׃

ח׳ יָהּ צוּר כֹּפֶר אֶשְׁכּוֹל. יִכְבּשׁ עֲוֹנֵנוּ וְיֹאמְרוּ הַכֹּל׃
ק׳ טוֹב יְיָ לַכֹּל׃

אָנָּא סְלַח נָא. פֶּשַׁע וְעָוֹן שָׂא נָא. וְכֹחֲךָ יִגְדַּל נָא. קָדוֹשׁ׃

ח׳ קוֹמֵם אִוּוּי קִרְיַת מְשׂוֹשֶׂךָ. קֹדֶשׁ אַבְנֵי נֵזֶר בְּנוֹסְסֶךָ׃
ק׳ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ׃

ח׳ לְנֶגְדְּךָ וַחֲסִידֶיךָ בְּנֹעַם יְזַמֵּרוּ. לְבוּשֵׁי שְׂרָד רֶקַח יִתְאַמֵּרוּ׃
ק׳ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ׃

(Gem. u. Vorb.)

מורה Der Du den Sündern zeigst den Weg gerad' und eben[1],
Der Du mich führst den Pfad, der leiten soll durchs Leben,
„Dich, meinen Gott, o Herr! hoch will ich Dich erheben."

Dich nenn' ich früh und spät den Einigen in Macht,
Du, Ew'ger, unerreicht in Deines Wesens Pracht,
„An jedem Tag sei Dir mein Loblied dargebracht."

Mir bebt das Herz, o Herr! Dir stets den Dienst zu weihn,
Zu Deiner Heil'gung stets will auf der Wart' ich sein,
„Groß bist Du, Gott! Es glänzt weit Deines Glanzes Schein."

מיחלים Es harret Deiner Huld die Dir vertraute Schaar,
Gieb ihnen frohes Herz, nimm ihrer Wünsche wahr,
„Geschlecht dann dem Geschlecht Dich preiset immerdar."

Sie treten hin vor Dich mit Fasten und mit Flehen,
Die Du zu Deinem Ruhm, zum Dienste Dir ersehen,
„Hör' Deines Ruhmes Glanz aus ihrem Munde gehen."

Dein herrlich Reich bezeugt ihr Mund in Ehrfurchtbeben,
Dich, Einz'ger, werden nie um Fremdes hin sie geben,
„Die Deiner Größe Macht voll Jubel stets erheben."

רן Vierfach erklinget heut des Flehensrufes Hall[2];
Dein Loblied — siebenfach vernommen wird sein Schall[3];
Ausströmt ihr Mund den Preis für Deine Gnaden all."

Am frühen Morgen schon bring' ich mein Fleh'n als Spende
O lösche meine Schuld noch vor des Tages Wende,
„Barmherzig Du und mild, Allgüt'ger ohne Ende!"

O der Verzeihung Quell, o du der Gnaden Hort,
Laß schwinden unsre Schuld aus Deinem Blicke fort.
„Allgütig ist der Herr! dann rufet jeglich Wort."

קומם Bau' Deine Stadt, die Lust der Seel' und ihr Verlangen.
In heil'gem Glanze laß der Krone Steine prangen,
„Und aller Wesen Preis dann wird zu Dir gelangen."

Hold wird der Frommen Lied, Lewitensang Dir hallen,
Des Weihrauchs Duft Dir läßt die Schaar der Priester wallen,
„Und Deiner Allmacht Preis wird dann vor Dir erschallen."

---

1) Verfasser: R. Meschullam b. R. Kalonymos; eine jede Strophe dieses Stückes schließt mit dem ersten Halbvers aus dem täglich gebeteten Ps. 145.

2) Im Morgen-, Mußaf-, Minchah- und Schlußgebete.

3) Anzahl der Benedeiungen vor und nach dem Sch'ma im Morgen- und Abendgebete.

ח׳ וּשְׁתוּלִים בְּנָוֶךָ יַפְרִיחוּ בְּחַצְרוֹתָיו. וְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים בְּטִירוֹתָיו: ק׳ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו:

אָנָּא רַחוּם כַּפֵּר. עֲוֹן צֹאנִים תְּהִלָּתְךָ לְסַפֵּר. וְיוֹחֲקוּ לְחַיִּים טוֹבִים בַּסֵּפֶר. קָדוֹשׁ:

ח׳ נִצְחֲךָ יְנַגְּנוּ תְּמִימִים וּשְׁלֵמִים. נְשָׂאֲךָ כִּסְאֲךָ בְּבִירַת עוֹלָמִים: ק׳ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים:

ח׳ יַחַד בְּבַנֶּסְךָ לְשִׁכְנְךָ גְּאוּלִים. יַלְבִּישׁוּךָ עֹז כְּעוֹבְרֵי גַּלִּים: ק׳ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים:

ח׳ מַבִּיעֵי טוּבְךָ בְּוַעַד יִתְחַבֵּרוּ. מֵחִים חֲשׁוּב תֵּתֵן יְדַבֵּרוּ: ק׳ עֵינֵי־כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ:

אָנָּא סְלַח נָא. פֶּשַׁע וְעָוֹן שָׂא נָא. וְכֹחֲךָ יִגְדַּל נָא. קָדוֹשׁ:

ח׳ וְדוּיָם יְנוֹחַח שַׁי עָרֶיךָ. וִישַׁלֵּם פָּרִים אֶרֶשׁ עֶרְיֶךָ: ק׳ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ:

ח׳ סֶלָה בְּרַחֲמָיו יָצִיץ מֵחֲרַכָּיו. סְלוֹחַ יַרְבֶּה לְעַם מְבָרְכָיו: ק׳ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו:

In Deiner Wohnung Raum blühn sie gleich junger Pflanze,
Im Greisenthum noch frisch in üpp'gem Blätterkranze,
„Verkündend Jeglichem von Deiner Hoheit Glanze."

נצחך Die Frommen melden dann von Deiner Majestät.
Wenn erst im Heiligthum Dein Gottesthron ersteht,
„Dein Reich für alle Zeit ist dann in Macht erhöht."

Wenn die Erlösten Er in seine Stätte bringt,
Ein Lied, wie dort am Meer, voll Jubel zu ihm bringt,
„Dem Herrn, der Jeden stützt, so kraftlos niedersinkt."

Im Chore hör' ihr Lied von Deiner Größe schallen,
Wie Opfer laß das Fleh'n der Beter Dir gefallen.
„Auf Dich ja schaut das Aug' von Deinen Wesen allen."

ודוים Sei ihr Bekenntniß Dir wohlduft'ge Gab' und Spende,
Und Deiner Treuen Wort vertrete Altarbrände,
„Du, der zu Gnad' und Heil stets aufthut seine Hände."

O blick aus Deinen Höh'n, laß Deine Huld sich regen,
Verzeihe mild der Schaar, die Du gekrönt mit Segen,
„Du, gütig und gerecht, o Herr! in allen Wegen!"

ח׳ חִין יֶשַׁע מְגוּי מְקָרְאָיו. חֵן יָחֹן קוֹרְאֵי מְקָרְאָיו:

ק׳ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו:

אָנָּא רַחוּם כַּפֵּר. עֲוֹן צָגִים תְּהִלָּתְךָ לְסַפֵּר. וְיוּחָקוּ לְחַיִּים טוֹבִים בַּסֵּפֶר. קָדוֹשׁ:

ח׳ זֶה אֵלִי פֶּלֶא עֹשֶׂה. וַעֲקָתֵנוּ יִרֶץ וְשׂוֹטְנֵינוּ יְעַסֶּה:

ק׳ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה:

ח׳ קִוּוּי יִתֵּן לְלוֹ מַשְׁלִיךְ יְהָבָיו. קָדוֹשׁ פְּשָׁעֵינוּ יְכַסֶּה בְּאֹהֲבָיו:

ק׳ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו:

ח׳ קַבֵּל צְקוּנִי כִּבְמִכְלַל יֹפִי. קוֹלִי תַּאֲזִין וְתַצְלִיל דָּפִי:

ק׳ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי:

אָנָּא סְלַח נָא. פֶּשַׁע וְעָוֹן שָׂא נָא. וְכֹחֲךָ יִגְדַּל נָא. קָדוֹשׁ:

ח״וק מֶלֶךְ שׁוֹכֵן עַד. לְבַדְּךָ מְלוֹךְ עֲדֵי עַד. הָאֵל קָדוֹשׁ:

ח״וק מֶלֶךְ מַאֲזִין שַׁוְעָה. לְעַמּוֹ מֵחִישׁ יְשׁוּעָה. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

Hör' an das Fleh'n der Schaar, der ewig Dir geweihten,
Sieh, wie sie Dir sich eint an Deinen Festeszeiten.
„Nicht steht der Herr beim Fleh'n ihn Rufender vom Weiten."

זה O Gott, der Großes thut in seiner Wunderkraft,
Nimm unser Flehen an! Der Feind sei weggerafft!
„Gewährung ja der Herr dem Wunsch der Frommen schafft."

Dem giebt Er sein Begehr, der ganz auf ihn gebaut.
Der Heil'ge liebevoll nicht nach der Sünde schaut.
„Er hütet ja voll Huld, wer lieb ihm und vertraut.„

Nimm an mein Fleh'n, wie dort, wo aller Schönheit Prangen,
Versenk' in Meeresgrund den Fehl, den ich begangen,
„Und Deinen Ruhm besingt mein Mund dann voll Verlangen."

מלך שכן (Vorb. u. Gem.) König, thronend in alle Zeit,
Du allein herrsche in Ewigkeit! — Gott! Heiliger!

מלך מאזין (Vorb. u. Gem.) O Du, zu dem das Flehen dringt,
Der seinem Volke schleun'ge Hilfe bringt! Erhabener! Heiliger!

באשכנז אומר החזן זה כולו בניגון אאפיד.

ע"פ א"ב כפול.

אָדִיר יְקַר אֵלִי. אֲחַוֶּה בְּאֶרֶשׁ מִלּוּלִי: בְּחֵךְ אַנְעִים זֶמֶר. בְּנִיב אַבִּיעַ אֹמֶר: גְּבוּרוֹתָיו מִי יְמַלֵּל. גָּדְלוֹ מִי יְפַלֵּל: דַּק מְרוּפָף בִּגְעָרָה. דַּרְכּוֹ סוּפָה וּסְעָרָה: הַנֶּאְדָּר מִקּוֹלוֹת מַיִם. הוֹדוֹ כִּסָּה שָׁמָיִם: וּסְבִיבָיו שַׂרְפֵי אֵלִים. וּמְפַחֲדוֹ זָעִים וְחָלִים: זַךְ בִּשְׁמֵי מְעוֹנִים. זַעַק קָשׁוּב מִמִּתְעַנִּים: חַשְׁרַת סָבִיב סֻכּוֹ. חַשְׁמַל בְּלִי לְסוֹכוֹ: טוֹב יוֹדֵעַ חוֹסָיו. טָהוֹר מַצְדִּיק עֲמוּסָיו: יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן. יְקַר עֹז חֶבְיוֹן: כּוֹנֵן שַׁחַק בִּתְבוּנָה. כָּל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה: לָבֵשׁ עֹז וּגְדֻלָּה. לוֹ נָאוָה תְהִלָּה: מוֹשֵׁל עוֹלָם בִּגְבוּרָה. מוֹחֶה פִּשְׁעֵי בָרָה: נָאוֹר וְאַדִּיר בַּהֲדָרוֹ. נוֹשֵׂא עֲוֹן עֶדְרוֹ: סוֹכֵת שִׂיחוֹת עֲרֵבוֹת. סֹלּוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת: עָף עַל כְּרוּבוֹ. עוֹנֶה לְעַם קְרוֹבוֹ: פּוֹקֵד צִבְאוֹת גְּדוּדָיו. פּוֹדֶה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו: צִדְקוֹ עֶלְיוֹנִים מַגִּידִים. צְבָא תַחְתּוֹנִים מוֹדִים: קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. קִנּוּיוֹ מַשִּׂיג מְחִילוֹת: רָם וְנִשָּׂא וְגֵאֶה. רוֹאֶה שָׁפָל וְנִכְאֶה: שׁוֹכֵן בִּרוּם עֲלִיּוֹת. שַׁלִּיט בְּרוּךְ תַּחְתִּיּוֹת: ק"וח תּוֹמֵךְ זְרוֹעוֹת עוֹלָם. תַּקִּיף וּמִכֹּל נֶעְלָם:

ח"וק מֶלֶךְ שׁוֹכֵן עַד. לְבַדְּךָ מְלוֹךְ עֲדֵי עַד. הָאֵל קָדוֹשׁ:

וּבְכֵן וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ:

מיוסד ע"פ א"ת ב"ש ובסוף כל חרוז פסוק א' ממקראי קדש.

ח' אָנָּא אֱלֹהִים חַיִּים. תָּבְתּוּב דְּבֵקֶיךָ לַחַיִּים. ק' כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח' בְּעֵרֶת רָצוֹן

אדר (Gem.) Zu meines Gottes Herrlichkeit
Sei meines Mundes Wort geweiht.
Mög' ihm ein lieblich Lied erklingen,
Des Wortes Blüthe zu ihm dringen.

Wer kann die Allmacht künden,
Die Größe Gottes wer ergründen?
Vor seinem Dräu'n die Himmel zittern
In Sturm sein Weg und in Gewittern.

הנאדר Ihn preist das Rauschen mächt'ger Wogen.
Es deckt sein Glanz den Himmelsbogen.
Und Serafim ihn rings umgeben,
In Ehrfurcht sie erzittern, beben.

Du, Laut'rer, in den Himmelssphären,
O mögst Gebeugter Fleh'n Du hören!
Der Fluthen Düster ihn umringt,
Kein Engelsaug' in sein Geheimniß dringt.

טוב Der Güt'ge kennet seine Treu'n,
Der Lautre spricht die ihm Vertrauten rein, —
Der in der Höh' Umhüllung thront,
In tiefverborgnem Glanze wohnt.

Das Firmament hat kunstvoll Er gestaltet,
In seinem Thun nur Treue waltet.
Die Größ' und Macht als sein Gewand ihn ziert,
Ihn, dem der Preis und Ruhm gebührt;

מושל Der herrscht im All mit starker Hand,
Die Schuld der Theuren löscht und bannt.
Voll Majestät im Allmachtkleid
Er seiner Heerde Schuld verzeiht.

Süß klinget ihm Gebetes Ton. —
Erhebet ihn auf seinen Himmelsthron!
Auf Cherubim einher Er fährt.
Sein Volk, das ihm so nah, Er hört.

פוקד Er mustert seine Himmelsschaaren,
Wird seiner Knechte Seelen wahren.
Sein Heil verkünden Himmelssphären,
Bezeuget wird's von niederer Welten Chören.

Der Heil'ge, unter Lobgesängen thronend,
Den ihm Getreuen durch Versöhnung lohnend,
Erhaben hoch in ew'ger Macht,
Der Niedres sieht und ob Gebeugter wacht.

שוכן Der thronet in der Höhe Räumen,
Der waltet in der Tiefe Säumen.
Die Weltensäulen stützet seine Kraft.
Ihn schaut kein Aug', deß Wirken unerschlafft.

ובכן So stimmet an: Du Allerbarmer, o verzeih

אנא (Gem.) O Herr, o ewig Leben!
Die Dir Verbündeten schreib' auf zum Leben.
Bei Dir ja quillet Heil uud Leben.
Du Allerbarmer, o verzeih!

תַּעֲנֵה תְחִנָּתִי. שִׁמְעָה יְיָ צֶדֶק הַקְשִׁיבָה רִנָּתִי. ק׳ אַל תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ גְּעִיַּת קוֹרְאֶיךָ כִּתְפִלַּת שַׁחַר. רְצֵה וְהַלְבֵּן אָדֹם כְּצַחַר. ק׳ אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ דַּלּוֹתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ. קוֶֹיךָ בַּל תַּרְשִׁיעַ. ק׳ מְדַבֵּר בִּצְדָקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ הַצְּפוּפִים יַחַד לַעֲבָדֶךָ. צִבְאוֹת צֹאן יָדֶךָ. ק׳ הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ וּמַרְבִּים תַּחַן וָעֶתֶר. פֶּלֶל לַחֲשֵׁנוּ הֵעָתֵר. ק׳ אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ וַעֲקֵנוּ שְׁעֵה אוֹתָנוּ לִצְדָקָה. עֶרֶךְ שַׁוְעֵנוּ כִּתְמוֹר דַּקָּה מִן הַדַּקָּה. ק׳ לְךָ יְיָ הַצְּדָקָה: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ חַטְּאֵנוּ בְּאֵזוֹב וְטַהֲרֵנוּ.

Zur Gnadenzeit erhöre mein Gebet,
Vernimm den brünst'gen Laut, der an Dich geht.
Nicht birg das Ohr dem Seufzer, der Dir fleht.
Du Allerbarmer, o verzeih!

נעית Der Andacht Ruf zur Stund', zur gnadenreichen,
Erhör' und laß der Sünde Purpur bleichen.
Horch auf! O gieb uns Deiner Gnade Zeichen!
Du Allerbarmer, o verzeih!

In meines Drangsals Noth, o Du mein Hort,
O sprich den Hoffenden Dein Trosteswort,
Der Heil verhängt und sendet fort und fort!
Du Allerbarmer, o verzeih!

הצפופים Zu Deinem Dienst sich Deine Schaar gedrängt,
Die Heerde, die von je Du hast gelenkt,
O sei Dein Heil in Gnaden uns geschenkt.
Du Allerbarmer, o verzeih!

Und wenn der Andacht Strom hier vor Dir quillt,
Sei unserm Flehn geneigt, in Liebe mild,
Allgegenwärt'ger Du, dem Aug' verhüllt.
Du Allerbarmer, o verzeih!

ועקנ Nimm unsre Spende an und sprich uns rein!
Wie Weihrauchduft soll Flehen süß Dir sein.
Bei Dir, o Gott! ist ja das Heil allein.
Du Allerbarmer, o verzeih!

סָמְכֵנוּ סִתְרֵנוּ וְסִבְרֵנוּ. ק׳ אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ:
וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ טָהוֹר קְשׁוֹב חִנּוּנַי. נַקֵּנִי מִכֶּתֶם
עֲוֹנַי. ק׳ מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְיָ: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ יֶהֱמוּ
מֵעֶיךָ עָלֵינוּ. מַהֵר רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּנוּ. ק׳ וְאַתָּה יְיָ אָבִינוּ:
וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ח׳ כְּרַחוּם תְּכַפֵּר עָוֹן. לַכֹּל תִּשָּׂא עָוֹן.
ק׳ וְאַל לָעַד תִּזְכּוֹר עָוֹן: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ:

בק"ק פפ"דמ ורוב אשכנז מדלגים זה ומתחילין אך חנון אתה.

הַיּוֹם יִכָּתֵב. בְּסֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת. הַחַיִּים
וְהַמָּוֶת: אָנָּא כַּנָּה. עוּרִי נָא. הִתְעוֹרְרִי נָא.
עִמְדִי נָא. הִתְיַצְּבִי נָא. קוּמִי נָא. חַלִּי נָא.
בְּעַד הַנֶּפֶשׁ חַנִּי נָא. פְּנֵי דָר עֶלְיוֹן:

O läutre uns, sei jede Schuld verbannt,
Du Schirm und Hort und Stütz' uns unverwandt,
Sieh wie den Thon uns in des Bildners Hand.
Du Allerbarmer, o verzeih!

טהור O Lautrer, laß mein Beten vor Dich kommen.
Der Makel sei der Schuld hinweggenommen,
Du Hoffnung Jisraels, sein Heil und Frommen!
Du Allerbarmer. o verzeih!

O laß sich regen Deine Huld und Liebe,
O eile und an uns Erbarmen übe,
Du unser Gott, o Vater voller Liebe!
Du Allerbarmer, o verzeih!

כרחום Vergieb, Erbarmer! sühne uns voll Huld,
Verziehen sei uns Allen jede Schuld.
O übe gnadenvoll an uns Geduld!
Du Allerbarmer, o verzeih!

היום Heut wird verzeichnet im Gedächtnißbuch der Spruch ob Tod und Leben! O Traute [1])! Erwecke dich, ermuntre dich. Tritt hin vor ihn und stelle dich! Steh' auf und laß dein Flehen für deine Seel' ergehen an ihn, der thronet in den Höhen!

---

1) Jisrael.

ע"פ א"ב.

אֵימָה בָּחַר. יַלְבִּין כְּצֶמֶר צָחָר. בִּתְפִלַּת הַשַּׁחַר: בַּטּוּחוֹת חוֹקֵר. צֹאן עֶדְרוֹ יְבַקֵּר. בְּעֵת תְּמִיד הַבֹּקֶר: גּוֹשֵׁם וְעוֹצֵר. גָּלֻיּוֹתֵינוּ יְקַצֵּר. בְּזֹאת תְּפִלַּת יוֹצֵר: היום דְּרוֹר אַל תְּאַחֵר. כִּי גְרוֹנֵנוּ נִחַר. בִּתְפִלַּת הַשַּׁחַר: הַכֹּל סוֹקֵר. הַמַּסְטִין יַכְחִישׁ וִישַׁקֵּר. בְּעֵת תְּמִיד הַבֹּקֶר: וּמְזִמָּה לֹא יִבָּצֵר. מִצָּרוֹתֵינוּ יִצֶּר. בְּזֹאת תְּפִלַּת יוֹצֵר: היום זָחוּל סְחַרְחַר. בֶּטַח יִרְבַּץ וְיִסְחַר. בִּתְפִלַּת הַשַּׁחַר: תְּיִתְךְ יַקֵּר. בְּנֵי שֵׁרֶת לְקַרְקֵר. בְּעֵת תְּמִיד הַבֹּקֶר: טָהוֹר וְנוֹצֵר. סְגֻלָּתוֹ לְחַיִּים יַעֲצֵר. בְּזֹאת תְּפִלַּת יוֹצֵר: היום יְדִיד מֵרֶחֶם מִשְׁחָר. יוֹשִׁיעַ טֶרֶם מָחָר. בִּתְפִלַּת הַשַּׁחַר: כּוֹבֵשׁ הָרִים וְעוֹקֵר. לְטוֹבָה עַמּוֹ יְבַקֵּר. בְּעֵת תְּמִיד הַבֹּקֶר: מִקְדָּשְׁךָ וּמִזְבֵּחַ וְהֶחָצֵר. נָא בִּקְוֹמָתָם תְּבַצֵּר. בְּזֹאת תְּפִלַּת יוֹצֵר: היום סְעוּרָה וּשְׁבוּרָה כְּפֶחָר. פְּצֵה מֵרִיב וְחַרְחַר. בִּתְפִלַּת הַשַּׁחַר: קְרָנוֹת עֹשֶׁר יְעַקֵּר. שְׁתוּלִים בְּבֵיתוֹ לְיַקֵּר. בְּעֵת תְּמִיד הַבֹּקֶר: יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ הַמְּצֵר. סַפֵּק לְחוֹרֵשׁ וְקוֹצֵר. בְּזֹאת תְּפִלַּת יוֹצֵר: היום יכתב

וּבְכֵן אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל:

חזן ע"פ א"ב. קהל

אַךְ אֵתִים בְּחִין לְפָנֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַךְ בּוֹטְחִים בְּחַסְדְּךָ אֱמוּנֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:

ובכן So stimmet an: Ja Du erbarmst Dich aller Wesen!

אך (Vorb.) Ja mit Gebet und Flehen nah'n sie Dir,
(Gem.) O Du Erbarmer aller Wesen!
Vertrauend Deiner Huld sich Deine Treuen hier,
O Du Erbarmer aller Wesen

קהל	חזן
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ גּוֹעִים וּמַרְגִּישִׁים שִׁכְנֶךָ.
חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ דַּלּוּ עֵינֵיהֶם לִמְעוֹנֶךָ.
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ הוֹגִים לַעֲנוֹת עִנְיָנֶיךָ.
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ וְעוֹדִים בִּנְצוֹחַ לְנַגְּנֶךָ.
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ זוֹעֲקִים יַחַד הֲמוֹנֶיךָ.
חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ חוֹכִים יְשׁוּעוֹת חוֹסֶנֶיךָ.
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ טְבוּלִים בְּטֹהַר לְחַנְּנֶךָ.
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ יוֹדוּ לְשִׁמְךָ בָּנֶיךָ.
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ כַּפֵּר לְעַמְּךָ מַאֲמִינֶיךָ.
חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ לֹא לָנוּ כִּי אִם לְמַעַנְךָ.
כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:	אַךְ מַגֵּר מִתְקוֹמְמֵי צְפוּנֶיךָ.

Inbrünstig fleh' am heil'gen Ort sie stehend,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Sehnsüchtig auf zu Deinen Höhen flehend,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Dein Thun und Wirken ist ihr ewig Sinnen;
O Du Erbarmer aller Wesen!
Dich im Verein zu preisen ihr Beginnen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Einmüthig ruft Dich Deine Schaar in Chören,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Es harren Deines Heils, die Dir gehören,
O Du Erbarmer aller Wesen!
In Lauterkeit getaucht, sie Flehn Dir bringen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Preis Deinem Namen Deine Kinder singen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Den treuen Gläub'gen gieb der Sühne Segen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Thu' es um Dich, wenn nicht um unsertwegen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
O Deines Pfleglings Feinde stürze nieder,
O Du Erbarmer aller Wesen!

חזן — קהל

אַף נַשֵּׂא זֶרַע בְּחוּנֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַף סְלִיחָה תַּרְבֶּה לְמִתְעַנֶּיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַף עֲנֵם מְשַׁמְּשֵׁי מְעוֹנֶךָ. חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַף פְּצֵם מֵהֶמְיַת שְׁאוֹנֶךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַף צַדֵּק גּוֹי נְבוֹנֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַף קוֹמֵם קֶדֶם קִנְיָנֶךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַף רוֹמֵם תֵּל אַרְמוֹנֶךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
אַף שְׁעֵה לָחַשׁ מִתְחַנְּנֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל־פֹּעַל:
ח״וק אַף תָּמְכֵם וְחָשְׁכֵם מֵהֲרוֹנֶךָ. חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל:

וּבְכֵן אִמְרוּ לֵאלֹהִים מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ:

פותחין הארון. מיוסד ע״פ א״ב בראשי החרוזות.

ח׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־כֹּחַ. מֵכִין הָרִים בְּכֹחַ. חֲכַם לֵבָב וְאַמִּיץ כֹּחַ. נוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ וְרַב כֹּחַ:

ח׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

בּוֹנֶה בַשָּׁמַיִם מַעֲלוֹתָיו. מַשְׁקֶה הָרִים מֵעֲלִיּוֹתָיו. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו. וְלוֹ נִתְכְּנוּ עֲלִילוֹתָיו.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הַמְקָרֶה בַמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו:

ח׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

גֵּאֶה וְגָבוֹהַּ בִּשְׁמֵי מַעְלָה. עוֹטֶה אוֹר כַּשַּׂלְמָה. לוֹ הַגְּבוּרָה וְהַגְּדֻלָּה. וְהָעֹז וְהַמֶּמְשָׁלָה.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:

Digitized by Google

Die Sprossen Deiner Treu'n erhebe wieder,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Mit Heil begnade, die hier büßend stehen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Vor Deinem Sturm laß sie geborgen sein,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Die Schaar, die Dich erkennt, o sprich sie rein!
O Du Erbarmer aller Wesen!
Richt' auf das frühste von den Gütern allen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Stell' her Dein Heiligthum, in Wust verfallen,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Horch auf das brünst'ge Flehen Deiner Beter,
O Du Erbarmer aller Wesen!
Vor Deinem Zorn sei schützend ihr Vertreter!
O Du Erbarmer aller Wesen!

ובכן (Vorb.) Und so stimmet an: Sprechet zu Gott, wie erhaben sind Deine Werke!

אמרו (Gem. u. Vorb.) Bringet Preis dem Herrn!

ארך Langmüthig Er und groß an Kraft,
Aufthürmt Er die Berge mit mächtiger Kraft,
Weise sein Sinn, allmächtig seine Kraft,
Er erfrischt den, der ohnmächtig erschlafft!
Drum Preis dem Herrn, dem Großen, unerschöpflich in seiner Kraft

Bringet Preis dem Herrn!

בונה Er erbaut seinen Thron in den Himmelreichen,
Tränket die Berge aus seinen Söllern, den reichen.
Ewig Gedenken stiftet Er seinen Wunderzeichen.
Er zeichnet seinem Wirken die ewige Bahn.
Drum Preis ihm, der mit Fluthen gebälkt den Himmelsplan!

Bringet Preis dem Herrn!

גאה Erhaben in den Höhen, die Er gespannt,
Umhüllend das Licht wie ein Gewand.
Sein sind der Größe Gewalten,
Die Allmacht, das Herscherschalten.
Drum Preis ihm, der Alles regiert mit mächtigem Walten.

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

דָּגוּל מֵרִבְבוֹת קֹדֶשׁ. וְנֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. דְּרָכוֹ בַקֹּדֶשׁ. וּמִשְׁתַּחֲוִים לוֹ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הֲלִיכוֹת אֵלִי מַלְכִּי בַקֹּדֶשׁ:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

הוֹדוֹ כִּסָּה שָׁמַיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם. יַרְעֵם מִשָּׁמַיִם. לְקוֹל תִּתּוֹ הֲמוֹן מַיִם בַּשָּׁמַיִם.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הַנּוֹטֶה כַדֹּק שָׁמָיִם:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

וְכָל בַּשָּׁלִישׁ עֲפַר הָאָרֶץ. יָדוֹ יָסְדָה אָרֶץ. וִימִינוֹ טִפְּחָה שְׁמֵי עָרֶץ. וְהֶעֱמִידָם בְּלִי פֶרֶץ.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הַיּוֹשֵׁב עַל־חוּג הָאָרֶץ:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

זֹהַר כִּסְאוֹ שְׁבִיבֵי אֵשׁ. מְשָׁרְתָיו לוֹהֲטֵי אֵשׁ. נֹגַהּ לָאֵשׁ וּמַבְרִיק הָאֵשׁ. לְפָנָיו נִמְשָׁכִים נַהֲרֵי אֵשׁ.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה אֵשׁ אֹכְלָה אֵשׁ:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

חַי עוֹלָמִים. צַר בְּיָהּ עוֹלָמִים. אִוָּה בֵּית עוֹלָמִים. מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ עוֹלָמִים.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה עַתִּיק יוֹמִין:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

טְהוֹר עֵינַיִם. סְבִיבוֹתָיו חַשְׁרַת מַיִם. עָבֵי שַׁחַק חֶשְׁכַת מַיִם. טַעֲנֵי מֶרְכַּבְתּוֹ גַּבֹּתָם מְלֵאֹת עֵינַיִם.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם.

Bringet Preis dem Herrn!

דגול Der hervorglänzt in den Schaaren, ihm geweiht,
Verherrlicht in Heiligkeit,
Sein Zug und Weg in Heiligkeit.
Ihm beugt sich Alles im Weihegepränge.
Drum Preis ihm, — in Heiligkeit sind all seine Züge und Gänge

Bringet Preis dem Herrn!

הודו Sein Glanz bedeckt die Himmelssäume,
Er spannt über Fluthen der Erde Räume.
Sein Donner erbraust mit mächtigem Hallen,
Und Fluthen in Strömen vom Himmel fallen.
Drum Preis ihm, der wie Teppiche spannte des Himmels Hallen.

Bringet Preis dem Herrn!

וכל Er hat mit dem Maaße der Erde Staub geschichtet,
Seine Hand hat die Erde aufgerichtet,
Seine Rechte die Himmelsveste gespannt,
Er giebt ihr Halt und festen Bestand.
Drum ihm den Preis, der thronet über dem Erdenkreis.

Bringet Preis dem Herrn!

זהר Seines Thrones Glanz ist Feuersprühn,
Seine Diener in lichten Flammen glühn,
Der Flamme Schimmer, des Glanzes Flimmer —
Von ihm aus feurige Ströme ziehn.
Drum Preis ihm, dem feuerverzehrenden, feurigen Glühn!

Bringet Preis dem Herrn!

חי Der lebt in Ewigkeit,
Sein heiliger Name schafft Welten in Ewigkeit.
Er erkor sich seine Stätte für alle Zeit,
Zu seines Thrones Sitz in Ewigkeit.
Drum Preis ihm, dem Uralten seit ewiger Zeit.

Bringet Preis dem Herrn!

טהור Sein Aug' ungetrübt,
Rings ihn der Fluthen Schwall umgiebt,
Der Wolken Hülle, der Fluthen Fülle
Umringen ihn in geheimnißvoller Stille.
Die tragen seines Thrones Majestät —
Von Augen sind sie überall besät.
Drum Preis ihm, deß Gebot ist licht und rein,
Erleuchtend das Auge mit mildem Schein

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

יוֹדֵעַ מַה בְּסִתְרֵי חֹשֶׁךְ. לֹא יַחֲשִׁיךְ מֶנּוּ כָּל־חֹשֶׁךְ. קֵץ שָׂם לַחֹשֶׁךְ. הוֹפֵךְ לַבֹּקֶר צַלְמָוֶת וְחֹשֶׁךְ.

ק׳לָכֵן יִתְגָּאֶה יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

כּוֹנֵן כִּסְאוֹ לַמִּשְׁפָּט. מְכוֹן כִּסְאוֹ צֶדֶק וּמִשְׁפָּט. אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט. תֹּאחֵז יָדוֹ בְּמִשְׁפָּט.

ק׳לָכֵן יִתְגָּאֶה וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה. שׁוֹכֵן עַד וְאֶת־דַּכָּא. מֵשִׁיב אֱנוֹשׁ עַד דַּכָּא. וְאוֹמֵר שׁוּבוּ בְּרוּחַ נְמוּכָה.

ק׳לָכֵן יִתְגָּאֶה כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

מוֹשֵׁל בִּגְבוּרָתוֹ עוֹלָם. הַכֹּל צָפוּי וְלֹא נֶעְלָם. זֶה שְּׁמוֹ לְעוֹלָם. חַסְדּוֹ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם:

ק׳לָכֵן יִתְגָּאֶה בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֵהָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

נוֹצֵר חֶסֶד לָאֶלֶף דּוֹר. לוֹחֵם קָמָיו מִדּוֹר דּוֹר. מֵקִים סֻכַּת מְשִׁיחוֹ לִגְדוֹר. הָאוֹר חוֹנֶה עִמּוֹ בְּמָדוֹר:

ק׳לָכֵן יִתְגָּאֶה זֶה זִכְרוֹ לְדֹר דֹּר:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

סוֹבֵל עֶלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. שׁוֹמֵעַ אֶל אֶבְיוֹנִים. מַאֲזִין שִׂיחַ חִנּוּנִים. מַקְשִׁיב שֶׁוַע רְנָנִים.

ק׳לָכֵן יִתְגָּאֶה אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:

Bringet Preis dem Herrn:

יודע Er kennt, was sich birgt in tiefe Nacht,
Ihm ist düster nicht das Dunkel der Nacht.
Der Finsterniß hat Er ein Ende gemacht,
Zum Tage wandelt Er Todesschatten und Nacht,
Drum Preis ihm, der gebildet das Licht und erschaffen die Nacht.

Bringet Preis dem Herrn!

כונן Aufrichtet Er seinen Thron zum Recht,
Seines Thrones Stützen sind Wahrheit und Recht.
Er, Gott, waltend im Recht, —
Es faßt mit Macht seine Hand das Recht.
Drum Preis ihm, dem Gotte der Schaaren, erhaben im Recht.

Bringet Preis dem Herrn!

לו Ihm stehet an die Majestät.
Der Ewigthronende, der Gebeugte nicht verschmäht,
Er führet die Menschen zur Zerknirschung hin,
Und spricht: Kehret um zu mir mit gebeugtem Sinn'
Drum sei Preis gebracht
Dem Ewigen, deß die Herrschaft ist und Macht.

Bringet Preis dem Herrn!

מושל In seiner Kraft beherrscht Er die Welt,
Nichts ist ihm verborgen, Alles erhellt.
Sein Name derselb'ge in alle Zeit,
Seine Gnade vom Urbeginn in Ewigkeit.
Drum Preis ihm! Gelobt sei der Gott Israels von Ewigkeit zu Ewigkeit!

Bringet Preis dem Herrn!

נוצר Er wahret die Huld bis in's tausendste Geschlecht,
Kämpft mit seinen Feinden von Geschlecht zu Geschlecht,
Seines Gesalbten Hütte wird Er neubauend umfrieden.
Ihn umstrahlt das Licht in seiner Wohnung Frieden.
Drum Preis ihm, deß Name hochgeweiht
Dauert in ewige Zeit!

Bringet Preis dem Herrn!

סובל Er trägt die Höhen, trägt die Tiefen,
Hört die Stimmen Gebeugter, wo sie ihn riefen,
Hört das brünstige Gebet, horcht, wo Andacht zu ihm fleht,
Drum Preis ihm, der Götter Gott! dem Herrn der Herren voll Majestät!

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

עִזּוּז וְגִבּוֹר אִישׁ מִלְחָמָה. נוֹקֵם לְצָרָיו וּבַעַל חֵמָה. מַכְרִית קָמָיו בִּמְהוּמָה. נֹהֵם עֲלֵיהֶם כְּנַהֲמָה.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ אִישׁ מִלְחָמָה:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

פָּעַל וְעָשָׂה הַכֹּל. בְּיָדוֹ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל. אֵלָיו יְשַׂבְּרוּ עֵינֵי כֹל. וְעֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בַּכֹּל.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה עֶלְיוֹן עַל כֹּל.

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

צַדִּיק בְּכָל־דְּרָכָיו. יָשָׁר מֵצִיץ מֵחֲרַכָּיו. חָפֵץ בְּעַם מַמְלִיכָיו. יִירְשׁוּ אֶרֶץ מְבֹרָכָיו.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה בָּרְכוּ יְיָ כָּל־מַלְאָכָיו:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ. מַגִּיד אַחֲרִית מֵרֹאשׁ. בָּחַר בְּאֹם דַּלַּת רֹאשׁ. עֻזּוֹ יוֹם יוֹם לִדְרוֹשׁ.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן עַד. בָּטְחוּ בוֹ עֲדֵי עַד. כְּבוֹדוֹ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים וָעֵד. וּלְעַם קְדוֹשׁוֹ נוֹעַד.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הַמַּבִּיט לָאָרֶץ וַתִּרְעָד:

ח׳ **אִמְרוּ לֵאלֹהִים.**

שְׁבִילוֹ בְּמַיִם רַבִּים. שָׁמָיו מַרְעִיף רְבִיבִים. שְׁמוֹ מְיַחֲדִים שַׁחַר וַעֲרָבִים. כְּשַׁעַר בַּת רַבִּים.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ צְבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרֻבִים:

Bringet Preis dem Herrn!

עזוז Gewaltiger und mächtiger Krieger,
Den Feinden voll Zorn, ein gewaltiger Sieger.
Er tilgt seine Widersacher, sie verwirrend,
Mit mächtigem Kriegesbraus sie umschwirrend.
Drum Preis ihm, dem Herrn in seiner Macht,
Der führt den Kampf und lenket die Schlacht.

Bringet Preis dem Herrn!

פעל Er wirkte und schuf das Weltenall,
Verleihet Kraft und Stärke Jeglichem im All:
Zu ihm schauet ein jedes Aug' im All,
Sein Blick durchspähet das große All.
Drum Preis ihm, der erhaben ist über das All.

Bringet Preis dem Herrn!

צדיק In all seinen Wegen gerecht und wahr,
Aus seinen Himmelsgittern schaut Er licht klar.
Seine Huld hat Denen Er zugewandt,
Die ihn als Herrn und Meister erkannt,
Und seine Gesegneten erben das Land.
Drum Preis ihm, in seinen Himmeln droben
Mögen ihn seiner Engel Schaaren loben!

Bringet Preis dem Herrn!

קורא Er führt vom Anbeginn die Zeiten,
Verkündet im Anfang das Ende der Zeiten,
Er erkor ein Volk an Zahl so klein,
Täglich sich neu seinem Dienste zu weihn,
Drum Preis ihm, der über Alles in der Welt
Erhaben ist und hochgestellt!

Bringet Preis dem Herrn!

רם Hoch und hehr, thronend in Ewigkeit,
Ihm trauet in alle Ewigkeit.
In seiner Heil'gen Rathe thront sein Glanz so klar.
Dem ihm geweihten Volke macht Er sich offenbar.
Drum Preis ihm, dem, wenn Er zur Erde blickt,
Aufzitternd sie erschrickt.

Bringet Preis dem Herrn!

שבילו Es geht sein Pfad durch mächtige Wogen,
Segensflüsse träufeln vom Himmelsbogen.
Früh und spät seine Hoheit kündet
Im Heiligthume laut die Schaar, ihm verbündet.
Drum Preis ihm, der über Cherubim seinen Thron gegründet.

ח׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

תְּהִלָּתוֹ מָלְאָה הָאָרֶץ. מַעֲבִיר כִּלָּיוֹן וְחָרֶץ. מֵשִׁיב אַף וְחָרוֹן וָקֶרֶץ. שֶׁוַע מְחַנְּנָיו יָרֶץ.

ק׳וח לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

וּבְכֵן גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי אֱלֹהֵינוּ:

ח׳ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

ע״פ א״ב.

אֵין מִי כַשַּׁחַק יַעֲרָךְ־לוֹ. כִּבְנֵי אֵלִים יִדְמֶה־לוֹ. גְּבוֹהִים עָלָה לְמוֹשַׁב־לוֹ. דָּרֵי גַיְא כַּחֲגָבִים לְמוּלוֹ.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ:

ח׳ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

הַמְשֵׁל וָפַחַד עִמּוֹ. וְהַרְבֵּה פְּדוּת עִמּוֹ. וַעַק וְלַחַשׁ עִמּוֹ. חָשׁ וּמַאֲזִין מִמְּרוֹמוֹ.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ:

ח׳ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו. יוֹבִילוּ שַׁי לְמוֹרָאָיו. כִּתֵּי גְדוּדֵי צְבָאָיו. לֹא יְשׁוּרוּהוּ כְּבוֹד מַרְאָיו.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל יְרֵאָיו:

ח׳ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

מַלְאָכָיו עוֹשֶׂה רוּחוֹת. נִקְדָּשׁ בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. סוֹכֵת שְׂפִיבַת שִׂיחוֹת. עוֹנֶה וּמַעֲמִיד רְוָחוֹת.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת:

Bringet Preis dem Herrn!

תהלתו Sein Ruhm bringt bis zu der Erde Enden,
Er heißt Verderben und Unheil sich wenden,
Hemmt Grimm und Zorn und Verheerung,
Gönnt dem Rufe Andächtiger Gewährung
Drum ihm der Ruhm, deß Nam' im herrlichen Preise
Weithin erklinget durch der Erde Kreise!

ובכן (Vorb.) Und so stimmet denn an: Groß sind die Werke unseres Gottes!

מעשה (Gem. u. Vorb.) **Groß sind die Werke unseres Gottes!**

אין Wer in den Höhen kann sich ihm vergleichen,
Unter den Himmelssöhnen, wer ihn erreichen?
Er erkor die Höhen, dort herrlich zu thronen,
Wie Heuschrecken vor ihm sind die auf Erden wohnen.
Drum Preis dem Horte, deß Thun so rein,
Wer kann ihn eines Tadels zeih'n!

Groß sind die Werke unseres Gottes!

הממשל Bei ihm ist die Herrschaft, der Ehrfurcht Scheu,
Die Fülle des Heils für sein Volk, so getreu.
Seines Volkes Gebet und Flehen
Erhört Er so schnell aus seinen Höhen.
Drum Preis ihm, deß Nam' ist Ewiger,
Der Himmelsschaaren Herr!

Groß sind die Werke unseres Gottes!

טרף Den ihm Geweihten giebt Er Nahrung und Segen,
Der Ehrfurcht Zoll ihm bringen sie entgegen.
Seinen Dienern, um ihn in Heeren geschaart,
Seiner Herrlichkeit Schau sich nicht offenbart.
Drum Preis ihm, deß Auge schaut
Auf die Frommen, ihm vertraut.

Groß sind die Werke unseres Gottes!

מלאכיו Zu seinem Boten macht Er des Windes Zug,
Ihn erhebt des begeisterten Loblieds Flug.
Er hört, wo Andacht ihm sich ergießt,
Gewährt, daß Heil der Noth entsprießt.
Drum Preis ihm, dem Meister,
Dem ew'gen der Geister.

ח׳ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

פּוֹדֶה מִשַּׁחַת עֲמוּסָיו. צוּר יוֹדֵעַ חוֹסָיו. קָדוֹשׁ מַפְלִיא נִסָּיו. רַחוּם לִמְרַצָּיו וּמַכְעִיסָיו.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו:

סוגרין הארון.

ברוב קהלות אשכנז מדלגין זה.

מַעֲשֵׂה אֱנוֹשׁ. תַּחְבֻּלוֹתָיו מְזִמָּה. שִׁבְתּוֹ בְּתוֹךְ מִרְמָה. רְפִידָתוֹ רִמָּה. קָבוּר בִּסְעִיף אֲדָמָה. וְאֵיךְ יִתְגָּאֶה אָדָם לַהֶבֶל דָּמָה: אֲבָל

פותחין הארון.

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

שׁוֹמֵעַ שַׁוְעוֹת. שׁוֹעֶה עֶרֶךְ שׁוּעוֹת. תּוֹרוֹתָיו מְשַׁעַשְׁעוֹת. תַּכְסִיסוֹ כְּבַע יְשׁוּעוֹת.

ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה הָאֵל לָנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת:

וּבְכֵן לְנוֹרָא עֲלֵיהֶם בְּאֵימָה יַעֲרִיצוּ:

ע״ס א״ב.

ח׳ אֲשֶׁר אֹמֶץ תְּהִלָּתֶךָ.

בְּאֵילֵי־שַׁחַק. בִּבְרְקֵי־נֹגַהּ. בִּגְדוּדֵי גֹבַהּ. בְּדִמּוּמֵי דַקָּה.

ק׳ וּקְדֻשָּׁתְךָ בְּפִיהֶם:

ח׳ וְרָצִיתָ שֶׁבַח.

מֵהוֹמֵי בְרֶגֶשׁ. וְעוֹרְכֵי שֶׁוַע. זוֹעֲקֵי תְחִנָּה. חוֹכֵי חֲנִינָה.

ק׳ וְהִיא כְבוֹדֶךָ:

ח׳ אֲשֶׁר אֹמֶץ תְּהִלָּתֶךָ.

בְּטַפְסְרֵי טֹהַר. בִּידִידוּן יְדִידוּן. בִּכְרוּבֵי כָבוֹד. בִּלְגְיוֹנֵי לַהַב.

ק׳ וּקְדֻשָּׁתְךָ בְּפִיהֶם:

Groß sind die Werke unseres Gottes!

פודה Aus Leid erlöst Er die von ihm Geschützten,
Der Hort, der kennt die gläubig auf ihn Gestützten.
Der Heilige, wundervoll in seinen Gnadenzeichen.
Fromme und Sündige seine Gnad' erreichen.
Drum Preis ihm, der erbarmend seine Milde
Erweiset jeglichem seiner Gebilde.

מעשה **Des Sterblichen Thun —**

תחבלותיו Voll Tück' er und Trug,
Er weilet in Wahn und Lug.
Gewürm sein Ruhebette,
Eine Erdenritze seine Grabesstätte.
Wie dürfte sich überheben auch
Der Sterbliche, gleichend enteilendem Hauch? —

Wie anders das Werk unseres Gottes!

שומע Der vernimmt der Andacht Seelendrang,
Horchet auf Gebetes Klang,
Seine Lehre giebt Lust und Heiterkeit,
Ein Siegeshelm das Wort, das Er gebeut.
Drum Preis ihm, dem Gotte, der unser Theil
Zu Rettung und Heil!

ובכן (Vorb.) Und so stimmet denn an: Dem Erhabenen über ihnen bringen sie in Ehrfurcht die Heiligung dar!

אשר (Gem. u. Vorb.) **Ihm, deß Herrlichkeit ist gegründet**
Bei den Gewaltigen im Himmelssitze,
Denen, die flammen wie leuchtende Blitze,
Bei den Schaaren der Höhen,
Die mildflüsternd wehen.
Und Dein Weiheruf füllt ihren Mund!

ורצית **Und Du lässest Dir das Loblied derer gefallen,**
Deren Andacht rauschend Dir weht,
Die vor Dich bringen ihr Gebet,
Sie rufen Dich bangend,
Sühne verlangend.
Und das ist Dein Ruhm!

אשר **Du, deß Herrlichkeit ist gegründet**
Bei den Edlen in des Aethers lauteren Reichen,
Bei denen, die im Flug enteilend entweichen.
Den Cherubim, die im Glanze wohnen,
Den flammenden Legionen.
Und Dein Weiheruf füllt ihren Mund.

ח׳ וְרָצִיתָ שֶׁבַח.

מְמֻעוּטֵי יָמִים (נ״א עמים). נְשׁוּיֵי טוֹבָה. שְׂבֵעֵי רֹגֶז. עֲגוּמֵי נֶפֶשׁ. ק׳ וְהִיא כְבוֹדֶךָ:

ח׳ אֲשֶׁר אֹמֶץ תְּהִלָּתֶךָ.

בִּפְלִיאֵי שֵׁמוֹת. בְּצִבְאוֹת עִירִין. בִּקְדוֹשֵׁי קֶדֶם. בְּרֶכֶב רִבֹּתָיִם. ק׳ וּקְדֻשָּׁתְךָ בְּפִיהֶם:

ח׳ וְרָצִיתָ שֶׁבַח.

מְשׁוֹקְדֵי דְלָתוֹת. שׁוֹפְכֵי שִׂיחַ. תּוֹבְעֵי סְלִיחָה. תְּאֵבֵי כַפָּרָה. ק׳ וְהִיא כְבוֹדֶךָ:

סוגרין הארון.

וּבְכֵן תְּנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:

ורצית Und Du lässest Dir das Loblied derer gefallen,

Denen gezählt sind des Lebens Stunden,
Denen Deiner Liebe Gedächtniß so schnell entschwunden,
Die des Grauens so viel bedrängt,
Denen die Seele vom Kummer getränkt.
Und das ist Dein Ruhm!

אשר Du, deß Herrlichkeit bei denen ist gegründet

Deren Namen sich nicht offenbaren,
Deiner Sendlinge Heer' und Schaaren,
Den Heiligen seit urewigen Zeiten,
Myriaden, dem göttlichen Dienste Geweihten.
Und Dein Weiheruf füllt ihren Mund.

ורצית Und Du lässest Dir das Loblied derer gefallen,

Die an Deinen Pforten stehen,
Ihre Seelen aus Dir schütten,
Sühnung ist ihr brünstig Flehen,
Dein Verzeihen ist ihr Bitten.
Und das ist Dein Ruhm!

ובכן (Vorb.) Gebet Gott die Macht! Ueber Jisrael waltet seine Majestät!

חזן　　　ע"ס א"ב·　　　קהל

עַל יִשְׂרָאֵל אֱמוּנָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל בִּרְכָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל דִּבְרָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל הַדְרָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל וְעִידָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל זְכִירָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל חֶמְלָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל טָהֳרָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל יְשָׁרָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל כַּנָּתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל לְאֻמָּתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל מַלְכוּתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל נְעִימָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל סְגֻלָּתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל עֲדָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל פְּעֻלָּתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל צִדְקָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל קְדֻשָּׁתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל רוֹמְמוּתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל שְׁכִינָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל תִּפְאַרְתּוֹ:

על (Gem.) Ueber Jisrael seine Treu' und sein Segen waltet,
Ueber Jisrael seine Macht und sein Wort.
Ueber Jisrael sein Glanz und seine Einigung waltet,
Ueber Jisrael sein Nam' und seine Huld.
Ueber Jisrael seine Reinheit und Wahrheit waltet,
Ueber Jisrael, sein theures, sein Volk.
Ueber Jisrael seine Herrschaft und Holdsal waltet,
Ueber Jisrael, sein Eigenthum, seine Schaar.
Ueber Jisrael sein Wirken und seine Gerechtigkeit waltet,
Ueber Jisrael seine Weihe und Hoheit.
Ueber Jisrael seiner Herrlichkeit Glanz,
Ueber Jisrael seines Ruhmes Macht.

וּבְכֵן וֶעֱזוּז בַּשְּׁחָקִים:

חזן ע"ס א"ב. קהל

אַפְסֵי אֶרֶץ בִּדְבָרוֹ הֵקִים. בְּיִרְאָה לְעָבְדוֹ מִתְלַהֲקִים:
גּוֹלֶה מִנִּי חֹשֶׁךְ עֲמֻקִּים. דְּבַר עַבְדּוֹ מֵקִים:
הַחוֹצֵב לֶהָבוֹת וּבְרָקִים. וְתֵבֵל מְאִירִים וּמַבְהִיקִים:
זוֹכֵר בְּרִית מְצִיקִים. חַסְדּוֹ גָּדוֹל מֵעַל לְמוּצָקִים:
טוֹב וּמָעוֹז לְאֵלָיו דְּבוּקִים. יִחְיוּ כָּל בּוֹ דְבֵקִים:
כִּי מֵרוּחוֹ הָרִים מִתְפָּרְקִים. לֹא יָכִילוּ זַעְמוֹ צָרִים וְצוּקִים:
מִפַּחְדּוֹ יִתְבַּקְּעוּ עֲמָקִים. נְמוֹגִים וְכַדּוֹנַג נְמַקִּים:
סוּפָה וּסְעָרָה דַּרְכּוֹ נֶאֱבָקִים. עָנָן מִדְרַךְ רַגְלָיו כַּאֲבָקִים:
פְּדוּת שָׁלַח לְעַם לוֹ חֲשׁוּקִים. צִוָּה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ לִנְשׁוּקִים:
קְנוּיִים לוֹ וּבִימִינוֹ נֶחֱבָקִים. ק"וח רָצִים וְאַחֲרָיו נִדְבָּקִים:
שַׁוְעָם שְׁמַע מִמַּעֲמַקִּים. תִּפְאֶרֶת עֹז לְשׁוֹשַׁנַּת הָעֲמָקִים:

וּבְכֵן יְיָ מִי כָמוֹךָ:

חזן ע"ס א"ב. קהל

מִי כָמוֹךָ אַדִּיר בַּמְּרוֹמִים. מ"כ בּוֹרֵא כֵם וַהֲדוֹמִים:
מִי כָמוֹךָ גִּבּוֹר וּמוֹשִׁיעַ. מִי כָמוֹךָ דּוֹבֵר בִּצְדָקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מִי כָמוֹךָ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. מִי כָמוֹךָ וְחֵטְא וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
מִי כָמוֹךָ זַךְ בְּעֶלְיוֹנִים. מ"כ חָסִין בְּאַלְפֵי שִׁנְאַנִּים:
מִי כָמוֹךָ טוֹב וּמֵטִיב. מִי כָמוֹךָ יְשָׁרִים לְהֵיטִיב:
מִי כָמוֹךָ כּוֹנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם. מ"כ לְהָשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם:
מִי כָמוֹךָ מוֹדֵד בְּשָׁעֳלוֹ מָיִם. מ"כ נֶאְדָּר מִקּוֹלוֹת מָיִם:
מִי כָמוֹךָ שָׂם עָבִים רְכוּבוֹ. מ"כ עוֹזֵר וְיוֹדֵעַ חוֹסֵי בוֹ:

ובכן (Vorb.) Seine Macht in den Wolken!

אפפי (Gem.) Der Erde Grenzen hat sein Wort gegründet.
Zu seinem Dienst ist Alles fromm verbündet.
Aufdecket Er, was tief Geheimniß hüllt,
Den Ausspruch seiner Frommen Er erfüllt.

Er lässet Flammen sprühn und Blitze glänzen.
Sie leuchten hell bis an des Erdballs Grenzen.
Er denkt des Bundes mit den frommen Ahnen,
Sein Heil hinausragt ob des Himmels Planen.

טוב Ein Hort, ein Heil für die, so ihn verlangen.
Sie leben selig All', die an ihm hangen.
Sein Hauch entwurzelt Berge, hochgethürmt.
Es wanken Felsen, wenn sein Zornbraus stürmt.

Das Thal zerbirst von seiner Majestät, —
Zerrinnend, wie am Feuer Wachs zergeht.
Wo Sturm und Wirbel ringet, ist sein Flug;
Hin durch Gewölk geht seines Weges Zug.

פרות Sein theures Volk hat Er aus Haft befreit,
Schloß seiner Liebe Bund für alle Zeit.
Ihm eignen sie, gefaßt von seiner Hand,
Ihm folgen sie, fest haftend, unverwandt.
Er hört ihr Flehn aus tiefen Herzensquellen.
Er wird im Glanz des Thales Ros'[1]) erhellen.

ובכן (Vorb). O Ewiger, wer ist Dir gleich!

מי (Gem.) Wer ist wie Du, deß Thron hehr prangt in Himmelsreichen[2]),
Der Füße Schemel Dir ist hier in Erdenreichen.
Wer ist wie Du, so stark, der Heil und Rettung spendet,
Der spricht der Gnade Wort, der ewig Hülfe sendet.

Wer ist wie Du? — die Macht, die Majestät, Dein Kleid, —
Der Sünde niedertritt, und jede Schuld verzeiht.
Wer gleicht, o Lautrer, Dir, hoch in den Himmelssphären,
Wer ist wie Du, o Herr! in Deiner Engel Heeren?

Was gleicht, Allgüt'ger, Dir, und Deinem güt'gen Handeln,
Der Denen ewig mild, die redlich vor ihm wandeln.
Wer gleicht Dir? Meeresfluth anthürmest Du wie Mauern,
Wer rettet mild wie Du aus Leidens Wogenschauern?

Wer maß mit hohler Hand, gleich Dir, die Wasserfluth,
Wem tönt der Lobgesang, wie Dir, der Wogen Wuth?
Wer ist's, der außer Dir einher auf Wolken fährt,
Wer kennt und stützt wie Du den Treuen, der ihn ehrt?

---

1) Israel. 2) Nach Jes. 66, 1: So spricht der Ewige: Die Himmel sind mein Thron und die Erde der Schemel meiner Füße.

מִי כָמוֹךָ פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת. מִי כָמוֹךָ צוֹעֲקָיו לְהַשְׁעוֹת:
מִי כָמוֹךָ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. ק"וח מִי כָמוֹךָ רוֹצֶה בְעַמּוֹ:
מ"ב שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד. מִי כָמוֹךָ תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב וּלְאַבְרָהָם חֶסֶד:

וּבְכֵן אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ:

חזן	ע"ס א"ב	קהל
אֵין כָּמוֹךָ בְּאַדִּירֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּבְרוּרֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בִּגְדוּדֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּדָרֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בַּהֲמוֹנֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּוַעֲדֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בְּזַכֵּי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּחַיָלֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בִּטְהוֹרֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּיקִירֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בִּכְרוּבֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּלְגְיוֹנֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בְּמַלְאֲכֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּנְגִידֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בְּשַׂרְפֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּעָרִיצֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בִּפְלִיאֵי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּצְבָאוֹת מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בִּקְדוֹשֵׁי מַעְלָה.	ק"וח	וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּרוֹזְנֵי מַטָּה.
אֵין כָּמוֹךָ בְּשִׁנְאַנֵּי מַעְלָה.		וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּתַקִּיפֵי מַטָּה.

וּבְכֵן נַאְדִּרְךָ חַי עוֹלָמִים: (ובכן נאדר לחי עולמים)

Wer ist wie Du, o Herr! und schaffet Heil, Dir gleich?
Wer hört wie Du das Flehn der Beter gnadenreich?

Wer gleichet Dir, o Herr, deß Name heilig, groß,
Wer ist, wie Du, in Huld den Seinen wandellos?
Wer noch bewahrt wie Du das Bündniß und die Gnade? —
O gieb dem Jaakob Huld, dem Abraham die Gnade [1])! —

ובכן (Vorb.) Und so wollen wir Dich erheben, Ewiglebender!

1) Nach Micha 7, 20. Die dem Abraham und Jaakob zu erweisende Gnade und Treue besteht in der Erfüllung der ihnen gegebenen Verheißungen an ihren Nachkommen, dem Volke Jisrael.

פותחין הארון.

ע"פ א"ב כפול.

ח' הָאַדֶּרֶת וְהָאֱמוּנָה לְחַי עוֹלָמִים:
הַבִּינָה וְהַבְּרָכָה לְחַי עוֹלָמִים:
הַגַּאֲוָה וְהַגְּדֻלָּה לְחַי עוֹלָמִים:
הַדֵּעָה וְהַדִּבּוּר לְחַי עוֹלָמִים:
הַהוֹד וְהֶהָדָר לְחַי עוֹלָמִים:
הַוַּעַד וְהַוָּתִיקוּת לְחַי עוֹלָמִים:
הַזִּיו וְהַזֹּהַר לְחַי עוֹלָמִים:
הַחַיִל וְהַחֹסֶן לְחַי עוֹלָמִים:
הַטֶּכֶס וְהַטֹּהַר לְחַי עוֹלָמִים:
הַיִּחוּד וְהַיִּרְאָה לְחַי עוֹלָמִים:
הַכֶּתֶר וְהַכָּבוֹד לְחַי עוֹלָמִים:
הַלֶּקַח וְהַלִּבּוּב לְחַי עוֹלָמִים:

האדרת (Vorb.) Die Herrlichkeit und Treue sind Sein, des Ewiglebenden!
Die Vernunft und der Segen,
Die Erhabenheit und Größe,
Die Erkenntniß und der Spruch sind Sein, des Ewiglebenden!
Der Schmuck und die Pracht,
Die Bestimmung und die Festigkeit,
Die Lauterkeit und der Glanz sind Sein, des Ewiglebenden!
Die Macht und die Stärke,
Der Einklang und die Reinheit,
Die Einheit und die Fruchtbarkeit sind Sein, des Ewiglebenden!
Die Krone und die Ehre,
Die Lehre und Innigkeit,

הַמְּלוּכָה וְהַמֶּמְשָׁלָה לְחַי עוֹלָמִים:
הַנּוֹי וְהַנֵּצַח לְחַי עוֹלָמִים:
הַשִּׂגּוּי וְהַשֶּׂגֶב לְחַי עוֹלָמִים:
הָעֹז וְהָעֲנָוָה לְחַי עוֹלָמִים:
הַפְּדוּת וְהַפְּאֵר לְחַי עוֹלָמִים:
הַצְּבִי וְהַצֶּדֶק לְחַי עוֹלָמִים:
הַקְּרִיאָה וְהַקְּדֻשָּׁה לְחַי עוֹלָמִים:
הָרֹן וְהָרוֹמֵמוּת לְחַי עוֹלָמִים:
הַשִּׁיר וְהַשֶּׁבַח לְחַי עוֹלָמִים:
הַתְּהִלָּה וְהַתִּפְאֶרֶת לְחַי עוֹלָמִים:

סוגרין הארון.

וּבְכֵן נַאֲמִירָךְ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵימָה:

ע"פ א"ב כפול.

ח' נַאֲמִירָךְ בְּאֵימָה. ק' נְבָרְכָךְ בְּבִינָה: ח' נְגַדְּלָךְ בִּגְדֻלָּה. ק' נְדָרְשָׁךְ בְּדֵעָה: ח' נְהַדְּרָךְ בְּהוֹדָיָה. ק' נוֹדָךְ בְּוַעְדָה: ח' נַזְכִּירָךְ בְּזִמְרָה. ק' נְחַסְּנָךְ בְּחִלָּה: ח' נַטְעִימָךְ בְּטָהֳרָה. ק' נְיַחֲדָךְ בְּיִרְאָה: ח' נְכַבְּדָךְ בִּכְרִיעָה. ק' נְלַבְּבָךְ בִּלְמִידָה: ח' נַמְלִיכָךְ בִּמְלוּכָה. ק' נְנַצְּחָךְ

Die Herrschaft und das Walten sind Sein, des Ewiglebenden!
Die Schönheit und die Siegesmacht,
Die Hoheit und Erhebung,
Die Allmacht und die Milde sind Sein, des Ewiglebenden!
Die Erlösung und der Schmuck,
Die Anmuth und Gerechtigkeit.
Die Berufung und die Heiligkeit sind Sein, des Ewiglebenden!
Der Jubel und die Majestät,
Das Loblied und der Preis,
Der Ruhm und die Verherrlichung sind Sein, des Ewiglebenden!

בִּנְעִימָה. ח' נְשַׁגֶּבְךָ בְּשִׁירָה. ק' נַעֲרִיצְךָ בַּעֲנָוָה: ח' נְפָאֶרְךָ בִּפְצִיחָה. ק' נְצַלְצְלָךְ בְּצָהֳלָה: ח' נַקְדִּישְׁךָ בִּקְרִיאָה. ק"וח נְרוֹמִמְךָ בִּרְנָנָה. נְשׁוֹרְרְךָ בְּשִׂמְחָה. נַתְמִידְךָ בִּתְהִלָּה:

וּבְכֵן רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדוֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:

ע"פ א"ב.

ח' רוֹמְמוּ אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן. ק' קָדוֹשׁ הוּא בָּרוּךְ בְּכָל זְמָן: ח' רוֹמְמוּ גּוֹמֵל חֲסָדִים. ק' קָדוֹשׁ הוּא דָּתוֹתָיו דוֹדִים: ח' רוֹמְמוּ הַנִּקְדָּשׁ בִּצְדָקָה. ק' קָדוֹשׁ הוּא וּמַאֲזִין צְעָקָה: ח' רוֹמְמוּ זֹרֵת שְׁחָקִים. ק' קָדוֹשׁ הוּא חִכּוֹ מַמְתַּקִּים: ח' רוֹמְמוּ טוֹב לַכֹּל. ק' קָדוֹשׁ הוּא יוֹדֵעַ הַכֹּל: ח' רוֹמְמוּ כָּבוֹד אוֹמֵר כֻּלּוֹ בְּהֵיכָלוֹ. ק' קָדוֹשׁ הוּא לְהַקְדִּישׁוֹ וּלְעַלּוֹ: ח' רוֹמְמוּ מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים. ק' קָדוֹשׁ הוּא נִצָּב בַּעֲדַת כְּרוּבִים: ח' רוֹמְמוּ סוֹבֵל בִּזְרוֹעוֹ עוֹלָם. ק' קָדוֹשׁ הוּא עִזּוּז וּמִכֹּל נֶעְלָם: ח' רוֹמְמוּ פּוֹדֶה וְחוֹנֵן יְדִידִים. ק' קָדוֹשׁ

ובכן (Vorb.) Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße. Heilig ist Er!

רוממו (Gem.) Erhebt den Herrn, den König, treu und wahr,
Den Heil'gen, ihn, gepriesen immerdar!
Erhebet ihn, der Gnad' und Mild' erweist,
Wie hold und mild ist seiner Lehre Geist!

Erhebt ihn in des Rechtes Weihgewand,
Ihn, der dem Flehn das Ohr stets zugewandt!
Erhebt ihn, der das Firmament gebaut,
Den Heil'gen, dessen Mund spricht süßen Laut!

טוב Rühmt ihn, den stets Allgütigen,
Den Heiligen, Allwissenden!
Rühmt ihn, in dessen Tempel ruft es Glanz und Pracht,
Den Heil'gen, ihn zu feiern hoch in seiner Macht!

Rühmt ihn, der zählt die Stern' an Himmelssphären,
Ihn, heilig thronend in Cherubim-Heeren!
Rühmt ihn, der trägt im Arm die Weltenlast,
Den Mächt'gen, Heil'gen, den kein Blick erfaßt!

הוּא צִדְקָתוֹ שָׁמַיִם מַגִּידִים: ק׳ רוֹמְמוּ קָרוֹב לְקוֹרְאָיו
ק״וח קָדוֹשׁ הוּא רוֹצֶה יְרֵאָיו: רוֹמְמוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת.
קָדוֹשׁ הוּא תִּפְאַרְתּוֹ בְּמַקְהֵלוֹת:

וּבְכֵן רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ
כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

ע״פ א״ב.

ח׳ רוֹמְמוּ אַדִּיר וְנוֹרָא. ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא בְּרוּחוֹ שָׁמַיִם
שִׁפְרָה: ח׳ רוֹמְמוּ גְּדֻלָּתוֹ בִּקְהַל יְשָׁרִים. ק׳ כִּי קָדוֹשׁ
הוּא דּוֹבֵר צְדָקוֹת מַגִּיד מֵישָׁרִים: ח׳ רוֹמְמוּ הַנַּעֲרָץ בְּקֹדֶשׁ.
ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא וְהִלּוּכוֹ בַּקֹּדֶשׁ: ח׳ רוֹמְמוּ זוֹכֵר בְּרִית
אָבוֹת. ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא חוֹצֵב לֶהָבוֹת: ח׳ רוֹמְמוּ טָהוֹר שׁוֹלֵחַ
בְּרָקִים. ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא יוֹסֵד אֲרָקִים: ח׳ רוֹמְמוּ כִּסְאוֹ הֵכִין

פודה Rühmt ihn, der löst und rettet, wer ihm traut,
Den Heil'gen, ihn, deß Huld bezeugt der Himmel laut!
Rühmt ihn, der nah ist seinen Rufern allen,
Den Heil'gen, — Fromme sind sein Wohlgefallen

Rühmt ihn, der jedes Flehen will erhören,
Den Heiligen, deß Ruhm erscholl in frommen Chören!

ובכן (Vorb.) Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

רוממו (Gem.) Erhebet ihn, der hoch und herrlich strahlt in Macht,
Den Heiligen, deß Geist den Himmel schmückt mit Pracht.
Rühmt seine Größ' im Chor der Frommen, treu verbündet,
Den Heiligen, deß Mund Wahrheit und Recht verkündet.

Rühmt ihn, der glänzt und prangt in hehrer Heiligkeit,
Den Heil'gen, ihn, deß Zug und Gang in Heiligkeit.
Der seines Bundes denkt, des ew'gen, rühmet ihn,
Den Heil'gen, dessen Macht läßt Flammengluthen sprühn.

טהור Erhebt den Lautern, ihn, deß Blitz das Dunkel lichtet,
Den Heil'gen, der die Erd' und Länder aufgerichtet.
Rühmt ihn, — in Himmelshöh'n ist seines Thrones Prangen, —
Ihn, der die List'gen hält in ihrer List gefangen.

בִּשְׁמֵי רוּמָה. ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא לוֹכֵד חֲכָמִים בְּעָרְמָה:
ח׳ רוֹמְמוּ מוֹחֵה כָּעָב פְּשָׁעִים. ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא נוֹתֵן יָד
לְפוֹשְׁעִים: ח׳ רוֹמְמוּ שַׂגִּיא שָׁנָיו לְאֵין חֵקֶר. ק׳ כִּי קָדוֹשׁ
הוּא עֶשְׁתּוֹנוֹת חוֹקֵר: ח׳ רוֹמְמוּ פּוֹדֶה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו. ק׳ כִּי
קָדוֹשׁ הוּא צַדִּיק קֹשֶׁט מַעְבָּדָיו: ח׳ רוֹמְמוּ קוֹנֵה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ. ק״וח כִּי קָדוֹשׁ הוּא רָם הַמַּבִּיט לִקְצוֹת הָאָרֶץ. רוֹמְמוּ
שׁוֹכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. כִּי קָדוֹשׁ הוּא תְּהִלָּתוֹ כִּשְׁמוֹ:

וּבְכֵן כִּי אַתָּה אֵל אֱמוּנָה:

ע״פ א״ב.

ח׳ אֱמוּנָתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ בְּרִיתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ח׳ גְּדֻלָּתְךָ
בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ דָּתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ח׳ הוֹדְךָ
בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ וְעוּזְּךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ח׳ זְבוּלְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ חֲנִיָּתְךָ
בַּתַּחְתּוֹנִים: ח׳ טָהֳרָתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ יִרְאָתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים:
ח׳ כְּבוֹדְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ לִמּוּדְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ח׳ מְעוֹנְךָ
בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ נָוְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ח׳ סֻכָּתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ק׳ עֲדָתְךָ
בַּתַּחְתּוֹנִים: ח׳ קְדֻשָּׁתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ק״וח רוֹמְמוּתְךָ
בַּתַּחְתּוֹנִים. שְׁכִינָתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. תְּהִלָּתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים:

וּבְכֵן תַּעֲרָץ וְתֻקְדָּשׁ:

(נ״א ובכן אל נערץ בסוד קדושים רבה:)

Rühmt ihn, der läßt die Schuld den Wolken gleich entschwinden,
Mild reicht Er seine Hand, kehrt um der Mensch von Sünden.
Rühmt den Gewalt'gen, ihn, deß Jahre ohne Schranken,
Den Heil'gen, der durchforscht und prüfet die Gedanken.

פודה Rühmt den Befreier, ihn, der löset seine Knechte,
Den Heil'gen, dessen Thun stets wahr ist und im Rechte.
Rühmt ihn, deß Heiligthum der Himmel sammt der Erden,
Den Heil'gen, dessen Aug' reicht bis an's End' der Erden.

Rühmt ihn, der ewig thront, „der Heilige" ist sein Name;
Den Heiligen, dessen Lob ist ewig wie sein Name.

חזן ע"פ א"ב קהל

הַנִּקְדָּשׁ בְּאַלְפֵי אֲלָפִים. הַנַּעֲרָץ בִּבְרָקִים קַלִּים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּגַעַשׁ גַּלְגַּלִּים. הַנַּעֲרָץ בְּדַהֲרַת אוֹפַנִּים:
הַנִּקְדָּשׁ בַּהֲמוֹנֵי עִירִין. הַנַּעֲרָץ בְּוַעַד קַדִּישִׁין:
הַנִּקְדָּשׁ בְּזִקִּים זוֹרְחִים. הַנַּעֲרָץ בַּחֲצוּבֵי לֶהָבִים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּטֶכֶם טְהוֹרִים. הַנַּעֲרָץ בִּיקָדִים יוֹקְדִים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּכִתֵּי כְרוּבִים. הַנַּעֲרָץ בְּלַהֲבַת לוֹהֲטִים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּמַחֲנוֹת מַלְאָכִים. הַנַּעֲרָץ בְּנֹעַם נוֹגְנִים:
הַנִּקְדָּשׁ בִּשְׂרָפִים עוֹמְדִים. הַנַּעֲרָץ בְּעֹז אֶרְאֶלִּים:
הַנִּקְדָּשׁ בִּפְרוּדֵי אֲנַפִּים. הַנַּעֲרָץ בְּצִלְצוּל מַשִּׁיקוֹת כְּנָפַיִם:
הַנִּקְדָּשׁ בְּקוֹלָם בֶּהָמוֹן. ק"ו הַנַּעֲרָץ בְּרִבּוֹ רִבְוָן:
הַנִּקְדָּשׁ בְּשֶׁקֶט שִׁנְאַנִּים. הַנַּעֲרָץ בְּתֹכֶן תַּלְתַּלִּים:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

חזן ע"פ א"ב כפול. קהל

אֵילֵי שַׁחַק חֲצוּבֵי לֶהָבִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
אַדִּירֵי כָל־חֵפֶץ הַנֶּאֱהָבִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
בְּלוּלֵי קֶרַח וְשֶׁלֶג וְשַׁלְהָבִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
בַּדֵּי צֶדֶק גְּוֵי רְהָבִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

גֹּבַהּ לָהֶם וְיִרְאָה לָהֶם. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
גִּבּוֹרֵי כֹחַ בְּמִשְׁכְּנוֹת אָהֳלֵיהֶם. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
דָּאֵי בְּכָנָף מְכַסִּים פְּנֵיהֶם. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
דּוֹרְשֵׁי דָתוֹת דְּבֵקִים בֵּאלֹהֵיהֶם. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

הֲמוֹנֵי עִירִין וְסוֹד קַדִּישִׁין. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
הוֹגֵי שַׁעֲשׁוּעַ מַטַּע קְדוֹשִׁים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
וְעוֹרֵי מַעַל גְּוִיָּתָם כְּתַרְשִׁישִׁים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
וְחוֹלֵי אַהֲבָה סְמוּכֵי בָּאֲשִׁישִׁים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

זְבוּדֵי זֹהַר כְּעֵין חַשְׁמַלִּים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
זוֹקְקֵי שִׁבְעָתַיִם בֵּרוּר מִלִּים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
חֹסֶן חֲיָלִים רִבְבוֹת אֵילִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
חֲנִיטֵי כָשֵׁר בְּנֵי אֵלִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

טְבוּסֵי טֹהַר חֲדָשֵׁי בְקָרִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
טְעוּנֵי מוֹרָאֲךָ בְּצִוּוּי עִקָּרִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
יִדְּדוּן יִדְּדוּן בְּחִיל נִזְקָרִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
יוֹדְעֵי בִין מִפְּנִינִים יְקָרִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

כְּסוּיֵי אַרְבַּע מְרֻבְּעֵי פָּנִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
כְּרוּתֵי בְרִית פָּנִים בִּפְנִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
לוּבְשֵׁי בַדִּים זַכִּים וְחַפִּים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ
לוּבְשֵׁי לְבָנִים נְעִימִים וְיָפִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

מְשָׁרְתָיו נָעִים רָמִים וּגְבוֹהִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
מְלַמְּדֵי חֻקִּים מְשִׁיבֵי נְכוֹחִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
נוֹגְנֵי נֹעַם סְפִים מְרוּפְפִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
נָאווּ לְחַיִּים כְּעָגוּר מְצַפְצְפִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

סְכוּכֵי אֶבְרָה כְּקָלָל נוֹצְצִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
סְגוּלֵי מְעָמִים בְּיִרְאָה מַעֲרִיצִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
עוֹמְדִים מִמַּעַל בִּדְבָרוֹ נְחוּצִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
עוֹרְכֵי עֹז בְּרַעַד שְׁבוּצִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

פָּנִים וְלֹא עֹרֶף נִתְאָמִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
פְּרוּשִׁים לְךָ אַחוּיִם וּמְתֻאָמִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
צִבְאוֹת עֶלְיוֹנִים גֵּאִים וְרָמִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
צִבְאוֹת תַּחְתּוֹנִים לִרְצוֹתְךָ מַעֲרִימִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ.

קוֹרְאֵי בְּשִׁלּוּשׁ זֵר תִּפְאָרָה. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
קוֹרְאֵי פְּעָמִים חֲטִיבַת אֲמִירָה. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
רַגְלֵיהֶם עֲמִידַת רֶגֶל יְשָׁרָה. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
רְצוּיֵי שַׁדַּי מְשׁוֹרְרֵי שִׁירָה. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

שִׁנְאַנֵּי־שֶׁקֶט שָׁלוֹם בְּמַחֲנָם. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
שׁוֹקְדֵי דְלָתוֹת בְּשִׂיחַ מַעֲנָם. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
תִּלּוּלֵי תַּעַף בְּשֶׁפֶר הֶגְיוֹנָם. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
תְּמִימֵי דֶרֶךְ לְרִבּוֹנָם וְקוֹנָם. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

וּבְכֵן שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:

ח"וק זֶה אֶל זֶה שׁוֹאֲלִים. אַיֵּה אֵל אֵלִים: אָנָה שׁוֹכֵן מְעָלִים. וְכֻלָּם מַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמְהַלְלִים:

ע"פ א"ב.
ח' אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֵי צְבָא חֵילוֹ. אֲזוּרִים אֵימָה אֲחוּזִים פַּחַד חִילוֹ. בְּרַעַד וְרֶתֶת וְרֶטֶט צָגִים לְעֵלוֹ:

ק' שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ: זח

ח' גְּוִיָּתָם כְּתַרְשִׁישׁ תְּהִלָּה יַשְׁמִיעוּ יַחַד. גָּבֹהַ וְנָאוֹן עֲדָיו יְחוּדוֹ לְיַחֵד. דּוֹהֲרִים גּוֹהֲרִים לְאֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ק' שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד: זח

ח' הַנֶּאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ רַב טוּב מַצְפּוּנָיו. הוֹד וְהָדָר וָעֹז בְּחֶבְיוֹנֵי פְנִינָיו. וּמִמֶּנּוּ יָגוּרוּ (בְּנֵי) אֵלִים וְיִתְחַבְּאוּ מִפָּנָיו:

ק' בִּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פָנָיו: זח

ח׳ זְרוֹתַי וְהַר מַרְעִיף נִטְפֵי אֶגְלָיו. זַכֵּי שְׁמֵי טֹהַר תֻּכּוּ לְרַגְלָיו. חֲלִים חַתִּים חֲפוּיִים אֲיֻמִּים נִדְגָּלָיו:

ק׳ וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו: וה

ח׳ טָסִים וְדָאִים בִּדְמְיוֹן גֶּשֶׁר מְעוֹפֵף. טִיסָתָם כַּבָּזָק סְבִיב כֵּם לְעוֹפֵף. יַשְׁמִיעוּ הִנֵּנוּ בִּמְשֻׁלַּחַת קוֹנָם לְהִתְעוֹפֵף:

ק׳ וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף: וה

ח׳ כְּסוּיֵי שֵׁשׁ שֵׁשׁ יַעֲרִיצוּ בְּלַאט מַחֲוֶה. כַּבִּיר וְרַב כֹּחַ וְשָׁפָל יְחֲוֶה. לְהַעֲרִיצוּ בְּפַחַד נִרְשָׁם זֶה מְוֶּה:

ק׳ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה: וה

ח׳ מוֹשֵׁל עוֹלָם בִּגְבוּרָה עָשׂ כֹּל בְּמַאֲמָר. מְנַעִים אֻמּוֹת הַסְּפִים קְדֻשָּׁתוֹ לוֹמַר. נוֹצְצִים נוֹגְהִים לְפָנָיו יַנְעִימוּ מַאֲמָר:

ק׳ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר: וה

ח׳ שַׂרְפֵי הוֹד יַכְתִּירוּ נֵזֶר לְקָדוֹשׁ. סֹלּוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת מָרוֹם וְקָדוֹשׁ. עוֹנִים כֻּלָּם כְּאֶחָד שִׁלּוּשׁ קָדוֹשׁ:

ק׳ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ: וה

ח׳ פְּלִיאֵי אַלְפֵי אֲלָפִים וְרִבֵּא רִבּוֹאוֹת. פּוֹצְחִים הַלֵּל וְזִמְרָה לֵאלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. צוּר עוֹלָמִים בְּתוֹךְ צְבָאוֹ אוֹת:

ק׳ יְיָ צְבָאוֹת: וה

ח׳ קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת דָּר בִּשְׁמֵי עֶרֶץ. קָלוֹת סְעָרָה תַּעַשׂ דְּבָרוֹ בְּמֶרֶץ. רָם וְנִשָּׂא דִּבֵּר וַיִּקְרָא־אָרֶץ:

זה ק׳ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ:

ח׳ שׁוֹכֵן עַד וְקָדוֹשׁ וְנִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ. שָׁמַיִם וּשְׁמֵי שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּ הוֹדוֹ. תְּקֶף תַּרְשִׁישִׁים וְאֵלִים צָר לִכְבוֹדוֹ:

ק״וח מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

זֶה אֵל זֶה שׁוֹאֲלִים. אַיֵּה אֵל אֵלִים. אָנָה שׁוֹכֵן מְעֹלִים. וְכֻלָּם מַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמְהַלְלִים:

בפפ״דמ ובקצת קהלות מדלגין זה ומתחילין מיד ובכן לך תעלה קדשה

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ:

פותחין הארון.

קהל	מיוסד ע״פ א״ב	חזן
לִבְחַן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין:		לְאֵל עוֹרֵךְ דִּין:
לְדֹבֵר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין:		לְגֹלֶה עֲמוּקוֹת בַּדִּין:
לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין:		לְהֹגֶה דֵעוֹת בַּדִּין:

(In manchen Gemeinden wird dieses Stück überschlagen.)

ובכן (Vorb.) Und so möge Dir Alles die Krone reichen!

לאל Dem Allmächtigen, der anordnet Gericht,
Der Herzen prüfet am Tag des Gerichts;
Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,
In Wahrheit das Urtheil fällt am Tag des Gerichts.

לחוגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht,
Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tag des Gerichts;

לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין: לְחוֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין:
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין: לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְכוֹבֵשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין: לְלוֹבֵשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין: לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין: לְעוֹנֶה לְקוֹרְאָיו בְּיוֹם דִּין:
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין: לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְקוֹנֶה עֲבָדָיו בַּדִּין: ק״וח לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין:
לְשׁוֹמֵר אוֹהֲבָיו בַּדִּין: לְתוֹמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין:

סוגרין הארון.

וּבְכֵן וּלְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

Der seines Bundes denket im Gericht,
Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts.

לטהר Der reinspricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts.

למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts.

לפעל Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht.

לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts.
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts.

ובכן (Vorb.) Und so möge denn zu Dir emporsteigen der Weiheruf, denn Du bist unser Gott, o König, der verzeiht und vergiebt!

מיוסד ע"פ תשר"ק משולש וע"פ א"ב, ועוד ע"פ תשר"ק כפול, ועוד ע"פ א"ב כפול.

מִי יְתַנֶּה תֹּקֶף תְּהִלָּתֶךָ. מִי יְשַׁנֵּן שִׁעוּר שִׁבְחֶךָ. מִי
יְרַנֵּן רֹב רוֹמְמוּתֶךָ. מִי יְקַצּוֹב קְרִיאַת קְדֻשָּׁתֶךָ.
מִי יְצַפְצֵף צִבְיֹ צִדְקוֹתֶיךָ. מִי יְפָרֵשׁ פִּלְאֵי פְאֵרֶךָ. מִי
יַעֲרוֹךְ עֹצֶם עֻזּוּזֶךָ. מִי יָשִׂיחַ שֶׂגֶב סִלְסוּלֶךָ. מִי יְנוֹבֵב
נוֹי נִצְחֶךָ. מִי יְמַלֵּל מַעַשׂ מוֹרָאֶךָ. מִי יְלַהֵג לֶמֶר
לִקְחֶךָ. מִי יָכִיל כַּסֵּא כְבוֹדֶךָ. מִי יְיַדַּע יְפִי יְקָרֶךָ. מִי
יְשִׂיף טוּב טַעְמֶךָ. מִי יְחַוֶּה חֵקֶר חִידוֹתֶיךָ. מִי יָזִיז זִיו
זֵהָרֶךָ. מִי יוֹרֶה וַעַד וָתִיקוּתֶךָ. מִי יֶהְגֶּה הוֹד הֲדָרָתֶךָ.
מִי יְדַלֶּה דֵעַ דָּתוֹתֶיךָ. מִי יַגִּיד גֹּדֶל גְּבוּרָתֶךָ. מִי יְבָרֵר
בֵּרוּר בִּינָתֶךָ. מִי יֹאמַר אֹמֶץ אֱיָלוּתֶךָ:

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ. כִּתְהִלָּתֶךָ כֵּן אִמְרָתֶךָ. (ע"פ א"ב)
כְּאִמְרָתֶךָ כֵּן בְּרִיָּתֶךָ. כִּבְרִיָּתֶךָ כֵּן גְּדֻלָּתֶךָ.

מי (Gem.) Wer spricht aus Deines Ruhmes Gewalt? Wer verkündet Deines Lobes Gehalt? Weß Jubel Deine Erhabenheit wiederhallt? Wer kann Deine Heiligkeit ergründen? Wer Deiner Herrlichkeit Pracht verkünden? Wer das Wort für Dein Geheimniß finden? Wer kann Deine Allmacht erreichen? Wer Deiner Schönheit Anmuth ohne Gleichen? Wer drückt aus Deine Wunderzeichen? Wer kann Deiner Lehren Gehalt durchdringen? Wer zu Deiner Herrlichkeit Thron empor sich schwingen? Wer Deines Glanzes Schmuck zur Kunde bringen? Wer Deines Sinnes Tiefe besingen? Wem wird Deiner Räthsel Lösung gelingen? Wer zu Deiner lichten Pracht auf sich ringen? Wer macht Deiner herrlichen Eigenschaften Vereinigung klar? Deiner Majestät Erstrahlen — wer offenbar? Wer erschöpft Deiner Lehren reifen Geist? Wer Deiner Stärke Größe weist? Wer kann Deiner Vernunft Klarheit erklären? Wer Deiner Stärke Kraft im Worte bewähren?

כי Denn wie Dein Name ist Dein Ruhm unerforschlich, und wie Dein Ruhm Dein Wort unergründlich. Und wie Dein Wort,

כְּגָדְלָתֶךָ כֵּן דַּעְתֶּךָ. כְּרַעְתֶּךָ כֵּן הֲלִיכָתֶךָ. כַּהֲלִיכָתֶךָ כֵּן וְעִידָתֶךָ. כְּוַעִידָתֶךָ כֵּן זָהֳרָתֶךָ. כְּזָהֳרָתֶךָ כֵּן חֶפְצָתֶךָ. כְּחֶפְצָתֶךָ כֵּן טָהֳרָתֶךָ. כְּטָהֳרָתֶךָ כֵּן יָשְׁרָתֶךָ. כְּיָשְׁרָתֶךָ כֵּן כְּמִירָתֶךָ. כִּכְמִירָתֶךָ כֵּן לְבִישָׁתֶךָ. כִּלְבִישָׁתֶךָ כֵּן מִדָּתֶךָ. כְּמִדָּתֶךָ כֵּן נְעִימָתֶךָ. כִּנְעִימָתֶךָ כֵּן שְׂרָרוּתֶךָ. כִּשְׂרָרוּתֶךָ כֵּן עִנְוְתָנוּתֶךָ. כְּעִנְוְתָנוּתֶךָ כֵּן פְּרִישׁוּתֶךָ. כִּפְרִישׁוּתֶךָ כֵּן צְנִיעוּתֶךָ. כִּצְנִיעוּתֶךָ כֵּן קְדֻשָּׁתֶךָ. כִּקְדֻשָּׁתֶךָ כֵּן רוֹמְמוּתֶךָ. כְּרוֹמְמוּתֶךָ כֵּן שִׁבְחֶךָ. כְּשִׁבְחֶךָ כֵּן תִּפְאַרְתֶּךָ:

וְשִׁמְךָ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה. (ע״פ תשר״ק כפול)

עַל כָּל־תֹּקֶף וְתִפְאָרָה. עַל כָּל־שֶׁבַח וְשִׁירָה. עַל כָּל־רֶנֶן וּרְחִישָׁה. עַל כָּל־קִדּוּשׁ וּקְרִיאָה. עַל כָּל־צִפְצוּף וְצָהֳלָה. עַל כָּל־פְּאֵר וּפְצִיחָה. עַל כָּל־עֹז וַעֲנִיָּה. עַל כָּל־סִפּוּר וְשִׂיחָה. עַל כָּל־נִצּוּחַ וּנְגִינָה. עַל כָּל־מַעַן וּמִלָּה. עַל כָּל־לִבּוּב וּלְהִיגָה. עַל כָּל־כָּבוֹד וּכְרִיעָה. עַל כָּל־יִחוּד וְיִרְאָה. עַל כָּל־טַעַם וְטָהֳרָה. עַל כָּל־חֹסֶן

so Deine Kraft; wie sie, Deine Größe und Einsicht, Dein Walten und Wandeln, Deine Wahrhaftigkeit und Deiner Liebe Gluth, Deine Herrlichkeit und Deine schonende Milde, Deine Weihe und Heiligkeit wie Deine Erhabenheit, Dein Lob wie Dein Ruhm unendlich.

ושמך Und Dein Nam' ist erhaben über alles Lob und allen Glanz, jedes Diadem und jeden Ehrenkranz, über Liebesklang und Preisgesang, über des Jubels Hallen und der Begeisterung Wallen, über aller Weihe Macht und aller Verherrlichung Pracht, über Wort und Laut aus jedem Munde, über alle Beschreibung und Kunde, über jedes Zeugniß und Bekenntniß, jede Einsicht und Erkenntniß, jedes Wissen und Verständniß.

וחידה. על כל־זמר וזמרה. על כל־ודוי ותודה. על
כל־הלל והודיה. על כל־דבוב ורעה. על כל־גדל
וגאוה. על כל־בטוי וברכה. על כל־אמר ואמירה:

אלהי האלהים ואדני האדנים. מלך על כל־מלכים.
מושל על כל־מושלים. איום על כל־אימים.
נורא על כל־נוראים. רם על כל־רמים. גאה על כל־
גאים. נשא על כל־נשאים. גבוה על כל־גבוהים.
ומביט אל עניים ונכאים ואת־שחים ודכאים. להחיות
לב נדכאים. רוח שפלים וחלכאים. על כן גדלת יי
אלהים. ונעלית על כל־אלהים. כי אין כמוך באלהים.
ואין זולתך בתחתונים. ואין בלתך אלהי האלהים:

שמים ושמי שמים כבודך מספרים. כנפות הארץ
זמירות לך משמיעים. שרפי הקדש קדשתך
מקדישים. אופני המרכבה כבודך מברכים. כוכבי בקר
יחד מרננים. ויריעו כל־בני אלהים. משברי ים שמך

אלהי Gott der Götter und Herr der Herren, der Könige König, Herrscher über alle Gewaltigen und furchtbar über alle Furchtbaren, erhaben über alle Erhabenen, der aber schaut auf die Armen und Dürftigen, die Gebeugten und Erniedrigten, um neu zu beleben das Herz der Gebeugten, den Muth der durch Drangsal zur Erde Geneigten. Darum bist Du groß, Ewiger, Gott, und über alle Götter erhaben; keiner ist unter den Göttern Dir gleich. Keiner außer Dir in dieser Erdenwelt, Nichts neben Dir, Gott der Götter.

שמים Die höchsten Himmel verkünden Deinen Ruhm, der Erden Säume stimmen ihr Loblied Dir an, heilige Serafim melden Deine Heiligkeit, die Räder Deines herrlichen Thrones benedeien Deine Herrlichkeit, der Frühe Sterne jauchzen Dir im

מְאַדְּרִים. הַרְרֵי־גֹבַהּ וַעֲצֵי יַעַר מְרַנְּנִים. נְהָרוֹת כַּף מְמַחֲאִים. חַיְתוֹ אֶרֶץ וְזִיז שָׂדַי שָׂרִים כְּחוֹלְלִים. תַּנִּינִם וְכָל־תְּהוֹמוֹת מְהַלְלִים כְּבַחֲלִילִים. וְכָל־יְצוּרֵי בְּרֵאשִׁית פּוֹצְחִים הִלּוּלִים. לְשֵׁם קָדְשְׁךָ אֵל אֵלִים. וְכֻלָּם אֵלֶיךָ מְשַׂבְּרִים וּמְיַחֲלִים. לָתֵת לָהֶם צֵיד מַאֲכָלִים. הַתַּחְתּוֹנִים מִפְּתִיחַת יָדְךָ נִזּוֹנִים וּמִתְכַּלְכְּלִים. וְהָעֶלְיוֹנִים מִזִּיו הוֹדְךָ שְׂבֵעִים וּמִתְמַלְּאִים. כִּי כְּבוֹדְךָ שָׁמַיִם וָאָרֶץ מְלֵאִים:

ח׳ וּמִי כְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ. הַמַּאֲמִירִים אַדְנוּתֶךָ. הַמְיַחֲדִים אֱלָהוּתֶךָ. הַמְבָרְכִים שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ. הַמְסַפְּרִים תְּהִלָּתֶךָ. הָעוֹרְכִים תַּחַן לְחִלּוּתֶךָ. הַמַּנְעִימִים זֶמֶר לַעֲלוּתֶךָ. הַמַּאֲרִיכִים רֹן לִרְצוֹתֶךָ. הַשּׁוֹפְכִים שִׂיחַ לְפַתּוֹתֶךָ. וְהֵם עַמְּךָ וְנַחֲלָתֶךָ. צֹאנְךָ וְצֹאן מַרְעִיתֶךָ. קֹדֶשׁ רֵאשִׁית תְּבוּאָתֶךָ. קֶדֶם קִנְיָנְךָ וּסְגֻלָּתֶךָ. חֶלְקְךָ וְחֶבֶל שִׁפְרָתֶךָ. יִשְׂרָאֵל תִּפְאַרְתֶּךָ. יְשֻׁרוּן מִבְחַר מְנָתֶךָ. הַדְּבֵקִים בֶּאֱמוּנָתֶךָ. הַהוֹגִים בְּדָתֶךָ. הַחֲפֵצִים בְּתוֹרָתֶךָ. הָעוֹסְקִים בְּיִרְאָתֶךָ. הַתְּמִידִים בַּעֲבוֹדָתֶךָ. הַנִּכְסָפִים לְחַצְרוֹת בֵּיתֶךָ. הַכְּמֵהִים בַּקֹּדֶשׁ חֲזוֹתֶךָ. הַתְּאֵבִים לְקִרְבָתֶךָ. הַנֶּהֱרָגִים עַל תּוֹרָתֶךָ. הַנִּסְקָלִים עַל אַהֲבָתֶךָ. הַנִּשְׂרָפִים עַל עֵדוֹתֶיךָ. הַנֶּחֱנָקִים וְנִטְבָּחִים וְנִטְבָּעִים וְנִתְלִים וְנִקְבָּרִים חַיִּים עַל יִחוּד קְדֻשָּׁתֶךָ. הַקְּרוּאִים עֲדָתֶךָ. יְסוֹד אֲגֻדָּתֶךָ. וְאַתָּה אֵל גָּדוֹל בִּגְדֻלָּתֶךָ. וְהֵם עֵדֶיךָ כִּי אֵין בִּלְתֶּךָ:

וּמַה יַּעֲצוֹר כֹּחַ יְלוּד אִשָּׁה. נוֹצָר מִטִּפָּה בְּאוּשָׁה. וּמַה יָּעוֹז עֻזְּךָ לְדָרְשָׁה. שִׁבְחֲךָ בְּפֶה לְפָרְשָׁה. נִצְחֲךָ בְּנִיב

Chor und freudig jubeln die Himmelssöhne. Des Meeres Brandungen verherrlichen Deinen Namen, Bergeskuppen und Waldesbäume stimmen Triumphgesänge Dir an, die Ströme schlagen jauchzend die Hände zusammen, und alles Leben in Flur und Wald tummelt sich freudig zum Preise Dir, und die Tiefen rauschen mit ihren Ungethümen Dein Preislied, und alle Weltgeschöpfe lobsingen Dir, Deinem heiligen Namen, o Mächtigster der Mächtigen! Und alle sie erwartend auf Dich schauen, auf Dich gläubig sie bauen, daß Du ihnen ihre Nahrung sendest, Du, der Du der niederen Welt aus offener Hand Speis' und Leben spendest, so wie die Himmlischen Dein Gottesglanz tränkt, und Lebensfülle ihnen schenkt, im Glanze Deiner Wonnen sie sich laben und sonnen. Himmel und Erde durchströmt Deiner Herrlichkeit Bronnen.

ומי Und wer ist auf Erden gleich Deinem Volke Jisrael, die Dich als Herrn bekennen, den einigen Gott Dich nennen, Deines Gottesreiches Herrlichkeit benedeien, Ruhm Dir weihen, an Dich ihr Flehen wendend, holdes Lied Deiner Verherrlichung spendend, Deine Huld zu erflehen ist ihr Sinnen, ausschütten sie Gebet, Deine Gnade zu gewinnen. Sie, Dein Volk und Erbe, die Heerde, die Du weidest, das Dir geweihte Gut, Deiner Früchte Erstling, Dein uralt Besitz- und Eigenthum, Dein Theil und Dein Ruhm, die an Deinen Glauben halten, in Deiner Lehre forschen, nach Deinem Worte verlangen, an Deiner Verehrung hangen, um Deinen Dienst ewig bemüht, Dein Heiligthum ersehnend mit innigem Gemüth, Dich zu schauen dort, waltend in Pracht, die Dir nahe zu sein begehren, den Tod leiden um Deine Lehren, die in der Flammen Gluth Dein Zeugniß bewähren, hingewürgt und geschlachtet, lebendig begraben, Deine Einigkeit bekennen, sie, die Deine Gemeinde sich dürfen nennen, den Grund und den Bund, und Du bist Gott, in Deiner Größe erhaben, sie Deine Zeugen, daß Keiner außer Dir!

ומה Und wie sollt' es dem vom Weibe Geborenen gelingen, in Deiner Allmacht Geheimniß zu dringen, Dein Lob mit sterblichem Munde zu besingen, der Lippe Knospe, das Wort, Dir zum Lobe zu bringen! sich in Andacht vor Dir zu regen, Gebet und Flehen vor Dir niederzulegen? Er, der ringet mit des Lebens Noth, deß Weg von Krümmen und Hemmnissen bedroht, in dem

לְאָרְשָׁה. לְהַטִּיף צָקוּן וּלְחִישָׁה. לְהַפִּיל תְּחִנָּה וּבַקָּשָׁה. וּמְחִיָּתוֹ עָלָיו קָשָׁה. וְדַרְכּוֹ מְעֻקָּשָׁה. וּנְתִיבָתוֹ נְתוּסָה וּנְטוּשָׁה. וְחַטָּאתוֹ עַל לוּחַ חֲרוּשָׁה. חֲקוּקָה וּמְפֹרָשָׁה. וְגָז וְעָף בְּחִישָׁה. וְגֹוֵעַ וּמֵת כַּחֲלָשָׁה. וּגְוִיָּתוֹ כְּגַיְא נְטוּשָׁה. בְּתַחְתִּית אֶרֶץ רְטוּשָׁה. בְּאִישׁוֹן חֹשֶׁךְ כְּפוּשָׁה. בְּאַשְׁמַנִּים רְפוּשָׁה. בְּטַמּוּן חֲבוּשָׁה. כְּמֶשֶׁה וִיבֵשָׁה. נְמַסָּה וְעַבְשָׁה. כְּיַבֶּשֶׁת מְיֻבָּשָׁה. וְכֻלּוֹ מָלֵא בוּשָׁה. וּמַה־יָּעֲצִים עֶתֶר וְגִישָׁה. וְשִׂיחַ וְהֶמְיָה בְּרִגְישָׁה:

וּמֵאָז הַכֹּל צָפוּי לְפָנֶיךָ. וְאֵין לְהִסָּתֵר מֵעֵינֶיךָ. וְאֵין לְהֵחָבֵא מִפָּנֶיךָ. כִּי בַכֹּל מְשׁוֹטְטוֹת עֵינֶיךָ: וְגָלוּי לְךָ כִּי יְצִיר חֹמֶר הוּא. הֶבֶל הֲבָלִים הוּא. עָלֶה נִדָּף הוּא. קַשׁ יָבֵשׁ הוּא. חֶרֶשׂ אֶת־חַרְשֵׂי אֲדָמָה הוּא. וּבַמֶּה נֶחְשַׁב הוּא. אֱנוֹשׁ אָנוּשׁ הוּא. כִּי כִשְׁמוֹ כֵּן הוּא. אָדָם אֵפֶר דָּם מָרָה הוּא. בָּשָׂר בּוֹשָׁה סְרוּחָה רִמָּה הוּא. מְיֻחָם בְּחֵטְא הוּא. מְחוֹלָל בְּעָוֹן הוּא: וְיֵצֶר לִבּוֹ רַע מִנְּעוּרָיו. חוֹרֵשׁ רַע בִּמְגוּרָיו. אוֹרֵב לוֹ בְּמִסְתָּרָיו. מְקַנֵּן כְּנָחָשׁ בִּסְתָרָיו. כִּזְבוּב בְּמִפְתְּחֵי חֲדָרָיו. מַבְאִישׁ הָעִיסָּה בְּזֻהֲמוּת שְׂאוֹרָיו. מְסִיתוֹ לְהַטּוֹת אֲשׁוּרָיו. וְהוֹוֶה לוֹ בְּעוֹכְרָיו. חָשׁוּב לוֹ כְּצָרָיו. וְהוּא רֹאשׁ לְכָל־צוֹרְרָיו. מֵצַר לוֹ בְּכָל־מְצָרָיו. צוֹדֶה לוֹ בְּכָל־עֲבָרָיו. מַרְגִּיז כָּל־אֵבָרָיו. מַעֲצִיבוֹ בִּדְבָרָיו. מַחֲטִיאוֹ בְּרֹעַ הִרְהוּרָיו. מִתְנַקֵּשׁ לְהַפִּילוֹ בְּמִכְמוֹרָיו. מִתְנַכֵּל לִדְחוֹתוֹ בְּמַהֲמוֹרָיו. וְצָר עָלָיו בִּמְצוֹרָיו. לוּלֵא אַתָּה עוֹזֵר לוֹ מִצָּרָיו: וּבְכָל־יוֹם וָיוֹם מִתְחַדֵּשׁ עָלָיו. חוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת עָלָיו. לְהִתְגּוֹלֵל וּלְהִתְנַפֵּל עָלָיו. לְעַקְּשׁוֹ בְּאָרְחוֹת עִקּוּלָיו. לְהַאֲשִׁימוֹ

die Sünde sich regt, mit scharfem Zug auf des Herzens Tafel ihm geprägt In Hast und im Flug' von hinnen er zieht, Hauch und Leben ihm in Ohnmacht entflieht, und im Schooß der Erde ist sein Bette, in Finsterniß seine Ruhestätte, in Nacht hingestreckt, vom Staube bedeckt, welk, ohne Kraft, verwesend, erschlafft. — Was frommt seines Betens Drang, seine Klage, seine Seufzer bang?

ומאז Und von je ist Alles Dir offenbar, keine Flucht vor Deinem Auge, ewig klar; vor Dir ist kein Entfliehn, überall ja dringen Deine Blicke hin. Dir ist es kund, daß er ein Staubgebilde, ein enteilender Hauch, ein welkes, verwehtes Blatt, eine dürre Stoppel, gleichend dem Scherben am Boden, was ist er werth? Der Mensch, der Hinfällige, Fleisch und Blut, Staub, dem Gewürme bereit, dem sündigen Triebe entstammt. Von Kindheit an verderbt ist seines Herzens Sinnen, schmiedet Bosheit von innen, lauert ihm auf in seines Innern Gemächern, gleich der Schlange, nistend in Schlupflöchern, an seines Herzens Pforten sitzt das Geschmeiß, deß Gift mit unlautrem Gähren die Speise vergällend trifft; das ihn vom rechten Wege verleitet, stellet sich an, ihm treu vereint, und ist sein erbitterter Feind, der ihn von allen Grenzen bedrängt, von allen Seiten ihn umengt, Unruh in seine Glieder senkt, mit seinen Worten ihn kränkt, durch sündige Eingebungen ihn zum Bösen lenkt, arglistig brütend, wie er mit Garn ihn fängt, und in die Falle drängt, ihn belagert mit seinen Bollwerken, wolltest Du nicht gegen den Feind den Sterblichen stärken. An jedem Tag' in neuer Gestalt sinnet er gegen ihn neue Gewalt, auf ihn sich zu stürzen, ihn zu überfallen, den Pfad zu krümmen, den er soll wallen, ihn zu scheuseliger Schuld zu verführen, den Wermuthstrank ihm einzurühren, niemals will er ihm Frieden bringen, legt seinen Füßen geheime Schlingen, das Netz am Weg' er ihm breitet, Schlingen auf der Bahn, die er beschreitet, auf dem Pfad' er ihm Gruben bereitet, daß sein Herz wird krank und aus er gleitet. Und mit wie heftigen Schlägen weiß er Hammer und Axt an den Lebensbau zu legen! Drum heißt es im Spruche: Weh über das Haus, deß Zertrümmrer und Zerstörer von ihm gehen aus! Wie sollt' in seinen Werken er lauter sein, in seinen Thaten rein?

בְּאַשְׁמַת גְּעוֹלָיו. לְהַלְעִינוֹ בְּמֶסֶךְ תַּרְעֵלָיו. וְאֵינֶנּוּ דוֹרֵשׁ לְשָׁלוֹם אֵלָיו. פַּחִים טוֹמֵן לְרַגְלָיו. רֶשֶׁת פּוֹרֵשׂ לְיַד מַעְגָּלָיו. מוֹקְשִׁים שָׂת בִּמְסִלּוֹלָיו. כּוֹרֶה שַׁחַת בִּשְׁבִילָיו. לָמוּג לֵב וּלְהַרְבּוֹת מִכְשׁוֹלָיו. וּכְהוֹלֵם פַּעַם הוֹלְמוֹ בְּכֵילַפּוֹת וְכַשִּׁילָיו. עַל כֵּן יֹאמְרוּ מוֹשְׁלֵי מְשָׁלָיו. אִי לַבַּיִת שֶׁמְּהָרְסָיו וּמַחֲרִיבָיו מִשֶּׁלָּיו. וּמַה־יִּצְדַּק בְּמִפְעָלָיו. וּמַה־יִּזְכֶּה בְּמַעֲלָלָיו. כִּי שׁוֹדֵד בָּא בִגְבוּלָיו. לְשׁוֹדְדוֹ לְלָחֲמוֹ בְּרוֹב תַּחְבּוּלָיו:

לָכֵן הִקְדַּמְתָּ רְפוּאָה וּתְעָלָה. וְהֶעֱלִיתָ אֲרוּכָה לְנַחֲלָאָה וְנַחְלָה. וְהֵכַנְתָּ צֳרִי וְחִתּוּל לְלֹא חֻלָּה. וְהִגְהֵיתָ מָזוֹר לְהַרְטוֹת מַחֲלָה. וְקָבַעְתָּ יוֹם זֶה לִסְלִיחָה וְלִמְחִילָה. לָבוֹא שְׁעָרֶיךָ בְּתוֹדָה וּבִתְהִלָּה. לְקַדֵּם פָּנֶיךָ בִּחִילָה. לְהִזָּכֵר בּוֹ רְבוּצֵי מַכְפֵּלָה. בְּעֵת רָצוֹן לִשְׁמוֹעַ תְּפִלָּה. לְהַעֲבִיר כָּל־שֶׁמֶץ וְתִפְלָה. לְהָנִיא כָּל־אָוֶן וְתָהֳלָה. לְהַצְמִיחַ צְדָקָה וּתְהִלָּה. לְהָפֵר כַּעַס וּלְהַרְבּוֹת חֶמְלָה. לְהָרִים מִכְשׁוֹל וּלְהָסִיר תַּקָּלָה. לְפַנּוֹת דֶּרֶךְ וּלְיַשֵּׁר מְסִלָּה. לָתֵת לְשׁוֹבָבִים טָהֳרָה וּטְבִילָה. לְהַעֲמִיד רֶוַח וְהַצָּלָה. לְהַשְׁלִיךְ עָוֹן בְּעִמְקֵי מְצוּלָה. לָשֵׂאת זָדוֹן וּמְעִילָה:

וּמִכָּל־יָמִים יוֹם זֶה קִדַּשְׁתָּ. וְעַל כָּל־יָמִים אוֹתוֹ עִלִּיתָ. וּבוֹ מִכָּל־יוֹם בָּחַרְתָּ. וּמִיְּצָרוֹ אוֹתוֹ לְךָ אִחַדְתָּ. וּלְדוֹר דֵּעַ כֹּחוֹ יִדַּעְתָּ. וְאָדָם דִּי זָהָב בּוֹ וְתַרְתָּ. וּמִכְתָּב חָרוּת לֶעָנָו נָתַתָּ. וְסָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ בִּשַּׂרְתָּ. וְעַל הָרָעָה נִחַמְתָּ. וְעַל בָּנֶיךָ רִחַמְתָּ. וְכִגְבוֹהַּ שָׁמַיִם חַסְדְּךָ לָמוֹ הִגְבַּרְתָּ. וְכִרְחוֹק מִזְרָח מִמַּעֲרָב פִּשְׁעָם הִרְחַקְתָּ. וּזְכוּת

In sein Gebiet dringet der Räuber ein, ihn zu bekämpfen und zu berauben mit Büberei'n.

לכן Darum hieltest Du Genesung und Heil bereit, Arznei für solches Siechthum und Leid, Balsam und Verband für unverbundne, Linderung für die offene Wunde. Du setztest diesen Tag zur Sühn' und Vergebung, daß wir betreten Deine Pforten mit Preis und Erhebung, vor Dein Antlitz kommen in tiefer Ergebung, daß an ihm wir der in der Doppelhöhle Ruhenden [1]) gedenken, daß gnädig unserem Flehen Du ein geneigtes Ohr magst schenken, Fleck und Makel von uns zu lenken, Unrecht und Falsch zu versenken, daß aufkeime Gnad' und Heil, Dein Zorn entweiche und Erbarmen sei unser Theil, den Anstoß zu entfernen, wegzuräumen den Schaden, die Wege zu ebnen, uns zu richten auf unseren Pfaden, den Abtrünnigen Lauterkeit zu spenden, Rettung und Befreiung ihnen zu senden, zu werfen der Sünden Last in die Tiefen der Fluth, zu verzeih'n Untreue und sündigen Muth.

ומכל Und vor allen Tagen hast Du ihn geweiht, über alle ihn erhöhet, aus allen ihn erkoren, aus dem Kreise der im Jahr erscheinenden ihn Dir ausgesondert, und dem Geschlechte, das Deine Wunderzeichen erkannt, ihn in seiner Kraft verkündet, und die Schuld des vergötterten Goldes [2]) an ihm erlassen, und die Schrift Deiner Hand dem Demüthigen [3]) an ihm gereicht [4]), und die Heileskunde erging von Dir: Ich habe verziehen nach Deinem Worte! Und das beschlossene Unheil hast Du abgewandt von ihm, und Deiner Kinder Dich erbarmt, und Deiner Gnade Macht, wie hoch die Himmel ragen, ihnen gezeigt, und wie der Sonne Aufgang fern ist von ihrem Niedergange, hast die Schuld von ihnen Du abgethan, und der frommen Verdienste der urweltlichen Horte [5]) hast Du gedacht, und wie ein Vater das Kind, sie zu Gnaden angenommen, und über jegliches Volk ihr Haupt erhoben, und in Ehren ihr Heil aufgerichtet, sie aus der Erniedrigung empor-

---

1) Der Patriarchen in der Höhle Machpelah.

2) Beim goldenen Kalbe. 3) Moscheh.

4) Die zweiten Gesetztafeln wurden mit der Verheißung der verziehenen Schuld am Sühnetage gegeben. 5) Der Erzväter.

הַרְרֵי־קֶדֶם זָכַרְתָּ. וּכְאָב אֶת־בֵּן אוֹתָם רָצִיתָ. וְעַל כָּל־
אֹם רֹאשָׁם נִשֵּׂאתָ. וְקַרְנָם בְּכָבוֹד רוֹמַמְתָּ. וּמִשֶּׁפֶל
הִגְבַּהְתָּמוֹ וְהִתְלַלְתָּ. וְאוֹת לְטוֹבָה עִמָּהֶם עָשִׂיתָ. וְחִבָּתָם
לְכָל הֶרְאֵיתָ. וְאַהֲבָתָם לְעֵין כֹּל גִּלִּיתָ. וְלִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָם
תָּאַבְתָּ. וְלַחֲנוֹת בֵּינֵיהֶם חָמַדְתָּ. וְלָשֶׁבֶת בְּנַעֲדָם אִוִּיתָ.
וְעַיִן בְּעַיִן לָמוֹ נִרְאֵיתָ. וּבֵין כְּרוּבִים כְּבוֹדְךָ צִמְצַמְתָּ.
וַעֲנַן יְקָרְךָ עַל כַּפֹּרֶת הִצַּעְתָּ:

וַעֲנַן הַקְּטֹרֶת לְכַסּוֹתוֹ הַיּוֹם פָּקַדְתָּ. וּמֵאָז לִסְלִיחָה אוֹתוֹ
שַׂמְתָּ. וּלְכַפָּרָה אוֹתוֹ יִסַּדְתָּ. וּמִצְוֹתָיו בְּדָתְךָ צִוִּיתָ
וְכָתַבְתָּ וְשָׁנִיתָ וְשִׁלַּשְׁתָּ. וְאַזְהָרוֹתָיו פֵּרַשְׁתָּ. וַעֲנָשָׁיו
פִּלַּשְׁתָּ. וְקָרְבְּנוֹתָיו קָצַבְתָּ. וְעֵרֶךְ עֲבוֹדוֹתָיו סִדַּרְתָּ. וְרִצּוּי
הַזָּיוֹתָיו סָפַרְתָּ. וְרִקּוּחַ תְּמְרוּקָיו הֶעֱדַפְתָּ. וְסֵדֶר
מַעַרְכוֹתָיו הוֹסַפְתָּ. וְטֹהַר טְבִילוֹתָיו מָנִיתָ. וְקִדּוּשׁ
רְחִיצוֹתָיו חִשַּׁבְתָּ. וְאַזְכָּרוֹתָיו בְּשֵׂכֶל סִיַּמְתָּ. וְתוֹדֹתָיו

gebracht, und ihnen ein Zeichen des Heils erwiesen, und wie Du sie liebst, Allen offenbart, und wie sie Dir theuer sind, jedem Auge gezeigt, und in ihrer Mitte zu weilen hast Du begehrt, bei ihnen zu wohnen, war Deine Lust, und in dem heiligen Kreise zu walten, Dir lieb, und Aug' in Aug' offenbartest Du Dich ihnen, ließest Deine Herrlichkeit thronen zwischen Cherubim, und Dein Gottesglanz über dem Gnadenstuhle in einer Wolke breitete sich hin.

ועגן Und des aufwirbelnden Weihrauchs Wolke sollte diesen heute umhüllen nach Deiner Weisung; denn von jeher hast Du ihn zur Sühne bestellt und zur Vergebung eingesetzt, und Alles, was zu ihm gehört, in Deiner Lehre angeordnet, wiederholentlich bestimmt, Strafe und Warnung und Opfer festgestellt, und den Priesterdienst mit seinen Pflichten und Obliegenheiten, die Anrufung Deines heiligen Namens, Sündenbekenntniß und die Kasteiungen mit weiser Ueberlegung verfügt. Und alles das

וּדִינָיו סָכַמְתָּ· וְעִנּוּיָו בִּפְקֻד רָשַׁמְתָּ· וְלִבֶּן עֲטִיּוֹתָיו חִוִּיתָ·
וּפִזּוּר שְׂרָדָיו הוֹרֵיתָ· וְעִלּוּי מַחְלְצוֹתָיו בֵּאַרְתָּ· וְשִׁנּוּי
מַחְלְפוֹתָיו לִמַּדְתָּ· וְלִקְדוֹשֶׁיךָ אוֹתָם מָסַרְתָּ· וְכָל־תּוֹרוֹתָיו
הוֹדַעְתָּ· וְכָל־דָּתוֹתָיו חָקַרְתָּ· וְכָל־מִשְׁפָּטָיו חָרַצְתָּ· וְכָל־
חֻקּוֹתָיו חָקַקְתָּ· וְכָל־גְּזֵרוֹתָיו גָּזַרְתָּ· וְכָל־עִנְיָנָיו חָרַטְתָּ·
וְחֶבְלוֹ מִכֹּל הִנְעַמְתָּ· וְחֶלְשׁוֹ מִכֹּל הִשְׁפַּרְתָּ· חֹפֶשׁ
לִרְצוּצִים אוֹתוֹ שִׁוִּיתָ· דְּרוֹר לִשְׁבוּיִם אוֹתוֹ הִתְוֵיתָ·
פְּקַח־קוֹחַ לַאֲסִירִים אוֹתוֹ תִּקַּנְתָּ· יוֹם עָשׂוֹר לַעֲשִׂירִיָּה
חָקַקְתָּ· שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן לְשׁוֹבְתֵי עֹנֶג שַׁתָּה· יוֹם כִּפּוּר
לְנוֹתְנֵי כֹּפֶר תַּתָּ· לְכַפֵּר עֲוֹנוֹת· לִמְחוֹת זְדוֹנוֹת· לְכַלֵּה
פְּשָׁעִים· לְהָתֵם חֲטָאִים· לְטַהֵר טְמֵאִים· לְהָדִיחַ דָּמִים·
לְצַחְצֵחַ כְּתָמִים· לְהַרְדִּיץ צוֹאִים· לְהַלְבִּין כַּשֶּׁלֶג שָׁנִים·
לְצַחֵר כַּצֶּמֶר אוֹדְמִים· לְמָרֵק חוֹבִים· לְנַקּוֹת חָבִים·
לְזַכּוֹת אֲשֵׁמִים· לְזַכֵּךְ אֲשָׁמִים· לְוַתֵּר לְנִתְאָמִים·
לִסְלוֹחַ לְכָל עֲדַת תְּמִימִים:

hast Du den Dir Geweiheten übergeben, ihnen Alles kund gethan, und des Tages Loos und Bedeutung hast Du zum schönsten Theile gemacht, Befreiung der Sündebedrängten, Erlösung den in der Haft der Schuld Verschmachtenden zu bringen, Rettung den im Wahne Gefesselten zu verkünden, den Sabbathfeiernden soll er hochheilige Sabbathfeier sein, ein Tag der Sühne Denen, die nach ihr verlangen, zu sühnen die Sünden, daß die Fehle schwinden, daß Schuld verwehe, Missethat vergehe, zu spülen die schweren Sünden hinweg, zu läutern der Sünde Fleck, daß Unreinheit entweiche, die purpurrothe Schuld zu Schnee's Weiß sich bleiche, die Schuldigen zu reinigen, Nachlaß der Schuld zu bringen den mit Dir ewig Einigen, Vergebung der Schaar Dir Ergebener zu künden.

וַעַמְּךָ כְּיוֹם זֶה יַחַד נֶאֱגָדִים. וּבְחִין לְפָנֶיךָ נוֹעָדִים. וּשְׁכִינָתְךָ אִתָּם מְוֻעָדִים. וְנֶעֱצָרִים וּמִתְוַעֲדִים. וּבְיִרְאָה אוֹתְךָ עוֹבְדִים. וּבְאֵימָה עוֹמְדִים. וּבְגִילָה רוֹעֲדִים. וּבְחִילָה מְסַלְּדִים. וּפִשְׁעֵיהֶם מִתְוַדִּים. וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים. וְכוֹרְעִים וּבוֹרְכִים וְסוֹגְדִים. וְאַרְצָה לְךָ קוֹדִים. וְדַלְתוֹתֶיךָ שׁוֹקְדִים. וּכְאַחַד נֶאֱחָדִים. וְיִחוּדְךָ מְיַחֲדִים. וּקְדֻשָּׁתְךָ מְעִידִים. וֶאֱמוּנָתְךָ מְסַהֲדִים. וְצִדְקָתְךָ מַגִּידִים. וְחַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ לֹא מְכַחֲדִים. וְעוֹרְכִים שֶׁוַע בְּמַעֲמָדִים. וּמִזְּרִיחָה וְעַד שְׁקִיעָה שִׁבְחֲךָ מַתְמִידִים. וּפְגִיעוֹת חָמֵשׁ מֵאֶמֶשׁ מְעַתְּדִים. מוּל עֲבוֹדוֹת חָמֵשׁ בְּעַתּוּדִים. וּלְשִׁמְךָ מְהוֹדִים. בְּכָל עֹז וּמְאוֹדִים:

וְכֻלָּם צָמִים וּמִתְעַנִּים. יַחַד אָבוֹת וּבָנִים. גְּדוֹלִים וּקְטַנִּים. בַּחוּרִים וּזְקֵנִים. וּמַרְבִּים חִנּוּנִים. וּמְדַבְּרִים תַּחֲנוּנִים. וְעוֹרְכִים רְנָנִים. וּמְרַנְּנִים וּמִתְחַנְּנִים. לְפָנֶיךָ אֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים. לִפְרוֹתָם מִכֹּבֶד עֲוֹנִים. וְלִמְחוֹת פְּשָׁעֵימוֹ כַּעֲנָנִים. לִשְׁעוֹת שַׁוְעָם מִמְּעוֹנִים. לְהַאֲזִין מֵהֶם שִׂיחַ מְעַנִּים. כִּי הֵם דַּלִּים וְאֶבְיוֹנִים. וּבְצִלְּךָ מִתְלוֹנְנִים. וּבְאֶבְרָתְךָ מִתְגּוֹנְנִים. וּבְסִתְרְךָ נִצְפָּנִים. וּבְךָ נִשְׁעָנִים. וּכְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדֹנִים. וּכְעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ לְךָ פּוֹנִים. לְהַרְבּוֹת לָמוֹ פִּדְיוֹנִים. לְכַבֵּס מִצַּחַן דִּפְיוֹנִים. לְהַצְלִיל בְּצוּל זְדוֹנִים. לְשַׁתֵּק בַּעֲלֵי דִינִים. לְאַלֵּם מְלַשְׁנִים. לוֹטְשֵׁי חִצִּים וְכִידוֹנִים. לְהָשִׁיב חֶרֶב לִנְדָנִים. לְהַגְבִּיר מְלִיצֵי יֹשֶׁר וְזִכְיוֹנִים. וּלְהַחֲסִים קַטֵּגוֹרִים עִמָּהֶם מְדַיְּנִים:

וְסֵדֶר סְלִיחָה מְכִינִים. וְדִבְרֵי רִצּוּי מְכַוְּנִים. וּבְרִית

ועמך Und Deine Gemeinde kommt heut, sich betend Dir neu zu verbünden, sich sammelnd in Deiner Gottesnähe, ehrfürchtig zu Dir sie beten, in heiliger Scheu vor Dich sie treten, in Jubel erbebend, in brünstiger Andacht sich erhebend, ihre Sünden Dir bekennend, vor Dir sich bückend, voll Dank Dich nennend, das Knie Dir beugend, Dir senkend das Haupt, sich zur Erde neigend, zu Deinen Pforten sie eilen, dort im einmüthigen Sinne sie weilen, anrufend Deine Einheit, kündend Deine Weihe und Reinheit, Deine Wahrheit bezeugend, Deine Gerechtigkeit zeigend, Deine Huld und Gnade nicht verschweigend, und Gebete Dir sie reihen, vom Tagesbeginn bis Sonnenuntergang Dir stets Lob sie weihen, fünffach seit gestern war Dir Gebet gereihet, gleich den Opferhandlungen, Dir einst geweihet. Und Deinen Namen sie preisen mit aller Kraft und in allen Weisen.

וכלם Und sie Alle fastend sich kastei'n, Aeltern und Kinder, Groß und Klein, Jung und Alt, und ihr Gebet zu Dir wallt, und ihr Flehen Dir schallt und ihr Jubel Dir hallt, in der Inbrunst Gewalt, vor Dir, dem Herrn der Herren, daß Du sie lösest aus dem Joche der Sünden, daß ihre Fehle wie Wolken entschwinden, daß in den Höhen ihr Flehen Erhörung möge finden, und Gewährung ihr Gebet aus Herzensgründen. Denn sie sind arm und bedrängt von Leidens Füllen, wollen sich bergen in Deines Schattens Hüllen, von Deiner Fittige Umhegung überwölbt, geschützt, — auf Dich gestützt. Und wie auf den Herrn der Knecht, wie auf die Herrin der Magd Auge schaut, so erwartend ihr Herz auf Dich baut, daß Du spendest Heil und Erlösung, von der Sünde Unflath Läuterung, Genesung, daß Du versenkest ihre Schuld in Meeresgrund, den Anklägern schließest den Mund, die Verleumder zum Schweigen zu bringen, die Pfeile schärfen und Klingen, daß das zur Strafe gezückte Schwert zurück in die Scheide kehrt. Und den milden Fürsprechern verleihe Macht und Sieg, daß verstummen die Feinde, die mit ihnen im Krieg[1]).

וסדר Und einen Bau des Versöhnungswerkes auf sie Dir schichten, Worte zur Gnadengewinnung sie an Dich richten, und

1) Die frommen Werke und guten Thaten sprechen für, die Sünden als Ankläger gegen den Menschen.

שלש עשרה מדות אופנים. אשר אלפת לנאמן בחזיונים. בעבור כבודך על פנים. כדברך עם ציר פנים אל פנים. וכל־היום בם מתגלגלים ונאפנים. וערך ודוי משננים. וצדקותיך מתנים. לזכר־למו שלשת איתנים. ויום קדוש חתונים. לחלצם מראש פתנים. להדיריהם מפרך מענים. לדלותם מדכוי תנים. להעלותם מבור שאונים. לנתק מהם מוסרות שוטנים. לפצותם מלעג שאננים. להצילם מגאיונים. להשיב שבותם כיונים. למלטם מתפת דראונים. מלהט מתהפכת בדמיונים. רשפי להב ועשונים. מדורת אש ואורים עשנים. לנצחך בשיר כעל שושנים. ורבותי קדש צבא עליונים. בשורם כי תצדיק בנים. אשר לעבדים לך נקנים. יתמהו זה לזה בתמהונים. וכתי כתים המונים המונים. ישמיעו ויאמרו בארץ שנונים ה׳ מי אל כמוך נושא עון זרע אמונים. ועובר על פשע נטעי נעמנים. אשרי העם שככה לו עונים. ואשרי הגוי שיי אלהיו רוננים. ויקדישוך עליונים. ויעריצוך תחתונים. (ע"פ א"ב כפול) ואז אילים יאדירוך. ברקים יברכוך. גדודים יגדלוך. דולקים ידרשוך. המלה יהדרוך. ותיקים יודוך. זכים יזכירוך. חילים יחסנוך. טהורים יטעימוך. יקרים ייחדוך. כבירים יכתירוך. לוהטים ילבבוך. מלאכים ימליכוך. נוגנים ינצחוך. שרפים יסלדוך. עירין יעלוך. פלאים יפארוך. צבאות יצלצלוך. קלים יקדישוך. רבבות ירוממוך. שנאנים ישבחוך. תרשישים יתמידוך. קדשה משלשת:

den Bund der dreizehn Gnadenworte sie erneuen, die in heiliger Schau Du offenbaret Deinem Getreuen, als Deine Herrlichkeit vorbeizog an ihm in heiliger Stunde, da Du mit Deinem Herolde redetest von Mund zu Munde[1]). In diesem Kreise heut ihre Andacht sich dreht, aussprechen sie Bekenntniß und Gebet, zeugend vom ewigen Väterbunde und mahnend an die bräutliche Weihestunde, daß Du sie rettest vom Gifte der Schlange, befreiest von der Unterdrücker Zwange und aus der Zermalmung Drange, sie hebest aus schwellender Fluthen Hochgange, zerreißest die Fesseln der Feindesrotte, sie bergest vor Uebermüthiger Spotte, sie vor'm Trotze zu retten, sie wie Tauben in ihren Nestern zu betten, zu schützen vor der Hölle Verderbensgewalten, des kreisenden Schwertes Gestalten, von der Flamme Funkeln und Glüh'n, der lodernden Brände Sprühn, daß ihr Lied Dich verherrliche wie von der Sänge Meister. Und die heiligen Schaaren, der Chor der himmlischen Geister, wenn sie sehen, daß frei Du sprichst die Deinen, die Du als Knechte Dir wolltest einen, — in erstauntem, freudigem Beben, in Schaaren und Heeren, vereinigt in Chören, Dir den Ruf erheben und lassen den Ausruf hören: Wer gleicht Dir, o Gott! der vergiebt die Schuld der Kinder seiner treuen Genossen, verzeiht den Fehl der lieblichen Sprossen! „Glücklich das Volk, dem so es ergeht!" „Dem Volke Heil, deß Gott der Ewige!" ihr Jubel weht! Und sie verherrlichen Dich in den Himmelssphären, und Dein Preis erschallt von der niederen Welt Heeren.

ואז Und die himmlischen Mächte dann preisen Dich, die Blitzesschnellen segnen Dich, die Schaaren und Heere erheben Dich, die Flammenden suchen sehnsüchtig Dich, die Mächtigrauschenden verherrlichen Dich, die Ewigkräftigen bekennen Dich, die Lauteren benedeiend nennen Dich, die mächtigen Schaaren erhöhen Dich, die Reinen anmuthig feiern Dich, die Herrlichen aussprechen als Ewigen Dich, die Starken mit dem Diademe krönen Dich, die Leuchtenden innig und herzlich lieben Dich, die Engel zum Herrn ausrufen Dich, die in holden Tönen Singenden verehren Dich, die Serafim inbrünstig anbeten Dich, die himmlischen Herolde, hochrühmen sie Dich, die Namenlosen mit Ruhm umkränzen Dich, die Chöre im Klange besingen Dich, die Schnellenteilenden heiligen Dich, die Myriaden nennen hocherhaben Dich, die Zahllosen loben Dich, die Glänzenden, mit ewigem Liebe ehren sie Dich in dreifachem Weiherufe:

---

1) Nach der Ueberlieferung hat Gott, als Er dem Moscheh sich offenbarte, und die dreizehn Eigenschaften seiner Gnade ihm verkündete (2. Mos. 34, 6), ihm die Verheißung ertheilt, daß so oft sie in andächtiger Versammlung angerufen werden, stets heilvoller Erhörung gewiß sein dürfen. Daher der „Bund der dreizehn Anrufungen" und deren Wiederholung in den Buß- und Bettagen, namentlich am Sühnetage.

שָׁלשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת אוֹפַנִּים. אֲשֶׁר אִלַּפְתָּ לְנֶאֱמָן בְּחֶזְיוֹנִים. בַּעֲבוּר כְּבוֹדְךָ עַל פָּנִים. כְּרַכְּךָ עִם צִיר פָּנִים אֶל פָּנִים. וְכָל־הַיּוֹם בָּם מִתְגַּלְגְּלִים וְנֶאֱפָנִים. וְעֶרְךְּ וִדּוּי מְשַׁנְּנִים. וְצִדְקוֹתֶיךָ מְתַנִּים. לִזְכָּר־לָמוֹ שְׁלֹשֶׁת אֵיתָנִים. וְיוֹם קָדוֹשׁ חֲתוּנִים. לְחַלְּצָם מֵרֹאשׁ פְּתָנִים. לְהַדְרִירָם מִפֶּרֶךְ מְעַנִּים. לְדַלּוֹתָם מִדִּכּוּי תַּנִּים. לְהַעֲלוֹתָם מִבּוֹר שְׁאוֹנִים. לְנַתֵּק מֵהֶם מוֹסְרוֹת שׂוֹטְנִים. לְפַצּוֹתָם מִלַּעַג שַׁאֲנַנִּים. לְהַצִּילָם מִגְּאֵיוֹנִים. לְהָשִׁיב שְׁבוּתָם כְּיוֹנִים. לְמַלְּטָם מִתָּפְתֶּה דֵרָאוֹנִים. מִלַּהַט מִתְהַפֶּכֶת בְּרִמְיוֹנִים. רִשְׁפֵּי לַהַב וַעֲשׁוֹנִים. מְדוּרַת אֵשׁ וְאוּדִים עֲשֵׁנִים. לְנַצְּחָךְ בְּשִׁיר כְּעַל שׁוֹשַׁנִּים. וְרִבּוֹתֵי קֹדֶשׁ צְבָא עֶלְיוֹנִים. כְּשׁוּרָם כִּי תַצְדִּיק בָּנִים. אֲשֶׁר לַעֲבָדִים לְךָ נִקְנִים. יִתְמְהוּ זֶה לָזֶה בְּתַחְתּוֹנִים. וְכִתֵּי כִתִּים הֲמוֹנִים הֲמוֹנִים. יַשְׁמִיעוּ וְיֹאמְרוּ בְּאֶרֶץ שְׁנוּנִים

ח׳ מִי אֵל כָּמוֹךָ נוֹשֵׂא עָוֹן זֶרַע אֱמוּנִים. וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע נִטְעֵי נַעֲמָנִים. אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ עוֹנִים. וְאַשְׁרֵי הַגּוֹי שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו רוֹנְנִים. וְיַקְדִּישׁוּךָ עֶלְיוֹנִים. וְיַעֲרִיצוּךָ תַּחְתּוֹנִים. (ע"פ א"ב כפול) וְאָז אֵילִים יַאֲדִּירוּךָ. בְּרָקִים יְבָרְכוּךָ. גְּדוּדִים יְגַדְּלוּךָ. דּוֹלְקִים יִדְרְשׁוּךָ. הֲמֻלָּה יְהַדְּרוּךָ. וָתִיקִים יוֹדוּךָ. זַכִּים יַזְכִּירוּךָ. חֲיָלִים יְחַסְּנוּךָ. טְהוֹרִים יַטְעִימוּךָ. יְקָרִים יְיַחֲדוּךָ. כַּבִּירִים יַכְתִּירוּךָ. לוֹהֲטִים יְלַבְּבוּךָ. מַלְאָכִים יַמְלִיכוּךָ. נוֹגְנִים יְנַצְּחוּךָ. שְׂרָפִים יְסַלְּדוּךָ. עִירִין יַעֲלוּךָ. פְּלָאִים יְפָאֲרוּךָ. צְבָאוֹת יְצַלְצְלוּךָ. קָלִים יַקְדִּישׁוּךָ. רְבָבוֹת יְרוֹמְמוּךָ. שִׁנְאַנִּים יְשַׁבְּחוּךָ. תַּרְשִׁישִׁים יַתְמִידוּךָ. קְדֻשָּׁה מְשַׁלֶּשֶׁת:

den Bund der dreizehn Gnadenworte sie erneuen, die in heiliger Schau Du offenbaret Deinem Getreuen, als Deine Herrlichkeit vorbeizog an ihm in heiliger Stunde, da Du mit Deinem Herolde redetest von Mund zu Munde[1]). In diesem Kreise heut ihre Andacht sich dreht, aussprechen sie Bekenntniß und Gebet, zeugend vom ewigen Väterbunde und mahnend an die bräutliche Weihestunde, daß Du sie rettest vom Gifte der Schlange, befreiest von der Unterdrücker Zwange und aus der Zermalmung Drange, sie hebest aus schwellender Fluthen Hochgange, zerreißest die Fesseln der Feindesrotte, sie bergest vor Uebermüthiger Spotte, sie vor'm Trotze zu retten, sie wie Tauben in ihren Nestern zu betten, zu schützen vor der Hölle Verderbensgewalten, des kreisenden Schwertes Gestalten, von der Flamme Funkeln und Glüh'n, der lodernden Brände Sprühn, daß ihr Lied Dich verherrliche wie von der Sänge Meister. Und die heiligen Schaaren, der Chor der himmlischen Geister, wenn sie sehen, daß frei Du sprichst die Deinen, die Du als Knechte Dir wolltest einen, — in erstauntem, freudigem Beben, in Schaaren und Heeren, vereinigt in Chören, Dir den Ruf erheben und lassen den Ausruf hören: Wer gleicht Dir, o Gott! der vergiebt die Schuld der Kinder seiner treuen Genossen, verzeiht den Fehl der lieblichen Sprossen! „Glücklich das Volk, dem so es ergeht!" „Dem Volke Heil, deß Gott der Ewige!" ihr Jubel weht! Und sie verherrlichen Dich in den Himmelssphären, und Dein Preis erschallt von der niederen Welt Heeren.

ואז Und die himmlischen Mächte dann preisen Dich, die Blitzesschnellen segnen Dich, die Schaaren und Heere erheben Dich, die Flammenden suchen sehnsüchtig Dich, die Mächtigrauschenden verherrlichen Dich, die Ewigkräftigen bekennen Dich, die Lauteren benedeiend nennen Dich, die mächtigen Schaaren erhöhen Dich, die Reinen anmuthig feiern Dich, die Herrlichen aussprechen als Ewigen Dich, die Starken mit dem Diademe krönen Dich, die Leuchtenden innig und herzlich lieben Dich, die Engel zum Herrn ausrufen Dich, die in holden Tönen Singenden verehren Dich, die Serafim inbrünstig anbeten Dich, die himmlischen Herolde, hochrühmen sie Dich, die Namenlosen mit Ruhm umkränzen Dich, die Chöre im Klange besingen Dich, die Schnelleneilenden heiligen Dich, die Myriaden nennen hocherhaben Dich, die Zahllosen loben Dich, die Glänzenden, mit ewigem Liede ehren sie Dich in dreifachem Weiherufe:

---

1) Nach der Ueberlieferung hat Gott, als Er dem Moscheh sich offenbarte, und die dreizehn Eigenschaften seiner Gnade ihm verkündete (2. Mos. 34, 6), ihm die Verheißung ertheilt, daß, so oft sie in andächtiger Versammlung angerufen werden, stets heilvoller Erhörung gewiß sein dürfen. Daher der „Bund der dreizehn Anrufungen" und deren Wiederholung in den Buß- und Bettagen, namentlich am Sühnetage.

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

ק״וח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ע״ס א״ב.

ק׳ אֵל בְּרוֹב עֵצוֹת תִּכֵּן אֶת־הָרוּחַ. טֶרֶם בִּכְרוּב טָס וַיֵּדֶא עַל כַּנְפֵי רוּחַ. גַּם פֶּלֶס וּמִשְׁקָל שָׂם לָרוּחַ. טֶרֶם דְּבָרוֹ בִּזְרִיזוּת תַּעַשׂ הָרוּחַ. הֲלֹא עַל סְעָרָה הֶעֱמִיד הָרוּחַ. טֶרֶם וּמֵאוֹצָר יוֹצִיא אֶת־הָרוּחַ. זֶה יָם הַגָּדוֹל יָטִיל בּוֹ אֶת־הָרוּחַ. ח׳ טֶרֶם חֵיל נוֹזְלִים יַעֲרִים הָרוּחַ. טַעַם יְפוֹצֵץ אֵל וַיַּעֲמִיד הָרוּחַ. טֶרֶם יִזְּלוּ מַיִם יַשֵּׁב הָרוּחַ:

ק׳ לָכֵן כָּל־לַיִל בְּיָדוֹ תַּפְקִד כָּל־רוּחַ. טֶרֶם לְאֶצְלוֹ תָשׁוּב הָרוּחַ. מְרֻקָּם בְּצַלְמוֹ נָפַח בּוֹ נִשְׁמַת רוּחַ. טֶרֶם נְשָׁמָה אֵלָיו תֵּאָסֵף עִם רוּחַ. סְלוֹל גַּן נָטַע מִתְהַלֵּךְ לָרוּחַ. טֶרֶם עַל פְּנֵי גַיְא הֶעֱבִיר הָרוּחַ. פֶּן עֲבוּר מוֹרְדִים לֹא יָדוֹן רוּחַ. טֶרֶם צָרְחוּ סוּר וַיִּכְלוּ מֵרוּחַ. קֶדֶם כֹּל נִקְרָא אֱלֹהֵי הָרוּחַ. ח׳ טֶרֶם רַחַף עַל־פְּנֵי מַיִם רוּחַ. שִׁלְטוֹן לֹא שָׂם לִיצִיר לִכְלֹא אֶת־הָרוּחַ. טֶרֶם תְּנָה מְגִנַּן אָנָה אֵלֵךְ מֵרוּחַ:

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig heilig ist Gott der Heerschaaren, so weit die Erde reicht, seine Herrlichkeit.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seiner Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —"

ק"וח לָכֵן כָּל־אֲשֶׁר בְּאַפָּיו נִשְׁמַת רוּחַ. אָכֵן בֶּאֱנוֹשׁ הִיא הָרוּחַ. יְסַלְּדוּ וִיסַלְסְלוּ לָאֵל בּוֹרֵא רוּחַ. כְּחַיָּה וְאוֹפָן עֵת יָבוֹא בָם הָרוּחַ:

ח' כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק"וח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

מיוסד ע"פ תשר"ק.

ק' תָּמִיד תִּתְלוֹנֵן בְּיָדְךָ כָּל־נֶפֶשׁ. שְׁגָגוֹת וּזְדוֹנוֹת לְךָ תּוֹדֶה הַנֶּפֶשׁ. רָצִיתָ לְהַמְצִיא כֹּפֶר לְנֶפֶשׁ. קָדוֹשׁ לְבַעֲבוּר תְּבָרֶכְךָ כָּל־נֶפֶשׁ. צוֹם אֶבְחָרֵהוּ קָרָאתָ עִנּוּי נֶפֶשׁ. פֶּשַׁע בְּלֹא דַעַת לֹא טוֹב לְנֶפֶשׁ. עָמָל וְכָל־פֹּעַל לֹא יִמָּלְאוּ נֶפֶשׁ. ח' סִכּוּךְ אֵבָרִים תְּמַלֵּא חַיַּת נֶפֶשׁ. נֶעֱלָם מִכָּל נָהֳם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ. מִיתָה מְמָרֶקֶת עֲוֹן חַטַּאת נֶפֶשׁ:

ק' לָכֵן בְּכָל־צָרָה אֶשְׁפּוֹךְ לְךָ אֶת־הַנֶּפֶשׁ. כְּצִפּוֹר מִפַּח לְמַלֵּט בָּנוּ נֶפֶשׁ. יַחַד כָּל־הַנְּפָשׁוֹת לְךָ כְּאַחַת נֶפֶשׁ. טְהוֹרֶיךָ הֶחְדַּלְתָּ מִכָּל־טְמֵא נֶפֶשׁ. חֶשְׁבּוֹן וָדִין בְּעֵת תֵּת כָּל־נֶפֶשׁ. זַכָּה וּטְהוֹרָה בִּהְיוֹת הַנֶּפֶשׁ. וְשׁוּבִי

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein Jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen, und begnadige das Volk Derer, die als einig bekennen seinen Namen, Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zwei Mal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre Jisrael —"

לִמְנוּחָיְכִי תֹּאמַר לְנֶפֶשׁ. הֲלֹא בִּצְרוֹר הַחַיִּים תְּצָרֵר הַנֶּפֶשׁ. דּוֹרְשֵׁי הֶגְיוֹן דַּת מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. ח׳ גּוֹי וְנָכְרִי בְּהָעִיפָם נֶפֶשׁ. בְּכַף הַקֶּלַע תְּקַלַּע מֵהֶם הַנֶּפֶשׁ. אֵלֶיךָ אֵל בְּאֹמֶן אֶשָּׂא אֶת־הַנֶּפֶשׁ:

ק״וח לָכֵן בְּכָל־לֵב וּבְכָל־מְאוֹד וּבְכָל־נֶפֶשׁ. אֲיַחֵד וְכִרְךָ תָּמִיד נֶשֶׁף וָשַׁחַר. עַד אֲשַׁלֵּם לְךָ אֶת־הַנֶּפֶשׁ:

ח׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

ק״וח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

ע״פ א״ת ב״ש.

ק׳ אֵלֶיךָ וְעָדֶיךָ יָבֹא כָּל־בָּשָׂר. תַּחַת כִּי מַעֲשֶׂיךָ לֹא כְּמַעֲשֵׂי בָשָׂר. בְּיָדְךָ תֶּאֱסוֹף רוּחַ כָּל־בָּשָׂר. שֶׁאַתָּה הוּא אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר. גַּם לְרִמָּה הוּא רִבּוּי בָּשָׂר. רָע פֶּה הוּא הַמַּחֲטִיא בָשָׂר. דּוֹר שֶׁטֶף כְּהַשְׁחִית וָעֵשׁ זִמַּת בָּשָׂר. ח׳ קָצַפְתָּ וְנַמְתָּ בְּשַׁגָּם הוּא בָשָׂר. הֲלֹא בְּקָצְפְּךָ עַל חַטֹּאת בָּשָׂר. צוּר זָכוֹר תִּזְכּוֹר כִּי הֵמָּה בָשָׂר:

שמע (Gem.) Höre Jisrael! Der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Gott, Er unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

ק׳ וְלָכֵן בְּיָדְךָ אֶפּוֹל וְלֹא בִּידֵי בָשָׂר. פְּקֻדַּת דִּינְךָ לֹא כְּדִינֵי בָשָׂר. וְזֶה אַתָּה הוּא אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר. עוֹרְךָ וְנוֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר. חֵי לְכָל־הַחַי קָרָאתָ בָּשָׂר. סְכַכְתָּ גִּיד וָעֶצֶם וְאָרַגְתָּ עוֹר וּבָשָׂר. טְהֹרָה תְּטַמֵּא כְּנֵוֶית בָּשָׂר. נָא לָכֵן אוֹי לְבָשָׂר מִפְּנֵי בָשָׂר. יְלֵל צָרִים שֶׁמַּעֲנוּ וְסָמַר בָּנוּ בָּשָׂר. ח׳ מֵעֶיךָ יֶהֱמוּ עַל כָּל־בָּשָׂר. כְּבוֹד שֵׁם קָדְשְׁךָ יְבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר. לִמּוּד דָּתְךָ מַרְפֵּא לְכָל־בָּשָׂר:

ק״וח לָכֵן לְעֵת תִּשְׁפּוֹךְ רוּחֲךָ עַל כָּל־בָּשָׂר. גִּלּוּי כְּבוֹדְךָ יִרְאֶה כָּל־בָּשָׂר. וּבְהַשְׁמִיעֲךָ שֵׁנִית יַהַס כָּל־בָּשָׂר:

ח׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

ק׳ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

(בכפ״דם אין אומרים כאן אדיר אדירנו.)

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ע׳פ א״ב.

אֵלֶיךָ תְּלוּיוֹת עֵינֵינוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ בְּמַקְהֲלוֹת עַמֶּךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: גְּאָלֵנוּ שֵׁנִית מִמְּעֻנֵּינוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. דָּר בִּשְׁמֵי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: הֵן לְךָ הֶאֱמַרְנוּ.

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde. Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde. An demselbigen Tag wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. וּמִי כְּעַם מְרוֹמְמֵי שִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: זְכוֹר בְּרִית אֵיתָנֵינוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. חַי כִּי אֵין זָר עִמְּךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: טָהוֹר לְשִׁמְךָ קִנֵּנוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. יְחִידִי הַדָּן בְּעוֹלָמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: כֹּחֲךָ יִגְדַּל מַלְכֵּנוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. לִבֵּנוּ רָחַשׁ לְרוֹמְמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: מָנוֹף בּוֹרְנוּ גְּאַלְתָּנוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. נְהַלֶּלְךָ כְּאֵלִי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: סְעָדֵנוּ וְסָמְכֵנוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. עֲנֵנוּ וְנוֹדֶה לְשִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: פְּדֵנוּ וְחָנֵּנוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. צוּר עוֹלָמִים שִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: קוֹמְמֵנוּ וַהֲקִימֵנוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. ח׳ רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּ וַעְמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ. תִּתְרוֹמֵם מִנְּשׂוּאֵי רַחֲמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ:

ק״וח שִׁמְךָ אֵל לִבְּבֵנוּ. יְחוּדְךָ יַחַד הֶנֶאֱמְנוּ:

ח׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

ק״וח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ

ובדברי (Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit; dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

לדור (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe, und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen,

וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.

ברוב קהלות אשכנז אין אומרין חמול ומתחילין כי מקדישיך.

חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ. וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ. וְיֹאמְרוּ לְךָ חוֹסֶיךָ. בְּצַדֶּקְךָ עֲמוּסֶיךָ. תֻּקְדַּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ קִדַּשְׁתָּ. נָאֶה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מִקְּדוֹשִׁים: בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֶׁר. מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דְּבַר חֹק וּמִשְׁפָּט. וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

עוֹד יִזְכּוֹר לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדוֹנֵנוּ. וּבַבֵּן הַנֶּעֱקַד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ. וּבִזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ"א היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדוֹנֵינוּ:

und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott bist Du.

חמול O walte mild an Deinen Geschöpfen, und freue Dich an Deinen Geschöpfen! Und sprechen mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr! an all Deinen Geschöpfen! Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiligt. Herrlich stehet dem Ewigen an der Preis der ihm Geheiligten. Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht, Dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes.

עוד So mög' Er uns auch fürder gedenken der Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unseren Urtheilspruch. Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim,

וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ:

ע"פ א"ב.

ח׳ הָאַדִּיר בִּשְׁמֵי עֲלִיּוֹת. ק׳ הַבּוֹחֵן סְרָעַף וּכְלָיוֹת: ח׳ הַמַּגִּיד מֵרֵאשִׁית אוֹתִיּוֹת. ק׳ הַדָּן בְּצֶדֶק בְּרִיּוֹת: ח׳ הֶהָיָה קֹדֶם לְכָל־הֱיוֹת. ק׳ הוֹוֶה וְעָתִיד לִהְיוֹת: ח׳ הַזָּן וּמֵכִין לַכֹּל מִחְיוֹת. ק׳ הַחוֹנֶה עַל אַרְבַּע חַיּוֹת: ח׳ הַטִּפֵּחַ גָּבְהֵי תְלוּלִיּוֹת. ק׳ הַיִּסֵּד רְקוּעָה עַל מֵיוֹת: ח׳ הַכּוֹנֵן מֵישָׁרִים וּזְכִיּוֹת. ק׳ הַלַּחַשׁ עִמּוֹ מַאֲזִין בִּשְׁעִיּוֹת: ח׳ הַמְכַנֵּס נִדְחֵי גָּלֻיּוֹת. ק׳ הַנְּפוּצִים מְקַבֵּץ מֵאַרְבַּע זָוִיּוֹת: ח׳ הַסּוֹכֵת פֶּלֶל פִּיּוֹת. ק׳ הָעוֹנֶה לְקוֹרְאָיו מִתַּחְתִּיּוֹת: ח׳ הַפּוֹדֶה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו מִשְּׁאִיּוֹת. ק׳ הַצּוּר צַדִּיק

Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel.

האדיר (Vorb.) Der Mächtige in seinem Firmament,
Der Herzen prüft und die Gedanken kennt.
Zukünft'ges kündet Er im Anbeginn,
Geschöpfe richtet Er mit mildem Sinn.

Der früher war als alles Sein,
Der ist und ewig wird Er sein.
Der Alles speist, es liebend zu erhalten,
Der thronet über heiligen Gestalten.

הטפח Der Himmels Höhen ausgespannt,
Der über Fluthen festete das Land.
Der frommen Sinn und Wandel heißt bestehen,
Deß offnes Ohr vernimmt das leise Flehen.

Der die Zerstreuten wieder wird vereinen,
Von Erdenenden sammeln wird die Seinen.
Er hört Gebetes Wort aus jedem Munde,
Erhört die Rufenden aus Herzensgrunde.

הפודה Aus Leidensdrang befreit Er seine Knechte,
Der Thatenreiche, Er, der stets Gerechte.

וְרַב עֲלִילִיּוֹת. ח׳ הַקּוֹרֵא לְמֵי הַיָּם וּשְׁפָכָם בְּדַרְכִּיּוֹת.
ק״וח הָרָם וְנִשָּׂא בְּכֵס שְׁבִיבִיּוֹת. הַשּׁוֹכֵן בְּשֶׁקֶט חֲצוּבֵי
שַׁלְהֲבִיּוֹת. הַתּוֹמֵךְ מְיַחֲלָיו וְעֵינֵיהֶם לוֹ תְלוּיוֹת:

ע״פ תשר״ק׳

ח׳ הַתְּכֵן מִתַּחַת זְרוֹעוֹת עוֹלָם. ק׳ הַחַשָּׁר כֹּל וּמִמֶּנּוּ לֹא
נֶעְלָם: ח׳ הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַתֵּל מַחֲלָם.
ק׳ הַקּוֹרֵא הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ וּמְכַלְכְּלָם: ח׳ הַצָּר בְּיָהּ עוֹלָמִים
וְסוֹבְלָם. ק׳ הַפּוֹשֵׁט יָד לַשָּׁבִים וּמְקַבְּלָם: ח׳ הָעוֹזֵר לַשָּׁמַיִם
בּוֹ כְּסִלָּם. ק׳ הַסּוֹלֵחַ שׁוֹגִים נוֹשְׂאֵי עֵץ פִּסְלָם: ח׳ הַנּוֹתֵן
בְּעַזִּים נְתִיבָה לְהַסְלִילָם. ק׳ הַמֵּכִין מָאוֹר וָשֶׁמֶשׁ בִּמְסִלּוּלָם:
ח׳ הַלְּבוּשׁוֹ כַּשֶּׁלֶג לְבָנָיו לְהַלְבִּין מַעֲלָם. ק׳ הַכְּצֶמֶר נָקִי
שְׂעָרוֹ לְנַקּוֹת גְּעוּלָם: ח׳ הַיָּשָׁר וּמְלַמֵּד פּוֹשְׁעִים לְהוֹעִילָם.
ק׳ הַטּוֹב וּמוֹרֶה חַטָּאִים דֶּרֶךְ לְהַשְׂכִּילָם: ח׳ הַחוֹבֵשׁ אֶרֶךְ
עֲמוּסָיו לְהַתְעִילָם. ק׳ הַזּוֹכֵר בְּרִית רִאשׁוֹנִים מִלְּנַעֲלָם:

Er ruft das Meer, gießt brandend seine Fluthen.
Hoch und erhaben auf dem Thron von Gluthen.

Er thront im Frieden reiner Lichtgestalten,
Wird gläubig zu ihm Schauende erhalten.

התכן (Verb.) Die Stützen stellt' Er fest für seiner Welten Last,
Und nichts ist ihm entrückt, das All sein Aug' erfaßt.
Er heilt gebrochnes Herz, verbindet die Versehrung,
Die Zeiten führet Er, giebt jeder ihre Zehrung.

Sein Name schuf die Welt; Er ist es, der sie trägt,
Mit mild gebotner Hand Er reu'ge Sünder trägt,
Und Schirm ist Er und Schutz für Die, so auf ihn schauen,
Zu Schanden werden Die, so Götzenwahn vertrauen.

הנותן Durch mächt'ger Fluthen Schwall Er ebnet Bahn und Steg,
Den Himmelslichtern zeigt und zeichnet Er den Weg.
In hellem Glanze licht erstrahlt Er seinen Kindern,
Und läßt der Sünde Fleck wegschwinden von den Sündern.

Der Gütige, der lehrt Abtrünn'ge Heil und Frommen,
Führt Sündige den Weg, daß sie zur Einsicht kommen.

ח׳ הַטּוֹבָה עֲוֹנִים מַצִּיל מִשָּׁאוֹן לְהֵעָלֵם. ק׳ הַהִצִּיב גְּבוּלוֹת עַמִּים לְמִסְפָּרָם לָעֲלָם: ח׳ הַדּוֹרָם וְחוֹשְׁקָם בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחֶמְלָתוֹ הוּא גְּאָלָם. ק׳ ויח הַגּוֹנְנָם וּמַצִּילָם לְנַטְּלָם וּלְנַשְּׂאָם כִּימֵי עוֹלָם. הַבּוֹרְאָם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה עוֹשָׂם וּבוֹעֲלָם. הָאוֹמֵר חַי אָנֹכִי לְעוֹלָם:

ע״פ א״ת ב״ש:

ח׳ הָאוֹמֵן בְּכַפּוֹ שְׁחָקִים וְהִקְצִיבָם. ק׳ הַהִתְכִּנָם בַּזֶּרֶת וְעִם רֶגֶב הִשְׁלִיבָם: ח׳ הַבּוֹרֵא קְצוֹת הָאָרֶץ וְהִרְחִיבָם. ק׳ הַשָּׁת מְמַדֶּם וְעַמּוּדֵי מַחֲצָבָם: ח׳ הַגּוֹלֵל אוֹר וְחֹשֶׁךְ בִּנְתִיבוֹת קַוָּם: ק׳ הָרוֹגֵעַ יַמִּים וּמָחַץ רְהָבָם: ח׳ הַדּוֹכְאָם לְמָקוֹם יָסַד וְחוֹל הִסְבִּיבָם. ק׳ הַקּוֹם וְכוֹנְסָם כַּנֵּד וְהֶעֱמִיק מְקוֹמָם: ח׳ הַהִשְׁרִיצָם תַּנִּינִים וְעַיִט וְדָגָה הִרְבָּם. ק׳ הַצָּו וּמֵכִין לָמוֹ צֵיד אָכְלָם: ח׳ הַוֹּתֵק הָרִים וּגְבָעוֹת וְהִצְמִיחַ תְּנוּבָם.

Er lässet Heilverband für seine Treu'n erstehen,
Gedenkt des Ahnenbundes, und wird sie nicht verschmähen.

הגוננם Er schützet sie vor Leid, versenket ihre Schuld,
Die in der Völker Reih'n erhöhet seine Huld.
Ihr trauter Freund, erlöst Er sie in Liebe mild,
Und ewig trägt Er sie, sie schützend als ihr Schild.

Ihr Herr und Meister, der zu neuem Sein sie schafft,
Der sprach: So wahr ich leb' und walt' in ew'ger Kraft!

האמן (Vorb.) Der hohe Himmelskreise hat nach dem Maaß gespannt,
Verband sie mit der Scholle zur Wölbung für das Land.
Er schuf der Erde Säume, Er hieß sie aus sich breiten,
Er stellet ihre Säulen und dehnet sie zu Weiten.

Der Licht und Dunkel führet auf festgezogener Bahn,
Aufwühlet Er die Wogen und bändigt ihren Wahn.
Er zwingt sie, zu entweichen, wo Er sie eingedämmt,
Bald thürmt Er sie zu Mauern, bald sie die Tiefe hemmt.

השריצם Von Ungethümen wimmelt's, von buntgeregtem Weben,
Und Jedem seine Nahrung bereit ist für sein Leben.
Er bildet Berg' und Thäler, läßt ihnen Frucht entsprießen,
Und Thier' und Wesen schuf Er, die Fülle zu genießen.

ק׳ הַפּוֹעֵל יְצוּרִים וְחַיּוֹת לִרְעוֹת טוּבָם: ח׳ הַחוֹמֵן כָּל־גְּבוּלוֹת אֶרֶץ וְהִצִּיבָם. ק׳ הָעִתּוֹתַי קַיִץ וָחֹרֶף הִקִּיפָם וְהִסְבִּיבָם: ח׳ הַחוֹכָיו מֵאֲשֶׁר מַשְׁלִיכֵי עָלָיו יְהָבָם. ק׳ הַסּוֹמְכָם לְשָׂבְעָם בְּצַחֲצָחוֹת בְּלִי לְהַרְעִיבָם: ח׳ הַטֶּרֶף נָתַן לִירֵאָיו מֵעֳנִי לְשַׁגְּבָם. ק׳ הַנּוֹתֵן יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ בְּעִתָּם לְהַרְבִּיבָם: ח׳ הַיָּמִין סְלִיחָה לַשּׁוֹבָבִים לַהֲשִׁיבָם. ק״ח הַמְטַהֲרָם בִּזְרִיקַת טְהוֹרִים בְּצִלּוֹ לְהוֹשִׁיבָם. הַכּוֹנֵן כִּסְאוֹ לַמִּשְׁפָּט לְאֻמִּים לְיַשְּׁבָם. לָכֵן בְּמָלְכוֹ יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים בְּהִתְיַשְּׁבָם:

פיוטים הבאים הנבנים על פסוק בירמיה י׳ ז׳ הם הנקראים רהיטים בהג״מיי ה׳ תפלה בסדר התפלה והם לרבנא קלונימוס כעדות רבינו אלעזר מגרמייזא בס׳ גלי רזיא כ״י והקהלות הסירו כמה חרוזים מפני המחלוקת·

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה כִּי בְּכָל־חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל־מַלְכוּתָם מֵאֵין כָּמוֹךָ:

וּבְכֵן מִי:

ע״פ א״ב כפול·

ח׳ מִי אַדִּיר אַפְסֶךָ. ק׳ מִי בָרוּךְ בִּלְתֶּךָ: ח׳ מִי גִבּוֹר כְּגִילֶךָ. ק׳ מִי דָגוּל כִּדְמוּתֶךָ: ח׳ מִי הָדוּר כְּהִלּוּלֶךָ. ק׳ מִי וַדַּאי כְּוִעוּדֶךָ: ח׳ מִי זַכַּאי זוּלָתֶךָ· ק׳ מִי חָסִין חִלּוּפֶךָ: ח׳ מִי טָהוֹר כְּטַכְסִיסֶךָ. ק׳ מִי יָרוּא כְּיִחוּדֶךָ: ח׳ מִי כוֹבֵשׁ כִּכְמִירָתֶךָ. ק׳ מִי לוֹבֵשׁ כִּלְבָנֶךָ: ח׳ מִי מָרוֹם מִלְּבַדֶּךָ.

Aufstellt' Er Erdengrenzen, die Marken der Gelände,
Und führt im Wechsellaufe der Jahreszeiten Wende.
Die ihm vertrau'n beglückt Er, die sich auf ihn verlassen,
Er sättigt sie bei Dürre, wird sie nicht darben lassen.

הטרף Giebt seinen Frommen Fristung, hebt sie aus Drang und Leid,
Giebt frühen, späten Regen, der Erde Fruchtbarkeit.
Ruft Sünd'ge zur Bekehrung, bereit, die Schuld zu heilen,
Er läutert sie und lässet in seinem Schutz sie weilen.

Sein Richterthron zum Heile der Völker aufgestellt,
Drum wenn sein Reich beginnet, aufjauchzt die ganze Welt.

ק׳ מִי נָכוֹן נְכֹחֶךָ: ח׳ מִי סוֹאֵן כִּסְאֶךָ. ק׳ מִי עֵץ בַּעֲלִילוֹתֶיךָ: ח׳ מִי פּוֹעֵל כִּפְלָאֶיךָ. ק׳ מִי צוֹאֵל כְּצִנְתֶךָ: ח׳ מִי קֵנֵץ קָדְשָׁתֶךָ. ק״ח מִי רֹוֶה רְנָנוֹתֶיךָ. מִי שׁמַע שִׁירוֹתֶיךָ. מִי תֹּמֵם תִּפְאַרְתֶּךָ:

וּבְכֵן מִי לֹא:

ע״פ א״ת ב״ש.

ח׳ לֹא אֹמֶר אֲמָרְתְּ וְנָפַל דָּבָר. ק׳ תָּמִיד תְּהִלָּתְךָ בְּפִי כָל תְּדַבֵּר: ח׳ לֹא בַקְשׁוּנִי תֹהוּ הָיָה נְאֻמֶךָ. ק׳ שִׁמְךָ מִגְדַּל עֹז לְרָצִים לְעַמֶּךָ: ח׳ לֹא גְבוּל שַׂמְתָּ וּפָרְצוּ אַדִּירִים. ק׳ רַבִּים וְגוֹעֲשִׁים וְלִשְׁבִירַת חֻקֶּיךָ נִגְרָרִים: ח׳ לֹא דָבָר רֵק עֲשׂוֹת מִשְׁמַרְתֶּךָ. ק׳ קַיָּם סֶלָה וָעֶד קֹשֶׁט אִמְרָתֶךָ: ח׳ לֹא הָגִיתָה לִמְחוֹת שֵׁם דְּבֵקֶיךָ. ק׳ צָמְאָה נַפְשָׁם לִנְעִימַת יְמִין חִבּוּקֶךָ. ח׳ לֹא וִתַּרְתָּ לִשְׁפִיכַת דַּם חֲסִידֶיךָ. ק׳ פְּקֻדַּת שְׁלוֹם הִבְטַחְתָּ לְיוֹדְעֵי סוֹדֶךָ: ח׳ לֹא וְלָזַלְתָּ מַאֲמָרְךָ כֶּאֱנוֹשׁ לְכַזֵּב. ק׳ עֵדוּת דְּבָרְךָ בַּשָּׁמַיִם נִצָּב מֵהִכָּזֵב: ח׳ לֹא חָפֵץ רֶשַׁע אַתָּה מֵעוֹלָם. ק׳ סִתְרְךָ מָנוֹס לָלוּן עַם עוֹלָם: ח׳ לֹא טוֹב פְּצִתְּ הֱיוֹת לְבַד. ק׳ נָאוֹר כִּי לְךָ הַשֶּׂגֶב יְכֻבָּד: ח׳ לֹא יָשָׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְכָל־גּוֹי הוֹדַעְתָּ. ק״ח מְחִיַּת־פֶּשַׁע לְעַם זוּ יָדָעְתָּ. לֹא כַחֲטָאֵינוּ תַּעַשׂ לוֹבֵשׁ צְדָקָה. לַחֲשֵׁנוּ הַיּוֹם תֶּשַׁע כְּתִמּוֹר דַּקָּה מִן הַדַּקָּה:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ:

ע״פ א״ב.

ח׳ יִרָאֲךָ אָדוֹן פֹּעַל לְמַעַנְךָ פָּעַלְתָּ. ק׳ בְּכֹחַ מַעֲשֶׂיךָ גָּדַלְתָּ וּמְאֹד נִתְעַלֵּיתָ: ח׳ יִרָאֲךָ גְּבוֹהַּ כָּל־אֲשֶׁר תַּחְתֶּךָ. ק׳ דָּגוּל בִּמְרוֹמֵי רָמִים הוֹד תַּחֲנוּתֶךָ: ח׳ יִרָאֲךָ הֲמוֹן עִירִין הַצָּגִים סְבִיבֶךָ. ק׳ וַיְנָעֲמוּ שִׁיר בְּהִתְחַדְּשָׁם בִּנְהַר שְׁבִיבֶךָ: ח׳ יִרָאֲךָ זֹהַר זְקִים וְגַלְגַּלֵּי רַעְמֶךָ. ק׳ חֵי הַצּוּרִים נִתְּצוּ מִפְּנֵי זַעְמֶךָ: ח׳ יִרָאֲךָ טִיף (נ״א טִיס) בְּרָקִים הַמַּבְרִיקִים לְרַעְתֶּךָ. ק׳ יֹאמְרוּ הִנֵּנוּ בְּהִשְׁתַּלְּחָם עֲשׂוֹת מִשְׁמַעְתֶּךָ: ח׳ יִרָאֲךָ כְּרוּב וְאוֹפָן וְאַלְפֵי שִׁנְאַנֶּיךָ. ק׳ לַהַב חַיּוֹת וְאוֹר חַשְׁמַל שְׁנוּנֶיךָ: ח׳ יִרָאֲךָ מְלוֹן כִּפָּה וּדְבוּקַת רְנָנֶיךָ.

ק׳ נִסִּים מַעֲרַכְתֶּךָ וִיב מֶשֶׁק גְּבִיהֶךָ: ח׳ יְרָאֲךָ סֶגֶל חֶבְלְךָ וְנַחֲלַת שִׁפְרָתֶךָ. ק׳ עַמְּךָ בְּבוֹר לֵבָב יִכּוֹן לִקְרָאתֶךָ: ח׳ יְרָאֲךָ פָּקִיד וְשַׂר וְכָל־שׁוֹפֵט. ק׳ צֹאן יָרֵךְ הַיּוֹם בְּהִשָּׁפֵט: ח׳ יְרָאֲךָ קָנוּי וְקוֹנוֹ עוֹצֵר וְלִגְיוֹנוֹ. ק״ות רוֹבֶה וְעַלְמַת חַלָּשׁ וְתוֹפֵשׂ פִּגְיוֹנוֹ. יְרָאֲךָ שְׁכַן נָפוֹת וְכָל־מְלָכִים. תִּתְרוֹמַם לָעַד מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ:

ע״פ תשר״ק.

ח׳ מֶלֶךְ תָּר כָּל־סִתְרֵי גְנָזִים. ק׳ שִׁמְךָ יִתְפָּאֵר נֶצַח חֲכַם הָרָזִים: ח׳ מֶלֶךְ רִבּוֹתֵי רֶכֶב מַחֲנוֹת קְרוֹשֶׁיךָ. ק׳ קְרוֹבֶיךָ יֹאמְרוּ נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ: ח׳ מֶלֶךְ צָר לִכְבוֹדוֹ כָּל־יְצוּרִים. ק׳ פְּלִיאַת מַעֲשֶׂיךָ יוֹדְעִים כְּאִישׁוֹן נְצוּרִים: ח׳ מֶלֶךְ עֻזּוֹ וּגְבוּר לָעַד יִתְהַלָּל. ק׳ סֶלָה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד גָּדוֹל וּמְהֻלָּל: ח׳ מֶלֶךְ נוֹרָא תְּהִלָּתוֹ מָלְאָה הָאָרֶץ. ק׳ מָרוֹם וְקָדוֹשׁ נוֹרָא לְמַלְכֵי־אָרֶץ: ח׳ מֶלֶךְ לִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר וְקִצְבָה. ק׳ כָּבוֹד בְּהֵיכָלוֹ תְּבַשֵּׂר צְבָא נִצָּבָא: ח׳ מֶלֶךְ יְמִינוֹ תָּרוּם יָדוֹ תָּעֹז. ק׳ טְהוֹרִים יַאְדִּירוּ טוֹב יְיָ לְמָעוֹז: ח׳ מֶלֶךְ חֲסִין יָהּ נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. ק׳ זַכִּים יִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: ח׳ מֶלֶךְ וֶאֱמֶת יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ. ק׳ הִלּוּל עָשׂוּר כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ: ח׳ מֶלֶךְ דּוֹבֵר צֶדֶק מַגִּיד מֵישָׁרִים. ק״ות גְּזֵרוֹתָיו תּוֹרוֹת אֱמֶת וּמִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים: מֶלֶךְ בָּרוּךְ בְּפִי כָּל־גְּוִיָּה. אַדֶּרֶת תִּפְאַרְתּוֹ בְּרוּם וּבְתַחַת חֲוִיָּה:

In Frankfurt a. M. wird dieses Stück überschlagen.

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:

הַגּוֹיִם אֶפֶס וָתֹהוּ נֶגְדְּךָ חֲשׁוּבִים: בְּחוּנֶיךָ בְּרוּרִים וְעַם לֹא נֶחֱשָׁבִים: דְּבֵקֶיךָ דְּבוּקִים בֵּאלֹהִים חַיִּים: וָתִיקֶיךָ בְּהַשְׁכֵּם וְהַעֲרֵב יִחוּדְךָ פּוֹרְשִׂים: חֲרֵדֵי דְבָרֶיךָ בְּיִרְאָה לְעָבְדְךָ מוּכָנִים: יְרוּעִים כּוֹרְעִים לְךָ

בְּפִקּוּק חֲלָיוֹתָם: לְקוֹחֶיךָ בְּחֶבְיוֹן עֻזֶּךָ יָשִׂימוּ כִסְלָם: נְשׂוּאֶיךָ מְשַׁקְּצִים יְחוּם עֶרְוָה וְזִמָּה: עַמְּךָ מְעִידִים אֲדוֹנוּתְךָ אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים: צְבָאֶיךָ קָדוֹשׁ אַתָּה יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹתָם: רֵעֶיךָ נִשְׁעָנִים בְּךָ מְלַמֵּד לְהוֹעִיל: תְּמִימֶיךָ אָמֵן אֱמוּנָתְךָ בַּעֲדָם יֵאָמֵן:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי:

ע"פ תשר"ק.

ח׳ כִּי תוֹדָה יִתְּנוּ לְךָ שָׁבִים. ק׳ שׁוֹפְכִים לֵב נָכְחֲךָ מִיַּד נִקְשָׁבִים: ח׳ כִּי רָם אַתָּה לְכֹל לְרֹאשׁ מִתְנַשֵּׂא. ק׳ קָדוֹשׁ תְּהִלּוֹת שִׁמְךָ עָוֹן נוֹשֵׂא: ח׳ כִּי צִדְקוֹתֶיךָ כְּהַרְרֵי־אֵל מְפֻרְעִים. ק׳ פְּרִי נוֹשְׂאִים מְחִיַּת תְּנוּב וְזֵרָעִים: ח׳ כִּי עִמְּךָ הַחֶסֶד וְהַסְּלִיחָה לְהִוָּרֵא. ק׳ סְלוּל חַיַּי עַד לְחַטָּאִים תּוֹרֶה: ח׳ כִּי נָבֵה לֵבָב וְשָׁפָל תִּרְאֶה. ק׳ מִדָּתְךָ לֹא כְּבָשָׂר לְעֵינַיִם יֵרָאֶה: ח׳ כִּי לְמַבָּטְךָ כָּל־פֹּעַל סָקוּר. ק׳ כָּמוּס וְגַם סָתוּם אִתְּךָ חָקוּר: ח׳ כִּי יָדְךָ פְּשׁוּטָה תּוֹהִים לְקַבֵּל. ק׳ טֶרֶם יִקְרָא נַעֲנֶה לְךָ קוֹבֵל: ח׳ כִּי חַסְדְּךָ גָּדוֹל מֵעַל חֲזָקִים. ק׳ זוֹרְעֵי לִצְדָקָה לְפִי קְצוֹר וְקוּקִים: ח׳ כִּי וָעֹז מַלְכוּתְךָ אֹהֵב מִשְׁפָּט. ק׳ הַעַל כֵּן נִקְרֵאתָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט: ח׳ כִּי דַרְכְּךָ לְשַׁטֵּף רַחֲמִים בְּדִינֶךָ. ק׳וח׳ גָּדוֹל בִּשְׁתֵּי הַמִּדּוֹת הֻטְבְּעָה אֲדָנֶיךָ. כִּי כְּהִכָּנַע עַל הָרָעָה תִּנָּחֵם. אַפְּךָ תָּשׁוּב אֲנוּפֵי קִצְפְּךָ לְנַחֵם:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ:

ע"פ א"ת ב"ש.

ח׳ לְךָ אֶדֶר נָאָה מִכָּל־פֶּה. ק׳ כִּי תְהִלָּתְךָ רַחוּם אַף כּוֹפֶה: ח׳ לְךָ בְּגָרוֹן חֲסִידִים הֵן יִתְאַמֵּר. ק׳ כִּי שׁוֹעַ לֹא נִכַּר בְּךָ נֶאֱמָר: ח׳ לְךָ גֵּאוּת יִתְלַבָּשׁ וָעֹז יִתְאַזָּר. ק׳ כִּי רָמִים תִּשְׁפּוֹט בִּגְבוּרָה נֶאְזָר: ח׳ לְךָ הוֹסִיפָה תְהִלָּה בּוֹנֵי מִכְלָל. ק׳ כִּי קְדֻשָּׁתְךָ מְשַׁלְּשִׁים נוֹצְצֵי (כְּעֵין) קָלָל: ח׳ לְךָ הָמְיַת נִצִּים עֹז מַאְדִּירִים. ק׳ כִּי צִוִּיתָם חֹק וְלֹא נֶעְדָּרִים: ח׳ לְךָ

וָוֵי דַק מְגֻעֲרָתְךָ מִתְרוֹפְפִים. ק׳ כִּי פָנִים מְכַסִּים מֵאֵימָתְךָ שְׂרָפִים: ח׳ לְךָ
וּמִירוֹת מִכְּנַף הָאָרֶץ פּוֹשְׁטִים. ק׳ כִּי עֵינֶיךָ בְּכָל־פִּנּוֹתֶיהָ מְשׁוֹטְטִים:
ח׳ לְךָ חַרְשֵׁי בְרָקִים אֱמוּנָה מַרְבִּים. ק׳ כִּי סוּר לְמִשְׁמַעְתְּךָ חָשִׁים כְּרוּבִים:
ח׳ לְךָ טְפוּחַ חֲזָקִים וְצַעֲקַת מוּצָקִים. ק׳ כִּי נָעַמְךָ פּוֹצְחִים אֶרְאֶלִּים וּמְצוּקִים:
ח׳ לְךָ יַחֲלֵק עֶצֶם וְאִישׁוֹן יַנְשִׁיף. ק״וח כִּי מֵאָז גְּבוּלָם רוּחֲךָ תַּנְשִׁיף.
לְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה לְחַזֵּק וּלְגַדֵּל. כִּי לְשִׁמְךָ כָּל לָשׁוֹן תְּגַדֵּל:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה:

ע״פ תשר״ק.

ח׳ יָאֲתָה תְהִלָּה וָעֹז לְבַקֹּדֶשׁ נֶאְדָּר. ק׳ וּמִי שָׁקוּל גֶּשֶׁת (אֵלָיו) גָּדְלוֹ לְאַדֵּר: ח׳ יָאֲתָה רוֹמְמוֹת לְרָם בְּכֹחוֹ יַשְׂגִּיב. ק׳ וּמִי קָשׁוּט שִׁנּוּן שִׁבְחוֹ לְהַשְׂגִּיב: ח׳ יָאֲתָה צְפִירָה וְתִפְאֶרֶת לְמֶלֶךְ הַכָּבוֹד. ק׳ וּמִי פְּתָחָיו כָּא בְּיִרְאָה לַעֲבוֹד: ח׳ יָאֲתָה עֲנוֹת תּוֹדָה לָאֵל הַנֶּאֱמָן. ק׳ וּמִי סָפוּן הֲדַר הוֹדוֹ לְהִתְאַמָּן: ח׳ יָאֲתָה נֶצַח וּמֶמְשָׁלָה לְחַי עוֹלָמִים. ק׳ וּמִי מְלֵּל וְלֹא הֶחֱסַם בְּבְלוּמִים (נ״א בכלומים): ח׳ יָאֲתָה לְסַפֵּר מַלְאֲכוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת. ק׳ וּמִי כְּעֶרְכְּךָ בְּאוֹרָם כַּשֵּׁר בְּמַקְהֵלוֹת: ח׳ יָאֲתָה יִחוּד שֵׁם הַנִּכְבָּד לְהָעִידָה. ק׳ וּמִי טָכוּס טְעוּן עֻלּוֹ בִּרְעָדָה: ח׳ יָאֲתָה חַסְדֵי צוּר סֶלָה לְהַזְכִּיר. ק׳ וּמִי זָךְ הֶבֶק דְּרָכָיו לְהַכִּיר: ח׳ יָאֲתָה וַדַּאי וָתִיק לְסַלֵּד בִּרְנָנָה. ק׳ וּמִי הָגוּן הֲלֶם הִלּוּלוֹ לְנָרְנָה: ח׳ יָאֲתָה דֹּרֵשׁ צַדִּיק בְּכָל־עוֹנָה. ק״וח וּמִי נָהוּץ שִׁירוֹת שִׁבְחוֹ לְהַמְעִינָה. יָאֲתָה בִּרְכוֹת הָעֲטוֹת צַדִּיק לְעִילוּם. וּמִי אָנֹכִי בָּא עַד הֲלֹם:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה כִּי:

ע״פ א״ב מרובע.

ח׳ כִּי אֲדוּקֵי אֵשׁ בְּאֵימַת יַאַפְּדוּךָ. ק׳ כִּי בְרוּאֵי בָשָׂר בִּבְרָכָה יְבַלְעֲדוּךָ:
ח׳ כִּי גְדוּדֵי גֹבַהּ בְּנַהַר יַגִּידוּךָ. ק׳ כִּי דְבֵקֵי דִבְרָתְךָ בְּרִיצָה יְהַדְּרוּךָ:
ח׳ כִּי חוֹמֵי הֲמֻלָּה בְּהֶגֶה יְהוֹדוּךָ. ק׳ כִּי וְתוֹגֵי וָתִיקֶיךָ בְּנַעֲרָם יְוַעֲדוּךָ

ח׳ כִּי זַכֵּי זְבוּל בִּזְמְרָתָם יַזְכִּירוּךָ. ק׳ כִּי חַפֵּי חֶלֶד בְּחָכְמָם יְחַדּוּךָ: ח׳ כִּי טַפְסְרֵי טֹהַר בְּטַעֲמָם יַטִּירוּךָ. ק׳ כִּי יוֹדְעֵי יִרְאָתְךָ בְּיִחוּלָם יְיַחֲדוּךָ: ח׳ כִּי כִתֵּי כְרוּבִים בְּכַנְפֵיהֶם יְכַבְּדוּךָ. ק׳ כִּי לוֹמְדֵי לִקְחֲךָ בְּלַהֲקָם יְלַבְּבוּךָ: ח׳ כִּי מַחֲנוֹת מְעוֹפְפִים בְּמַהֲלָלָם יַמְאִידוּךָ. ק׳ כִּי נְשׂוּאֵי נְשָׁרִים בְּנָאֳמָם יַנְגִּידוּךָ: ח׳ כִּי סְכוּכֵי סָךְ בְּסִלּוּדָם יְסַגְּדוּךָ. ק׳ כִּי עוֹמְסֵי עֻלְּךָ בְּעֹז יְעִידוּךָ: ח׳ כִּי פְלִיאֵי פֶלֶא בְּפֶלֶל יְפַחֲדוּךָ. ק׳ כִּי צוֹעֲקֵי צְקוּן בְּצָרָתָם יַצְעִידוּךָ: ח׳ כִּי קְרוּאֵי קֹרֶת בְּקָרְאָם יְקַדְּרוּךָ. ק״וח כִּי רוֹגְשֵׁי רִצְפָּתְךָ בְּרֶטֶט יְרַעֲדוּךָ. כִּי שְׁבִיבֵי שַׁלְהֲבוֹת בְּשֶׂכֶל יְסַהֲדוּךָ. כִּי תּוֹמְכֵי תֹם בִּתְהִלָּה יַתְמִידוּךָ:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה כִּי בְכָל:

ע״פ א״ב.

ח׳ בְּכָל־אוֹן אוֹסִיף אֹמֶץ לְגַדְּלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ בָּרוּר שֵׁם כְּבוֹד גָּדְלָךְ: ח׳ בְּכָל־גּוּף וּנְשָׁמָה יָשֻׁגַּב הִלּוּלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ דּוֹבְבִים לָךְ נִטְעֵי אָהֳלָךְ: ח׳ בְּכָל־הוֹן מִתְאַהֵב מַלְכוּת עֻלָּךְ. ק׳ בָּרוּךְ וְקָדוֹשׁ פּוֹצְחִים יְרֵאֶיךָ לְעֻלָּךְ: ח׳ בְּכָל־זָוִיּוֹת מֻקְטָר וּמֻגָּשׁ לָךְ. ק׳ בָּרוּךְ חֲרֵדִים לְהַמְאוֹת יְדוּעֶיךָ בְּשֶׁלָּךְ: ח׳ בְּכָל־טוֹחַ יוֹעֵץ תִּסְיוֹן צִלָּךְ. ק׳ בָּרוּךְ יֹאמְרוּ מְשַׁעַשְׁעֵי אָמוֹן אֶצְלָךְ: ח׳ בְּכָל־כֶּסֶל יְיַחֲדוּ אֱלָהוּתָךְ קְהָלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ לַעֲנוֹת אַחַר חֲטִיבַת חֵילָךְ: ח׳ בְּכָל־מִדַּת חֶסֶד וְקַו מִשְׁקוֹלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ נוֹאֲמִים תְּאֵבֵי אֱזוֹן לְקוֹלָךְ: ח׳ בְּכָל־שִׂיחַ וְסַעַר שָׂמֵי שִׂכְלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ עֲנִיָּתָם בְּאֹמֶר יָפֶה כְּלָךְ: ח׳ בְּכָל־פְּתִיחַת מְפֹרָשׁ צָגֵי מִגְדָּלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ צָהַל הַחִלָּם עוֹ לְהַגְדִּילָךְ: ח׳ בְּכָל־קֵץ הַפְלָאַת נִסִּים לְגָדְלָךְ. ק״וח בָּרוּךְ רַחֲשָׁם עַל הַצֵּאת חֲרוּלָךְ. בְּכָל־שֶׁכֶן בְּהִתְעַדְּנָם מִמְּגַדֵּי אֶשְׁלָךְ. בָּרוּךְ תְּמִימֶיךָ יִתְּנוּ לָךְ מִשְׁלָךְ:

וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה כִּי בְכָל־חַכְמֵי:

ע״פ תשר״ק.

ח׳ חַכְמֵי תֹם דֶּרֶךְ הַמְאַחֲלִים לְכוֹן. ק׳ שַׁחַר מְעוֹרְרִים לִקְרָאתְךָ הִכּוֹן:

ח׳ חכמי רבי תורות הישרים בלבותם. ק׳ קודים ומשתחוים רצות נרבתם: ח׳ חכמי צרוף אותיות שם עלומך. ק׳ פוקדים שקוד ספף אולמך: ח׳ חכמי עדות קשט אמרי אמתך. ק׳ סוקדים שוות לנגדם אימתך: ח׳ חכמי נאם צופים ופיוף מדברך. ק׳ מלחמר משיבים בשערי דבירך: ח׳ חכמי למר להועיל מפיך חנון. ק׳ כבור שמים לשמך בתנון: ח׳ חכמי יראת אלהים מושל וצדיק. ק׳ טובך קוים קרוב ומצדיק: ח׳ חכמי חפוש מטמוני חכמה ודעת. ק׳ ווקקים ומר גאות מודעת: ח׳ חכמי ודוי בעבודת יום הסליחה. ק׳ הומים בתחנון שמעה וסלחה: ח׳ חכמי דברים קחת שוב עדיך. ק״וח גועים אנא זכור לעבדיך. חכמי בטוחי בברית כרותה למדותיך. אנקתם אוון דופקי דלתותיך:

הגוים שני נשמט.

ובכן מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל:

ע״פ תשר״ק.

ח׳ ובכל־תקף יאמנו עז הלולך. ק׳ שלות שודדים ושאננותם בהילילך: ח׳ ובכל־רגש ימתק סוד אמוניך. ק׳ קרנות צדיקים כרוממך בארמוניך: ח׳ ובכל־צעד יפוז ויכרכר לכבודך. ק׳ פאתי בוגדים מארץ באבדך: ח׳ ובכל־עצם יושר שיר לעלך. ק׳ סגוליך ממחץ מכתם בהתעילך: ח׳ ובכל־נפות ינעם זמר לגדלך. ק׳ מלכי־ארץ מכבודם בהדילך: ח׳ ובכל־לשון ישגב שמך לבדך. ק׳ כנת נטעך בטח בכבדך: ח׳ ובכל־יד יהיד שמע צלצולך. ק׳ טירת טמאים מחסן בנצלך: ח׳ ובכל־חנה וסיע קומך ושובך. ק׳ זרוייך לרבבות אלפיהם בהשיבך: ח׳ ובכל־זכל ימליכו ארנות יחודך. ק׳ המון עריצים לאבדון בהכחידך: ח׳ ובכל־הרך יושח עצם חילך ק״וח גויך בשמחך כיחל לך. ובכל־ברכות יתרומם שם קדשך. אמוניך נעורימו כנשר בחדשך:

In Frankfurt a. M. wird dies Stück überschlagen.

וּכְבֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה
כִּי בְכָל־חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל־מַלְכוּתָם:

ע"פ תשר"ק עד אות ל'.

מַלְכוּתָם בְּאַבְּדְךָ עוֹבְדֵי פְסִילֵי נְסָכִים. תִּכּוֹן מַלְכוּתְךָ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים: שָׁמַיִם וָאָרֶץ שִׁבְחֲךָ יְהוּ מַבִּיעִים. רוֹמְמוּתֶךָ יִקְרְאוּ בְגָרוֹן הֲמוֹנִים הֲמוּנִים: קְדֻשָּׁה וָעֹז תְּיַסֵּד כְּמִפִּי עוֹלָלִים. צִדְקוֹתֶיךָ יַגִּידוּ בָאִיִּים אֵל אֵלִים: פְּאֵר מְלוּכָה יִנְחֲלוּ נִטְעֵי כַּנַּת קְדוֹשִׁים. עִלּוּי כְּבוֹד שִׁמְךָ יִתְּנוּ כֹל בְּאַהֲבִים: סִפּוּר מַעֲשֶׂיךָ בְּרִנָּה יְפַצְּחוּ מַאֲרִישִׁים. נֹעַם דֵּעַ יִרְאָתֶךָ יִתְמַלְּאוּ אֲרָקִים: מִשְׁתַּחֲוִים כָּל־בָּשָׂר לְפָנֶיךָ עוֹשֵׂה שַׁחַר עֵיפָה. מַלְכוּתְךָ בִּכְלוֹתְךָ לְנַעֵר רְשָׁעִים מִן הָאָרֶץ: לָכֵן בְּמָלְכוֹ יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ:

וּכְבֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה כִּי בְכָל־חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל־מַלְכוּתָם מֵאֵין כָּמוֹךָ:

ע"ס א"ב.

ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּאַמֶּצְךָ שָׁמַיִם וּשְׁמֵי שָׁמָיִם. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּבָלְלְךָ אֵשׁ וּמָיִם: ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּגָלְלְךָ אִישׁוֹן חֹשֶׁךְ וָאֹפֶל. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּדָלְקְךָ אוֹר מִמַּאֲפֵל: ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּהַבְדִּילְךָ רָקִיעַ בְּמַחַץ. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּוַעַדְךָ לְהִקָּווֹת זְרוֹנֵי שַׁחַץ: ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּזַבְּךָ צְבָאוֹת זַכִּים וְנוֹרָאִים. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּחַסְּנְךָ חֲיָלֵי פְלִיאִים: ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּטַבְּסְךָ מוֹצָא דֶשֶׁא וּוְרָדִים. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּיַצֶּבְךָ גַּן לְהַצְמִיחַ מְגָדִים: ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּכַלְלְךָ גֹּדֶל שְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּלַהֲבְךָ עָשׁ כְּסִיל וְכִימָה וּמַזָּרוֹת: ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּמַלְּלְךָ יִשְׁרְצוּ אַדִּירִים. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּנָאָמְךָ לְעוֹפֵף טָסֵי אֲוִרִים: ח' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּשַׂגְּבְךָ רֶמֶשׂ מִמְּעֵי צִיָּה. ק' מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּעָצְמְךָ נֶפֶשׁ בְּהֵמָה וְחַיָּה:

ח׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּפָקְדָךְ אֲבוֹס כְּהַרְרֵי־אֶלֶף מִסִּבּוֹ. ח׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּצַוּוֹתָךְ לְוִיָתָן זֶה יָצַרְתָּ לְשַׂחֶק בּוֹ: ח׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּקַבְּצָךְ עֲפַר מַרְגְּבֵי אֲדָמָה. ק״וח מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּרִקְמָךְ חוֹתַם תָּכְנִית מְלֵא חָכְמָה. מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּשַׁבְּתָךְ יוֹם מִיָּמִים. מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּתַקְנָךְ שִׁבְלוּל שְׁנֵי עוֹלָמִים:

וּבְכֵן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ע״פ א״ב כפול.

ח׳ הָאֲזוּרִים בְּאַהַב אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַבָּאִים בִּבְרִית עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַגְּאוּלִים בְּגִיל אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַדְּרוּשִׁים בְּרֶגַע עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַהוֹמִים בְּהֶגֶה אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַוָּתִיקִים בְּוַעַד עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַזְּכוּרִים בְּזֶבֶד אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַחֲנוּנִים בְּחַיִל עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַטְּכוּסִים בְּטַעַם אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַיְּחוּסִים בְּיַחַס עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַכְּלוּלִים בְּכֶתֶר אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַלְּקוּחִים לוֹ לְעַם עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַמּוּלִים בְּמֶתֶק אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַנְּשׂוּאִים בְּנֹעַם עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַסְּגוּלִים בְּסֶגֶל אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הָעֲמוּסִים בְּעֹז עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַפְּדוּיִם בִּפְאֵר אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַצְּנוּעִים בְּצֶדֶק עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ח׳ הַקְּרוּאִים בְּקֶשֶׁב אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק״וח הָרוֹגְשִׁים בְּרֹן עוֹנִים יְיָ אֶחָד. הַשּׁוֹאֲגִים בְּשֶׁקֶד אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. הַתְּמוּכִים בְּתַאַב עוֹנִים יְיָ אֶחָד:

תִּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלוֹךְ עַל כֹּל בְּיִחוּד:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

Digitized by Google

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (השבת הזה לקדשה ולמנוחה ואת־יום) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

סליחות לשחרית יום כפור.

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי בְרֹב אִוַּלְתֵּנוּ שָׁגִינוּ·
מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי רַבּוּ עֲוֹנֵינוּ:

פתיחה. ע"פ א"ב כפול·

יְיָ אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת צָג בֵּין הַהֲדַסִּים· אָמְנָם יָדַעְנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים· בְּנֶפֶשׁ חֲשׁוּכָה לְךָ נָסִים· בְּנֵי יְדִידֶיךָ שְׁלֹשֶׁת הַיְּחוּסִים: גַּם כִּי פַּסּוּ בְּכָל־אֲפָסִים· גּוֹעִים כְּתַחֲנוּן תְּפִלַּת פִּיּוּסִים· דַּרְכֵי טוּבְךָ לֹא תַחֲדִיל לַעֲמוּסִים· דִּינָם הַצְהֵר כַּצָּהֳרַיִם לְהָשִׂים: הֲלֹא לְפָנֶיךָ גְּלוּיִם הַמְּכֻסִּים· הַלֵּב עֲבָדֶיךָ לִשְׁמֹר נִמּוּסִים· וּמִי מְעַכֵּב שְׂאוֹר שֶׁבָּעִסִּים· וְעִיר קְטַנָּה וּמֶלֶךְ גָּדוֹל סוֹבְבָהּ בְּאוֹכְלוּסִים: זְבוּבֵי מָוֶת יַבְאִישׁ עֲסִיסִים· זְדוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וְהַרְהוּרִים תּוֹסְסִים· חֵרֵשׁ רַע וְאָץ כַּנְּגֻשִׂים· חֶרֶב וּמַחֲרִיב וְהִנְנוּ נִתְפָּשִׂים: טְהוֹרִים וְזַכִּים בִּגְלָלוֹ גּוֹסְסִים· טֶנֶף מוֹסִיף בְּלִי הֱיוֹת שָׂשִׂים· יַחַד שְׁנֵי מִקְדָּשִׁים עֲבוּרָיו נֶהֱרָסִים· יָדְעֵי זְבָחִים וּלְפָנִים נִכְנָסִים: כֹּהֲנִים הַמְּשִׁיחִים כְּבַדִּם הַמְּמֻרָסִים· כֻּלָּם כָּלוּ וְתִפְאֶרֶת שְׁבִיסִים· לְבֶשׁ צְדָקוֹת הַפְלֵא נִסִּים· לְשָׁחֲטוֹ כַּחֲלָפוֹת לְיָמִים הַכְּמוּסִים: מַלֵּט מִמֶּנּוּ בָּנֶיךָ הַמְעֻשִׂים· מְתַח דִּינְךָ הָפֵר לְעַם מִתְבּוֹסְסִים· נֵצַח יִשְׂרָאֵל תּוֹשִׁיעַ לְנֶגָּשִׂים· נְזוּפִים דְּחוּפִים בְּשָׂרֵי מִסִּים· סַנֵּגוֹרִים אַמֵּץ אוֹתָם בְּלִי לְהַחֲסִים· שָׂטָן וְקַטֵּגוֹר לְשַׁתֵּק וּלְהָסִים· עֲוֹנוֹת וּפְשָׁעִים אִם פָּשָׂה פוֹשִׂים· עֵינֵי עַמְּךָ לְךָ תְלוּיוֹת וִידֵיהֶם פְּרֻשִׂים: פָּנִים לָשׁוּב פְּנֵי מַקְדִּיחַ הֲמָסִים· פּוֹתְחִים בַּחֲרָטָה מִמַּעֲשֵׂיהֶם

סלח (Vorb.) Vergieb uns, Du unser Vater! denn aus großer Thorheit haben wir gefehlt.
Verzeih' uns, Du unser König! denn viel sind unserer Sünden.

יי (Gem.) Herr Zebaoth, der thront im Kreis der Frommen,
Wie fühlen wir uns an Verdiensten klein!
Wir flüchten hin zu Dir, das Herz beklommen,
Der Edlen Sprossen, Deiner frommen Treu'n.
Sie sind nicht mehr die edlen, frommen Beter,
Durch ihres Flehens Macht Schutz und Vertreter.
Zeig' Deinen Lieben Deiner Gnade Macht,
Aufglänz' ihr Heil in mittaghheller Pracht!

חלא Du kennst Verborgnes! sieh das Herz bereit,
Herr, Deinem Dienst zu folgen, — Dir geweiht!
Sieh, wie der Sünde Reiz mit seinem Gähren
Uns hält umschlossen, wie mit mächt'gen Heeren;
Wie durch unseliges Geschmeiß, das fällt
In lautren Most, die Seele wird vergällt.
Zu frevlem Thun, zu unheilschwerem Sinn
Drängt wie ein Frohnvogt uns der Böse[1]) hin.
Den Reinen, Lautren spritzt er an sein Gift,
Die Edlen trübt er, Kummer drob sie trifft.
Zwei Mal durch ihn gestürzt sind Tempels Hallen,
Als Opfer Priesterschaaren ihm gefallen.
Sie sind dahin, die Opfer dargebracht,
Entschwunden ist des heil'gen Dienstes Pracht.

לוביש Du Gnadumhüllter, laß ihn einst entschwinden, —
Wie Du verheißen hast, — den Trieb der Sünden.
O woll' ihn fern von Deinen Kindern halten,
Nicht Deines Rechtes Strenge lasse walten.
Du Retter Jisraels, o woll' uns schirmen
Vor bösen Drängern, die uns hart umstürmen.
Den Stimmen Kraft verleih', die für uns zeugen,
Des Klägers Leumund, laß beschämt ihn schweigen.

עונות Wenn um sich griff der schweren Sünden Schuld,
Wir schau'n auf Dich, wir flehn zu Deiner Huld.
Wir kehren um zu Dir, deß Gluth verzehrt,
Reuvoll von Wahn und sünd'gem Thun bekehrt,
In Buß' und Pein auf unsren Wandel schauend,
In Deinen Schatten flüchtend, Dir vertrauend.

---

1) Der sündige Trieb.

חֲמְאוּסִים· צָמִים וּמִתְעַנִּים וְדַרְכֵיהֶם מְחַפְּשִׂים· צֵל כְּנָפֶיךָ מִתְלוֹנְנִים וְנֶחֱסִים: קַבֵּל צִקּוּנָם כְּקָרְבַּן כְּבָשִׂים· קַיֵּם דְּבָרְךָ וְהָיָה לְבִקְעָה הָרְכָסִים· רְעֵה עַמְּךָ בְּקֶרֶב שֹׁסִים· רַחוּם כַּפֵּר רָצוֹן וְאֻנְסִים: שְׁגָגוֹתֵינוּ אִם רַבּוּ גְּזֵלוֹת וַחֲמָסִים· שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְהָפֵר כְּעָסִים· תְּשׁוּבָה וּמַעֲשֶׂה הַטּוֹב תָּמִיד מָגִנִּים כִּתְרִסִּים· וְעַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים אָנוּ חֹסִים:

כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים אָנוּ בְטוּחִים· וְעַל צִדְקוֹתֶיךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים· וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנוּ מְקַוִּים· וְלִישׁוּעָתְךָ אָנוּ מְצַפִּים: אַתָּה הוּא יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקוֹת מִקֶּדֶם· מַעֲבִיר עֲוֹנוֹת עַמּוֹ וּמֵסִיר חַטֹּאת יְרֵאָיו: כּוֹרֵת בְּרִית לָרִאשׁוֹנִים· וּמְקַיֵּם שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים: אַתָּה הוּא שֶׁיָּרַדְתָּ בַּעֲנַן כְּבוֹדְךָ עַל הַר סִינַי· וְהֶרְאֵיתָ דַּרְכֵי טוּבְךָ לְמשֶׁה עַבְדֶּךָ: אָרְחוֹת חֲסָדֶיךָ גִּלִּיתָ לוֹ· וְהוֹדַעְתּוֹ כִּי אַתָּה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וּמַרְבֶּה לְהֵטִיב· וּמַנְהִיג אֶת־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּמִדַּת רַחֲמִים: וְכֵן כָּתוּב· וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר כָּל־טוּבִי עַל פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם יְיָ לְפָנֶיךָ וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם:

אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם אַתָּה· וּבַעַל הָרַחֲמִים נִקְרֵאתָ· וְדֶרֶךְ תְּשׁוּבָה הוֹרֵיתָ: גְּדֻלַּת רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ תִּזְכֹּר הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְזֶרַע יְדִידֶיךָ: תֵּפֶן אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים· כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הָרַחֲמִים: בְּתַחֲנוּן וּבִתְפִלָּה פָּנֶיךָ נְקַדֵּם· כְּהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם: מֵחֲרוֹן אַפְּךָ שׁוּב· כְּמוֹ בְּתוֹרָתְךָ כָּתוּב· וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ נֶחֱסֶה וְנִתְלוֹנָן· כְּיוֹם וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן: תַּעֲבֹר עַל פֶּשַׁע וְתִמְחֶה אָשָׁם· כְּיוֹם

Nimm an gleich Opfern gnädig unser Flehen,
Erfüll' Dein Wort und ebne steile Höhen.
O sieh Dein Volk vom Drang und Leid gequält,
Verzeih', ob wissend, irrend wir gefehlt!
Wenn wir Gewalt geübt, Last schwerer Sünden,
O sei uns mild, laß Deinen Zorn entschwinden!
Ja frommes Werk, ja Reue schützt — ein Schild;
So laß uns schirmen Dein Erbarmen mild!

כי (Gem.) Ja auf Dein unendliches Erbarmen vertrauen wir, und auf Deine Huldbezeugungen stützen wir uns, und auf Deine Verzeihung harren wir, und auf Deine Hülfe hoffen wir. Du bist es ja, o König, der Gnade zu zeigen liebt seit Anbeginn, der hinwegführt seines Volkes Sünden, und entfernt die Vergehungen der ihn Fürchtenden, der den Bund geschlossen mit den frühesten, und den Schwur hält den spätesten Geschlechtern. Du bist es, der Du Dich herabließest in der Wolke Deines Glanzes auf den Berg Sinai, und die Wege Deiner Güte hast Du dem Moscheh, Deinem Knechte, offenbart, die Bahnen Deines Gnadenwaltens hast Du ihm enthüllt und ihm kundgethan, daß Du ein erbarmender, gnädiger Gott bist, langmüthig, reich an Huld und der in Fülle Gnade übt, und die ganze Welt leitet durch seines Erbarmens Walten. Und so heißt es ja: Und Er sprach: Ich werde meine ganze Güte an Deinem Antlitze vorüberziehen lassen, und anrufen den Namen des Ewigen vor Dir, und Gnade gönnen Dem, den ich begnadigen will, und mich erbarmen Deß, dem ich Erbarmen zuwenden will.

אל (Gem.) O Gott! langmüthig bist Du, und des Erbarmens Herr ist Dein Name, und den Weg reuiger Rückkehr zu Dir hast Du uns gezeigt. Der Größe Deiner Barmherzigkeit und Deiner Gnaden, der ewig neuen, denke heut wie an jedem Tage den Sprößlingen Deiner Getreuen. Wende Dich zu uns voll Erbarmen; denn Du bist ja der Herr des Erbarmens. Betend und flehend sieh' uns Dir nah'n, wie dem Demüthigen [1]) in der Vorzeit Du es kundgethan. Und im Schatten Deiner Fittige laß uns geborgen ruh'n, wie damals, da Du ihm in der Wolke Dich kund wolltest thun. Vergieb Schuld und lösche ab Vergehen, wie

1) Moscheh.

וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם: תַּאֲזִין שַׁוְעָתֵנוּ וְתַקְשִׁיב מֶנּוּ מַאֲמָר· כְּיוֹם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְיָ וְשָׁם נֶאֱמַר:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ· כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

כִּי אָדָם אֵין־צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא: שׁוּב מֵחֲרוֹן אַפֶּךָ וְהִנָּחֵם עַל־הָרָעָה לְעַמֶּךָ: שְׁמַע יְיָ קוֹלֵנוּ נִקְרָא וְחָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ:

רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּינוּ: אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:

כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ:

לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: ח׳ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר

ח׳ **וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ׃**

הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר־נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ· כִּי לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ· כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

damals, da vor Dir Du ihn ließest stehen. Hör' unser Flehen und vernimm von uns das Wort, wie damals, als er rief den Namen des Ewigen, und so ward gesprochen dort:

ויעבר (Gem.) Als vorüberzog der Ewige an ihm vorbei, da rief er:

יי Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis in's tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft [1])!

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld und setz' uns als Erbe ein. — Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König! denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden. —

כי Ja es ist kein Mensch gerecht auf Erden, der das Gute thue und nimmer fehle. — So kehre um von Deiner Zornesgluth und bedenke Dich wegen des Unheils über Dein Volk. — Höre, o Ewiger, unsere Stimme, — wir rufen! So sei uns gnädig und erhöre uns!

רחמיך Dein Erbarmen ist groß, Ewiger! Nach Deinen milden Aussprüchen erhalt' uns. Gehe nicht mit uns in's Gericht, denn vor Dir kann kein Lebender gerecht erscheinen.

כרחם Wie ein Vater über Kinder, so erbarme Dich, Ewiger, über uns. Des Ewigen ist die Hülfe, über Dein Volk komme Dein Segen. Der Ewige der Schaaren ist mit uns, eine Veste uns der Gott Jaakobs. Ewiger der Schaaren! Heil dem Manne, der Dir vertraut. Ewiger, hilf, der König erhör' uns, wenn wir rufen.

סלח (Vorb.) O verzeihe die Sünde dieses Volkes nach der Größe Deiner Gnade, und wie Du verziehen hast diesem Volke von Mizrajim bis hierher. Und dort ward das Wort gesprochen: (Gem.) Und der Ewige sprach: Ich verzeihe nach Deinem Worte [2])!

הטה Neige, mein Gott, Dein Ohr und höre, thue auf Deine Augen und siehe unsere Trümmerstätten und die Stadt, über die Dein Name genannt worden; denn nicht unserer Verdienste wegen

1) 2. M. 34, 5—7.
2) Gebet Moscheh's und Erwiederung Gottes (4. M. 14, 19 ff.)

אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל־תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

מיוסד על פי א"ב בט"ע ובחרוז הראשון חתום שהמ"ח יצחק.

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה הוּכַן לְבָרֵר וּלְקַשְׁטָה. צַחַן אֲשֶׁר עָלָה הַתֵּר אֲגֻדּוֹת מוֹטָה. קְהָלִי כִּי תָרִיב אָנָּא לְצֶדֶק שָׁפְטָה:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה אֶל־שַׁוְעָתֵנוּ הֵעָתֵר. חַטֹּאת עַמְּךָ כַּבְּסֵם כִּבְנֶתֶר. עַל־חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בַּסֵּתֶר. אָנָּא סְלָחָה לְנֶפֶשׁ נְקֻטָה:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

legen wir unsere Gebete vor Dir nieder, sondern Deines großen Erbarmens wegen. O Herr, höre, o Herr, verzeih, o Herr, horch und thue, säume nicht um Deinetwillen, mein Gott! denn Dein Name ist genannt über Deine Stadt und über Dein Volk [1])!

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

יום (Vorb.) Der Tag zur Sühn' und Läutrung ist bestimmt,
Der Sünden Bürd' und Joch hinweg er nimmt.
Prüfst Deine Schaar Du heut, o thu's in Huld.

כי (Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld!

(Vorb.) Am Sühnetag horch auf mein Flehn geneigt.
Gieb, daß der Sünde Fleck durch Gnade weicht.
Wenn ich durch Schuld mich im Geheim vergangen,
Verzeihe mild! O sieh der Seele Bangen!

(Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld!

1) Gebet des Daniel (Dan. 9, 18 ff.)

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה בְּשֶׁל־חַסְדְּךָ אֲנִי תָלוּי.
טָפְפִי וְהִלֵּךְ כְּמוֹ גֶרֶשׁ וְקָלוּי. עַל־חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ
לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי. אָנָּא עֲוֹנֵנוּ אַל־תִּרְאֶה וְתַבִּיטָה.

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה גְּזַר דִּין בְּהִכָּנֵס. יְרָאֶיךָ
לְהִתְנוֹסֵס תְּנָה־לָּנוּ נֵס. עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ
לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס. אָנָּא פְּשָׁעֵנוּ עֲבוֹר אֲשֶׁר נָטָה:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה דַּרְכּוֹ נְטוֹשׁ לָצוֹן. כּוֹנֵן
לְטַהֵר פְּנִימִי וְחִיצוֹן. עַל־חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ
לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן. אָנָּא צְנָעֵה תַּחְתִּית דְּיוֹטָא:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

(Vorb.) Am Sühnetag giebt Deine Huld mir Muth!
Ach, ohne sie — schwind' ich an Deiner Gluth!
Wenn laut und offen waren unsre Fehle,
O blick hinweg, die Schuld Dir selbst verhehle.

(Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld!

(Vorb.) Am Sühnetag — willst in's Gericht Du gehen, —
Laß Deinen Treu'n der Gnade Banner wehen.
Wenn Zwang und Drang zur Schuld uns hat verleit,
Vergieb, daß Schuld das Rechte überschreitet.

(Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld!

(Vorb.) Am Sühnetag — verwerf' ich eitlen Tand,
Und Seel' und Leib ist rein Dir zugewandt.
Wenn Heil'ges ich durch Spott und Hohn gekränkt,
In tiefen Grund sei meine Schuld versenkt.

(Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld.

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה הַטּוֹב וְהָרָע בּוֹ נִרְשָׁם. לַצַּדִּיק וְלָרָשָׁע וְעִיר שָׁם. עַל־חֵטְא שֶׁחָיַבְנוּ עָלָיו אָשָׁם. אָנָּא קְחָה בְּיָדֵנוּ כִּי מֻטָּה:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה וְכֹחַ הַסְּכָן וְסָרְבָן. מֵעַל תָּבוֹעַ בְּמַשְּׂאַת עָרְבָן. עַל־חֵטְא שֶׁחָיַבְנוּ עָלָיו קָרְבָן. אָנָּא רַחֵם שְׁאֵרִית פְּלֵטָה:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה זְכוּת תְּחַפֵּשׂ לִבְנֵי תְמוּתָה. נַאֲקָךְ תַּשְׁקִט מִפַּחַד וְאֵימָתָה. עַל־חֵטְא שֶׁחָיַבְנוּ עָלָיו מִיתָה. אָנָּא תַּגִּיהַּ לְשׁוֹכְנֵי עֲלָטָה:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

ח׳ יוֹם כִּפּוּרִים זֶה שַׁבָּתוֹן שְׁבוּת מִשְׁמֶרֶת. שְׁגִיאוֹת יִשָּׂא הַכֹּהֵן הַמְשָׁרֵת. עַל־חֵטְא שֶׁחָיַבְנוּ עָלָיו כָּרֵת. אָנָּא תִּכּוֹן קְטֹרֶת שְׂפַת מִבְטָא:

ק׳ כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא:

אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רַחֲמִים· מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת· מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ· מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן· מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים· עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ· לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל· אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ

(Vorb.) Am Sühnetag verzeichnet wird das Loos
Für Sünder und für Fromme, klein und groß.
Hat Opfer nur die Schuld zu sühnen Kraft;
O stütz' uns gnädig! sieh, die Hand erschlafft!

(Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld!

(Vorb.) Der Sühnetag Abtrünn'ge, Trotz'ge richtet,
Den Bürgen fordernd, der für Schuld verpflichtet.
Wenn Opferbränd' erheischen unsre Sünden,
Laß Deines Volkes Rest Erbarmen finden!

(Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld!

(Vorb.) Am Sühnetag suchst jedes edle Thun
Dem Sterblichen Du auf. O laß uns ruh'n
Von Schreck und Angst. Wenn wir verdient den Tod,
Laß leuchten uns in Nacht Dein Morgenroth.

(Gem.) Kein Mensch auf Erden ist ja rein von Schuld!

(Vorb.) An diesem Tag der Sühnung und Erhebung,
Erwirkt' der Priester sonst der Schuld Vergebung.
Ist schwer die Schuld, daß sie Vernichtung droht,
Nimm an wie Weihrauch was die Lippe bot.

(Gem.) Kein Mensch ja ist auf Erden rein und gut,
Der, nimmer sündigend, nur Gutes thut!

אל (Gem.) Gott, König, sitzend auf des Erbarmens Thron, in Milde waltend, verzeihend die Sünden seines Volkes, der nachsichtig die ersten lässet entschwinden, in Fülle Verzeihung den Sünd'gen, Vergebung den Frevelnden gewährt, der mit allem Sterblichen gnädig verfährt, nicht nach ihrer Bosheit vergilt ihnen! Gott, Du hast uns gelehrt, Dich bei Deinen dreizehn Gnadennamen anzurufen [1]), denk' uns heute des an sie geknüpften Bundes, wie Du sie kundgemacht dem Demuthreichen [2]) in der

1) Die hier bald folgenden Bibelverse: „Ewiger, Ewiger, Gott, barmherzig u. s. w." (2. M. 34, 6. 7) enthalten — nach einer alten Zählung dreizehn — Benennungen Gottes, durch welche sein überwiegend gnädiges Walten bezeichnet wird. Dem Moscheh auf seine Bitte (2. M. 33, 13. 18) als die „Wege Gottes" offenbart, dienten ihm die Gottesnamen später als gnadenerweckender Anruf, da er auf's neue um Verzeihung für sein Volk betete (4. M. 14, 18), und so kehren sie auch bei uns als Eingang oder Schluß vieler Gebete häufig wieder.

2) Moscheh.

לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה׃ זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה׃ כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם׃ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיֵּרֶד יְהוָֹה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָֹה׃

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא׃

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ׃

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ׃ כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קוֹרְאֶיךָ׃

שׁוּב לְמַעַן עֲבָדֶיךָ שִׁבְטֵי־נַחֲלָתֶךָ׃ שׁוּבָה יְיָ חַלְּצָה

Vorzeit, wie es heißt: Und es ließ sich herab der Ewige in einer Wolke, und stellte sich dort zu ihm, und er rief beim Namen: Ewiger!

ויעבר (Gem.) Und der Ewige zog vorüber vor seinem Angesichte und rief:

יי Ewiger, Ewiger — Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Gnade dem tausendsten Geschlechte, der vergiebt Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft! —

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld und setz' uns als Erbe ein. — Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König! denn wir haben gefrevelt. — Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden.

שוב Kehre zurück um Deiner Knechte willen zu den Stämmen Deines Besitzes. — Kehre um, Ewiger, rette unser Leben!

נַפְשֵׁנוּ הוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ לָמָּה יְיָ תַּעֲמוֹד בְּרָחוֹק תַּעְלִים לְעִתּוֹת בַּצָּרָה׃

רחמיך רבים. אל תבא. כרחם אב. לײ הישועה. יי צבאות עמנו. יי צבאות אשרי. יי הושיעה. כי לא על. יי שמעה.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ע"פ א"ב ושם המחבר שלמה חתום כחרוז הראשון.

ה' שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הָאֲמוּרוֹת בַּחֲנִינָה׃ נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה אֲחַלֶּה פְּנֵי מַלְכִּי בִּתְחִנָּה׃ לְחַפֵּשׂ זְכוּת כְּנוּיִם קְרוּאִים שׁוֹשַׁנָּה׃

ק' מַלְּטֵם מִכָּל־רָעוֹת בְּזֹאת הַשָּׁנָה׃

אִם אַשְׁמָתָם גָּדְלָה עַד־שְׁמֵי רוּם וְכוֹכְבֵיהֶם׃ נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה אֲבַקֵּשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם׃ בַּטֵּל מֵהֶם כָּתוּב אָמַרְתִּי אַפְאֵיהֶם׃

ק' לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה נָא אֱלֹהֵיהֶם׃

אִם גָּבְרוּ עֲוֹנוֹת וְעָצְמוּ מִלְּסַפְּרָה׃ נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה

Hilf uns um Deiner Gnade willen! Warum, o Ewiger, stehst Du in der Ferne, verbirgst Dich in der Zeit der Noth?

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott.

שלש (Vorb.) Von dreizehn Gotteskräften gabst Du Kunde,
Als Du Dich offenbart in heil'ger Stunde[1]).
O laß durch jede Dich, mein Gott, erflehen,
Für Die das Heil, den Segen zu erspähen,
Die liebend Deine Rose Du genannt.

מלטם (Gem.) Sei jedes Leid hinfort ihr abgewandt!

אם אשמתם (Vorb.) Wenn ihre Schuld sich hob zu Sternenhöhen,
O Dein Erbarmen möcht' ich dann erflehen!
Lösch' aus den Spruch, der Weh und End' verhängt.

למה יאמרו (Gem.) Sonst höhnt der Feind: Nicht Gott mehr ihrer denkt!

אם גברו (Vorb.) Wenn bis zur Unzahl sich gehäuft die Sünden,
Um Deiner Gnadenkräfte willen,
Die Du sich ließest uns enthüllen,

1) Siehe oben S. 181, Anm. 1.

דָּחָה אוֹתָם יְיָ לְהַסְתִּירָה· דּוֹבְבֵי עֹז בְּתַחַן לְבַטֵּל כְּתוּב אַסְתִּירָה:

ק׳ לָמָּה יְיָ תַּעֲמוֹד בְּרָחוֹק תַּעְלִים לְעִתּוֹת בַּצָּרָה:

אִם הֶעֱווּ פְּנֵי מַלְכָּם בְּעַזּוּת מֶצַח· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה אֶתְחַנֵּן לוֹ בְּפֶצַח· וְנַפְשִׁי שִׁפְכִי כַּמַּיִם לִבֵּךְ נֹכַח אָדוֹם וָצַח· ק׳ לָמָּה אֱלֹהִים זָנַחְתָּ לָנֶצַח:

אִם זְדוֹנוֹת הִשִּׂיאוּ לֵב טִפֵּשׁ וְנִשְׁחַץ· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה חַלֵּץ אוֹתָם יְיָ מִמַּחַץ· חוּשׁ וּבֹא וְשָׂא קוֹל נַחַץ·

ק׳ לָמָּה קֹדֵר אֵלֵךְ בְּלַחַץ:

אִם טָפְלוּ שֶׁקֶר בְּהֶגֶה וְהַוּוֹת לְעֻמָּךְ· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה יְדִידוּת תִּזְכּוֹר מִמַּנְעִימֶיךָ· יִתְגּוֹלְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל־שְׁאֵרִית עַמֶּךָ·

ק׳ לָמָּה יְיָ יֶחֱרֶה אַפְּךָ בְּעַמֶּךָ:

אִם כָּבְדוּ אֹזֶן לְסַלֵּף מִנִּי הַדֶּרֶךְ· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה אֲלַחֵשׁ עַל־עַמִּי בְּעֶרְכְּךָ· וְנַפְשִׁי שִׁפְכִי לִבֵּךְ פְּנֵי קוֹנֵךְ וְצוּרֵךְ·

ק׳ לָמָּה פָּרַצְתָּ גְדֵרֶיהָ וְאָרוּהָ כָּל־עוֹבְרֵי דָרֶךְ:

אִם מָרְדוּ בְּרֹב פִּשְׁעָם לְצוּר מַלְכִּי וּקְדוֹשִׁי· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה נֹעַם עֲלֵיהֶם תְּבַקְשִׁי· נוֹרָא מָרוֹם וְקָדוֹשׁ בְּעֶתֶר אֵלָיו תִּדְרְשִׁי· ק׳ לָמָּה יְיָ תִּזְנַח נַפְשִׁי:

אִם סָרְרוּ כְּפָרָה מֵרֹב עִתִּים וְיָמִים· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה עַיִן אֶשָּׂא לִמְרוֹמִים· עַל־עַמִּי אֶפְצֶה־פֶּה מֵעֲטֵי עֲמָמִים·

ק׳ לָמָּה לָנֶצַח תִּשְׁכָּחֵנוּ תַּעַזְבֵנוּ לְאֹרֶךְ יָמִים:

Verbirg die Schuld, daß sie nicht sei zu finden,
Lös' auf den Spruch, der Zorn und Strafe droht.

למה יי (Gem.) Willst fern Du steh'n, o Herr! zur Zeit der Noth?

אם העוו (Vorb.) Wenn ihrem Gott im Trotz sie sich erfrecht,
Laut ruf' ich dann zu Dir, mild und gerecht!
Wie Fluth ergießt sich meiner Seele Drang.

למה אלהים (Gem.) Warum, o Herr! verschmähst Du uns so lang?

אם זדונות (Vorb.) Wenn Uebermuth das stolze Herz bethört,
O schütze, daß nicht Wunde uns versehrt.
Laß rettend Deines Rufes Macht erschallen!

למה קדר (Gem.) Soll stets umdüstert ich im Drucke wallen?

אם טפלו (Vorb.) Wenn Lug sie sannen, Frevles sie vollbracht,
Der Liebe Deiner Treu'n[1]) dann sei gedacht.
O Deine Huld dem Rest sei zugewandt

למה יי Der Deinen, — (Gem.) nicht Dein Zorn ob ihm entbrannt!

אם כבדו (Vorb.) Wenn tauben Ohrs sie ihren Weg gekrümmt,
Mein Wort dann leises Flehen an Dir stimmt,
Der Andacht Strom dann laß, o Seele! fließen,
Vor meinem Hort und Meister sich ergießen.

למה פרצת (Gem.) Warum brichst Du den Zaun, der uns umhegt,
Daß Jeder Hand an Deine Pflanzung legt?

אם מרדו (Vorb.) Wenn, Heil'ger, sie gefehlt durch schwere Schuld,
Anruft dann meine Seele Deine Huld.
Zu dem Erhabnen, Heiligen dein Flehen
Voll Inbrunst laß, o Du mein Herz! ergehen.

למה יי (Gem.) Warum, o Gott! soll friedlos hin ich gehen?

אם סררו (Vorb.) Wenn in der Zeiten Flucht, die hingeschwunden,
Sie Deiner Führung störrig sich entwunden,
Das Auge richt' ich zu den Höh'n empor
Für sie, die Schwächsten in der Völker Chor.

למה לנצח (Gem.) Warum, o Gott! willst unser Du nicht denken,
So lang auf uns nicht Dein Erbarmen lenken?

---

1) Die Erzväter.

אִם פְּשָׁעִים עָצְמוּ וְגָבְרוּ מְאֹד בְּהֶלְאָ· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה אֲצַפְצֵף קוֹל לְהַפְלִיא· צְרוּפָה אִמְרָתְךָ לְחַלּוֹת עַל־עַם אֱלֹהִי·

ק׳ לָמָּה תָשִׁיב יָדְךָ וִימִינְךָ מִקֶּרֶב חֵיקְךָ כַלֵּה:

אִם קִלְקְלוּ מַעֲשִׂים לְהָזִיד וּלְהַרְשִׁיעַ· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה רָחַשׁ לִבִּי לְהוֹשִׁיעַ· קוּמִי רֹנִּי בַלַּיְלָה לָאֵל הַמּוֹשִׁיעַ·

ק׳ לָמָּה תִהְיֶה כְּאִישׁ נִדְהָם כְּגִבּוֹר לֹא יוּכַל לְהוֹשִׁיעַ:

אִם אָמְנָם שָׁבוּ כֻלָּם בְּלֵב וָנֶפֶשׁ לְחַלּוֹתֶךָ· נָא כָּל־מִדָּה נְכוֹנָה תַּסְכִּים עִמָּם בִּמְחִילָתֶךָ· וַעֲשֵׂה אָדוֹן לְמַעַנְךָ מְחַל וּסְלַח לַעֲדָתֶךָ·

ק׳ שׁוּב לְמַעַן עֲבָדֶיךָ שִׁבְטֵי נַחֲלָתֶךָ:

אל מלך· ויעבר·

פותחין הארון קודם ויעבר ה׳ על פניו ויקרא.

ח״וק אַל־תָּבֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ· כִּי לֹא־יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־

אם פשעים (Vorb.) Wenn unsre Schuld hochragend angeschwollen, —
Mit mildem Ruf Dich, ewig Wundervollen,
Anruf' ich Dich bei Deinem ew'gen Worte,
Das treubewährte sei zum Heil und Horte.

למה תשיב (Gem.) Warum o willst Du Deines Armes Walten,
Die mächt'ge Hand — warum zurück sie halten?

אם קלקלו (Vorb.) Wenn fehlend, sünd'gend sie ihr Thun verkehrt,
Doch für ihr Heil das Herz mir glüht und gährt. —
O rufe laut zu ihm, der hilft und heilt:

למה תהיה (Gem.) O sei ein Retter, der zur Hülfe eilt!

אם אמנם (Vorb.) Wenn aber Alle heut zu Dir es drängt,
Wenn Herz und Seele reuig sic gelenkt,
Dich anzurufen, Herr! o dann gewähre
Verzeihung mild dem brünstigen Begehre.
Um Deinetwillen Deiner Schaar verzeihe,

שוב (Gem.) Mit Deinen Treu'n den Bund der Lieb' erneue!

אל (Vorb. u. Gem.) Gehe nicht in's Gericht mit uns; denn

חָי: צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ: מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטֵנוּ יֵצֵא עֵינֶיךָ תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים: וְהוּא יִשְׁפֹּט תֵּבֵל בְּצֶדֶק יָדִין לְאֻמִּים בְּמֵישָׁרִים: רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנוּ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל גֵּאִים: כִּי יְיָ שֹׁפְטֵנוּ יְיָ מְחֹקְקֵנוּ יְיָ מַלְכֵּנוּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ: חָלִלָה לְּךָ מֵעֲשׂת כַּדָּבָר הַזֶּה לְהָמִית צַדִּיק עִם־רָשָׁע וְהָיָה כַצַּדִּיק כָּרָשָׁע חָלִלָה לָּךְ הֲשֹׁפֵט כָּל־הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט:

פזמון. חתום בו שלמה חזק ואמץ.

שׁוֹפֵט כָּל־הָאָרֶץ. וְאַתָּה בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד. נָא חַיִּים וָחֶסֶד. עַל־עַם עָנִי תַּצְמִיד. אֶת־תְּפִלַּת הַשַּׁחַר. בִּמְקוֹם עֹלָה תַּעֲמִיד. כְּעֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד:

vor Dir kann kein Lebender gerecht erscheinen. — Gerechtigkeit und Recht sind Deines Thrones Stütze, Huld und Treue begrüßen Dein Antlitz. — Von Dir geh' aus unser Recht; Deine Augen schauen gerade! — Und Er richtet die Welt in Gerechtigkeit, entscheidet über Nationen in Gradheit. — Dein Erbarmen ist groß, o Ewiger! Nach Deinen Aussprüchen erhalte uns! — Erhebe Dich, Richter der Erde! Vergilt Lohn den Hochmüthigen! Denn der Ewige ist unser Richter, der Ewige unser Gesetzgeber, der Ewige unser König. Er wird uns helfen! — Fern ist es von Dir, Solches zu thun, zu tödten den Gerechten mit dem Frevler, daß gleich sei der Gerechte und der Frevler; fern ist es von Dir! Wie? Sollte der Richter der ganzen Erde nicht Recht üben? —

שופט (Vorb. u. Gem.) O Herr und Richter Du der ganzen Welt,
Der ins Gericht vor seinen Thron sie stellt,
Ob Deinem Volk, dem armen,
Sei Leben und Erbarmen
Als Richterspruch von Dir gefügt.
O wolle unser Frühgebet erachten
Dem Opfer gleich, dem früh einst dargebrachten!

לֹבֵשׁ צְדָקָה מַעֲטֶה. לְךָ לְבַד הַיִּתְרוֹן. אִם אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים. זְכָרָה יְשֵׁנֵי חֶבְרוֹן. וְהֵם יַעֲלוּ לְזִכָּרוֹן. לִפְנֵי יְיָ תָּמִיד: כעולת

מַטֵּה כְלַפֵּי חֶסֶד. לְהַטּוֹת אִישׁ לִתְחִיָּה. עַמְּךָ לְחֶסֶד הַטֵּה. גְּמָל־נָא עָלָיו וְחָיָה. כְּתוֹב תָּו חַיִּים. וְהָיָה עַל־מִצְחוֹ תָּמִיד: כעולת

הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן עִיר קָדְשִׁי. וְנָתַתָּ יָד וָשֵׁם. בְּבֵיתְךָ לְמִקְדָּשִׁי. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי. לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: כשלת

חִזְקוּ וְאַמְּצוּ לְבַבְכֶם. עַמִּי בָּאֵל מָעֻזּוֹ. וְעֵדֹתָיו כִּי תִנְצֹרוּ. גַּם אֶת־זוּ לְעֻמַּת זוּ. יְכַפֵּר

לבש Du, der umhüllt das Recht wie ein Gewand,
Deß Nam' allein in Ehrfurcht wird genannt,
Wenn werthlos unser Thun,
Denk' Derer, die in Chebron ruh'n,
Und ihr Gedächtniß steig' empor zu Dir,
Und glänze stets in lichter Pracht,
Gleich Opfer, einst am Morgen dargebracht.

מטה Der Du voll Huld des Rechtes Schale senkst,
Den Menschen hin zum Lebenswege lenkst,
O Deinem Volke Lebensheil
Sprich heute zu als Loos und Theil.
O präg' ihm auf das Lebensmaal!
Auf seiner Stirne laß es leuchten alle Zeit,
Wie jeden Morgen einst das Opfer ward geweiht.

היטיבה O wend' in Huld und Gnade Deinen Sinn
Auf Zijon, Deine heil'ge Stätte, hin.
Und in dem Hause, Dir geweiht,
Gieb Deinen Treuen Halt und Festigkeit.
Und zünde neu des Heiles Licht
Dem Sohne Jischai's, o laß es fröhlich leuchten,
Dem Opfer gleich, dem früh einst dargereichten.

חזקו Mit kräft'gem Sinn, mit starkem Muth
Halt' fest, mein Volk, dein ewig Gut.
Willst Gottes Wort Du halten,
Wird Er auch gnädig walten,

בְּעַד חַטֹּאתֵיכֶם. וְיִזְכֹּר רַחֵם בְּרָגְזוֹ. דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ. בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד. כְּעֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד: שופט כל הארץ סוגרין הארון.

אל מלך. ויעבור.

יִזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו. יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: כִּי־בָרֵךְ אֲבָרֶכְךָ וְהַרְבָּה אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחוֹל אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת הַיָּם וְיִרַשׁ זַרְעֲךָ אֵת שַׁעַר אֹיְבָיו:

רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנוּ: אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:

כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ:

לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

ח׳ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר

ק׳ וַיֹּאמֶר יְהוָה סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ. כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

Denkt des Erbarmens dann in Zornes Gluth. —
Sucht auf den Herrn, kommt vor sein Angesicht.
Das sei das Opfer, dargebracht beim Morgenlicht.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

עקידה. שהם ׳ח בראשי החרוזים מרדכי.

מְפַלְטִי אֵלִי צוּרִי סִתְרִי וּמָגִנִּי׃ וְקֶרֶן יִשְׁעִי מִשְׂגַּבִּי בְּיוֹם צַר לִי וְאוֹנִי׃ הִשְׁכַּמְתִּי לְחַלּוֹתְךָ מֶלֶךְ רַב וַאֲנִי׃ אֵלֶיךָ יְיָ שִׁוַּעְתִּי וּבַבֹּקֶר: בֹּקֶר רַחֵם תִּזְכֹּר חֶסֶד לְאַבְרָהָם אַב אֵיתָנִי׃ אֲשֶׁר בְּחַרְתּוֹ וְהֶאֱמִין בְּךָ רֹאשׁ לְמַאֲמִינַי׃ זְכֹר בְּרִיתוֹ וְהוֹשִׁיעֵנִי מִטֻּמְאוֹתַי׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר: בֹּקֶר דִּבַּרְתָּ עִמּוֹ וְנִסִּיתוֹ לְשַׁלֶּם־לוֹ מַשְׂכֻּרֶת׃ וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לִהְיוֹת לוֹ לְמִשְׁמֶרֶת׃ אֲהַבְתּוֹ וּרְצִיתוֹ וְקִבַּלְתּוֹ כִּקְטֹרֶת׃ סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר: בֹּקֶר כּוֹכָבוֹ הֵאִיר כְּחָפַצְתָּ לְהַרְאוֹת צִדְקָתוֹ הַגְּדוֹלָה׃ וְנִסִּיתוֹ בָּעֲשִׂירִי וַתֹּאמֶר לוֹ קַח אֶת־בִּנְךָ וְלֹא תִכְלָא׃

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

מפלטי (Gem.) Mein Retter, Du, mein Hort, mein Schirm und Schild,[1]
Du, meine Macht und Kraft, wenn Leid mich hüllt,
Früh steh' ich hier, ruf' Dein Erbarmen mild,
An Dich, mein Herr! ergeht mein Fleh'n am Morgen.

Am Morgen denk' erbarmend an den Ahn,
Des Glaubens Fels und Grund, — der hing Dir an,
Denk' an den Bund, und von der Sünde Wahn
O läutre mich! Hör' meine Stimm' am Morgen.

Am Morgen prüfend sprach zu ihm Dein Mund,
Und reicher Lohn ihm blüht; den ew'gen Bund
Beschlossest Du, machst Deine Lieb' ihm kund,
Daß er Dir süß, wie Weihrauchsduft am Morgen.

Am Morgen glänzt sein Stern. In Tugendhelle
Verklärst Du ihn. Du sprachst: Geh' an die Stelle,
Die ich Dir zeige, dort Dein Kind in Schnelle
Mir opfre —, dieses eine Lamm am Morgen.

Am Morgen zeigt sein Herz sich ungetheilt,
In froher Lieb' Dein Wort zu thun er eilt.
Der Drang zu Dir kennt Maaß nicht. Unverweilt
Macht er sich freudig auf am frühen Morgen.

1) Verfasser: R. Mordechai.

עַל־אַחַד הֶהָרִים וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה· אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד
תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר׃ בֹּקֶר יַחַד שִׁמְךָ וְשָׁמַע לְקוֹלְךָ וְהֶרְאָה
אַהֲבָתוֹ· וְשָׂשׂ בְּכָל־לֵב עַל־אִמְרָתְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ· הָאַהֲבָה
קִלְקְלָה הַשּׁוּרָה וַיָּקָם בְּשִׂמְחָתוֹ· וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר׃
בֹּקֶר הֵכִינוּ לָכֶם שְׁנֵיהֶם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אָיוֹם· הַבֵּן
לָקַח עֵצִים וְהָאָב לָקַח מַאֲכֶלֶת לִשְׁחֹט בְּלִי פִּדְיוֹם·
קְרוּאִים וְהֹלְכִים לְתֻמָּם וְרָאוּ כְבוֹדְךָ בַּיּוֹם· הַשְּׁלִישִׁי
בִּהְיוֹת הַבֹּקֶר׃ בֹּקֶר אָזַר כְּגֶבֶר חֲלָצָיו וְלַעֲקֹד בְּנוֹ קָדַם·
וַיִּקַּח מַאֲכֶלֶת לְשָׁחֲטוֹ וְלֹא חָשַׁב אָדָם· וַיֹּאמֶר הַיּוֹם
אַקְרִיב עֹלָתִי וְאֶזְרֹק דָּם· זִבְחִי לֹא יָלִין עַד־בֹּקֶר׃ בֹּקֶר
רַחֲמֶיךָ נִכְמְרוּ עַל־בֵּן יָחִיד וְעָלָיו זָרָחוּ· וַיִּקְרָא אֵלָיו
מַלְאַךְ יְיָ אֶל־הַנַּעַר יָדַיִם אַל־יִשְׁלָחוּ· כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא
לְךָ זֶרַע וְזִכְרוֹ לַדּוֹרוֹת הֵנִיחוּ· לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד
הַבֹּקֶר׃ בֹּקֶר כָּשְׁרוֹ וְיָשְׁרוֹ וְצִדְקוֹ יָלִיץ בְּעַד עַם אֵלֶיךָ
קָרֵב· וְאֶפְרוֹ תָּמִיד יֵרָאֶה לְפָנֶיךָ לְכַבֵּס הָרֵב· תְּנַתֵּן

Am Morgen war ihr Herz bereit zumal:
Der Sohn das Holz, der Vater trägt den Stahl.
Sie zogen schlecht und recht! bis sich der Strahl
Von Deinem Glanze zeigt am dritten Morgen.

Am Morgen rüstet ihn schon frommer Muth.
Er band den Sohn, schon dräut der Stahl! Nicht thut
Die Vaterlieb' Einhalt. Bald soll das Blut
Des Opfers fließen, säumen nicht bis morgen.

Am Morgen war Dein Mitleid hell entbrannt.
Dein Engel rief: Nicht rühre Deine Hand
Den Knaben. Sein Gedächtniß unverwandt
Bleibt aufgespart bis später Zeiten Morgen.

Am Morgen laß den Frommen Anwalt sein.
Des Opfers Asche schau' — o wasch' uns rein.
Und den Dir Nah'nden wolle Heil verleih'n!
Sehnsüchtig harren wir von Nacht zu Morgen.

לָהֶם נַפְשָׁם בִּשְׁאֵלָתָם כִּי לְךָ נִכְסָפָה׃ בָּעֶרֶב הִיא בָאָה וּבַבֹּקֶר׃ בֹּקֶר קוֹלָם שְׁמַע וּתְכַפֵּר עֲוֹנוֹתֵיהֶם׃ וְעֶרֶךְ תְּפִלָּתָם תֵּחָשֵׁב כְּעֶרֶךְ קָרְבְּנוֹתֵיהֶם׃ לָקְחוּ וּבָאוּ בְּזִכְרוֹן צִדְקַת אֲבוֹתֵיהֶם׃ וְהֵם הֵבִיאוּ אֵלָיו עוֹד נְדָבָה בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר׃ בֹּקֶר תְּחֻן אֵלֵינוּ וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ יִכָּמְרוּ׃ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתֵינוּ וְלֹא יִזָּכְרוּ׃ צוּר הַעֲבֵר עֲוֹנֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְלֹא יַשְׁאִירוּ׃ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר׃

אל מלך. ויעבר.

ק׳ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃ אַל־תִּזְכָּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רִאשׁוֹנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד׃ זָכְרֵנוּ יְיָ בִּרְצוֹן עַמֶּךָ פָּקְדֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ׃ זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ׃ זְכוֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלָיִם אַהֲבַת צִיּוֹן אַל תִּשְׁכַּח

Am Morgen horch, gönn' ihrer Schuld Verzeihen,
Acht' Opfern gleich Gebet, das sie Dir reihen,
Wenn an die Väter mahnend, sie Dir weihen
Der Seelen Spenden neu an jedem Morgen.

Am Morgen sei Dein Herz in Lieb' entbrannt.
In Meerestiefen sei die Schuld verbannt.
Tilg' sie hinweg, bis ihre Spur entschwand,
Daß Nichts von ihr bewahrt sei bis zum Morgen.

זכור (Gem.) Gedenke Deines Erbarmens, Ewiger! und Deiner Gnaden; denn sie sind von Ewigkeit her. Gedenk' uns nicht die Sünden der Früheren; eilends mög' uns entgegen kommen Dein Erbarmen; denn wir sind sehr verkümmert. Gedenk' unser, Ewiger! in der Deinem Volke zugewandten Huld, such' uns heim mit Deiner Hülfe. Gedenke Deiner Gemeinde, die Du Dir geeignet in der Vorzeit, die Du erlöst zum Stamme Deines Besitzes des Zijonberges, auf dem Du Deinen Sitz genommen. Gedenk',

לַמְנַצֵּחַ: זְכוֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת־יוֹם יְרוּשָׁלָיִם הָאֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ׃ אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי עֵת לְחֶנְנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד: זְכוֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב אַל תֵּפֶן אֶל קְשִׁי הָעָם הַזֶּה וְאֶל רִשְׁעוֹ וְאֶל חַטָּאתוֹ:

אַל נָא תָשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

חָטָאנוּ צוּרֵנוּ סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

(In den meisten Gemeinden wird dies Stück übergangen.)

מיוסד ע״פ א״ב בראשי החרוזות ואח״כ חתום שהמ״ח קלונימוס חזק·

אַדַּבְּרָה תַּחֲנוּנִים כְּרָשׁ וְאֶבְכֶּה. בְּעִנּוּי נֶפֶשׁ (בְּעַד) קְהָלֵי אֶבְכֶּה·

Ewiger, der Zuneigung zu Jeruschalajim, der Liebe zu Zijon, vergiß nicht ewiglich. Gedenk', Ewiger! den Söhnen Edoms den Tag Jeruschalajims, jenen, die sprachen: Wühlet, wühlet bis auf den Grund darin! Du wirst aufstehen, Dich Zijons erbarmen; denn es ist Zeit, es zu begnadigen; denn die Frist ist gekommen. Gedenke dem Abraham, Jizchak und Jisrael, Deinen Knechten, denen Du einen Schwur gethan bei Dir, und sprachest zu ihnen: Mehren will ich euren Samen, wie die Sterne des Himmels; und dieses ganze Land, das ich verheißen, werd' ich geben eurem Samen, daß sie es besitzen auf ewig. Gedenke Deinen Knechten, Abraham, Jizchak und Jaakob; wende Dich nicht zur Hartnäckigkeit dieses Volkes und zu seinem Frevel und zu seiner Sündigkeit. —

אל (Vorb. u. Gem.) O laß es uns nicht zur Sünde gereichen, daß wir thöricht gewesen und gefehlt.

חטאנו (Vorb. u. Gem.) Gesündigt haben wir unser Hort! Verzeih' uns, unser Schöpfer.

כִּי נֻקַּף כַּבַּרְזֶל סְבָכִי. בָּכוּ הָעָם הַרְבֵּה בֶּכֶה: בֶּכֶה הִשְׂבִּיעַנִי כְּגֶבַע קַרְנִי. לַעֲנָה וָרֹאשׁ הִרְוַנִי. הֲדַמַּמְתִּי וְנָם קוּמִי רָנִּי. יָגַעְתִּי בְקָרְאִי נִחַר גְּרוֹנִי; (חטאנו) גְּרוֹנִי הָגְשַׁת קְרוֹא אֲרוּכָה. קִוּוּת נַחַת וְהִנֵּה פְּרוּכָה. נוֹדַדְתִּי כְּצִפּוֹר נוֹדֵד וְדַרְכִּי נִסְרָכָה. מִפְּנֵי קֶשֶׁת דְּרוּכָה: דְּרוּכָה לָשׁוֹן מְקַנְיָאַי וּרְחָבָה. מְצָרֶבֶת פָּנִים כַּחֲשַׁשׁ לֶהָבָה. נִתְּקַם מִמַּצָּבָם בְּהַשְׁלֵךְ וּסְחִיבָה. וְלַהַט אוֹתָם הַיּוֹם הַבָּא; (חטאנו) הַבָּא כְּאַרְיֵה בְּמַאֲרָב לָדְגוּר. וְהַיּוֹצֵא צוֹרֶה תְּהִי לְמָגוֹר. כָּל־רָעָתָם לְפָנֶיךָ תֶּאֱגוֹר. וְהָרֵק חֲנִית וּסְגוֹר: וּסְגוֹר מוֹצָאָם וּמוֹבָאָם וְיִדְּמָמוּ. בַּלַּע פַּלַּג לְשׁוֹנָם וְיָזְמָמוּ. הָרוֹם שִׁנֵּימוֹ בְּפִימוֹ וְיֶהֱמָמוּ. לָקַחַת נַפְשִׁי זָמָמוּ: (חטאנו) זָמְמוּ לָרוּץ בְּצַוָּאר אֵלֶיךָ. נוֹעֲצוּ לִכְרוֹת בְּרִית עָלֶיךָ. הֵדִיחוּ מִמְּעוֹנֶיךָ צִבְאוֹת חֲיָלֶיךָ. עָלֶיךָ יַעֲזוֹב חֵילֶךָ: חֵילְךָ מִתְחַבֵּא מִפַּחַד קָטְבְּךָ. בְּךָ יָרוּץ לְהִשְׂתַּגֵּב בְּהַחֲטִיבְךָ. בְּשָׁעֵן וַאֲהַבְךָ וְהַרְבְּךָ וְהֵיטִיבְךָ. מָה רַב טוּבְךָ: (חטאנו) טוּבְךָ יֹאבֶת שְׁאָר יָשׁוּב. מִתְנַפֵּל בְּהִמָּצְאֲךָ אֵלֶיךָ לָשׁוּב. קוֹחַ דִּבְרֵי כְּבוּשִׁים וְשׁוּב. מִי יוֹדֵעַ יָשׁוּב: יָשׁוּב חֲרוֹנְךָ וְאַל תְּכַלֵּנוּ. כִּי שָׁגִינוּ כְּהֶגֶה כָלִינוּ. בְּדֶרֶךְ זוּ נֵלֵךְ הַשְׂכִּילֵנוּ. הֵן הַבֶּט נָא עַמְּךָ כֻלָּנוּ: (חטאנו) כֻּלָּנוּ יַחַד נְחַלֶּה פָנָיו. נַזְכִּיר בְּרִית יְקֶרֶת פְּנִינָיו. בְּצֶדֶק לַחֲזוֹתֵינוּ אוֹר פָּנָיו. יְקִימֵנוּ וְנִחְיֶה לְפָנָיו: לְפָנָיו מְצַפְצֵף מֵעָפָר לַהֲקִימוֹ. עִם מְיַחֲדוֹ בְּשָׁכְבוֹ וּבְקוּמוֹ. נֶצַח מְחַכִּים לְיוֹם קוּמוֹ. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: (חטאנו) מִמְּקוֹמוֹ יָצֵף כְּחֵשׁ רִטְפוּשִׁי. לְפָאֵר יָמִיר אֵפֶר כְּבוּשִׁי. מֵעֹצֶב עֲבוֹדַת קָשֶׁה לְהַנְפִּישִׁי. כִּי שָׂבְעָה בְרָעוֹת נַפְשִׁי: נַפְשִׁי תִשְׁתּוֹחֵחַ לְשִׁמּוּם מְסִלָּה. דִּדּוּי סַךְ לְנָוֶךָ סְלוּלָה. מַשְׁמִיעַ שָׁלוֹם מֵשׁוּב לְכַסְלָה. יְכוֹנְנֶהָ עַד עוֹלָם סֶלָה: (חטאנו) סֶלָה דְּרַשְׁתִּיךָ וְלֹא נְטַשְׁתָּנִי. בְּהִתְפַּשְּׁטִי בְּצֵל יָרְךָ כִּסִּיתָנִי. מֵאֵשׁ וּמִמַּיִם לָרְוָיָה הוֹצֵאתָנִי. וּמִקַּרְנֵי רֵמִים עֲנִיתָנִי: עֲנִיתָנִי בְּכָל־עֵת בְּהִתְעַטְּפִי. הוֹשַׁטְתָּ יְמִינְךָ בְּאַהַב לְנַפְּפִי. וְעַתָּה מוֹשִׁיעִי לֹא תַרְפִּי. תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי: (חטאנו) פִּי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ תִּקְוָתֵנוּ. אַל יִמְעֲטוּ לְפָנֶיךָ תְּלָאוֹתֵינוּ. כְּגֹדֶל חַסְדְּךָ מַלֵּט מִשְּׁחִיתוֹתֵינוּ. כִּי לֹא עַל צִדְקוֹתֵינוּ: צִדְקוֹתֵינוּ דַּלּוּ וְלִמְאֹד קָצָרוּ. עֲוֹנֵינוּ רַבּוּ וְהַטּוֹב עָצָרוּ. חַטָּאֵי אָבוֹת לְבָנִים נֶאֱצָרוּ. זָרְעוּ חִטִּים וְקוֹצִים קָצָרוּ: (חטאנו) קָצְרוּ יְרִיבַי קָמוֹת אָבִי. דָּמוּ לְהַכְרִית יְשִׁישַׁי וְרוֹבַי. קְרָאתִיךָ מֵעֹשֶׁק זֵדִים לְעַרְבִי. שָׁפְטֵנִי יְיָ וְרִיבָה רִיבִי: רִיבִי בְּחַפְּשְׂךָ יָשְׁרִי תְּבַקֵּר. צִדְקַת הוֹרִים לְפָנֶיךָ תֵּחָקֵר. מַצְדִּיקַי תְּקָרֵב וּמַרְשִׁיעַי יֵעָקֵר. יִסָּכֵר פִּי דוֹבְרֵי שָׁקֶר:

(חטאנו) שֶׁקֶר דּוֹבֵר לֹא יָבוֹא. לְנֶגֶד עֵינֶיךָ כִּי תְתָעֵבוֹ. שָׁמְרֵנִי רֶגֶל גַּאֲוָה מִבּוֹא. וּמִשּׁוֹאַת רְשָׁעִים כִּי תָבוֹא: תָּבוֹא לְפָנֶיךָ אֱלֹהֵי קֶדֶם תַּאֲוַת מִתְעַנִּים לְפָנֶיךָ לְקַדֵּם. תֶּעֱרַב מִנְחָתָם כְּשָׁנִים מִקֶּדֶם. זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם: (חטאנו) קֶדֶם מִפְּעָלֶיךָ יְיָ אֲדֹנָי. עֲצָתְךָ לִכְתּוֹב כְּתֹבֶת נֶגְדִּי. בִּנְתָּה מֵרָחוֹק חֻקֶּיךָ לְהַעִידֵנִי. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ לַמְּדֵנִי: לַמְּדֵנִי לְהוֹעִיל מִמִּית וּמְחַיֶּה. צִוִּיתָ וַיַּעֲמוֹד אֲמָרְךָ וַיְהִי. הוֹרֵנִי דְרָכֶיךָ וְתָמִים אֶהְיֶה. עֵדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם הֲבִינֵנִי וְאֶחְיֶה: (חטאנו) וְאֶחְיֶה וְזַרְעִי לְפָנֶיךָ יִכּוֹן. וּתְפִלָּתִי כִּקְטֹרֶת תָּמִיד תִּכּוֹן. בְּעַד עֲנִיֶּיךָ בְּבוֹאִי לְרַצּוֹן. נָכוֹן לִבִּי אֱלֹהִים נָכוֹן: נָכוֹן וְקַיָּם אֲבוֹתֵינוּ סִפְּרוּ. עֹדֶף טוּבוֹתֶיךָ חֲטָאֵינוּ כִּפְּרוּ. לִבְנֵיהֶם גַּם עַתָּה וִיסֻפָּרוּ. וּפְנֵיהֶם אַל יֶחְפָּרוּ: (חטאנו) יֶחְפְּרוּ פְּנֵי מַכְבִּידֵי מוּעָקֵנוּ. יִלְבְּשׁוּ בֹשֶׁת בְּהוֹצָאַת צִדְקֵנוּ. יָבוֹא וְאַל יֶחֱרַשׁ לְצַדְּקֵנוּ. יְיָ שֹׁפְטֵנוּ יְיָ מְחוֹקְקֵנוּ: מְחוֹקְקֵנוּ תִּדְרֹשׁ לְאֹם נוֹשָׁעָה. הַשְׁאִיבָה מַיִם מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה. שַׂמַּח נַפְשׁוֹתֵינוּ בְּחֻקּוֹתֶיךָ לְהִשְׁתַּעְשְׁעָה. וְהָאֵר פָּנֶיךָ וְנִוָּשֵׁעָה: (חטאנו) וְנִוָּשֵׁעָה בְּשָׁפְכֵנוּ לְפָנֶיךָ שִׂיחָה. הֵעָתֶר לָנוּ עֲוֹנֵינוּ לִסְלִיחָה. חַנּוּן כִּי עִמְּךָ הַסְּלִיחָה. אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה: סְלָחָה וְלֹא נֵצֵא דְחוּיִם. פְּשָׁעֵינוּ יִהְיוּ כָּעָב מְחוּיִם. נִתְּנוּ לָאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים. כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים: (חטאנו) חַיִּים וָחֶסֶד אֱלִי זֶה. תָּחֹן שְׁאֵרִית הָעָם הַזֶּה. נִגָּשִׁים לְהַקְדִּישׁ בְּקוֹל זֶה. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה: זֶה יִכְתּוֹב יָדוֹ לְקָדוֹשׁ. וְזֶה חֹדֶשׁ לַבֹּקֶר יִגְרוֹשׁ. מֹזֶה וּמִזֶּה שִׁלּוּשׁ קָדוֹשׁ. וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ: (חטאנו) קָדוֹשׁ בְּבוֹא אֵלָיו הַקּוֹל. כַּף שִׁבֹּלֶת יַכְרִיעַ לִשְׁקוֹל. נַקּוֹת קוֹרְאָיו בְּמַרְעִישֵׁי קוֹל. וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל:

קוֹל גָּדוֹל כְּהַשְׁמִיעַ לִרְחוּמִים. קַבְּלוּ מַלְכוּתִי מִמְּקוֹרֵי רַחֲמִים. יִזְכּוֹר הַיּוֹם לְסָבִיב מִתְחַמְּמִים. אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים:

חטאנו וכו׳

זְכוֹר לָנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ׃ וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר:

זכור (Gem.) Gedenk' uns des Väterbundes, wie Du verheißen: Und ich werde denken meines Bundes mit Jaakob, und auch mei-

*זְכוֹר לָנוּ בְּרִית רִאשׁוֹנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְזָכַרְתִּי
לָהֶם בְּרִית רִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ:
עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמָה שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ. וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם
בְּאֶרֶץ אֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם
לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:
רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב. כִּי אֵל
רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־

nes Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werd' ich denken und des Landes denken. — Gedenk' uns des Bundes mit den Früheren, wie Du verheißen: Und ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Früheren, die ich herausgeführt aus dem Lande Mizrajim vor den Augen der Völker, daß ich ihnen zum Gott werde; ich der Ewige. — Thue mit uns, wie Du uns versichert: Und auch noch dann, wenn sie sind im Lande ihrer Feinde, verachte und verwerf' ich sie nicht, sie aufzureiben, zu brechen meinen Bund mit ihnen. Denn ich bin der Ewige, ihr Gott. — Erbarme Dich über uns und verderb' uns nicht, wie es heißt: Denn ein barmherziger Gott ist der Ewige, dein Gott. Er läßt nicht von dir und verderbt dich nicht und vergißt

---

*כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקודש.

זְכוֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינְךָ אָבִינוּ. לְמִי הַחֹתֶמֶת הַכֶּר־נָא כִּי אִם בִּבְשָׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְּרִית תּוֹחַלְתֵּנוּ. זְכוֹר וְאַל־תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכוֹר לְהַלְבֵּן כַּשֶּׁלֶג אָדֹם. תַּבִּיט לִבְרִית בָּנֶיךָ נָא תְּפַדֵּם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם תְּקַדֵּם. זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם: והשב. טַפֵּי אֹהֲבֶיךָ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדָּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חֲזַק דְּרֹשׁ דָּמִים שָׁפְכוּ דְּמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ: ושוב. דֹּרֵשׁ דָּמִים דּוֹן דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְעַנֵּינוּ. חִנָּם נִמְכַּרְנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פְּדֵנוּ. זְקוֹף מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: מוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה אֶת־שְׁמֶךָ כְּמָה שֶׁכָּתוּב. וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ: הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב. וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה: קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב. אִם יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמָיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ: הִמָּצֵא לָנוּ בְּבַקָּשָׁתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב. וּבִקַּשְׁתֶּם מִשָּׁם אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמָצָאתָ כִּי תִדְרְשֶׁנּוּ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ

nicht den Bund mit deinen Vätern, den Er ihnen beschworen. — Oeffne unser Herz, zu lieben Deinen Namen, wie es heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele um deines Lebens willen. — Führe zurück unsere Vertriebenen und erbarme Dich unser, wie es heißt: Und es wird zurückkehren der Ewige, dein Gott, zu deinen Vertriebenen und sich dein erbarmen, zurückkehren und dich sammeln aus allen Völkern, dahin dich zerstreuet hat der Ewige, dein Gott. — Sammle unsere Verstoßenen, wie es heißt: Wenn ein Verstoßener von dir sein wird am Ende des Himmels von dort wird Er dich sammeln, der Ewige, dein Gott, und von dort dich holen. — Lasse Dich von uns finden, wenn wir Dich suchen, wie es heißt: Und du wirst suchen von dort den Ewigen, deinen Gott, und du wirst ihn finden, wenn du nach ihm verlangest mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele. — Lösch' unsere Missethaten ab um Deinetwillen, wie Du verheißen: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten um meinetwillen

כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: הַלְבֵּן חֲטָאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר כְּמָה שֶׁכָּתוּב· לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ· אִם יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זְרוֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: כַּפֵּר חֲטָאֵינוּ בַּיּוֹם הַזֶּה וְטַהֲרֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם· מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: הֲבִיאֵנוּ אֶל הַר קָדְשֶׁךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּבֵית תְּפִלָּתֶךָ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלוֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים:

und deiner Sünden gedenk' Ich nicht. Lösch' unsere Missethaten ab wie Wolk' und Nebel entfleucht, wie Du verheißen: Ich habe wie Gewölk abgelöscht deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Sünden. Kehre zu mir zurück, denn Ich habe dich erlöst. — Laß unsere Sünden weiß werden wie Schnee und Wolle, wie es heißt: Wohlan, wir wollen mit einander es ausmachen! spricht der Ewige: Wenn eure Sünden sind wie Purpur, — wie Schnee sollen sie weiß werden; und sind sie roth wie der Purpurschnecke Saft, — wie Wolle sollen sie (weiß) werden. — Spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie es heißt: Und Ich werde auf euch sprengen reines Wasser, daß ihr rein werdet. Von all euren Unreinheiten und all euren Götzen werde Ich euch reinigen. — Vergieb unsere Sünden an diesem Tage und reinige uns, wie es heißt: Denn an diesem Tage sühnt Er euch, um euch zu reinigen; von all euren Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Bring' uns nach Deinem heiligen Berge, und erfreu' uns in Deinem Bethause, wie es heißt: Und Ich bringe sie nach meinem heiligen Berge, und erfreue sie in meinem Bethause. Ihre Ganz- und Schlachtopfer sollen zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. —

חו״ק שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

ח״וק
הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

ק׳ אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה הֲגִיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ: אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קָדְשְׁךָ אַל תִּקַּח מִמֶּנּוּ: אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחֵנוּ אַל תַּעַזְבֵנוּ: אַל תַּעַזְבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ: עֲשֵׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שׂוֹנְאֵינוּ וְיֵבֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְיָ עֲזַרְתָּנוּ וְנִחַמְתָּנוּ: כִּי לְךָ יְיָ הוֹחָלְנוּ אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

שמע (Vorb. u. Gem.) Hör' unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei schonend und erbarme Dich unser, und nimm in Barmherzigkeit und Gnade unser Gebet an.

השיבנו (Vorb. u. Gem.) Führ' uns zu Dir, Ewiger! zurück, daß wir umkehren. Erneue unsere Tage wie vordem.

אמרינו (Gem.) Unsere Worte vernimm, o Ewiger! merk' auf unser Sinnen. Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte unseres Mundes und das Trachten unseres Herzens vor Dir, Ewiger, unser Hort und Erlöser! Wirf uns nicht hinweg aus Deinem Angesichte, und den Geist Deiner Heiligung nimm nicht von uns. Wirf uns nicht weg zur Zeit des Alters, wenn schwindet unsere Kraft, verlaß uns nicht. Verlaß uns nicht, unser Gott! entferne Dich nicht von uns. Thu' an uns ein Zeichen zum Guten, daß es sehen unsere Feinde und beschämt seien, daß Du, o Ewiger! uns beigestanden und uns getröstet. Denn auf Dich, Ewiger! harren wir. Du wirst erhören, o Herr, unser Gott!

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

אַל תַּעַזְבֵנוּ· וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ· וְאַל תַּכְלִימֵנוּ· וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ· קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ· לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ· הוֹרֵנוּ דְּרָכֶיךָ· הַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ· וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ· וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם· וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחוֹל וְתִסְלַח (נ"א ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ· לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב הוּא:

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

סְלַח לָנוּ· מְחַל לָנוּ· כַּפֶּר לָנוּ:

כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ:
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵינוּ. אָנוּ קְהָלֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ:
אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה גוֹרָלֵנוּ: אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ:

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

אל Verlaß uns nicht, gieb uns nicht auf und beschäm' uns nicht! Brich nicht Deinen Bund mit uns, bringe uns zu Deiner Lehre hin, lehr' uns Deine Gebote, zeig' uns Deine Wege, neig' unser Herz, Deinen Namen zu fürchten, und öffne unser Herz Deiner Liebe, daß wir zurückkehren zu Dir in Wahrheit und mit voller Seele. Um Deines großen Namens willen vergieb und verzeih' unsere Sünden, wie es heißt in Deinem heiligen Worte: Um Deines Namens willen, Ewiger! verzeihe meine Sünde, ob sie auch groß ist.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

סלח Verzeih', vergieb und sühn' uns.

כי Denn wir sind Dein Volk und Du unser Gott,
Wir Deine Kinder, Du unser Vater,
Wir Deine Knechte, Du unser Herr,
Wir Deine Gemeinde, Du unser Theil,
Wir Dein Erbe, Du unser Loos,
Wir Deine Heerde, Du unser Hirt,

אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ:
אָנוּ רַעְיָתֶךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ:
אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ. אָנוּ מַאֲמִירֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ:

ק׳ אָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר. וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:

ח׳ אָנָּא תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״ק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר:

Wir Dein Weinberg, Du unser Hüter,
Wir Dein Werk, Du unser Bildner,
Wir Deine Traute, Du unser Freund,
Wir Dein Eigenthum, Du unser Nächster,
Wir Dein Volk, Du unser König,
Du, den wir bekennen, wir, die Du wolltest ernennen;

אנו (Gem.) Wir von frechem Antlitze, Du barmherzig und gnädig; wir hartnäckig, Du langmüthig; wir voll von Schuld, Du voll Barmherzigkeit; wir — unsere Tage gleichen dem Schatten, Du aber stets Derselbige, und Deine Jahre gehen nicht zu Ende.

אנא (Vorb.) O laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unser Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt; — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen

יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

הִרְשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ. לָכֵן לֹא נוֹשָׁעְנוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לַעֲזוֹב דֶּרֶךְ רֶשַׁע. וְחִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

הרשענו (Gem.) Wir haben gefrevelt und schwer gesündigt; darum ist uns noch nicht Hülfe worden. Leg' es uns in's Herz, den Weg des Frevels zu verlassen, und wolle das Heil uns schleunig nahe kommen lassen, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Es verlasse der Frevler seinen Weg, und der Mann der Unthat seine Gesinnungen und kehre zurück zum Ewigen, und Er wird sich sein erbarmen, und zu unserem Gotte, denn Er gewährt in Fülle Verzeihung.

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

סְלַח וּמְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפּוּרִים הַזֶּה. וְהֵעָתֵר לָנוּ בִּתְפִלָּתֵנוּ. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. וְכֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד לָךְ. וְהַכְנַע עָרְפֵּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקֻּדֶיךָ. וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

הַזְּדוֹנוֹת וְהַשְּׁגָגוֹת אַתָּה מַכִּיר. הָרָצוֹן וְהָאֹנֶס הַגְּלוּיִם וְהַנִּסְתָּרִים לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים: מָה אָנוּ. מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה צִּדְקֵנוּ. מַה יִּשְׁעֵנוּ. מַה כֹּחֵנוּ. מַה גְּבוּרָתֵנוּ: מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ. וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ. וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע. וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott.

Verzeih' und vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, und lasse Dich von uns erflehen im Gebete, lösch' ab und lasse schwinden unsere Versündigungen aus Deinen Augen, und zwing' unseren Trieb, sich Dir zu unterwerfen, und beuge unseren Nacken, daß wir zu Dir zurückkehren, und erneue unser Inneres, Deine Gebote zu wahren, und öffne unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, wie es in Deiner Lehre heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele, um deines Lebens willen.

הזדונות Wissentliche Fehle und irrthümliche — Du kennest sie, das Werk freien Willens und des Zwanges, das Offne und Geheime, Dir ist's offenkundig. Was sind wir, was unser Leben, was unsere Güte, was unsere frommen Werke, was unsere Hülfe, was unsere Kraft, was unsere Stärke? Was sollen wir sprechen vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind ja alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Namens

כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ · וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ · וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן · כִּי הַכֹּל הָבֶל:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם · וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים · הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

(In den meisten Gemeinden folgt hier sogleich שמך מעולם ·)

ע״ם א״ב כפול.

אַתָּה מֵבִין תַּעֲלֻמוֹת לֵב · אֶפֶס לְךָ נִגְלוֹת וְגַם נִסְתָּרוֹת: בָּאנוּ בִּדְבָרִים לְפַתְּחָךְ בָּם · בְּרִשְׁעֵנוּ אַל תֵּפֶן וְלֹא בְמַעֲלָלֵינוּ: גִּשְׁתֵּנוּ בְּיוֹם זֶה כְּיָרֵא וְחָרֵד · גֵּאֶה כְּרַחוּם לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה חֶסֶד: דִּין אַל תְּמַתַּח מוּל עָפָר וָאֵפֶר · דַּע אַחֲרִיתֵנוּ רִמָּה וְתוֹלֵעָה: הָאֵם שָׁגַגְנוּ וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ · הֲלֹא אַתָּה לְבַד מֵבִין שְׁגִיאוֹת: וְאַל תַּחְשׁוֹב לָנוּ כְּעוֹשֶׂה בְּזָדוֹן · וְדוּי שְׂפָתֵינוּ שְׁעֵה בְּעֵת רָצוֹן: זֶה כַּפֵּר לָנוּ הוֹדַע וְלֹא הוֹדַע · זָדוֹן וְנֶעְלָם עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה: חַלְּצֵנוּ מֵעֹנֶשׁ כָּרֵת וּמִיתָה · חֲמוֹל עַל חֹמֶר מַעֲשֵׂי יָדֶיךָ: טַפְּשֵׁנוּ בְּרַע יֵצֶר אֲשֶׁר מִנְּעוּרֵינוּ · טָמוּן בְּקִרְבֵּנוּ כְּרֶשֶׁת לִפְעָמֵינוּ: יוֹצְרֵנוּ וְעוֹשֵׂנוּ יוֹדֵעַ יִצְרֵנוּ · יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ: כִּי מִלְּפָנֶיךָ מִי יִסָּתֵר · כֹּל גָּלוּי לְךָ כָּאוֹר וְכַצָּהֳרָיִם: לְבֵית דִּין הוֹרֵיתָ אַרְבַּע מִיתוֹת · לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וּמֵהֶם הַלְּצֵנוּ: מֵאָז יְצַרְתֵּנוּ חֲקַרְתָּנוּ וַתֵּדַע · מַעֲשֵׂינוּ כִּי הֵמָּה עָמָל וָאָוֶן: נְצוֹר נַפְשׁוֹתֵינוּ כִּי בְיָדְךָ כָּל־נֶפֶשׁ · נָא תְּיַקֵּר נֶפֶשׁ מִמַּעֲנֵי לְךָ נָפֶשׁ: סְקִילָה שְׂרֵפָה הֶרֶג וְחֶנֶק · סוֹדָם גִּלִּיתָ לְיוֹדְעֵי אֲמִתֶּךָ: עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ אֱלוֹהַּ כַּפֵּר לָנוּ · עַל יָדוּעַ לָנוּ וְעַל נֶעְלָם מִמֶּנּוּ: פְּשָׁעֵינוּ הוֹדִינוּ לְךָ חוֹקֵר לֵב · פְּדֵנוּ מֵחֵטְא נַקֵּנוּ מֵעָוֹן: צוּר אַל תֵּפֶן בֶּאֱנוֹשׁ חָצִיר · צְדָקָה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּעֲשׂוֹת עִם כָּל חָי: קַדְּמֵנוּ בְּנֶשֶׁף

als wären sie nicht gewesen, und die Weisen wie ohne Erkenntniß, und die Verständigen wie ohne Einsicht; denn das Meiste ihres Thuns ist eitel Nichts, und ihre Lebenstage ein Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Viehe — Nichts; denn Alles ist vergänglicher Hauch.

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare — Du weißt es!

קָרַבְנוּ בְּשַׁוְעוּ· קָרְבֵנוּ אֵלֶיךָ קְשׁוֹב קְרִיאָתֵנוּ: רְשָׁעֵנוּ אַל תֵּפֶן רַחֲמֵנוּ
וְנִצְטַדְּקָה· רַחֲמֶיךָ יְבֹאוּנוּ רַחוּם וְחַנּוּן:

ק״וח שִׁמְךָ מֵעוֹלָם עוֹבֵר עַל פֶּשַׁע· שַׁוְעָתֵנוּ תַּאֲזִין
בְּעָמְדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה: תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע לְעַם שָׁבֵי
פֶשַׁע· תִּמְחֶה אַשְׁמָתֵנוּ (נ״א פשעינו) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם· וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי:
אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר
נֶעְלָם מִמֶּךָּ· וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ·
שֶׁתְּכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ· וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־
עֲוֹנוֹתֵינוּ· וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:

שמך (Vorb. u. Gem.) Dein Nam' ist von jeher: Schuldvergeber! Unser Flehen vernimm, wenn wir vor Dir stehen. Vergieb dem Volke die Schuld, das sich bekehrt von Schuld. Lösche unsere Missethaten hinweg aus Deinen Augen.

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת־רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוּר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:

Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת־שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.

Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.

Digitized by Google

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֶצַח:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:

Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין·
סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle; die uns offen-

מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה· בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· וּבֵין שֶׁאֵין
בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ·
אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ
עֲלֵיהֶם· וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ· לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים
כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר· הַנִּסְתָּרוֹת לַיָי אֱלֹהֵינוּ· וְהַנִּגְלֹת לָנוּ
וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם· לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

ק׳ וְדָוִד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ· שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת
נַקֵּנִי: נַקֵּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־פְּשָׁעֵינוּ וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־
טֻמְאוֹתֵינוּ וּזְרוֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ· כַּכָּתוּב
עַל יַד נְבִיאֶךָ· וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם·
מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:

ק׳ אַל תִּירָא יַעֲקֹב שׁוּבוּ שׁוֹבָבִים· שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל:

הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל:

Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offenbaren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben.

ודוד (Gem.) Und David, Dein Knecht, sprach vor Dir: Verirrungen, wer kennet sie? Von geheimen Sünden reinige mich. — Reinige uns, Ewiger, unser Gott, von unseren Vergehungen und läutere uns von unseren Unreinheiten, und spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und ich werde auf euch sprengen reines Wasser, und ihr werdet rein werden. Von all euren Unreinheiten und von all euren Götzen werde ich euch reinigen.

אל (Gem.) Fürchte dich nicht, Jaakob! kehret zurück, Abtrün-

כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ׃ וְנֶאֱמַר קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְיָ אִמְרוּ אֵלָיו כָּל־תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ׃

וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ וְעַל הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ מְיַחֲלוֹת לָךְ׃

וּמֵאַהֲבָתְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁאָהַבְתָּ אֶת־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ וּמֵחֶמְלָתְךָ מַלְכֵּנוּ שֶׁחָמַלְתָּ עַל בְּנֵי בְרִיתֶךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילַת חֵטְא וְלִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפָּרַת פָּשַׁע׃

ע״פ א״ת ב״ש.

ח׳ יוֹם אֲשֶׁר אֲשָׁמֵנוּ יְצֻלַּל וְיִסָּגֵר׃

nige! Kehre zurück, Jisrael! Sieh', Er schläft nicht und schlummert nicht, der Hüter Jisraels, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Kehre zurück, Jisrael, zu dem Ewigen, deinem Gott! denn du bist gestrauchelt in deiner Sünde. Und es heißt: Nehmet Worte mit euch und kehret zurück zum Ewigen, und sprechet zu ihm: Ganz nimmst Du hinweg die Schuld; so nimm das Gute an, und wir wollen ersetzen Farrenopfer durch unserer Lippen Gebet.

ואתה Du aber bist barmherzig, um die zu Dir reuig Zurückkehrenden anzunehmen; denn auf die Kraft reuiger Bekehrung hast Du vom Weltbeginn an uns vertröstet, und ob dieser Bekehrung harren unsere Augen auf Dich.

ומאהבתך Und um Deiner Liebe willen, Ewiger, unser Gott! mit der Du Jisrael, Dein Volk, geliebt, und um Deiner erbarmungsvollen Milde willen, mit der Du Dich erbarmtest über die Genossen Deines Bundes, hast Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott! diesen (Sabbathtag und diesen) Sühnetag zur Vergebung der Sünde, Verzeihung der Schuld und Sühne unserer Missethaten;

יום אשר (Vorb.) Den Tag, an dem unsere Schuld in Tiefen versenkt und verschlossen werden soll.

ק׳ הַיּוֹם תִּסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וְנִסְלַח לְכָל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל הָעָם בִּשְׁגָגָה:

ח׳ יוֹם בָּגַדְנוּ תִּשָּׂא וְתִסְלַח:

ק׳ הַיּוֹם שִׁמְךָ יֵאָמֵן אֵל טוֹב וְסַלָּח:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. כִּי אַתָּה יְיָ טוֹב וְסַלָּח
וְרַב חֶסֶד לְכָל־קוֹרְאֶיךָ:

ח׳ יוֹם גָּעַלְנוּ חֻקֶּיךָ שַׁכַּח וַעֲזוֹב.

ק׳ הַיּוֹם רַחֲמֵנוּ וְנָשׁוּב וְדֶרֶךְ רֶשַׁע נַעֲזוֹב.

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. יַעֲזוֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ
אָוֶן מַחְשְׁבוֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ
כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

ח׳ יוֹם דְּפִינוּ אָנָּא שָׂא נָא.

ק׳ הַיּוֹם קְשׁוֹב תַּחֲנוּנֵינוּ וּבְתַחֲנוּן סְלַח נָא:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל
חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד
הֵנָּה. וְשָׁם נֶאֱמַר. וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

היום (Gem.) Heute mögst Du verzeihen der ganzen Gemeinde Jisrael und dem zu ihr sich haltenden Fremdlinge.

יום בגדנו (Vorb.) Den Tag, an dem Du unsere Untreue aufhebst und verzeihest.

היום (Gem.) Heute werde Dein Name bewährt, gütiger, verzeihender Gott!

יום געלנו (Vorb.) Den Tag, da Du vergessen und nachsehen willst, daß wir Deine Gesetze verschmähet.

היום (Gem.) Heute erbarme Dich unser, und wir wollen umkehren und den Weg des Frevels verlassen.

יום דפינו (Vorb.) Den Tag, an dem Du unsern Makel tilgen mögest!

היום (Gem.) Heute horch auf unser Flehen, und um unseres Flehens willen o vergieb!

קו"ח בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הִמָּצֵא לָנוּ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ סְלַח נָא לְמַעַן שְׁמֶךָ:

ח' יוֹם חִנְנָךְ עָנָו בַּעֲדֵינוּ תִּזְכּוֹר:

ק' הַיּוֹם סְלַח לַעֲוֹנֵינוּ וְחֵטְא אַל תִּזְכּוֹר:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. אַל תִּזְכָּר לָנוּ עֲוֹנֹת רִאשֹׁנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד:

ח' יוֹם טָעוּתֵנוּ יְבֻקַּשׁ וָאַיִן:

ק' הַיּוֹם נְאֻם הֵקִם יְבֻקַּשׁ עָוֹן וָאַיִן:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. בַּיָּמִים הָהֵם וּבָעֵת הַהִיא נְאֻם יְיָ יְבֻקַּשׁ אֶת־עֲוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶנּוּ וְאֶת־חַטֹּאת יְהוּדָה וְלֹא תִמָּצֶאינָה כִּי אֶסְלַח לַאֲשֶׁר אַשְׁאִיר:

ח' יוֹם יִדְרְשׁוּךָ מְצָרֵף וּמְטַהֵר:

ק' הַיּוֹם מִכָּל־חַטֹּאתֵינוּ אוֹתָנוּ תְּטַהֵר:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:

בעבור (Gem. u. Vorb.) Um Deines herrlichen Namens willen lasse Dich von uns finden, Verzeihender und Vergebender! O verzeih' um Deines Namens willen!

יום חננך (Vorb.) Den Tag, an dem Du, was der Dehmüthige[1]) von Dir für uns erflehte, denken mögest.

היום (Gem.) Heute vergieb unsre Schuld, und der Sünde nicht gedenke.

יום טשתנו (Vorb.) Den Tag, da unsere Verirrung gesucht und nicht gefunden wird.

היום (Gem.) Heut' erfülle den Ausspruch: Gesucht wird die Schuld, und nicht mehr ist sie da.

יום ידרשוך (Vorb.) Den Tag, da sie suchen Deine Huld, der Du läuterst und reinsprichst.

היום (Gem.) Heute von all unseren Sünden sprich uns rein!

1) Moscheh.

ח׳ יוֹם כָּל־תִּשָּׂא עָוֹן בְּתַחֲנוּן אֲבַטֵּחַ.

ק׳ הַיּוֹם לְשַׁוְעָתֵנוּ אֹזֶן הַטֵּה·

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

ק״ח בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמִּצָּא לָנוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה שְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

מִי אֵל כָּמוֹךָ:

(Vorb.)	(Gem.)
אֲהַלֶּלְךָ בְּקוֹל רָם· מָגֵן אַבְרָהָם·	מִי אֵל כָּמוֹךָ:
בְּיָרְךָ מְמִתִים· מְחַיֶּה הַמֵּתִים	מִי אֵל כָּמוֹךָ:
גַּדֶּלְךָ אֶדְרוֹשׁ· הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ·	מִי אֵל כָּמוֹךָ:
דּוֹרֵשׁ אִמְרֵי דַעַת· חוֹנֵן הַדָּעַת·	מִי אֵל כָּמוֹךָ:
הָאוֹמֵר שׁוּבָה· הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה·	מִי אֵל כָּמוֹךָ:
וּמוֹחֵל וְסוֹלֵחַ· הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ·	מִי אֵל כָּמוֹךָ:
קוֹל רִנָּה וְתוֹדוֹת· הַטּוֹב לְךָ לְהוֹדוֹת·	מִי אֵל כָּמוֹךָ:
רָם בָּרֵךְ קְהַל הֲמוֹנַי· יְבָרֶכְךָ יְיָ·	מִי אֵל כָּמוֹךָ:

יום כל (Vorb.) Den Tag, da ich flehend bitte: Ganz vergieb die Schuld!

היום (Gem.) Heute zu unserem Rufe neige Dein Ohr!

בעבר (Vorb. u. Gem.) Um Deines herrlichen Namens willen lasse Dich von uns finden, Erhörer des Gebets! O erhöre unser Gebet um Deines Namens willen. —

(Gem.) (Vorb.)

שְׁכִינָתְךָ שָׁלוֹם· עוֹשֶׂה הַשָּׁלוֹם· מִי אֵל כָּמוֹךָ:
תָּבוֹא בְרָכָה עֲלֵיכֶם· וְנֹאמַר תְּפִלָּה עֲלֵיכֶם· מִי אֵל כָּמוֹךָ:

(Gem.)

תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע. לְעַם שָׁבֵי פֶשַׁע.
כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ·

מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

(Vorb.)

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל־לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה· מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ· כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם· מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ· שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ· (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת· כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר· וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל· וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה·

וְשָׁנָה· מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם· וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן· וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר· נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם· הַטּוֹב

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ· מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

ק׳ **אָבִינוּ** מַלְכֵּנוּ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה

אבינו (Gem.) Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk, und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab

וְכָל־קֶטֶב וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנִיּוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל־כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

von uns Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

(Am Sabbath fällt אבינו מלכנו aus.)

פותחין הארון.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל צַר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ:

אָ״מַ סְתוֹם פִּיּוֹת מַשְׂטִינֵנוּ וּמְקַטְרִיגֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי
וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund Derer, die uns hindern und uns anklagen!

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden alle unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle die Zeugnisse unsrer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

Digitized by Google

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע:

אבינו Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!
Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!
Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!
Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten!
Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!
Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוּר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהֵא הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend, und erbarme Dich unser!

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserm Gebete!

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unsern Sprößlingen und unsern Angehörigen!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא־לְמַעֲנֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

סוגרין הארון.

קדיש שלם.

אבינו Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die in's Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָיִם׃ כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים׃

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָיִם׃

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ׃

יְהֹוָה׀ יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֺן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

אין Keiner ist wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen seinem Volke, der Ewige segne sein Volk mit Frieden!

אב Vater des Erbarmens! Erweise Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruschalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

ויהי Und es geschah, wenn aufbrach die Bundeslade, da sprach Moscheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

ברוך Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

יי Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis in's tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רִבּוֹן הָעוֹלָם. מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֶן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ. וּמְחוֹל עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָתֵּינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים. וְטַהֲרֵנוּ מֵחֲטָאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ. וְזָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה. וְתֶן־לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיהָ. וְשֵׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת. וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

רבון Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen, und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns, was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brod zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre, und zu erfüllen ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unsern Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ
בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כִּתְרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזֵי לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מִטּוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיַת כָּל דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגִידְנָא קַמֵּהּ וּמִקַּמֵּהּ דִּיקַר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחִיצְנָא. וְלָא עַל בַּר אֱלָהִין סָמִיכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טַבְוָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תֻּשְׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין דְּלִבָּאִי וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטַב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

יהיו Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger! komme zur Gnadenzeit, o Gott! In der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles.

בריך Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Jisrael in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume; laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung, und nimm unser Gebet an in Liebe. Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle, und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du, der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit, und dessen Lehre ist Wahrheit, und dessen Propheten sind Wahrheit, und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre, und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten zum Leben und zum Frieden.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ:
גַּדְּלוּ לַייָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:
לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדוֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיּוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קְדֻשָּׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב. שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב. כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:
אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכֹּר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרָע מִן הַנְּשׂוּאִים וְיָחֹן

שמע Höre Jisrael! der Ewige unser Gott ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גדלו Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden. Dein, o Ewiger! ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße, heilig ist Er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berg, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen, und rette un-

אוֹתָֽנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵֽינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

בהגיע הש"ץ על הבימה מניח הס"ת על השולחן ופותח ואומר:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִֽׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹֽדֶל לֵאלֹהֵֽינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קְרָב. יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָֽפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּֽתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָֽיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

קהל וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּייָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

העולה לתורה מברך.

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵֽינוּ מֶֽלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּֽחַר בָּֽנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָֽתַן לָֽנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּא"יְ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

אחר הקריאה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵֽינוּ מֶֽלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָֽתַן לָֽנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵֽנוּ. בָּא"יְ נוֹתֵן הַתּוֹרָה·

sere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Geschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

(Der zur Thorah Gerufene spricht:)

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך יי (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene für immer und ewig!

ברוך אתה Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren hat aus allen Völkern, und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorlesung.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit, und das ewige Leben gepflanzt hat in unserer Mitte. Gelobt seist Du, Ewiger der die Lehre ertheilt hat!

קורין בס׳ אחרי מות (ויקרא ט״ז א׳).

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אַהֲרֹן
בְּקָרְבָתָם לִפְנֵי־יְהוָה וַיָּמֻתוּ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן אָחִיךָ וְאַל־יָבֹא בְכָל־עֵת אֶל־הַקֹּדֶשׁ
מִבֵּית לַפָּרֹכֶת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרֹן וְלֹא
יָמוּת כִּי בֶּעָנָן אֵרָאֶה עַל־הַכַּפֹּרֶת׃ בְּזֹאת יָבֹא אַהֲרֹן
אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן־בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה׃ (בשבת לוי)
כְּתֹנֶת־בַּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ וּמִכְנְסֵי־בַד יִהְיוּ עַל־בְּשָׂרוֹ
וּבְאַבְנֵט בַּד יַחְגֹּר וּבְמִצְנֶפֶת בַּד יִצְנֹף בִּגְדֵי־קֹדֶשׁ הֵם
וְרָחַץ בַּמַּיִם אֶת־בְּשָׂרוֹ וּלְבֵשָׁם׃ וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שְׂעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת וְאַיִל אֶחָד לְעֹלָה׃
וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ

Vorlesung aus der Thora.

(3. B. M. Cap. 16, V. 1)

וידבר Und der Ewige redete zu Moscheh nach dem Tode der zwei Söhne Aharons, welche starben, da sie vor den Ewigen traten; und der Ewige sprach zu Moscheh: Rede zu deinem Bruder Aharon, daß er nicht jede Zeit gehe in das Heiligthum innerhalb des Vorhangs, vor den Deckel, der auf der Lade, daß er nicht sterbe; denn in der Wolke erscheine ich über dem Deckel Mit diesem darf Aharon in das Heiligthum gehen, mit einem jungen Farren zum Sühnopfer und einem Widder zum Ganzopfer. — Einen heiligen Leibrock von Linnen soll er anlegen und Beinkleider von Linnen seien über seinem Leibe, und mit einem Gurt von Linnen sei er gegürtet, und mit einem Kopfbund von Linnen umwunden; heilige Kleider sind Das, und er bade seinen Leib im Wasser und lege sie an. Und von der Gemeinde der Kinder Jisrael nehme er zwei Ziegenböcke zum Sühnopfer und

Digitized by Google

וּבְעַד בֵּיתוֹ׃ לוי (ובשבת ג) וְלָקַח אֶת־שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם
וְהֶעֱמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְנָתַן אַהֲרֹן
עַל־שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם גֹּרָלוֹת גּוֹרָל אֶחָד לַיהוָה וְגוֹרָל אֶחָד
לַעֲזָאזֵל׃ וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת הַשָּׂעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו
הַגּוֹרָל לַיהוָה וְעָשָׂהוּ חַטָּאת׃ וְהַשָּׂעִיר אֲשֶׁר עָלָה
עָלָיו הַגּוֹרָל לַעֲזָאזֵל יָעֳמַד־חַי לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו
לְשַׁלַּח אֹתוֹ לַעֲזָאזֵל הַמִּדְבָּרָה׃ וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־
פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וְשָׁחַט
אֶת־פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ׃ ג (ובשבת ד) וְלָקַח מְלֹא־
הַמַּחְתָּה גַּחֲלֵי־אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמְלֹא
חָפְנָיו קְטֹרֶת סַמִּים דַּקָּה וְהֵבִיא מִבֵּית לַפָּרֹכֶת׃ וְנָתַן
אֶת־הַקְּטֹרֶת עַל־הָאֵשׁ לִפְנֵי יְהוָה וְכִסָּה ׀ עֲנַן הַקְּטֹרֶת

einen Widder zum Ganzopfer. Und Aharon bringe den Farren der Sühne dar, welcher für ihn, und sühne sich und sein Haus.

ולקח Und er nehme die beiden Böcke und stelle sie vor den Ewigen an den Eingang des Stiftszeltes. Und Aharon lege auf die beiden Böcke Loose, ein Loos für den Ewigen und ein Loos für Asasel. Und Aharon bringe den Bock dar, auf welchen das Loos gefallen für den Ewigen, und opfere ihn als Sühnopfer. Und der Bock, auf den das Loos gefallen für Asasel, werde lebend hingestellt vor den Ewigen, um auf ihm zu sühnen, ihn fortzuschicken für Asasel in die Wüste. Und Aharon bringe herbei den Farren der Sühne, der für ihn, daß er sühne sich und sein Haus, und schlachte den Farren der Sühne, der für ihn.

ולקח Und er nehme eine Schaufel voll Feuerkohlen vom Altar vor dem Ewigen und beide Hände voll Räucherwerks von Spezereien, feingestoßen, und bringe es innerhalb des Vorhanges; und lege das Räucherwerk auf das Feuer vor dem Ewigen, daß die Wolke des Räucherwerks verhülle den Deckel, der über dem

אֶת־הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָעֵדוּת וְלֹא יָמוּת׃ וְלָקַח מִדַּם
הַפָּר וְהִזָּה בְאֶצְבָּעוֹ עַל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת קֵדְמָה וְלִפְנֵי
הַכַּפֹּרֶת יַזֶּה שֶׁבַע־פְּעָמִים מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ׃ וְשָׁחַט
אֶת־שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם וְהֵבִיא אֶת־דָּמוֹ אֶל־
מִבֵּית לַפָּרֹכֶת וְעָשָׂה אֶת־דָּמוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַם הַפָּר
וְהִזָּה אֹתוֹ עַל־הַכַּפֹּרֶת וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת׃ וְכִפֶּר עַל־
הַקֹּדֶשׁ מִטֻּמְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִפִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם
וְכֵן יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד הַשֹּׁכֵן אִתָּם בְּתוֹךְ טֻמְאֹתָם׃
וְכָל־אָדָם לֹא־יִהְיֶה ׀ בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ
עַד־צֵאתוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל׃
רביעי (ובשבת ז׳) וְיָצָא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי־יְהוָה וְכִפֶּר
עָלָיו וְלָקַח מִדַּם הַפָּר וּמִדַּם הַשָּׂעִיר וְנָתַן עַל־קַרְנוֹת

Zeugnisse, und er nicht sterbe. Und er nehme von dem Blute des Farren, und sprenge mit seinem Finger über die Vorderseite des Deckels morgenwärts, und vor den Deckel hin sprenge er siebenmal von dem Blute mit seinem Finger. Und er schlachte den Bock der Sühne für das Volk, und bringe das Blut innerhalb des Vorhangs, und thue mit dessen Blute, so wie er gethan mit dem Blute des Farren, und sprenge es über den Deckel und vor den Deckel hin. Und sühne das Heiligthum wegen der Unreinheiten der Kinder Jisrael und wegen ihrer Missethaten in allen ihren Sünden, und also thue er für das Stiftszelt, das bei ihnen weilt inmitten ihrer Unreinheiten. Und kein Mensch sei in dem Stiftszelte, wenn er hineingeht, zu sühnen im Heiligthume, bis er herauskommt. Und so sühne er sich und sein Haus und die ganze Versammlung Jisraels.

ויצא Und er gehe hinaus zu dem Altar, der vor dem Ewigen, und sühne ihn, und nehme von dem Blute des Farren und

הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְהִזָּה עָלָיו מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע
פְּעָמִים וְטִהֲרוֹ וְקִדְּשׁוֹ מִטֻּמְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְכִלָּה
מִכַּפֵּר אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְהִקְרִיב
אֶת־הַשָּׂעִיר הֶחָי׃ וְסָמַךְ אַהֲרֹן אֶת־שְׁתֵּי יָדָו עַל־רֹאשׁ
הַשָּׂעִיר הַחַי וְהִתְוַדָּה עָלָיו אֶת־כָּל־עֲוֹנֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאֶת־כָּל־פִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם וְנָתַן אֹתָם עַל־רֹאשׁ
הַשָּׂעִיר וְשִׁלַּח בְּיַד־אִישׁ עִתִּי הַמִּדְבָּרָה׃ וְנָשָׂא הַשָּׂעִיר
עָלָיו אֶת־כָּל־עֲוֹנֹתָם אֶל־אֶרֶץ גְּזֵרָה וְשִׁלַּח אֶת־הַשָּׂעִיר
בַּמִּדְבָּר׃ וּבָא אַהֲרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת־בִּגְדֵי
הַבָּד אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם׃ וְרָחַץ
אֶת־בְּשָׂרוֹ בַמַּיִם בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ וְלָבַשׁ אֶת־בְּגָדָיו וְיָצָא
וְעָשָׂה אֶת־עֹלָתוֹ וְאֶת־עֹלַת הָעָם וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד

von dem Blute des Bockes und thue an die Hörner des Altars ringsum; und sprenge darauf von dem Blute mit seinem Finger siebenmal, und reinige ihn und heilige ihn von den Unreinheiten der Kinder Jisrael. Und hat er vollbracht die Sühnung des Heiligthums und des Stiftszeltes und des Altares, so lasse er den lebenden Bock herbeibringen. Und Aharon lege seine beiden Hände auf den Kopf des lebenden Bockes, und bekenne über ihm alle Vergehungen der Kinder Jisrael und all ihre Missethaten in all ihren Sünden, und er lege sie auf den Kopf des Bockes und schicke ihn fort durch einen bereitstehenden Mann in die Wüste; und der Bock trage auf sich alle Vergehungen in ein ödes Land. Und hat er den Bock in die Wüste fortgeschickt, so gehe Aharon in das Stiftszelt und ziehe aus die Kleider von Linnen, die er angelegt, da er in das Heiligthum ging, und lege sie dort nieder; und bade seinen Leib in Wasser an heiliger Stätte und lege seine Kleider an, und gehe hinaus und opfre

הָעָם׃ חמישי (וכשבת ו) וְאֵת חֵלֶב הַחַטָּאת יַקְטִיר
הַמִּזְבֵּחָה׃ וְהַמְשַׁלֵּחַ אֶת־הַשָּׂעִיר לַעֲזָאזֵל יְכַבֵּס בְּגָדָיו
וְרָחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם וְאַחֲרֵי־כֵן יָבוֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה׃
וְאֵת פַּר הַחַטָּאת וְאֵת ׀ שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר הוּבָא
אֶת־דָּמָם לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ יוֹצִיא אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂרְפוּ
בָאֵשׁ אֶת־עֹרֹתָם וְאֶת־בְּשָׂרָם וְאֶת־פִּרְשָׁם׃ וְהַשֹּׂרֵף
אֹתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם וְאַחֲרֵי־כֵן
יָבוֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה׃ וְהָיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בַּחֹדֶשׁ
הַשְּׁבִיעִי בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ תְּעַנּוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְכָל־
מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ הָאֶזְרָח וְהַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם׃ כִּי־
בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם
לִפְנֵי יְהוָה תִּטְהָרוּ׃ ששי (וכשבת ז) שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן הִיא

sein Ganzopfer und das Ganzopfer des Volkes nub sühne sich und das Volk.

ואת Und das Unschlitt des Söhnopfers lasse er in Dampf aufgehen auf dem Altar. Und der den Bock zu Asasel führt, wasche seine Kleider und bade seinen Leib im Wasser, und hernach komme er in das Lager. Und den Farren der Sühne und den Bock der Sühne, deren Blut hineingebracht worden, um im Heiligthume zu sühnen, bringe man hinaus in das Lager, und verbrenne im Feuer ihre Häute und ihr Fleisch und ihren Unrath. Und der sie verbrannt, wasche seine Kleider und bade seinen Leib im Wasser, und hernach komme er in das Lager. Und es sei euch zur ewigen Satzung: Im siebenten Monat, am zehnten des Monats sollt ihr euch kasteien und keinerlei Werk verrichten, der Eingeborne und der Fremde, der unter euch weilt. Denn an diesem Tage wird Er euch sühnen, daß ihr rein werdet; von all euren Sünden sollt ihr rein werden vor dem Ewigen.

לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם׃ וְכִפֶּר הַכֹּהֵן
אֲשֶׁר־יִמְשַׁח אֹתוֹ וַאֲשֶׁר יְמַלֵּא אֶת־יָדוֹ לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו
וְלָבַשׁ אֶת־בִּגְדֵי הַבָּד בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ׃ וְכִפֶּר אֶת־מִקְדַּשׁ
הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ יְכַפֵּר וְעַל הַכֹּהֲנִים
וְעַל־כָּל־עַם הַקָּהָל יְכַפֵּר׃ וְהָיְתָה־זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת
עוֹלָם לְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטֹּאתָם אַחַת בַּשָּׁנָה
וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃

מניחין ס"ת ב' אצל הראשון ואומר ח"ק על שניהם ומגביהין וגוללין ס"ת שקראו בו ופותחין ס"ת ב' וקורין בו למפטיר בפ' פינחס (במדבר כ"ט ז).

וּבֶעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ׃ וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ פַּר בֶּן־בָּקָר
אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם׃

שבת Eine Sabbathfeier sei er euch, und ihr sollt euch kasteien, eine ewige Satzung. Und es sühne der Priester, den man gesalbt und dem man die Hand gefüllt, den Priesterdienst zu thun an der Stelle seines Vaters, und der angelegt hat die Kleider von Linnen, die heiligen Kleider; — und sühne das Allerheiligste und das Stiftszelt, auch den Altar sühne er und die Priester und das Volk sühne er. Und das sei euch eine ewige Satzung, zu sühnen die Kinder Jisrael wegen all ihrer Sünden, einmal im Jahre. Und er that, so wie der Ewige dem Moscheh geboten.

(4. B. Mos. Cap. 29, V. 7—11.)

ובעשור Und am zehnten Tage dieses siebenten Monats soll euch heilige Verkündigung sein, und ihr sollt euch kasteien. Keinerlei Werk sollt ihr verrichten, und sollt als Ganzopfer darbringen dem Ewigen zum Wohldufte einen jungen Farren, einen Widder,

וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי
עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל הָאֶחָד: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד חַטַּאת
הַכִּפֻּרִים וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּהֶם:

כשמגביהין הס"ת אומרים

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל פִּי
יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ
וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ
חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

sieben einjährige Schafe; ohne Fehl sollen sie euch sein; und ihr Speiseopfer, Kernmehl eingerührt mit Oel, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder, je ein Zehntel zu jedem von den sieben Schafen. Einen Ziegenbock zum Sühnopfer außer dem Sühnopfer der Versöhnung und dem beständigen Ganzopfer und einem Speiseopfer und den Spenden dazu.

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וזאת Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth, und ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage ist in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen, Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

קודם קריאת הפטרה יברך המפטיר ברכה זו.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת. בָּרוּךְ אַתָּה יְהֹוָה הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

הפטרת שחרית יום כפור בישעיה נ"ז י"ד.

וְאָמַר סֹלּוּ־סֹלּוּ פַּנּוּ־דָרֶךְ הָרִימוּ מִכְשׁוֹל מִדֶּרֶךְ עַמִּי: כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ מָרוֹם וְקָדוֹשׁ אֶשְׁכּוֹן וְאֶת־דַּכָּא וּשְׁפַל־רוּחַ לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים וּלְהַחֲיוֹת לֵב נִדְכָּאִים: כִּי לֹא לְעוֹלָם אָרִיב וְלֹא לָנֶצַח

(Segensspruch vor der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten, und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thora und Moscheh, seinen Knecht, und Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(Jesaja 57, 14—58, 14.)

ואמר Und Er spricht: Bahnet, bahnet, räumet den Weg, hebet jeden Anstoß aus dem Wege meines Volkes. Denn also spricht der Hohe und Erhabene, der ewig Thronende, Heiliger ist sein Name: Hoch und heilig throne ich, — und bei dem Zerschlagenen und Dem, der gebeugten Gemüthes ist, zu beleben den Muth der Gebeugten, und zu beleben das Herz der Niederge-

אֶקְצוֹף כִּי־רוּחַ מִלְּפָנַי יַעֲטוֹף וּנְשָׁמוֹת אֲנִי
עָשִׂיתִי׃ בַּעֲוֺן בִּצְעוֹ קָצַפְתִּי וְאַכֵּהוּ הַסְתֵּר
וְאֶקְצֹף וַיֵּלֶךְ שׁוֹבָב בְּדֶרֶךְ לִבּוֹ׃ דְּרָכָיו רָאִיתִי
וְאֶרְפָּאֵהוּ וְאַנְחֵהוּ וַאֲשַׁלֵּם נִחֻמִים לוֹ
וְלַאֲבֵלָיו׃ בּוֹרֵא נִיב שְׂפָתָיִם שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם
לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְהוָה וּרְפָאתִיו׃ וְהָרְשָׁעִים
כַּיָּם נִגְרָשׁ כִּי הַשְׁקֵט לֹא יוּכָל וַיִּגְרְשׁוּ מֵימָיו
רֶפֶשׁ וָטִיט׃ אֵין שָׁלוֹם אָמַר אֱלֹהַי לָרְשָׁעִים׃
קְרָא בְגָרוֹן אַל־תַּחְשֹׂךְ כַּשּׁוֹפָר הָרֵם קוֹלֶךָ
וְהַגֵּד לְעַמִּי פִּשְׁעָם וּלְבֵית יַעֲקֹב חַטֹּאתָם׃

schlagenen. Denn nicht auf ewig will Ich hadern, und nicht für beständig zürne Ich; denn der Lebensodem schmachtet vor mir dahin und die Seelen, die Ich geschaffen. Um die Missethat seiner Gewinnsucht zürnte Ich und schlug es, mich abwendend, und zürnte; denn es ging abtrünnig den Weg seines Sinnes. Seine Wege sah Ich, und will es heilen, und es leiten und vollen Trost gewähren ihm und seinen Trauernden, schaffend der Lippen Frucht: Friede, Friede dem Fernen, wie dem Nahen! — spricht der Ewige, und Ich heil' es. Aber die Frevler sind wie ein aufgewühltes Meer; denn ruhen kann es nicht, und herauswühlen seine Gewässer Schlamm und Lehm. Kein Friede, spricht mein Gott, den Frevlern! —

קרא Rufe mit lauter Kehle, halte nicht ein; wie eine Posaune erhebe deine Stimme und verkünde meinem Volke seine Missethat, und dem Hause Jaakob seine Sünden. Da suchen sie

וְאוֹתִי יוֹם ׀ יוֹם יִדְרֹשׁוּן וְדַעַת דְּרָכַי יֶחְפָּצוּן
כְּגוֹי אֲשֶׁר־צְדָקָה עָשָׂה וּמִשְׁפַּט אֱלֹהָיו לֹא
עָזָב יִשְׁאָלוּנִי מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק קִרְבַת אֱלֹהִים
יֶחְפָּצוּן׃ לָמָּה צַּמְנוּ וְלֹא רָאִיתָ עִנִּינוּ נַפְשֵׁנוּ
וְלֹא תֵדָע הֵן בְּיוֹם צֹמְכֶם תִּמְצְאוּ־חֵפֶץ וְכָל־
עַצְּבֵיכֶם תִּנְגֹּשׂוּ׃ הֵן לְרִיב וּמַצָּה תָּצוּמוּ
וּלְהַכּוֹת בְּאֶגְרֹף רֶשַׁע לֹא־תָצוּמוּ כַיּוֹם
לְהַשְׁמִיעַ בַּמָּרוֹם קוֹלְכֶם׃ הֲכָזֶה יִהְיֶה צוֹם
אֶבְחָרֵהוּ יוֹם עַנּוֹת אָדָם נַפְשׁוֹ הֲלָכֹף כְּאַגְמֹן
רֹאשׁוֹ וְשַׂק וָאֵפֶר יַצִּיעַ הֲלָזֶה תִּקְרָא־צוֹם
וְיוֹם רָצוֹן לַיהוָה׃ הֲלוֹא זֶה צוֹם אֶבְחָרֵהוּ

mich Tag für Tag, und die Erkenntniß meiner Wege begehren sie; gleich einem Volk, das das Rechte gethan und die Vorschrift seines Gottes nicht verlassen, fragen sie mich nach den Vorschriften des Rechten, die Nähe Gottes begehren sie. „Warum fasten wir und Du siehst es nicht, kasteien uns und Du merkest es nicht!“ Siehe, an eurem Fasttage gehet ihr dem Geschäfte nach, und all euren Erwerb treibt ihr ein. Siehe, zu Hader und Streit fastet ihr, und zu schlagen mit frevler Faust. Ihr fastet nicht an solchem Tage, daß gehört werde in der Höhe eure Stimme. Ist das ein Fasten, das Ich verlange? Ein Tag, wo sich der Mensch kasteiet, zu krümmen dem Schilfe gleich sein Haupt, und daß auf Sack und Asche er sich lagere, das magst du ein Fasten nennen und einen Tag des Wohlgefallens für den Ewigen? — Ist doch das ein Fasten, das Ich verlange: Oeffnen die Schlingen des Frevels, lösen die Bande des Joches, und frei entlassen Un-

פַּתֵּחַ חַרְצֻבּוֹת רֶשַׁע הַתֵּר אֲגֻדּוֹת מוֹטָה
וְשַׁלַּח רְצוּצִים חָפְשִׁים וְכָל־מוֹטָה תְּנַתֵּקוּ׃
הֲלוֹא פָרֹס לָרָעֵב לַחְמֶךָ וַעֲנִיִּים מְרוּדִים
תָּבִיא בָיִת כִּי־תִרְאֶה עָרֹם וְכִסִּיתוֹ וּמִבְּשָׂרְךָ
לֹא תִתְעַלָּם׃ אָז יִבָּקַע כַּשַּׁחַר אוֹרֶךָ וַאֲרֻכָתְךָ
מְהֵרָה תִצְמָח וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ צִדְקֶךָ כְּבוֹד יְהוָה
יַאַסְפֶךָ׃ אָז תִּקְרָא וַיהוָה יַעֲנֶה תְּשַׁוַּע
וְיֹאמַר הִנֵּנִי אִם־תָּסִיר מִתּוֹכְךָ מוֹטָה שְׁלַח
אֶצְבַּע וְדַבֶּר־אָוֶן׃ וְתָפֵק לָרָעֵב נַפְשֶׁךָ
וְנֶפֶשׁ נַעֲנָה תַּשְׂבִּיעַ וְזָרַח בַּחֹשֶׁךְ אוֹרֶךָ
וַאֲפֵלָתְךָ כַּצָּהֳרָיִם׃ וְנָחֲךָ יְהוָה תָּמִיד וְהִשְׂבִּיעַ

terdrückte, und daß ihr jegliches Joch abreißet! Ist es doch Das: Dem Hungrigen dein Brod brechen, daß du umherirrende Arme in dein Haus bringest; so du siehst einen Nackten, daß du ihn bedeckest und deinem Fleische dich nicht entziehest. Dann wird anbrechen gleich dem Morgenroth dein Licht, und deine Heilung schnell gedeihen, und es zieht dir voran deine Frömmigkeit, die Herrlichkeit des Ewigen schließt deinen Zug. Dann wirst Du rufen und der Ewige erhören, du wirst schreien und Er spricht: Hier bin Ich! — So du entfernest aus deiner Mitte Unterjochung, Ausstrecken der Finger und frevle Rede. Und spendet deine Seele dem Hungrigen, und labst du gebeugtes Gemüth, so wird im Finstern scheinen dein Licht und dein Dunkel wird wie Mittagshelle.

בְּצַחְצָחוֹת נַפְשֶׁךָ וְעַצְמֹתֶיךָ יַחֲלִיץ וְהָיִיתָ כְּגַן
רָוֶה וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר לֹא־יְכַזְּבוּ מֵימָיו׃
וּבָנוּ מִמְּךָ חָרְבוֹת עוֹלָם מוֹסְדֵי דוֹר־וָדוֹר
תְּקוֹמֵם וְקֹרָא לְךָ גֹּדֵר פֶּרֶץ מְשֹׁבֵב נְתִיבוֹת
לָשָׁבֶת׃ אִם־תָּשִׁיב מִשַּׁבָּת רַגְלֶךָ עֲשׂוֹת
חֲפָצֶךָ בְּיוֹם קָדְשִׁי וְקָרָאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֶג לִקְדוֹשׁ
יְהוָה מְכֻבָּד וְכִבַּדְתּוֹ מֵעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמְּצוֹא
חֶפְצְךָ וְדַבֵּר דָּבָר׃ אָז תִּתְעַנַּג עַל־יְהוָה
וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל־בָּמֳתֵי אָרֶץ וְהַאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִּי יְהוָה דִּבֵּר׃

Und leiten wird der Ewige dich beständig, und laben in der Dürre deine Seele, und wird deine Gebeine stärken, und du wirst sein wie ein getränkter Garten und wie ein Wasserquell, dessen Wasser nicht täuschen. Und aufgebaut werden durch dich verjährte Oeden, Trümmer vergangener Geschlechter richtest du auf, und du wirst genannt: Rissevermaurer, Wiederhersteller der Pfade zum Wohnsitz. Wenn du zurückhältst um des Sabbaths willen deinen Fuß, deine Geschäfte zu verrichten an meinem heiligen Tage, und nennst den Sabbath eine Lust, den vom Ewigen geheiligten geehrt, und ehrest ihn, daß du nicht verrichtest deine Wege, nicht nachgehest deinem Geschäft und eitle Reden führest: Dann wirst du dich ergötzen an dem Ewigen, und Ich lasse dich besteigen die Höhen der Erde, und dich genießen das Erbe Jaakobs, deines Vaters; denn der Mund des Ewigen hat es geredet!

המפטיר יברך ברכות אחרונות׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם. שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק׃

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ׃

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד׃

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, deß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit. Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott, bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück, denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger, o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen!

רחם Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unsren Tagen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreuet Zijon durch seine Kinder

שמחנו Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten; möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen, denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger Schild des David!

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְעַל יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה) לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת. עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ (מלך מוחל וסולח לעונותינו ולעונות עמו בית ישראל ומעביר אשמותינו בכל־שנה ושנה) מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

(Am Sabbath werden die folgenden drei Stücke gebetet.)

יְקוּם פֻּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסִיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא וּבַרְיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק וְדִי לָא יִבְטוּל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא. לְמָרָנָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא קַדִּישָׁתָא דִּי בְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל וְדִי בְבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גַלְוָתָא וּלְרֵישֵׁי מְתִיבָתָא וּלְדַיָּנֵי דִי בָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָן־דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא: מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יַתְהוֹן. יַפִּישׁ חַיֵּיהוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתֵּן אַרְכָא לִשְׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְּהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort (und für diesen Sabbath) und für diesen Versöhnungstag, den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott (zur Weihe und Ruhe), zur Verzeihung, Vergebung und Sühne, zur Ehre und Verherrlichung. Für alles Das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und preisen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde aller Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig bestehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Israel und den Versöhnungstag.

המתפלל ביחידות אין אומר יקום פורקן זה ולא מי שברך.

יְקוּם פֻּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי
אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסִיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא וּבַרְיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא
מַעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק וְדִי לָא
יִבְטוּל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא. לְכָל קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין.
רַבְרְבַיָּא עִם זְעֵרַיָּא. טַפְלָא וּנְשַׁיָּא: מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ
יָתְכוֹן. יַפִּישׁ חַיֵּיכוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן.
וְתִתְפָּרְקוּן וְתִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין:
מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְּכוֹן כָּל זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ
אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ.
הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכָל־אֲשֶׁר־לָהֶם. וּמִי
שֶׁמְּיַחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת לִתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם
לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה.
וּפַת לָאוֹרְחִים וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי
צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר
מֵהֶם כָּל מַחֲלָה וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם
וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־
יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für den Landesherrn.

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ
מַלְכוּת כָּל עוֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה.

הַנּוֹתֵן בַּיָּם דָּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה׃ הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וִיגַדֵּל וִינַשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת־אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ

ווילהעלם הָרִאשׁוֹן

וְאֶת הַמַּלְכָּה הַגְּבִירָה

א ו י ג ו ס ט ע

יָרוּם הוֹדָם׃ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּם וְיִשְׁמְרֵם וּמִכָּל־צָרָה וְיָגוֹן וָנֶזֶק יַצִּילֵם וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלֵי הַמֶּלֶךְ וְיַפִּיל שׂוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכָל־אֲשֶׁר יִפְנֶה יַצְלִיחַ׃ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכּוֹן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן׃

סדר הזכרת נשמות.

בעבור נשמת האב.

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אָבִי מוֹרִי (פב״פ) שֶׁהָלַךְ לְעוֹלָמוֹ בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בַּעֲדוֹ. בִּשְׂכַר זֶה תְּהֵא נַפְשׁוֹ צְרוּרָה בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמַת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצִדְקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן׃

Gedächtniß der Hingeschiedenen.

(Gebet für den Vater.)

יזכור Es gedenke Gott in Gnaden der Seele meines theuren Vaters . . . . ., der zum ewigen Leben heimgegangen, um der milden Gabe willen, die ich für sein Heil gelobe. Dafür sei seine Seele in den Bund des Lebens aufgenommen, vereint mit den Seelen Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, der Sara, Rebecka, Rachel und Lea, und mit allen frommen Männern und Frauen, denen Seligkeit zu Theil geworden. Amen!

בעבור נשמת האם·

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אִמִּי מוֹרָתִי (פב"פ) שֶׁהָלְכָה לְעוֹלָמָהּ בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בַּעֲדָהּ. וּבִשְׂכַר זֶה תְּהֵא נַפְשָׁהּ צְרוּרָה בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמַת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצִדְקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

בעבור נשמת אב ואם הזקנים ויתר הקרובים·

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אָבִי וְאִמִּי זְקֵנִי וּזְקֵנוֹתַי דּוֹדַי וְדוֹדוֹתַי אַחַי וְאַחְיוֹתַי בֵּין מִצַּד אָבִי בֵּין מִצַּד אִמִּי שֶׁהָלְכוּ לְעוֹלָמָם בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בַּעֲדָם. וּבִשְׂכַר זֶה תִּהְיֶינָה נַפְשׁוֹתָם צְרוּרוֹת בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמַת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצִדְקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

בעבור נשמות המומתים על קדושת הש"י·

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת (פב"פ) וְנִשְׁמַת כָּל קְרוֹבַי וּקְרוֹבוֹתַי הֵן מִצַּד אָבִי הֵן מִצַּד אִמִּי שֶׁהוּמְתוּ הֵן שֶׁנֶּהֶרְגוּ הֵן שֶׁנִּשְׁחֲטוּ וְשֶׁנִּשְׂרְפוּ וְשֶׁנִּטְבְּעוּ וְשֶׁנֶּחְנְקוּ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם בַּעֲבוּר שֶׁאֶתֵּן צְדָקָה בְּעַד הַזְכָּרַת נִשְׁמוֹתֵיהֶם

(Gebet für die Mutter.)

יזכור Es gedenke Gott in Gnaden der Seele meiner theuren Mutter ....., die zum ewigen Leben heimgegangen, um der milden Gabe willen, die ich für ihr Heil gelobe. Dafür sei ihre Seele in den Bund des Lebens aufgenommen, vereint mit den Seelen Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, der Sara, Rebecka, Rachel und Lea, und mit allen frommen Männern und Frauen, denen Seligkeit zu Theil geworden. Amen!

(Gebet für andere Verwandte.)

יזכור Es gedenke Gott in Gnaden der Seelen meiner theuren Großeltern, (meines Bruders, Oheims; meiner Schwester, Tante) ....., die zum ewigen Leben heimgegangen, um der milden Gabe willen, die ich für ihr Heil gelobe. Dafür seien ihre Seelen in den Bund des Lebens aufgenommen, vereint mit den Seelen Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, der Sara, Rebecka, Rachel und Lea, und mit allen frommen Männern und Frauen, denen Seligkeit zu Theil geworden. Amen!

וּבִשְׂכַר זֶה תִּהְיֶינָה נַפְשׁוֹתָם צְרוּרוֹת בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמַת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצִדְקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

(בקצת קהלות אומר הש"ץ אל מלא רחמים.)

אַב הָרַחֲמִים שׁוֹכֵן מְרוֹמִים. בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים. הוּא יִפְקוֹד בְּרַחֲמִים הַחֲסִידִים וְהַיְשָׁרִים וְהַתְּמִימִים. קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם עַל קְדֻשַּׁת הַשֵּׁם. הַנֶּאֱהָבִים וְהַנְּעִימִם בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרָדוּ. מִנְּשָׁרִים קַלּוּ מֵאֲרָיוֹת גָּבֵרוּ. לַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנָם וְחֵפֶץ צוּרָם: יִזְכְּרֵם אֱלֹהֵינוּ לְטוֹבָה. עִם שְׁאָר צַדִּיקֵי עוֹלָם. וְיִקּוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדָיו הַשָּׁפוּךְ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים. הַרְנִינוּ גוֹיִם עַמּוֹ כִּי דַם עֲבָדָיו יִקּוֹם וְנָקָם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֶּר אַדְמָתוֹ עַמּוֹ: וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר: וְנִקֵּיתִי דָּמָם לֹא נִקֵּיתִי. וַיְיָ שֹׁכֵן בְּצִיּוֹן: וּבְכִתְבֵי הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמַר: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה אֱלֹהֵיהֶם. יִוָּדַע בַּגּוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ: וְאוֹמֵר כִּי דוֹרֵשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכָר לֹא שָׁכַח צַעֲקַת עֲנָוִים: וְאוֹמֵר יָדִין בַּגּוֹיִם מָלֵא גְוִיּוֹת מָחַץ רֹאשׁ עַל־אֶרֶץ רַבָּה: מִנַּחַל בַּדֶּרֶךְ יִשְׁתֶּה עַל־כֵּן יָרִים רֹאשׁ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד

הוֹדְךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי־כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

השׁ״ץ לוקח ס״ת בידו להוליכו מן הבימה ולהצניעו בהיכל ואומר:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ:

קהל

הוֹדוֹ עַל אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יהללו Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben ist sein Name allein. Seine Majestät ist über Himmel und Erde.

(Gemeinde.)

הודו Und Er erhöht das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

(Am Sabbath.)

כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז
הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־
קֹדֶשׁ: קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם
רַבִּים: קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר: קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים
וַיְשַׁבֵּר יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן
וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל
יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב
וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
בַשָּׁלוֹם:

(An Wochentagen.)

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ:
כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ:
מִי יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם
וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע
לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים
רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־
זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ
שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד:
מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

כשמחזירין הספר תוך ההיכל אומרים.

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָֹה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְהוָֹה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְהוָֹה אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

תפלת מוסף.

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר.
זכר רחמיך יי וחסדיך כי מעולם המה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃ יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

(Bei dem Zurückstellen der Thorah.)

ובנחה Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Jisraels. — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Priester legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um David, Deines Knechtes willen, weise nicht ab das Angesicht Deines Gesalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweisung verlasset nicht. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unsere Tage, wie vormals.

Digitized by Google

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· זָכְרֵנוּ לְחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי

ארני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset, und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter, und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens Willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender; König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham.

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen; — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt, und die Kranken heilt, die Gefesselten erlöst, und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der

דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים׃ זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

der Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah."

Digitized by Google

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּה יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott, geheiligt in Gerechtigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiliget durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste, und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath- und) Versöhnungstag zur Vergebung, Verzeihung und Sühne, um an ihm all unsere Schuld zu tilgen; eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

ומפני Und um unserer Sünden willen sind wir verbannt aus unserm Lande, und entfernt von unserm Boden, und wir

אַדְמָתֵֽנוּ וְאֵין אֲנַֽחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵֽינוּ
בְּבֵית בְּחִירָתֶֽךָ בַּבַּֽיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא
שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶֽׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶֽיךָ יְיָ אֱלֹהֵֽינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵֽינוּ
מֶֽלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵֽינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ
בְּרַחֲמֶֽיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵֽהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ.
אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵֽינוּ מְהֵרָה
וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵֽינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵֽינוּ
מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵֽינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָֽרֶץ.
וַהֲבִיאֵֽנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַֽיִם בֵּית
מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם וְשָׁם נַעֲשֶׂה

können nicht ausüben unsere gottesdienstlichen Pflichten in Deinem erwählten Hause, dem erhabenen, heiligen Hause, darüber Dein Name genannt ist, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich sich gewandt. Laß es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmest über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit, und es bald erbauest und seine Herrlichkeit erhöhest. Unser Vater, unser König! Laß bald offenbar werden die Majestät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker, und unsere Verstürmten sammle von den Enden der Erde. Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel, und nach Jeruschalajim, der Stätte Deines Heiligthum's, in ewiger

לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסַף יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה
וְאֶת מוּסַף יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב
לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ
עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath.)

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת
מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד
וְנִסְכָּהּ:

וּבֶעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ:
וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַיְיָ רֵיחַ נִיחֹחַ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד · אַיִל
אֶחָד· כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה· תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

Freude, und dort wollen wir Dir darbringen unsre schuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung, und die Mußafopfer nach ihrer Vorschrift. Und das Mußafopfer dieses (Sabbath- und) Versöhnungstages wollen wir Dir zurüsten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du uns vorgeschrieben in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

(Am Sabbath.)

וביום Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe, mit Oel eingerührt und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.

ובעשור Und am zehnten Tage dieses siebenten Monats soll euch heilige Verkündigung sein, und ihr sollt euch kasteien. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr nicht thun, und sollt als Ganzopfer dem Ewigen, zum Wohlldufte, darbringen einen Farren, — ein junges Rind, — einen Widder, sieben junge Schafe, ohne Fehl

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר· שְׁלשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל· וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ· וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ· *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר· וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

(Am Sabbath.)

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ. זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה· מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ· כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאותֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם· מִכֹּל

sollen sie euch sein. Und ihr Mahlopfer und ihr Trankopfer, wie ausgesprochen ist: Drei Zehntel für den Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf, und Wein, wie zum gehörigen Trankopfer, und zwei Böcke zur Sühne, und die zwei täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift.

(Am Sabbath.)

ישמחו Freuen mögen sich Deines Reiches, die den Sabbath halten und ihn eine Lust nennen, das Volk Derer, die den Sabbath weihen. Sie alle mögen sich sättigen und sich laben an Deiner Güte; denn am siebenten Tage hast Du Wohlgefallen gefunden und ihn geheiligt, den köstlichsten der Tage hast Du ihn genannt, ein Gedächtniß an das Werk der Schöpfung.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, tilg' und lasse schwinden unsere Missethaten und Vergehungen aus Deinen Augen weg, wie verheißen ist: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten, um meinetwillen, und deine Vergehungen denk' Ich nicht; und es heißt: Ich habe abgelöscht, wie Gewölk, deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Vergehungen. Kehre zurück zu mir, denn Ich habe dich erlöst. Und es heißt: Denn an diesem Tage entsühnt Er euch, euch zu reinigen; von all euren

---

*) נ"א ושעיר לכפר מלבד חטאת הכפרים.

חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ· שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ· (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת· כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר· וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל· וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה· מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם· וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Heilige uns durch deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deiner Güte, und erfreu' uns durch Deine Hülfe; (und laß uns zu Theil werden, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Huld Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiliget;) und reinige unser Herz, Dir zu dienen in Wahrheit. Denn Du bist es, der verzeiht Jisrael und vergiebt den Stämmen Jeschurun's in jeglichem Zeitalter, und außer Dir haben wir keinen König, der verzeiht und vergiebt. Gelobt seist Du, Ewiger! König, der verzeiht und vergiebt unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Jisrael, und schwinden lässet unsere Verschuldungen in jeglichem Jahre, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath,) Jisrael und den Sühnetag.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר · נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ · מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ · וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחוינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ
וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד
בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת
חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם
וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־
שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ · בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה
טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen kommen über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater! insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes; denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״וק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר: יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott,
laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unserer Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt! — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם· וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים· הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם· וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל־חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ· וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ· שֶׁתְּכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ· וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ· וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare, — Du weißt es!

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.
Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם׃

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְּשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת־שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.
Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.
Um der Sünde willen, die wir verübt in Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.

Digitized by Google

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

*וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין· סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה· בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· וּבֵין שֶׁאֵין

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären, die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offen-

---

*בספ"ד ובקצת קהלות אשכנז אומרין כסדר זה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי.
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם·
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:

בָּהּ קוּם עֲשֵׂה · אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ · אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם · וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ · לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר · הַנִּסְתָּרוֹת לַיָי אֱלֹהֵינוּ · וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם · לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר · וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

אֱלֹהַי עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי · וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי · עָפָר אֲנִי בְּחַיַּי · קַל וָחוֹמֶר בְּמִיתָתִי · הֲרֵינִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בוּשָׁה וּכְלִמָּה · יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד · וּמַה שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים · אֲבָל לֹא עַל יְדֵי יִסּוּרִים וָחֳלָיִם רָעִים:

baren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben. Denn Du bist es, der verzeihet Israel, und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern, und außer Dir haben wir keinen Herrn, der vergiebt und verzeiht.

אלהי Mein Gott! Ehe ich noch gebildet ward, war ich ein Nichts, und nun ich in's Sein getreten, bin ich als wär' ich Nichts. Staub bin ich in meinem Leben, wieviel mehr erst nach meinem Tode! Siehe mich hier vor Dir wie ein Geräth, voll Schmach und Beschämung. Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott, daß ich fürder nicht sündige, und was ich bereits vor Dir gesündigt, spül' es hinweg mit Deinem großen Erbarmen, aber nicht durch Leiden und böse Krankheiten.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unsern Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

פותחין הארון.

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל חסדים טובים וקונה הכל וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה:

מסוד חכמים ונבונים· ומלמד דעת מבינים· אפתחה פי בתפלה ובתחנונים· לחלות ולחנן פני מלך מוחל וסולח לעונים:

סוגרין הארון.

ע"פ התיבות שבת שבתון ד"פ, וכל בתי הפיוט הזה והבאים אחריו בעלי ג' תיבות·

ק' שושן עמק אימה· שבת שבתון לקימה· שרש וענף סימה· שים יחד לצימה: בעת מטו יסודותיה· בטחה בחין מוסדותיה· בם תקעה יתדותיה· בכפל להשעין ידותיה: תמכה בפעל צורים· תמת המה

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von Denen, die enthüllet Wissenskunde,
Sprech' aus mein Mund als Gebet und Flehen
Vor dem König, der verzeiht und sühnt Vergehen.

שושן (Gem.) Des Thales Rose[1]) sieh verschüchtert bangen,
Der Weihe Tag zu feiern voll Verlangen,
Vor Dir sieh Stamm und Aeste im Verein,
Dir büßend heut des Lebens Kraft zu weih'n!
Wenn auch zerfiel das Heiligthum zum Staube,
Doch festgegründet steht ihr Muth und Glaube,
Die ruhen in der Doppelhöhle dort,
Sind Stütz' und Säulen ihr, Vertrauens Hort.

---

1) Israel, nach Hohelied 2, 1

היוצרים· תרופה תת לעצורים· תבל להאפיל לצרים:
שתילי גבעות ארבע· שאג ספר המרבע· שבע פגיעות
ארבע· שעה צדקם לתבע: כיתה במתהלך תמים·
במוסר לחומו חתומים· בצדקו תדיח כתמים· באפס
אורים ותמים: תמור תשלומי פר· תבן חגג המספר·
תוקעי בחדש שופר· תלעובם בכפור יכפר: ושכך
חמת נעמך· ותחון שרידי עמך· ועלינו יהי נעמך·
ונחיה ממקור עמך: גאור עמך הסליחה· גכון מהר
לסלחה· ח' ניב שפתינו הצליחה· נאק שמעה וסלחה:

תמכו: Der Ahnen fromm Verdienst sie fest erhält,
Auf die gegründet Du hast Deine Welt,
Daß Licht Du senden wirst den Hartbedrängten,
Und Nacht den Feinden, die so schwer sie kränkten,

Der edlen Mütter Sprossen — ihr Gebet,
Nimm's an, das brünstig heut an Dich ergeht!
Wenn vierfach Dir der Andacht Stimm' ertönt [1]),
Such' auf ihr Heil, — sei ihnen mildversöhnt!

כיתה Um jenen Ahn [2]), der treu sich Dir bewährt, —
Die fromm Dein Bundessiegel stets geehrt,
Begnadige, laß Sündenmaal' entweichen, —
Wenn nicht mehr sprechen Deiner Gnade Zeichen.

Und statt der Opfergab' und Altarbrände
Zu unserm Flehen Dich in Liebe wende,
Am Mondbeginn vernahmst Du Mahnungsklänge [3]).
Laß sühnend schwinden unsrer Frevel Menge.

ושכך O sänft'ge, wenn sie brennt, des Zornes Gluth,
Der Deinen Rest — nimm ihn in Schutz und Hut.
Und über uns laß Deinen Frieden walten,
Aus Deinem Lebensquell uns zu erhalten.

Bei Dir, o Lauterer, ist mild Verzeih'n,
O eile, Deine Sühn' uns zu verleih'n.
Der Lippe Sproß und Trieb, laß ihn gedeih'n,
Hör' unsern Ruf und woll' uns mild verzeih'n!

---

1) Die vier Gebete des Versöhnungstages: Morgen-, Mußaf-, Mincha- u. Schlußgebet.
2) Abraham.
3) Den Hall des Schofars.

ק׳ שְׂפָתֵינוּ מְדוֹבְבוֹת יְשֵׁנִים. יְנַצְּחוּךָ כְּבַעַל שׁוֹשַׁנִּים. ח׳ חֲדָשִׁים וְגַם יְשָׁנִים. בְּמָגִנַּת אָב נִשְׁעָנִים:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

●

ע״ס התיבות יום כפורים ד״פ.

ק׳ יוֹם מִיָּמִים הוּחָס. יוֹם כִּפּוּר הַמְּיֻחָס. יוֹדְעָיו חֲמוֹל וְחָס. יוֹקְשָׁיו לְפוֹעֶרֶת הָס: וּבוֹ בְּתַחְבּוּלוֹת יוּעָצוּ. וד״י כְּתַחַן יֵאָיצוּ. וְשׁוֹכְנֵי עָפָר יָקִיצוּ. וּמֵרֹאשׁ הָרִים

שפתינו (Gem.) Die ruh'n im Grab', aufweckt der Lippe Wort.
O prief' es Dich, wie einst des Sanges Hort[1])!
Geschlechter, die entschwunden, so wie neue —
Sie schützt als Schirm uralten Ahnes Treue!

יום (Gem.) Der steht voran in aller Tage Reihe,
Der Sühnetag, der heilige, voll Weihe,
Die ihn begeh'n, o laß sie Gnade finden!
Zum Schweigen bring', die gähnt mit offnen Schlünden[2]). —

1) Das Gebet mahnet an die längst entschlafenen Erzväter. O daß es Gott wohlgefällig sei, wie das Lied des Psalmisten על שושנים, was in einer Psalmüberschrift zur Bezeichnung einer Gesangsweise vorkommt, und darum den Psalmensänger überhaupt hier bedeutet.

2) Die nach Opfern gleichsam gierende Unterwelt, nach dem Prophetenworte: „Darum weitet auf die Hölle ihre Gier, und sperret auf ihren Rachen bis zum Unmaaße." (Jes. 5. 14).

Digitized by Google

כַּאֲשָׁמָיו וּבַעֲוֹנָיו· וְיד לָמָּה לֹא יָבִין בְּרַעְיוֹנָיו· הֲלֹא יוֹמוֹ וְאֵידוֹ נָכַח פָּנָיו: וְהָבוֹ וּסְגֻלַּת עָשְׁרוֹ בַּל יוֹעִילֻנּוּ· לָתֵת כָּפְרוֹ בְּיוֹם עֶבְרָה לְהוֹעִילֶנּוּ· חֶסֶד וּצְדָקָה אִם רָדַף בְּעוֹדֶנּוּ· לְפָנָיו יְהַלּוֹךְ וּכְבוֹד בּוֹרְאוֹ יַאַסְפֶנּוּ: טוֹב לַגֶּבֶר לָשֵׂאת עוֹל תּוֹרָה· לְקַיֵּם חֻקֶּיהָ בְּאַהֲבָה בְּיִרְאָה וּבְטָהֳרָה· יְמֵי חַיָּיו תַּנְחֶנּוּ מְסִלָּה יְשָׁרָה· תִּנְצְרֶנּוּ כִּקְבוּרָה וּלְתְחִי תְשִׁיתֶנּוּ לְעֶזְרָה: שַׁדַּי הִנְנִי בְּיָדְךָ כְּיוֹצֵר חֹמֶר· רְצוֹנְךָ לְהַחֲיוֹת וְלֹא לְהָמִית וּלְגַמֵּר· תְּיַשֵּׁר לְבָבֵנוּ בְּיִרְאָתְךָ לְהַחֲטִיב וּלְהַאֲמֵר· קַיְּמֵנוּ לְחַיִּים וְנוֹדְךָ לְעוֹלָם וּנְזַמֵּר:

עוֹד בּוֹ נִשְׁמָתוֹ· יְקַו תְּשׁוּבַת יְצִיר אַדְמָתוֹ· לְהַחֲיוֹתוֹ לְהֵיטִיב אַחֲרִיתוֹ:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ע״פ התיבות צום העשור ד״פ.

ק׳ צְפֵה בְּבַת תְּמוּתָהּ· צוֹם הֶעָשׂוֹר עֲמוּתָהּ· צֹאן בְּהֵעָנְשָׁהּ מִיתָהּ· צְדָקָה מִמֶּכֶר צְמִיתָה: וּבְבוֹא סוֹטֵן

חן Die Himmel selbst, ihm scheinen sie nicht rein,
Wie soll's der Sünd- und Schuldbefleckte sein?
Der stolze Thor — wie merkt er nicht im Wahn,
Wie bald sein Tag ihm wird, sein Ende nah'n?

Nicht frommt sein Geld, nicht Reichthum und Vermögen
Am Tag des Zorns, wird hin als Sühn' er's legen.
War Mild' und Recht sein Strebensziel — gelangen
Wird es vor Gott, deß Glanz ihn wird umfangen.

טוב Wohl Dem, der trägt das Joch der ew'gen Lehre,
Daß fromm und rein er ihren Ausspruch ehre,
Sie führt durch's Leben ihn gerad' und eben,
Stützt ihn mit Kraft, steht bei zu neuem Leben.

Wie Thon in Bildners Hand — so steh uns stehen,
Dein Will' ist, daß wir leben, nicht vergehen.
Leit' uns zu Deiner Furcht, zum Preis und Dank, —
Erhalt' uns, stets dann tönt Dir unser Sang!

צפה (Gem.) O schau Dein Kind, das stets zum Tod bereit,
Das zu dem Zehentfasten sich gereiht.

Digitized by Google

לנקוב · ולחשות סרעף העקב · וכל ירשה לקוב · וגבת
תולדות יעקב : מכון לשבתך בשומך · מאז חקקתו
ברשומך · מולדותיו הכלולים בשמך · מלטם למען
שמך : הזכר ישיבת אהל · המאבק לשר נחל · הצילה
שאונו מכחל · הצגים להרטות מחל : ענוי נפש ישור ·
עון בלי תשור · עורכי שוע בישור · ענם באמת ואשור :
סלח לשבי פשע · סליחה תכריע רשע · סדר תפלה
תשע · סבר פדות לישע : ואם המה כאדם · ומעדה

Wenn Deine Heerde hat verdient den Tod,
Gieb Preis sie nicht dem Leide, das ihr droht.
Wenn auf der Kläger tritt, die Schuld zu künden,
Enthüllend, was sich birgt in Seelengründen,
O lasse nicht zu Wort den Kläger kommen,
Das zeiht die Schuld der Sprossen Deines Frommen [1]).

מכון Als Du in Höh'n gegründet Deinen Thron,
Sein Bild war eingezeichnet damals schon;
Die Sprößlinge, die Deinen Namen tragen,
Um Deinen Namen rette sie von Plagen [2]).
Denk', wie im Zelt er weilt' im frommen Muth,
Kühn mit dem Fürsten rang aus Feuers Gluth.
O rette seine Schaar vor Schreckenspein,
Die Heilung suchet durch Dein mild Verzeih'n.

ענוי O schau', wie sie kasteien ihre Seele,
O schaue nicht auf ihre Sünd' und Fehle.
Die ihr Gebet aus lautrem Herzen reichen,
Erhöre sie mit Mild' und Gnadenzeichen.
Nimm auf die reuig sich bekehrt von Schuld,
Schuld beuge nieder der Verzeihung Huld.
Horch ihrem Fleh'n in wohlgefügter Reihe,
Der Rettung Heil den Harrenden verleihe.

---

1) Jaakob.

2) Als Gründer des Volkes um seiner treuen Hingabe an Gott willen ist Jaakob's Bild in den göttlichen Thron gegraben, stets Gott vor Augen. In wiefern Israel durch seinen Beruf zur Gotteserkenntniß und zur Wahrung seiner Lehre die höchste Aufgabe im Bereiche der Völker zu lösen hat, ist der Gedanke zu seiner Einsetzung ein uranfänglicher vorweltlicher, und daher wird der Gründer dieses Volkes als schon bei der Feststellung des göttlichen Thrones, der Herrschaft Gottes über die Welt, in dem göttlichen Welt- und Schöpfungspläne einbegriffen im Midrasch aufgefaßt.

וּמָטָה יָדַיִם· וְאַתָּה נוֹצֵר הָאָדָם· וְתָרוֹן תְּנָה לְעוֹרְדָם רְעֵבָם וּצְמֵאָם חֲזֵה· רַעְתָּם בְּלִי תֶּחֱזֶה: ח׳ רֶגֶשׁ רַחֲשָׁם מִלִּבְזֶה· רוֹנְנִים סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

חו״ק נֶחְשַׁב כְּצָג בְּאֵיתוֹן. דְּחוֹת בִּפְלוּלֵי עֲקַלָּתוֹן. וְנַקְדִּישְׁךָ בְּשַׁבַּת שַׁבָּתוֹן. קָדוֹשׁ:

חו״ק הַיּוֹם בְּפָתְחָךְ סְפָרִים. חֹן אוֹם שִׁמְךָ מְפָאֲרִים. וְנַקְדִּישְׁךָ בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים. קָדוֹשׁ:

חו״ק מַסְטִין בְּכֶבֶל אֱסוֹר. וְתִקְוַת אֲסִירֵי בְשׂוֹר. וְנַקְדִּישְׁךָ בְּצוֹם הֶעָשׂוֹר. קָדוֹשׁ:

שהמ״ח אלעזר בירבי קליר כפול בראשי החרוזים.

ח׳ אֶשָּׂא דֵעִי לְמֵרָחוֹק· שְׁעוֹן בְּאַת מֵרָחוֹק·

ק׳ בְּפָעֳלוֹ צָרֵי רָחוֹק:

ח׳ אֲסַפְּרָה אֶל חֹק· מִסְכּוֹ בְּלִי לִרְחוֹק·

ק׳ חַיִּים לִי לָחֹק:

ח׳ לְשׁוּר כְּחֵתֶךְ יִמְחוֹק· לוֹחֲמַי לְבַל יִשְׂחוֹק·

ק׳ וְיִמָּלֵא פִּי שְׂחוֹק: (נחשב כצג וכו׳)

ח׳ עוֹרְכֵי שַׁוְעַ לָרֹב· חִין עֶרְכָּם יֶעֱרוֹב·

ק׳ פְּנֵי אֱלֹהִים מִקָּרוֹב:

ח׳ עֲתִירָתִי אָז תִּקְרוֹב· עֲבָרָתִי לְבַל תֶּאֱרוֹב·

ק׳ אֵלַי לְבַל קְרוֹב:

ח׳ זוֹמֵם אִם יִזְרוֹב· עֲדַת אֵל לַחֲרוֹב·

ואם Und wenn wie Sterbliche sie ohne Kraft
Gewankt, wenn ihnen Hand und Arm erschlafft,
O Du, deß Auge ob dem Menschen wacht,
Sieh's ihnen nach, stärk' sie mit neuer Macht.
Sieh wie sie büßend, fastend vor Dir stehen,
O ihre Bosheit — wolle sie nicht sehen!
Des Flehens Rauschen — o veracht' es nicht, —
Den Ruf, der: „O verzeih' dem Volke!" — spricht.

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in **Ewigkeit**, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend **unter** den Lobliedern Jisraels. O Gott!

נחשב (Vorb. u. Gem.) Acht' uns dein Priester gleich im Tempelthore **dort.**
Den Kläger, schlangengleich, — stieß' mein Gebet ihn fort!
Dir weihen wir das Lob am höchsten Sabbath, Hort, — **Heiliger!**

היום (Vorb. u. Gem.) Wirst zum Gedächtniß heut die Bücher auf Du **rollen,**
Sei gnädig uns, die wir den Preis Dir bringen wollen.
Am Sühnetag wir Dich erhöh'n, den Weihevollen, — Heiligen!

מסטין (Vorb. u. Gem.) Den Kläger, der uns zeiht, daß Fessel ihn **umschlinge!**
Den Haftbedrängten Heil Dein Gnadenwort heut bringe!
Am Zehentfasten Dir der Weiheruf erklinge, — Heiliger!

אשא (Vorb.) Ich schau' zurück in alte Zeiten,
Gestützt auf Den, der kam vom Weiten [1]),
(Gem.) Durch sein Verdienst dräng' ich den Feind zur Seiten!
(Vorb.) Ich mahn' an alte Kunde.
Entzieh' Dich nicht dem Bunde.
(Gem.) Heil tön' aus Deinem Munde.
(Vorb.) Vertilg' der Kläger Rotte,
Daß sie nicht höhnend spotte.
(Gem.) Laut jubl' ich meinem Gotte.

עורכי (Vorb.) Gebetes Füll' in Menge,
Süß seien Liebes Klänge!
(Gem.) Daß es zum Ew'gen dränge!
(Vorb.) Wenn mein Gebet ihm naht,
Nicht laure Missethat
(Gem.) Feindselig zum Verrath.
(Vorb.) Wenn auf des Herrn Gemeind'
Unheil ersinnt der Feind [2]) —

1) Abraham, der vom „Jenseit des Stromes" kam.
2) Die als Ankläger gedachte Sünde.

ק׳ אֶשְׁעַן בִּמַצְדִּיק וְקָרוֹב: (היום כפתחך וכו׳)

ח׳ רֶשַׁע אִם הִכְרִיעִי· זְכוֹר לִי רוֹעִי·

ק׳ בְּצִדְקוֹ עַתָּה לְרוֹעֲעִי:

ח׳ רְעֵה צֹאן מַרְעִי· בְּמַרְעֶה טוֹב לְהַרְעִי·

ק׳ וּבְאוֹר חַיִּים לְזַרְעִי:

ח׳ כְּעָוֹן אֹרַח רִבְעִי· וּבְקַו נְטִיַּת מְרֵעִי·

ק׳ נָא אַל יָאַרְעִי: (מסטין כבכל וכו׳)

ח׳ יַסְכִּיתוּ שׁוּבוּ לְבִצָּרוֹן· נְשִׂים פְּנֵי אָרוֹן·

ק׳ לְהַעֲצִים אֲרֶשֶׁת רֹן:

ח׳ יְחַלּוּ רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן· מַשְׁבִּית אַף וְחָרוֹן·

ק׳ בְּזֹאת יָבוֹא אַהֲרֹן:

ח׳ רוֹגְשִׁים קְרָא בְגָרוֹן· פִּלּוּשׁ אַטּוּמֵי חֶבְרוֹן·

ק׳ מְצוֹא מְחִילַת וְתָרוֹן: (נחשב כצג וכו׳)

ח׳ כְּשִׁבְתּוֹ כְּבֵס רִיב· יְרִיבַי לְעֵינַי יָרִיב·

ק׳ יָהּ נִצָּב לָרִיב:

ח׳ בּוֹזְזֵי חָרוֹב יַחֲרִיב· כְּמוֹ קַדְמוֹנִים הֶחֱרִיב·

ק׳ וְנַאֲקִי לְפָנָיו יַקְרִיב:

ח׳ יְצַג אִתִּי בְּרִיב· מְלִיצֵי שַׁי לְהַקְרִיב·

ק׳ וְשִׂיחִי לְגוֹחִי יַעֲרִיב: (היום כפתחך וכו׳)

ח׳ קוֹל אֲרָיִים כַּשּׁוֹפָר· בְּמַתַּן אִמְרֵי שֶׁפֶר·

ק׳ לִפְנֵי חֲזָקִים שֶׁפֶר:

ח׳ קֶצֶב שְׂעִירִים וּפָר· כְּנִיב שְׂפָתַיִם יְסֻפָּר·

ק׳ וּבְכֵן סוֹטֵן יְחֻפָּר:

Digitized by Google

(Gem.) Stützt Gott mich treu vereint.
רישע (Vorb.) Beugt Schuld die Schaale [1]) nieder,
— Denk' meines Hirten [2]) wieder!
(Gem.) Froh sing' ich Jubellieder.
(Vorb.) Laß meine Heerde zieh'n
Auf fetter Weide Grün;
(Gem.) In Lebensglanz sie blüh'n!
(Vorb.) Wenn Schuld vom Pfade neigte,
Von grader Schnur mich beugte,
(Gem.) Daß nicht mich Straf' erreichte!
יסכיתי (Vorb.) In's Heimathland zu kehren —
Die Tröstung mögt ihr hören
(Gem.) Beim Flehn in Jubelchören.
(Vorb.) Zum ew'gen Horte flehet,
Der Zornesgluth verwehet,
(Gem.) Daß Ahron auferstehet [3]).
(Vorb.) Erweckt mit lauten Kehlen
Aus Chebrons Grab die Seelen
(Gem.) Zur Sühnung eurer Fehlen [4]).
כשבתי (Vorb.) Thront Er zum Strafgerichte,
Dann meinen Streit Er schlichte.
(Gem.) Der Herr die Feinde richte.
(Vorb.) Mög' Dränger Er zerschlagen,
Wie in der Vorwelt Tagen [5]),
(Gem.) Und vor ihn komm' mein Klagen.
(Vorb.) Will Er zum Spruch sich wenden,
Süß sei'n ihm Flehens Spenden
(Gem.) Aus meines Anwalts [6]) Händen.
קול (Vorb.) Laut, gleich Posaunenhalle
Am Sinai, erschalle
(Gem.) Mein Ruf zur Wolkenhalle.
(Vorb.) Statt Opfers, einst geschlachtet,
Sei mein Gebet geachtet, —
(Gem.) Beschämt, der Tücke trachtet.

1) Wenn die Sündenlast überwiegt.
2) Moscheh.
3) Daß wieder der von den Nachkommen Ahrons vollzogene Tempeldienst die göttliche Gnade erwirke.
4) Die in der Höhle Machpela bei Chebron ruhenden Erzväter sollen Fürsprecher sein für ihre sündigen Nachkommen. (Vgl. Jerem. 31, 15—17.)
5) Wie Er den Aegyptern gethan.
6) Die für uns zeugenden guten Thaten, die als Fürsprecher personificirt sind, wie die Sünden als Ankläger und Verleumder.

Digitized by Google

ח׳ לְפְלוּסִים כְּכוֹכְבֵי מִסְפָּר · וְשָׁהִים עַד עָפָר ·

ק׳ בִּצְעָם וְעַוּוּיָם יְכַפֵּר : (מסטין בסבל וכו׳)

ח׳ יַשְׁלְגוּ אָדְמֵי שָׁנִים · שֶׁל־כָּל־יְמוֹת הַשָּׁנִים ·

ק׳ חֲדָשִׁים וְגַם יְשָׁנִים :

ח׳ יַלְבְּנוּ בִּתְמֵי שׁוֹשַׁנִּים · וְיוּשְׁבוּ לְתַעְרָם שְׁנוּנִים ·

ק׳ בִּפְלוּל אֲשֶׁר מְשַׁנְּנִים :

ח׳ רַחֲצוּ וְהִזַּכּוּ מֵעֲשׁוּנִים · לְאִוֶּלֶת מֵהְיוֹת שׁוֹנִים ·

ק׳ וְעַל מִבְטָחֲמוֹ שְׁעוּנִים :

גֻּחְשַׁב כְּצָג בְּאִיתוֹן · דְּהוּת בִּפְלוּלֵי עֲקַלָּתוֹן · וְנַקְדִּישְׁךָ
בְּשַׁבַּת שַׁבָּתוֹן · קָדוֹשׁ

חתום בזה אלעזר שתי פעמים ·

ח׳וק אֶת־לַחֲשִׁי עֲנֵה נָא · וַעֲקִי רְצֵה נָא · הָאֵל קָדוֹשׁ :

ח׳וק אָדוֹן לְקוֹל עַמְּךָ · זְכוֹר רַחֲמֶיךָ · נוֹרָא וְקָדוֹשׁ :

ע״פ א״ב ·

אֵין עֲרוֹךְ אֵלֶיךָ · בִּין עֹצֶם מִפְעָלֶיךָ · גִּישַׁת הֲמוֹן מְיַחֲלֶיךָ · דָּרוֹשׁ

(Vorb.) Die Sternenheeren gleichen,
Die sich zum Staube neigen [1]),

(Gem.) Laß ihre Schuld entweichen!

ישלגו (Vorb.) Laß wie des Schneees Rein
Der Sünde Purpur sein,

(Gem.) Der alten sammt der neu'n.

(Vorb.) Sei Sündenfleck geklärt!
Kehr' in die Scheide, Schwert [2])!

(Gem.) O sei mein Flehn gewährt!

(Vorb.) Wascht euch von Makeln rein,
Fern lasset Thorheit sein!

(Gem.) Traut eurem Hort allein!

1) Israel, nach der Segensverheißung, und das so oft im Leidensdrucke erniedrigt ist.
2) Die schon von Gott verhängte Strafe möge seine Gnade wenden.

לְנִבְרָא חֲיָלֶיךָ: את לחשי חוֹגֵי הֶמְלַת קֹדֶשׁ. וּמְהַלְּלִים בְּתַהֲרַת קֹדֶשׁ. וְרֶבַע תְּבוּאַת קֹדֶשׁ. חָשׁוּב כְּאֵילֵי קֹדֶשׁ: אָרוֹן טְפְסְרֵי מְרֻבָּעֵי פָנִים. יְיַשְּׁרוּךָ עִם אוֹפַנִּים. בְּבָרְכָךְ כָּל-פָּנִים. לְבִלְתִּי נָשׂוֹא פָנִים: את לחשי מִתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ. נוֹעֵץ אַחֲרִית מֵרֹאשׁ. סְלִיחָה לְשׁוֹבְבִים דּוֹרֵשׁ. עֲוֹנָם לָשֵׂאת כְּמֵרֹאשׁ: אָרוֹן פְּרוּדֵי כְנַף רְנָנִים. צִדְקוֹתֶיךָ חַי מְרַנְּנִים. קוֹל שַׁאַג מְחַנְּנִים. רְצֵה בְּחִין וּבְתַחֲנוּנִים: את לחשי שִׁנְאַן רִבְבוֹת אֲלָפִים. שׁוֹאֲגִים וְלַבְּקָרִים נֶחֱלָפִים: חזון תֹּקֶף יְשִׁינוּ אַלּוּפִים. תּוֹדַת וְזִמְרַת מֵאֲלָפִים: ארון לקנל עמך וכו׳

וּבְכֵן וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ:

ע״ס א״ב

אַל תִּזְכָּר לָנוּ עֲוֹנוֹתֵינוּ. הַצִּילֵנוּ מִצָּרֵינוּ. כָּל אֲשֶׁר חָשְׁבוּ עָלֵינוּ: (ואתה כרחום סלח לנו) בְּשִׁמְךָ נִקְרָא וְתַעֲנֵנוּ. וּתְשַׁבֵּר אֶת-עֻלֵּנוּ. וְאַתָּה תִּמְלוֹךְ עָלֵינוּ: ואתה גֹּדֶל רַחֲמֶיךָ תּוֹדִיעַ. וּמַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ תּוֹפִיעַ. וּכְאָז אוֹתָנוּ תּוֹשִׁיעַ: ואתה דְּבָרְךָ נִצָּב לְעוֹלָם. וּזְכוֹר נָא אֲבוֹת הָעוֹלָם. וְהָקֵם בְּרִיתְךָ לְעוֹלָם: ואתה הַרְצֵה לָנוּ כְּמֵאָז. וְתֵן לָנוּ

ובכן (Vorb.) Und so stimmet an: Du, Allerbarmer, o verzeih!

אל (Gem.) O nicht unsrer Sünden wolle gedenken,
Rett' uns von Denen, die uns kränken,
Vor Allem, was sie gegen uns denken!
Wir rufen Deinen Namen, laß erhört uns sein,
Zerbrich das uns beugende Joch der Pein,
Herrsch' über uns Du allein.

גדל Dein Erbarmen laß an uns ergehen,
Dein Reich laß uns aufstrahlen sehen,
Und wie vormals uns Dein Heil erstehen.
Dein Wort besteht in Ewigkeit,
Gedenk' der Ahnen aus früh'ster Zeit
Und erhalte Deinen Bund in alle Ewigkeit.

הרצה Wie vordem nimm uns in gnäd'ge Hut,
O gieb uns festen Glaubensmuth,
Dein Gebot zu erlernen, theurer denn Erdengut.

עֻזִּי · וְנִלְמַד נֶחֱמָדִים מִמֶּנּוּ: ואתה וְהַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשֶׁךָ ·
וְקוֹמֵם אֶת־מִקְדָּשֶׁךָ · וְנַעֲרִיץ בְּכָל־יוֹם קְדֻשָּׁתֶךָ: ואתה
זְכוֹר צִדְקַת רִאשׁוֹנִים · וּסְלַח נָא לָאַחֲרוֹנִים · וְתוֹשִׁיבֵם
אֶל אֲרֻבּוֹתֵיהֶם כְּיוֹנִים: ואתה חוּסָה עַל צֹאן מַרְעִיתֶךָ ·
וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ · וְלַמְּדֵם כְּאָז דָּתֶךָ: ואתה טָהוֹר
תַּרְאֶה כְבוֹדֶךָ · וְתוֹדִיעַ בָּנוּ הוֹדֶךָ · וְנִסְבּוֹל עֹל מוֹרָאֶךָ
וִיהוֹדֶךָ: ואתה יְרֵאֶיךָ יִשְׂמְחוּ בָךְ · וּבְכָל־יוֹם יִשְׁתַּחֲווּ
לָךְ · וְגוֹי וּמַמְלָכָה יַעַבְדוּ לָךְ: ואתה כְּרַחֲמֶיךָ עֲשֵׂה
עִמָּנוּ · כִּי בְכָל־יוֹם לְךָ קְרָאנוּ · יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ: ואתה
לְבַדְּךָ תִּמְלוֹךְ כְּמֵרֵאשִׁית · וְתָשִׁית עֵינֶיךָ בְּרֵאשִׁית ·
בְּמָקוֹם כּוֹנַנְתָּ מֵרֵאשִׁית: ואתה מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ תִּגָּלֶה ·

Blick' aus Deiner heil'gen Wohnung nieder,
Erbau' Dein Heiligthum wieder,
Daß stets wir Deine Heiligkeit feiern durch Jubellieder.

וזכור Der Frömmigkeit der Ahnen denke,
Den Sprossen Verzeihung schenke,
Wie Tauben in ihre Stätten sie in Frieden lenke.

Laß über die Heerde Deiner Hut Dein Erbarmen sich regen,
Gieb Deinem Erbe Deinen Segen,
Und wolle wie sonst Deine Lehr' in's Herz uns prägen.

טהור Lautrer! zeige Deine Herrlichkeit klar,
Mache Deinen Glanz an uns offenbar;
Willig trägt Dein Joch die Dich in Ehrfurcht bekennende Schaar.

Dann werden Deine Frommen an Dir sich freuen,
Dir beugen sie sich an jedem Tage, dem neuen,
Und Völker und Reiche dann dienen Dir als Deine Getreuen.

ברחמיך Nach Deinem Erbarmen wolle mit uns verfahren,
Die wir täglich Dich rufend Dir Treue bewahren;
Sei mit uns, Gott der Schaaren!

O herrsch' allein, wie im Anbeginn,
Wend' auf Dein Ureigenthum Deinen Sinn,
Auf die Stätte, von Anfang geweihet, hin.

נוֹרְאוֹתֶיךָ נֶחֱזֶה וְנִתְעַלֶּה · וּמִצִּיּוֹן בְּרַחֲמֶיךָ תִּגָּלֶה: ואתה
נְחֵנוּ בַּאֲמִתֶּךָ · וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ · כִּי אֲנַחְנוּ עַמְּךָ
וְנַחֲלָתֶךָ: ואתה שִׂימֵנוּ בְּרָכָה בָּאָרֶץ · וְתִנְעַר רְשָׁעִים
מֵאָרֶץ · וְנֵשֵׁב לָבֶטַח בָּאָרֶץ: ואתה עֲנֵנוּ בִּדְבַר אֲמִתֶּךָ·
וְהוֹשִׁיעֵנוּ בֶּאֱמוּנָתֶךָ · כִּי אֲנַחְנוּ צֹאן מַרְעִיתֶךָ: ואתה
פָּנֶיךָ הָאֵר בְּצִיּוֹן · וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ בִּצְבִיוֹן · וְתָסִיר טֻמְאָה
מִצִּיּוֹן: ואתה צַדִּיק אַתָּה בַּכֹּל · וְרַחֲמֶיךָ גְּדוֹלִים עַל כֹּל·
מִיָּדְךָ הוּא וּלְךָ הַכֹּל: ואתה קָרוֹב אַתָּה לְכָל־קוֹרְאֶיךָ·
רַחֵם עַל מַמְלִיכֶיךָ · כִּי הֵם מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ: ואתה רַחוּם
סְלַח נָא לֶעָוֹן · כִּי כָל־אָדָם מָלֵא עָוֹן · וְאַתָּה תְּכַפֵּר עָוֹן:

מלכותך Offenbar' über uns Deiner Herrlichkeit Walten,
Erheb' uns, zeig' uns Deiner Wunder Gewalten,
Von Zijon aus laß Deine Macht sich entfalten.

Leit' uns mit Deiner Treue,
Mit Deinem Heil uns freue,
Wir sind Dein Erbe, Dein Volk, das Dir getreue.

שימנו Mach' uns zum Segen im Lande,
Schüttle die Frevler hinweg aus dem Lande,
Daß ruhig wir walten im Lande.

Nach Deiner treuen Verheißung Dich zu uns wende,
Um Deiner Gnade willen Dein Heil uns sende.
Wir sind ja die Heerde, die führen Deine Hände.

פניך Laß ob Zijon strahlen Dein Angesicht,
Herrsch' über uns in Deiner Herrlichkeit Licht.
O duld' Unlauterkeit in Zijon nicht.

Gerecht bist Du, gerecht, was Du thust, Alles;
Dein Erbarmen mächtig über Alles;
Aus Deiner Hand kommt, — Dir eignet ja Alles.

קרוב All' Denen, die Dich rufen, Du gnädig zugewandt,
Ueber Die, so Dir huldigen, sei Dein Erbarmen entbrannt.
Sie sind ja das Werk Deiner Hand.

Barmherziger! o vergieb die Schuld.
Denn jeglicher Mensch ist ja voll von Schuld,
Drum verzeihe Du die Schuld.

ואתה שִׁמְךָ בָּנוּ נִקְרָא וְאַל תַּנִּיחֵנוּ׃ נִקְרָאֲךָ וְאַתָּה תַּעֲנֵנוּ׃ וּלְמַעַנְךָ תָּאִיר עֵינֵינוּ׃ ואתה ה׳ תָּאֵר פָּנֶיךָ תַּרְאֵנוּ׃ וּבְתוֹרָתְךָ תְּחַכְּמֵנוּ׃ וּבְמִרְעֶה טוֹב וְשָׁמֵן תַּרְעֵנוּ׃ וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ׃

וּבְכֵן אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל׃

ע״ס א״ב.

אַךְ אוֹמְרִים בְּחִין לְפָנֶיךָ׃ כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל׃ אַךְ בָּאִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְפָנֶיךָ׃ כי אתה רחום לכל פעל. אַךְ גָּשִׁים בִּתְפִלָּה לְפָנֶיךָ׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ הוֹרְשִׁים בְּדָתְךָ יוֹמָם וָלָיְלָה׃ חנון ורחום לכל פעל׃ אַךְ הוֹגִים בְּהַלֵּל וְתִשְׁבָּחוֹת׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ וְאוֹמְרִים סְלַח נָא לַעֲוֹנֵינוּ׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ זוֹעֲקִים בִּתְפִלָּה לְפָנֶיךָ׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ חוֹקְרִים סוֹד בְּרִיתֶךָ׃ כִּי אֵין בִּלְתֶּךָ׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ טוֹעֲנִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל׃ כִּי אֵין כָּאֵל׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ יוֹדְעִים שֵׁם הַמְפֹרָשׁ׃ וּבְפִיהֶם יִתְפָּרֵשׁ׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ כֻּלָּם הַיּוֹם כְּמַלְאָכִים׃ קְדֻשָּׁה לְפָנֶיךָ עוֹרְכִים׃ כי אתה ר״ל״פ׃ אַךְ לְבוּשֵׁיהֶם נְקִיִּים׃ וְכֻלָּם צָמִים וּמִתְעַנִּים׃ כי אתה ר״ל״פ׃ אַךְ מַעֲשֵׂיהֶם מַגִּידִים וַחֲטָאֵיהֶם מְתַנִּים׃ סְלַח נָא עוֹנִים׃ כי אתה רחום לכל פעל׃ אַךְ נִקְרָאִים הַיּוֹם׃ וְסָלַחְתִּי לָכֶם

שמך Dein Nam' ist an uns genannt, o laß uns nicht!
Wir rufen Dich an, o verschmäh' uns nicht!
Um Deinetwillen erhell' uns durch Dein Licht!

O laß uns schauen Deines Gnadenantlitzes Schein,
In Deiner Lehre Weisheit o weih' uns ein,
Ein reiches Lebensloos o woll' uns verleihn!
Du Allerbarmer, o verzeih!

הַיּוֹם׃ כי אתה רחום לכל פעל: אַךְ סְפוּרִים כְּחוֹל הַיָּם׃ וַעֲוֹנוֹתֵיהֶם תַּשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם׃ כי אתה רחום לכל פעל: אַךְ עוֹנִים אַרְבַּע קְדֻשּׁוֹת׃ לִפְנֵי חוֹקֵר כְּלָיוֹת׃ וְיוֹדֵעַ כָּל־נִסְתָּרוֹת׃ כי אתה רחום לכל פעל: אַךְ פָּקְדֵם לְחַיִּים (טוֹבִים)׃ וְטַהֲרֵם כְּמַיִם חַיִּים׃ כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים׃ כי אתה רחום ל״פ: אַךְ צוֹעֲקִים אָנָּא אֵל נָא׃ סְלַח נָא חֵטְא לְמִי מָנָה: כי אתה רחום לכל פעל: אַךְ קוֹלָם בְּרַעַשׁ מַרְעִישִׁים׃ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קוֹרְאִים אָבוֹת וּבָנִים׃ כי אתה רחום לכל פעל: אַךְ רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אַתָּה׃ לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה גַּם עַתָּה׃ כי אתה רחום לכל פעל: אַךְ שְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ׃ בְּקָרְאֵנוּ אֵלֶיךָ עֲנֵנוּ׃ כי אתה רחום לכל פעל: אַךְ תּוֹלִים לְךָ עֵינֵיהֶם׃ עֲנֵם וּשְׁמַע בְּקוֹל תְּפִלּוֹתֵיהֶם׃ סְלַח נָא לַעֲוֹנוֹתֵיהֶם׃ חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פֹּעַל:

מיוסר ע״פ א״ב. והקהלות השמיטו התרוזים המתחילים באות כ׳ עד ש ובסוף כל חרוז תחלת פסוק מד״ה א׳ ט״ז.

וּבְכֵן אִמְרוּ לֵאלֹהִים מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

אֵל מֶלֶךְ בְּעוֹלָמוֹ׃ מֵחִישׁ פְּדוּת עַמּוֹ׃ לְקַיֵּם דְּבַר נְאֻמוֹ׃ כִּי סְלִיחָה עִמּוֹ׃ הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ:

ובכ׳ (Vorb.) Und so stimmet an: Sprechet zu Gott, wie erhaben sind Deine Werke!

אמרו (Vorb. u. Gem.) **Bringet Preis dem Herrn!**

Dem Kön'ge, dem Herrn in seinen Weltenräumen,
Seinem Volke Heil sendet Er ohne Säumen,
Daß seiner Verheißung-Spruch sei erfüllt;
Denn bei ihm ist Verzeihung mild.
Spendet dem Herrn Dank, ruft seinen Namen mit Lobgesang!

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

בָּרוּךְ וּמְהֻלָּל כְּרוֹב גָּדְלוֹ· מֵחִישׁ סְלִיחָה לִקְהָלוֹ· לְהַרְאוֹת לַכֹּל גָּדְלוֹ· מָדַד מַיִם בְּשָׁעֳלוֹ· שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ לוֹ:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

גּוֹאֵל עַם קְדוֹשׁוֹ· בִּסְלִיחָה לְהַקְדִּישׁוֹ· וּמְכוֹנֵן בֵּית מִקְדָּשׁוֹ· לְזֶרַע אַבְרָהָם קְדוֹשׁוֹ· הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

דָּגוּל מְשַׁבֵּחַ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ· סוֹלֵחַ לְעַם זוּ בָּזוֹ· בְּדַבֵּר עֻזּוֹ וּמָעֻזּוֹ· לָכֵן עֲדַת מָעֻזּוֹ· דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

הַכֹּל בְּמַאֲמָר עָשָׂה· וְהוּא פָּעַל וְעָשָׂה· סוֹלֵחַ לְאֹם עֲמוּסָה· לָכֵן עַם בּוֹ חָסָה· זִכְרוּ נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

וּמֵקִים דְּבַר עַבְדּוֹ· עַל אֶרֶץ וְשָׁמַיִם הוֹדוֹ· סוֹלֵחַ לְעַם מְיַחֲדוֹ· אֲשֶׁר נִקְרְאוּ בִּדְבַר סוֹדוֹ· זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

זֶה רוֹקַע הָאָרֶץ· הַיּוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ· סוֹלֵחַ לְגוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ· לָכֵן אִמְרוּ לְיוֹסֵד אָרֶץ· הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

חַי בִּמְעוֹנָתוֹ· חַנּוּן וְחוֹנֵן עֲדָתוֹ· יָשׁוּב בְּרַחֲמִים לְבֵיתוֹ· לָכֵן לְבָאֵי בִבְרִיתוֹ· זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:

Digitized by Google

Bringet Preis dem Herrn!
Gepriesen und hehr in Herrlichkeit,
Der seiner Schaar gnädig verzeiht,
Allen seine Größe so kund Er thut,
Er, der mit hohler Hand gemessen die Fluth.
Preiset ihn mit Liebesklang und Weihesang.

Bringet Preis dem Herrn!
Der sein heilig Volk befreit,
Das von ihm gesühnt, neu sich ihm weiht,
Aufrichtet Er das Heiligthum neu
Den Sprossen Abrahams, seines Dieners so treu.
Ruhm sei gebracht seinem Namen in heiliger Pracht,

Bringet Preis dem Herrn!
Leuchtend sein Glanz das Firmament verklärt,
Sühne seinem Volke Er heute gewährt.
Drum, ihr, seine Schaar, von ihm gerüstet mit Stärk'
Suchet auf den Herrn und seiner Allmacht Werke!

Bringet Preis dem Herrn!
Sein Wort schuf das All in seiner Pracht,
Er hat's gebildet und vollbracht;
Vergebung seinen Schützlingen Er sendet.
Drum, o Volk! das nur an ihn sich wendet,
Gedenket der Wunder, die Er vollendet.

Bringet Preis dem Herrn!
Er wird seines Knechtes Wort erfüllen,
Er, in deß Glanz Himmel und Erde sich hüllen,
Er verzeiht dem Volke, das ihn bekennt als Einigen,
Das Er berief in seinen Rath, den heiligen,
Dem Geschlechte, entstammt Jisrael[1]), seinem treuen Knechte!

Bringet Preis dem Herrn!
Er hat ausgespannt die Erde,
Thronet über dem Kreise der Erde,
Vergiebt dem Volke, einzig auf Erden,
Drum sprechet zu ihm, dem Gründer der Erden:
Er ist der Ewige, unser Gott, auf der ganze Erde!

Bringet Preis dem Herrn!
Ewig lebend, in seiner Stätte thronend,
Erbarmend seiner Schaar und mild sie schonend.
In Gnaden wird in seinen Tempel Er wieder kehren.
Drum rufet Denen zu, die zu seinem Bunde gehören:
Ewig gedenket seiner Bundeslehren!

---

1) Der andere Name des Erzvaters Jaakob.

Digitized by Google

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

טַפֵּי נַחֲלָתוֹ· טְלָאֵי יְרֻשָּׁתוֹ· יָקִים עָלֵימוֹ אִמְרָתוֹ· כְּחָקוּק בְּתוֹרָתוֹ· אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

יוֹעֵץ מֵישָׁרִים לְחֹק· יְרֵאָיו לְחַיִּים לָחֹק· סוֹלֵחַ לַחֵטְא לְמָחוֹק· כְּנִשְׁמַע לְרוֹעֵה מֵרָחוֹק· וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק:

אִמְרוּ לֵאלֹהִים.

תַּקִּיף אֱלֹהֵי עוֹלָם· דְּבָרוֹ נִצָּב לְעוֹלָם· וְהוּא מִכֹּל נֶעְלָם· וַאֲנַחְנוּ מְהַלְלִים שְׁמוֹ לְעוֹלָם· בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

וּבְכֵן גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי אֱלֹהֵינוּ:

ע״פ א״ב.

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

אַדִּיר בְּעוּזּוֹ· בָּרוּם וּבְתַחַת הוֹדוֹ· גִּלָּה אוֹר לַעֲבָדוֹ· דָּבָר מֵקִים לְעַבְדוֹ· לָכֵן יִתְגָּאֶה אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ:

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

הַמַּכִּיר עוֹלְמֵי עַד· וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה עֲדֵי עַד· זִיו מוֹשָׁבוֹ נוֹעַד· חֶלֶד צוֹפֶה בְּמִסְעָד· לָכֵן יִתְגָּאֶה הַמַּבִּיט לָאָרֶץ וַתִּרְעָד:

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

טוֹעֵן עוֹלָמוֹ· יוֹדֵעַ הֲדוֹמוֹ· כִּלְּלוֹ בְּנָאֳמוֹ· לָעַד לַהֲקִימוֹ· לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ:

Bringet Preis dem Herrn:
Ihr seine Kinder, die Er hegt,
Lämmer seiner Heerde, die Er trägt.
Er läßt die Verheißung sich bewähren,
Verzeichnet in seinen ewigen Lehren, —
An Abraham das Bundeswort
Und des Schwurs unverbrüchlichen Hort!
Bringet Preis dem Herrn!
Der in seinem Rathe nur Heil verhängt,
Seinen Getreuen Lebenssegen schenkt,
Die Schuld verzeiht, ihrer nicht mehr denkt, —
Wie seinen treuen Hirten vordem Er verkündet,
In Jaakob es als Gesetz gegründet!
Bringet Preis dem Herrn!
Dem Mächtigen, dem Herrn der Welt,
Der sein Wort für ewig hingestellt,
Den kein Auge schaut.
Wir aber preisen ewig seinen Namen laut.
Drum sei der Ewige, der Gott Israels, gebenedeit
Von Ewigkeit zu Ewigkeit!

ובכן (Vorb.) Und so stimmet denn an: Groß sind die Werke unseres Gottes!

מעשה (Vorb. u. Gem.) **Groß sind die Werke unseres Gottes!**
In seinem Thronsitze voll Macht,
Die Höh' und Tiefe erfüllt von seiner Pracht,
Der seinem Diener sein Licht enthüllet.
Ihm seine Verheißung erfüllet.
Drum sei ihm die Hoheit gereicht,
Dem Keiner sonst gleicht!
Groß sind die Werke unseres Gottes!
Der kennet die Welten allzumal,
Ewig bestimmt ihre Grenz' und Zahl,
Seines Thrones Sitz hat fest Er gestellt,
Aus seiner Veste schaut Er die Erdenwelt.
Drum wollen wir ihn erheben,
Deß Blick die Erde macht zittern und beben!
Groß sind die Werke unseres Gottes!
Der trägt die Weltenlast,
Die Erde, seinen Schemel, in's Aug' Er faßt.
Seines Allmachtwortes Walten
Hat Alles vollbracht, wird es ewig erhalten.
Darum sei hocherhoben,
Den als Ewigen seine Schaaren loben!

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

מוֹשֵׁל בְּמִפְעָלוֹ· נוֹרָא עַל זְבוּלוֹ· סִלּוּדוֹ כְּגָדְלוֹ· עֻזּוֹ כְּרֹב חֵילוֹ· לָכֵן יִתְנָאֶה שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

פְּאֵרוֹ בִּשְׁמֵי מְעוֹנַי· צוֹפֶה וּמַבִּיט לְעֵינַי· קִלּוּס שְׁמוֹ בַּהֲמוֹנַי· רוֹדֶה בְּקֶרֶב מוֹנַי· לָכֵן יִתְנָאֶה גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי יְיָ:

סוגרין הארון.

מַעֲשֵׂה אֱנוֹשׁ וְתַחְבּוּלוֹתָיו מְזִמָּה· שִׁבְתּוֹ בְּתוֹךְ מִרְמָה· רְפִידָתוֹ רִמָּה· קָבוּר בִּסְעִיף אֲדָמָה· וְאֵיךְ יִתְנָאֶה אָדָם לַהֶבֶל דָּמָה· אֲבָל

פותחין הארון.

מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ.

שַׁדַּי רוֹקַע הָאָרֶץ עַל בְּלִימָה· שׁוֹכְנֶיהָ בְּלִי הֱיוֹת לְשַׁמָּה· תִּכֵּן עַל מַיִם אֲדָמָה· תַּקִּיף שְׁמוֹ לְרוֹמֵמָה· לָכֵן יִתְנָאֶה עוֹטֶה אוֹר כַּשַּׂלְמָה:

וּבְכֵן לְנוֹרָא עֲלֵיהֶם בְּאֵימָה יַעֲרִיצוּ:

ע״פ א״ב כפול.

ח׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ.

בְּאֶרְאֶלֵּי אֹמֶן· בְּאַבִּירֵי אֹמֶץ· בִּבְלוּלֵי קֶרַח· בִּבְדוּדֵי קֶרַח· ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם·

ח׳ וְאָבִיתָ תְּהִלָּה.

מִגְּלוּמֵי גוּשׁ· מִגָּרֵי גַיְא· מִדְּלוּלֵי פֹעַל· מִדַּלֵּי מַעַשׂ· ק׳ וְהִיא תְהִלָּתֶךָ:

ח׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ.

בַּהֲמוֹן מַלְאָכִים· בְּהִלּוּךְ מַחֲנוֹת· בְּוַעַד (נ״א בְּאַלְפֵי) אֲלָפִים· בְּוֶכַח (נ״א וְרִבְבֵי) רְבָבוֹת· ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם:

Groß sind die Werke unseres Gottes!

In Allmacht herrschend in seinem Werke,
In seiner Stätte voll erhabener Stärke,
Seiner Größe gleichet seine Pracht,
Seine Hoheit der Fülle seiner Macht.
Drum Preis und Herrlichkeit
Ihm, den der Serafim Schaar umreiht!

Groß sind die Werke unseres Gottes!

Deß Ruhm sich verkündet im Firmament,
Der Alles schauet und Alles kennt;
Den preisend die Schaar der Meinen nennt;
Der meine Dränger zwinget.
Drum Preis ihm, deß Werke so herrlich, bringet!

Des Sterblichen Thun

Voll Tück' und Trug,
Er weilet in Wahn und Lug.
Gewürm sein Ruhebette,
Eine Erdenritze seine Grabesstätte!
Wie dürfte sich überheben auch
Der Sterbliche, gleichend enteilendem Hauch?

Wie anders das Werk unseres Gottes!

Der Mächtige, der über's Nichts gespannt die Erde,
Ihre Bewohner schützend, daß sie zur Wüste nicht werde,
Er gründet' ob Fluthen der Länder Kreis,
Der Herrliche, seinem Namen Preis!
Drum sei des Gewaltigen Nam' in Erhebung genannt,
Der das Licht umhüllet wie ein Gewand.

ובכן (Vorb.) Und so stimmet an: Den über ihnen in Allmacht Waltenden verherrlichen sie[1])!

אשר (Vorb. u. Gem.) Deß Ehrfurcht waltet
In der Himmelsveste Schaaren,
Den Mächtigen im Aether, dem klaren,
Gebilden starrender Fluth,
Flammender Gluth.
Und sie beben in Ehrfurcht vor Dir!

ואבית Doch nimmst Du das Loblied an
Von der Scholle Gebilden,
Die weilen in Erdengefilden,
Den an Verdiensten Leeren,
Die nicht Tugenden verklären.
Und das ist Dein Ruhm!

אשר Deß Ehrfurcht waltet
In der Engel Flug,
Heiliger Lager Zug,
In den Schaaren von Tausenden,
Den Myriaden der Brausenden.
Und über ihnen waltet Deine Majestät.

1) Der Gedanke, daß Gott im Himmel wie auf Erden, von den vollendeten Bewohnern der Höhe, den Engelsschaaren, wie von dem schwachen, hinfälligen Menschen verherrlicht wird, ist in dem folgenden Stücke, wie in vielen ähnlichen, poetisch bearbeitet.

ח׳ **וְאָבִיתָ תְּהִלָּה.**

מִזִּיו שׁוֹנֶה · מִזֹּהַר כָּבֶה · מֵחַסְרֵי שֵׂכֶל · מֵחוֹרְשֵׁי רֶשַׁע · (נ״א רָע) · ק׳ וְהִיא תְהִלָּתֶךָ:

ח׳ **אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ**

בְּטַפּוּת עֲרָבוֹת · בְּטִכּוּס שְׁחָקִים · בְּיִשְׁרַת עֲרָפֶל · בִּירִיעוֹת מְעוֹנָה · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם:

ח׳ **וְאָבִיתָ תְּהִלָּה.**

מִכְּתוּמֵי שֶׁמֶץ · מִכְּמוּסֵי כֶתֶם · מִלְּכוּדֵי פַח · מִלְּעוּנֵי מַר · ק׳ וְהִיא תְהִלָּתֶךָ:

ח׳ **אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ.**

בְּמַסְלוּלֵי זְבוּל · בִּמְרוֹמֵי שֶׁפֶר · בִּנְטִיַּת דֹּק · בִּנְחִיַּת עָבִים · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם:

ואבית **Doch nimmst Du das Loblied an**
Vom Glanze, so schnell verbleichend,
Von der Schöne Pracht, so flüchtig entweichend,
Denen, die im Geiste beengt,
Deren Sinn auf Sünde denkt.
Und das ist Dein Ruhm!

אשר **Deß Ehrfurcht waltet**
Im Firmamentes Bogen,
In der Himmelsdecke, prächtig gezogen,
In den Wolken, zierlich gewoben,
In den Teppichen seiner Wohnung droben.
Und über ihnen waltet Deine Majestät.

ואבית **Doch nimmst Du das Loblied an**
Von Makelbefleckten,
Schuldbedeckten,
Denen so oft die Schlinge droht,
Leid, bitterer als der Tod.
Und das ist Dein Ruhm!

אשר **Deß Ehrfurcht waltet**
In den Bahnen der Himmelshöh'n,
Dem Gewölbe, das raget hoch und schön,
Im Himmelsflore, dem ausgespannten,
Im Gewölke, dem ausgesandten.
Und über ihnen waltet Deine Majestät.

ח׳ וְאָבִיתָ תְּהִלָּה.

מְסָרוּחֵי מַעַשׂ. (נ״א מְשׁוּחָתֵי מַעַן.) מִשְׂבְּעֵי רֹגֶז. מַעֲרוּרֵי
אֱמֶת. מַעֲמוּסֵי בֶטֶן. ק׳ וְהִיא תְהִלָּתֶךָ:

ח׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ.

בְּפוֹתְחֵי קָדוֹשׁ. בְּפוֹצְחֵי בָרוּךְ. בִּצְדוּרֵי אַרְבַּע. בִּצְנוּפֵי
שֵׁשׁ וָשֵׁשׁ. ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם:

ח׳ וְאָבִיתָ תְּהִלָּה.

מִקְרוּאֵי אַיִן. מִקּוֹרְאֵי בְחֹנֶף. מֵרְחוּקֵי אֱמֶת. מֵרֵקֵי
צֶדֶק. ק׳ וְהִיא תְהִלָּתֶךָ:

ח׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ.

בִּשְׁבִיבֵי אֵשׁ. בִּשְׁבִילֵי מַיִם. בִּתְלוּלֵי רוּם. בְּתַלְתַּלֵּי
גֹבַהּ. ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם:

ואבית Doch nimmst Du das Loblied an
Von Denen, deren Gebet Dir erklingt,
Die so oft Gram umringt,
Deren Sinn Lüge hegt,
Die Deine Liebe schützt und trägt.
Und das ist Dein Ruhm!

אשר Deß Ehrfurcht waltet
Ueber Denen, die den Heiligen Dich bekennen,
Den Gebenedeiten Dich nennen,
Den überall von Schau Umringten,
Flügelbeschwingten.
Und über ihnen waltet Deine Majestät.

ואבית Doch nimmst Du das Loblied an
Von Denen, die ein Nichts sind genannt,
Dich rufend noch haften an Wahn und Tand,
Denen fern bleibt, was ewig wahr,
Die an Verdiensten arm und baar.
Und das ist Dein Ruhm!

אשר Deß Ehrfurcht waltet
Ueber Feuersgluthen,
Wasserfluthen,
Ueber hochragende Firne,
Die Höhen der Gestirne.
Und über ihnen waltet Deine Majestät.

ה׳ וְאָבִיתָ תְהִלָּה.

מִבָּשָׂר וָדָם· מֵהֶבֶל וְתֹהוּ· מֵחָצִיר יָבֵשׁ· מִצֵּל עוֹבֵר·
וּמִצִּיץ נוֹבֵל· מִמַּשְׁלִימֵי נֶפֶשׁ· מִמַּפְרִיחֵי רוּחַ·
וּמִמְעוֹפְפֵי חַיָּה· וּמֵחֲנִיטֵי נְשָׁמָה· וּמוֹצִיאֵי יְחִידָה·
וְנִשְׁמָעִים בַּדִּין· וּמֵתִים בַּמִּשְׁפָּט· וְחַיִּים בְּרַחֲמִים·
וְנוֹתְנִים לְךָ פְּאֵר חַי (הָ) עוֹלָמִים·
ק״וח וְתִפְאַרְתְּךָ עֲלֵיהֶם:

ק״וח
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
ע״פ א״ב כפול.
אַמִּיצֵי שְׁחָקִים מִמַּעַל· וְכָל צְבָא מַעַל· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
אֱמוּנֵי אַהֲבָה· וְצִמְחֵי רְבָבָה· אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
בְּכִתֵּי מַלְאָכִים· שְׁמוֹ מַמְלִיכִים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
בְּנֵי בְחוּנֵי בְרִית· לְזוֹכֵר הַבְּרִית· קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
גִּבּוֹרֵי כֹחַ· לְאַמִּיץ וְשַׂגִּיא כֹחַ· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
גְּדוֹלֵי צְדָקָה· לְנִקְדָּשׁ בִּצְדָקָה· אוֹמְרִים בָּרוּךְ:

ואבית Doch nimmst Du das Loblied an
Von Denen, die Fleisch und Blut,
Eitel und vergänglich,
Ein verdorrend Grün,
Ein Schatten im Vorüberziehn,
Eine Blume, die welkt,
Deren Leben vergeht,
Deren Hauch verweht;
Im Flug enteilt
Die Seele, die in ihnen weilt,
Im Nu entfährt
Der Geist, der sie verklärt;
Die Du verhörst im Gericht,
Sie vergehen, wenn das Recht, das Urtel Du sprichst,
Und leben nur von Deines Erbarmens Macht,
Und von ihnen wird Dir, dem Ewiglebenden, der Preis gebracht.
Und Dein Glanz verkläret sie!

דְּמוּת אַרְבָּעָה פָּנִים· לְכָל צַד פּוֹנִים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
דִּגְלֵי נְצוּרָה· לְעֻמָּם בְּצָרָה· קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
הֲמוֹן צְבָא מַעְלָה· לְשׁוֹכֵן מַעְלָה· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
הוֹלְכֵי דֶרֶךְ תָּמִים· לְהַצּוּר תָּמִים· אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
וְרָצִים וְשָׁבִים· טַעַם צוּר מַקְשִׁיבִים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
וְקוֵֹי יְשׁוּעוֹת· וְחוֹכֵי סְלִיחוֹת· קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
וּמִירוֹת רַבּוֹת· זַכֵּי שְׁמֵי עֲרָבוֹת· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
זֶרַע מַטַּע אֱמֶת· לֵאלֹהִים אֱמֶת· אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
חַשְׁמַלִּים עִזִּים· לְעוֹשֵׂה חֲזִיזִים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
חוֹנִים וְנוֹסְעִים· לְמַעְלֵה נְשִׂיאִים· קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
טַפְסְרֵי מְרוֹמִים· לְרָם עַל רָמִים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
טוֹבוּ אֹהָלָיו· יוֹנְקָיו וְעוֹלָלָיו· אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
יְדִידוּן הוֹלְכִים· כּוֹרְעִים וּבוֹרְכִים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
יוֹשְׁבֵי אֹהֶל וּמִשְׁכָּן· לְבְתוֹכָם שָׁכָן· קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
כִּתֵּי הֲמוֹנִים· עִם חַיּוֹת וְאוֹפַנִּים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
כֶּתֶר נוֹתְנִים· בְּנֵי אֵיתָנִים· אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
לַהֲקַת שְׁבִיבִים· וְאֵשׁ לֶהָבִים· אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
לְמַעֲנוֹ גּוֹי אֶחָד· לְשֵׁם אֵל הַמְיֻחָד· קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

מְסוֹכְכִים מְרוּפָּפִים · בְּכַנְפֵיהֶם מְעוֹפְפִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
מְנַצְּחִים לְהַתְמִיד · בְּכָל־יוֹם תָּמִיד · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
נוֹרָאִים בְּנִפְלָאוֹת · לְצֶדֶק נוֹרָאוֹת · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
נְדִיבֵי עַמֶּךָ · מְסַלְסְלִים לִשְׁמֶךָ · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
שְׂרָפִים עוֹמְדִים · מִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
סוֹלְדֵי בְחִילָה · לְנוֹרָא עֲלִילָה · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
עֵינַיִם מְלֵאִים · כְּתַרְשִׁישׁ מְמֻלָּאִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
עוֹנִים בְּמַקְהֵלוֹת · בְּלַחַשׁ וְקוֹלוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
פְּנֵיהֶם כִּבְרָקִים מְאִירִים · וּפָזְבֶגֶד פְּאוּרִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
פְּרוּיֵי בִזְרוֹעַ חָזָק · לְגוֹאֲלָם חָזָק · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
צִבְאוֹת שָׁמַיִם · לְרוֹכֵב שָׁמַיִם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
צֹאן קֳדָשִׁים · מַטַּע קְדוֹשִׁים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
קַלִּים לְצוּרָם · קוֹרְאִים לְיוֹצְרָם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
קְהִלּוֹת יַעֲקֹב · בְּלִי לֵב עָקֹב · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
רַגְלֵיהֶם כְּעֵגֶל · וְאוֹפָן מִתְגַּלְגֵּל · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
רְצוּיִם לְבוֹרְאָם · לָרָם אֲשֶׁר בְּרָאָם · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
שׁוֹכְנֵי בְּצֵל שַׁדַּי · שְׁנוֹתָם אֵין דַּי · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
שׁוֹמְרֵי חֲקוּקִים · מִצְוֹת וְחֻקִּים · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
תֹּקֶף תַּרְשִׁישִׁים · בַּמָּרוֹם חָשִׁים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:

תמימים בדרכיהם· ובמעשה ידיהם· קדוש וברוך:

ליושב תהלות. לרוכב ערבות. קדוש וברוך:

ובכן שרפים עומדים ממעל לו:

חזן אלו לאלו שואלים· אלו לאלו מסללים· אנה שכן מעלים· להעריצו להקדישו· בפאר מסלסלים:

פיוט א״ב.

א אלי מרום אומרים הלולי· אופן וגלגל מביעים סלסולי· באימה ויראה מכתירים שם גדלי·

ב **שרפים עומדים ממעל לו:** אלו

ג גבורי כח בהדר ובפאר· נאה וגבוה ליחד לאחד· דממה דקה ראם בלי כבד·

ד **שש כנפים שש כנפים לאחד:** אלו

ה היושב יחידי על אופניו· הדובר דבר חסד על אפניו· ורצוא ושוב כבזק לפניו:

ו **בשתים יכסה פניו:** אלו

ז זהר הרקיע בין חשמליו· יניף בם וחמו גלגליו· חיל שרף אימה גליו·

ח **ובשתים יכסה רגליו:** אלו

ט טפסרי קלל כעין נחשת יצפצף· מהיר עינים עליהם יחופף· יחיד יכסה פניו בלי מתריפף·

י **ובשתים יעופף:** אלו

מְסֻבָּכִים מְרוּפָּפִים · בְּכַנְפֵיהֶם מְעוֹפְפִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
מְנַצְּחִים לְהַתְמִיד · בְּכָל־יוֹם תָּמִיד · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
נוֹרָאִים בְּנִפְלָאוֹת · לְצֶדֶק נוֹרָאוֹת · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
נְדִיבֵי עַמֶּךָ · מְסַלְסְלִים לִשְׁמֶךָ · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
שְׂרָפִים עוֹמְדִים · מִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
סוֹלְדֵי בְחִילָה · לְנוֹרָא עֲלִילָה · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
עֵינַיִם מְלֵאִים · כְּתַרְשִׁישׁ מְמֻלָּאִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
עוֹנִים בְּמַקְהֵלוֹת · בְּלַחַשׁ וְקוֹלוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
פְּנֵיהֶם כִּבְרָקִים מְאִירִים · וּפָז בֶּגֶד פְּאוּרִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
פְּרוּיֵי בִּזְרוֹעַ חָזָק · לְגוֹאֲלָם חָזָק · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
צְבָאוֹת שָׁמַיִם · לְרוֹכֵב שָׁמַיִם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
צֹאן קֳדָשִׁים · מַטַּע קְדוֹשִׁים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
קַלִּים לְצוּרָם · קוֹרְאִים לְיוֹצְרָם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
קְהִלּוֹת יַעֲקֹב · בְּלִי לֵב עָקֹב · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
רַגְלֵיהֶם כְּעֵגֶל · וְאוֹפָן מִתְגַּלְגֵּל · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
רְצוּיִם לְבוֹרְאָם · לְרָם אֲשֶׁר בְּרָאָם · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
שׁוֹכְנֵי בְּצֵל שַׁדַּי · שְׁנוֹתָם אֵין דַּי · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
שׁוֹמְרֵי חֲקוּקִים · מִצְוֹת וְחֻקִּים · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
תְּקֶף תַּרְשִׁישִׁים · בַּמָּרוֹם חָשִׁים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:

תְּמִימִים בְּדַרְכֵיהֶם׃ וּבְמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם׃ קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ׃
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ׃

וּבְכֵן שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ׃

חו״ק אֵלּוּ לְאֵלּוּ שׁוֹאֲלִים׃ אֵלּוּ לְאֵלּוּ מְמַלְּלִים׃ אָנָה שׁוֹכֵן מְעֻלִּים׃ לְהַעֲרִיצוֹ לְהַקְדִּישׁוֹ׃ בִּפְאֵר מְסַלְסְלִים׃

ע״פ א״ב.

ח׳ אֵילֵי מָרוֹם אוֹמְרִים הִלּוּלוֹ׃ אוֹפָן וְגַלְגַּל מַבִּיעִים סִלְסוּלוֹ׃ בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה מַכְתִּירִים שֵׁם גָּדְלוֹ׃

ק׳ שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ׃ אלו

ח׳ גִּבּוֹרֵי כֹחַ בְּרַעַד וּבְפַחַד׃ גֵּאֶה וְגָבוֹהַּ לְיַחֵד לְאֶחָד׃ דְּמָמָה דַקָּה דָּאִים בְּלִי כָחַד׃

ק׳ שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד׃ אלו

ח׳ הַיּוֹשֵׁב יְחִידִי עַל אוֹפַנָּיו׃ הַדּוֹבֵר דָּבָר דָּבוּר עַל אָפְנָיו׃ וְרָצוֹא וָשׁוֹב כְּבָזָק לְפָנָיו׃

ק׳ בִּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פָנָיו׃ אלו

ח׳ זֹהַר הָרָקִיעַ כְּעֵין חַשְׁמַלָּיו׃ זוֹעֵף כַּיָּם וַיֶּהֱמוּ גַלָּיו׃ חֵיל שָׂרָף אֵימָה עָלָיו׃

ק׳ וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו׃ אלו

ח׳ טַפְסְרֵי קָלָל כְּעֵין נְחֹשֶׁת יְצַפְצֵף׃ טָהוֹר עֵינַיִם עֲלֵיהֶם יְחוֹפֵף׃ יָרוּד יְכַסֶּה פָנָיו בְּלִי מִתְרוֹפֵף׃

ק׳ וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף׃ אלו

ח׳ כַּבִּיר כֹּחַ הוּא אֵלִי זֶה: כִּי לֹא בָזָה עֱנוּת עַם עָנִי וְנִבְזֶה· לְהַקְדִּישׁוֹ וּלְהַעֲרִיצוֹ יַחַד נִרְשִׁים זֶה מִזֶּה·

ק׳ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה: אלו

ח׳ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בְּפִיהֶם גָּמַר· מוֹרָאוֹ עֲלֵיהֶם תָּמִיד לְהִשָּׁמֵר· נִשָּׂא וְנֶעְלָם הִלּוּלוֹ לוֹמַר·

ק׳ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר: אלו

ח׳ שָׂרָף מְכֻנֶּה אֶחָד קָדוֹשׁ· סִלּוּד אוֹמֵר לְבָרוּךְ וְקָדוֹשׁ· עוֹנִים בִּקְדֻשָּׁה לָאֵל הַקָּדוֹשׁ·

ק׳ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ: אלו

ח׳ פְּאֵר וָשֶׁבַח לַאֲדוֹן הַצְּבָאוֹת: פּוֹצְחִים בְּרִנָּה מַלְאֲכֵי צְבָאוֹת· צָבָא (מָרוֹם) גְּדֻלָּתָם מִצְּבָאוֹת·

ק׳ יְיָ צְבָאוֹת: אלו

ח׳ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שׁוֹכֵן עֲלֵיהֶם בְּאֶרֶץ· קַלִּים לָרוּץ עַד קְצֵה הָאָרֶץ· רָם וְנִשָּׂא יוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ·

ק׳ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ: אלו

ח׳ שָׁמַיִם וּשְׁמֵי שָׁמַיִם כִּסָּה הוֹדוֹ· שְׁחָקִים מִמַּעַל פֹּעַל יָדוֹ: תּוֹלֶה תֵבֵל בִּזְרוֹעַ יָדוֹ·

ק׳ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: אלו

וּבְכֵן לְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ׃

וּנְתַנֶּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת הַיּוֹם. כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם. וּבוֹ תִנָּשֵׂא מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב עָלָיו בֶּאֱמֶת. אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא דַיָּן וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד. וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח אֶת־סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת. וּמֵאֵלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתָם יַד כָּל־אָדָם בּוֹ. וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע. וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד עַל צְבָא מָרוֹם בַּדִּין. כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ

ובכן (Vorb.) Und so möge zu Dir der Weiheruf emporsteigen, denn Du, unser Gott, bist ein Herr, der vergiebt und verzeihet!

ונתנה (Gem.) So wollen wir von der hohen Weihe des Tages Zeugniß laut ablegen, denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron, und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet, und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigner Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fasset sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der

כִּבְנֵי מָרוֹן: חזן כְּבַקָּרַת רוֹעֶה עֶדְרוֹ. מַעֲבִיר
צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ. כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר
וְתִמְנֶה וְתִפְקוֹד נֶפֶשׁ כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָה
לְכָל־בְּרִיָּה. וְתִכְתּוֹב אֶת־גְּזַר דִּינָם:

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר
יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה יַעֲבֹרוּן. וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן. מִי
יִחְיֶה. וּמִי יָמוּת. מִי בְקִצּוֹ. וּמִי לֹא בְקִצּוֹ.
מִי בַמַּיִם. וּמִי בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב. וּמִי בַחַיָּה.
מִי בָרָעָב. וּמִי בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ. וּמִי בַמַּגֵּפָה.
מִי בַחֲנִיקָה. וּמִי בַסְּקִילָה: מִי יָנוּחַ. וּמִי יָנוּעַ.
מִי יִשָּׁקֵט. וּמִי יִטָּרֵף. מִי יִשָּׁלֵו. וּמִי יִתְיַסָּר.
מִי יֵעָנִי. וּמִי יֵעָשִׁיר. מִי יִשָּׁפֵל. וּמִי יָרוּם:

Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen, und zählest und überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden, und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

בראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden, und wie Viele in's Leben treten; wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche, und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser, und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier; wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre, wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll, und wer Reichthums Fülle gewinnen; wer sinken soll und wer emporkommen.

צום קול ממון

וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה וּצְדָקָה

מַעֲבִירִין אֶת־רֹעַ הַגְּזֵרָה:

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ · קָשֶׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ לִרְצוֹת · כִּי
לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת · כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה ·
וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה־לוֹ · אִם יָשׁוּב מִיַּד תְּקַבְּלוֹ: ח׳אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם · וְיוֹדֵעַ יִצְרָם · כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם:
אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ לֶעָפָר · בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ ·
מָשׁוּל כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר · כֶּחָצִיר יָבֵשׁ · וּכְצִיץ נוֹבֵל · כְּצֵל
עוֹבֵר · וּכְעָנָן כָּלֶה · וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת · וּכְאָבָק פּוֹרֵחַ ·
וְכַחֲלוֹם יָעוּף:

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם:

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß.

כי (Gem.) Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm! Schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern, daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein. Bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner, und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch, sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend gewinnt er sein Brod; er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke, und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

ואתה Aber Du, Derselbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd. —

Digitized by Google

אֵין קִצְבָה לִשְׁנוֹתֶיךָ · וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ · וְאֵין לְשַׁעֵר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ · וְאֵין לְפָרֵשׁ עֵילוֹם שְׁמֶךָ · שִׁמְךָ נָאֶה לְךָ וְאַתָּה נָאֶה לִשְׁמֶךָ · וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ · וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ · (בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ) כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ · הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ · דָּרֵי מַעְלָה עִם דָּרֵי מַטָּה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בְּשִׁלּוּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

ק״ה קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לְזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

סוגרין הארון ·

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht, nicht zu enthüllen ist das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' ist Dein Schmuck, und unsern Namen hast Du genannt nach dem Deinen!

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an Denen, die ihn zu heiligen sind auserſehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreise der Andacht heiliger Serafim, die Deinen Namen weihevoll erheben, die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall:

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu, und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren, so weit die Erde reicht, seine Herrlichkeit.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seiner Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

ע״פ א״ב כפול.

אז מלפני בראשית. דת וכם השית: אמנה יום יום. אצולה אתו
בחביון: בארח לשעשועים. בה לנקות חטא עם משועים: גמר
בעצתה כל באמר. גשה לחנן בעד כל־יצורי חמר: דגלה לפני מכון
שבת. דרור ישע כעלה במחשבת: הוכנה עד לא עולם. היות מליץ
ישר לעם עולם: ושני אלפי רבבות גדודים. וכמו הם כרובים או
כם מתגודדים: זקוף למספרם מרבים. זיו ספיר כם מרביבים:
חשרת מים עם חשכת מים. חבא במצולות מים. חטא שופכי לב
כמים: טרח נושא ונראה נשא. טוען משא בקול כל תשא: יתרעשו
אופן וגלגל. יקש עם לתאפין ולגלגל: כרוב וחיה רופפים. בכנפי
נשר מעופפים. כאב זו מרפים. ענוז לעמת שרפים:

חזן כבודו מלא עולם משרתיו שואלים זה לזה איה
מקום כבודו לעמתם ברוך יאמרו:

ק״וח ברוך כבוד יי ממקומו:

ממקומו הוא יפן ברחמים ויחן עם המיחדים
שמו ערב ובקר בכל־יום תמיד פעמים
באהבה שמע אומרים:

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein Jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen, und begnadige das Volk Derer, die als einig bekennen seinen Namen, Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zwei Mal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre Jisrael —“.

אָז מִלִּפְנֵי בְרֵאשִׁית. אָבוֹת וּבָנִים חֵשִׁית: לָתֵת אֲרֻכָּה. לְהַעֲלוֹת אֲרוּכָה: מְאָז צָפָם. מְחָרוֹת קִצְּפָם: נוֹעַץ וְהֵבִין. נְאֻצוֹת לְהַלְבִּין: סְכַר עֲשׁוֹת נְכוֹחַת. סִיּוּם לְיוֹם תּוֹכַחַת: עָלוּ בְּמַחֲשָׁבָה יַחַד. עֲתִירָתָם לְמַלְּטָם מִפַּחַד: פּוֹרֵם חֶעֱלָם מִקֶּדֶם. פֶּשַׁע לְנַקּוֹת מִקְּנוּיַת קֶדֶם: צְפַת בּוֹעֵר יוֹם זֶה. צוֹעֲקִים סְלַח נָא לַעֲוֹן תָּעַם תַּוֶּה: קוֹרֵא דוֹרוֹת מֵרֹאשׁ. קֹשֶׁט אָב לְבָנִים הֵכִין לִדְרוֹשׁ: רִבּוּ רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו. רְצוֹת רְחוּמָיו וַחֲסִידָיו. שֶׁהֵם יְדִידָיו. שִׁכְלוּל מְעֻבָּדָיו. תָּמִיד מְעִידָיו. כִּי אֵין בִּלְעָדָיו:

חזן מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

ק״וה שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

ע״פ תשר״ק כפול.

אָז מִלִּפְנֵי בְרֵאשִׁית. נָוֶה וְיִנּוֹן הֵשִׁית: תַּלְפִּיּוֹת מָרוֹם מֵרִאשׁוֹן. תִּכֵּן טֶרֶם כָּל־עָם וְלָשׁוֹן: שִׁכְנוֹ עֵץ שָׁם לְהַשְׁרוֹת. שׁוֹגִים לְהַדְרִיךְ

שמע (Gem.) Höre Jisrael! Der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Gott, Er unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

בְּדַרְכֵי יְשָׁרוֹת: רֶשַׁע אִם הֶאְדִּים. רְחָצוּ וְהִזַּכּוּ הִקְדִּים: קָצַף אִם קָצַף בְּאֵימָתוֹ. קָדוֹשׁ לֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: צִמַּתְנוּ בְּבִצְעֵנוּ עַד עַתָּה. צוּרֵנוּ עָלֵינוּ לֹא נָעְתָּ: פָּנָה מֶנּוּ מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ. פִּלְּצוּנוּ וְאֵין מִי לְצַדְּקֵנוּ: עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל פְּשָׁעֵינוּ עוֹמֵס וְהוּא מְחוֹלָל מִפְּשָׁעֵינוּ: סוֹבֵל עַל שֶׁכֶם חַטֹּאתֵינוּ. סְלִיחָה מֹצֵא לַעֲוֹנוֹתֵינוּ: נִרְפָּא לָנוּ בְּחַבּוּרָתוֹ. נֶצַח בְּרִיָּה חֲדָשָׁה עֵת לִבְרָאתוֹ: מֵחוּג הַעֲלֵהוּ. מִשֵּׂעִיר הַדְלֵהוּ: לְהַשְׁמִיעֵנוּ בְּהַר הַלְּבָנוֹן. שֵׁנִית בְּיַד יִנּוֹן:

חזן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קהל אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אָז מִלִּפְנֵי בְרֵאשִׁית. שִׁבְעָה אֵלֶּה הֵשִׁית: כּוֹנָם מֵעֵת נוֹלָדוּ: כְּתוּרִים בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ: יְצָרָם וְאֶצְלוֹ כִּלְּלוֹ. יַחַד לִפְנֵי גְבָעוֹת חוֹלָלוּ: טִפֵּל בְּאָבָם תְּשׁוּבָה. טְבוּעָה הִיא לְבַת הַשּׁוֹבֵבָה: חִתְּלָהּ צֳרִי לְחַטָּאִים. הוֹבִישׁ לִנְטִעֵי נְטָעִים: זְדוֹנוֹת וּשְׁגָגוֹת בָּהּ לִדְחוֹת. וָעַף וְעֶבְרָה בָּהּ לִמְחוֹת: וּמִלִּפְנֵי עָשׂוֹר עֲשֶׂרֶת. וֶעְדָּהּ לְמַרְפֵּא סוֹרֶרֶת: הִנְנוּ אִתָּנוּ לְךָ אָיוֹם. הַבִּיטָה וּרְאֵה בְּשִׁבְרוֹן לֵב הַיּוֹם: דַּלְיוֹת שׁוֹקַיִם. וּמַצַּב רַגְלַיִם. דְּרִיכַת מָתְנַיִם. וּמַעַד קַרְסֻלַּיִם: גּוֹשִׁים יְחֵפִים. בְּעִנּוּי עֲיֵפִים. גִּישׁוֹת מֵאֲלָפִים. בְּשִׁירוֹת מְעוֹפְפִים: בָּךְ מִתְהַדְּרִים. בְּשִׁמְךָ נֶאְדָּרִים. אָמְצָךְ מַאְדִּירִים. אַדִּיר בְּאַדִּירִים. בְּקוֹל אַדִּירִים:

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde. Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde. An demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

ד' אדיר אדירנו יי אדונינו מה אדיר שמך בכל־הארץ · והיה יי למלך על־כל־הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד:

ובדברי קדשך כתוב לאמר:

ק'וח ימלך יי לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללויה:

ח' לדור ודור נגיד גדלך ולנצח נצחים קדשתך נקדיש ושבחך אלהינו מפינו לא ימוש לעולם ועד כי אל מלך גדול וקדוש אתה:

חמול על מעשיך · ותשמח במעשיך · ויאמרו לך חוסיך · בצדקך עמוסיך · תקדש אדון על כל־מעשיך:

כי מקדישיך בקדשתך (כערכך) קדשת · נאה לקדוש פאר מקדושים: ובכן יתקדש שמך יי אלהינו על ישראל עמך · ועל ירושלים עירך · ועל ציון משכן

ובדברי (Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit; Dein Gott Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

לדור (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott bist Du.

חמול O walte mild an Deinen Geschöpfen, und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr! an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem

כְּבוֹדֶךָ · וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ · וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יִזְכָּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדוֹנֵינוּ · וּבַבֵּן הַנֶּעֱקַד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ · וּבִזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ · כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדוֹנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֶׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע · תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דְּבַר חֹק וּמִשְׁפָּט · וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

פותחין הארון · חזן קהל
מיוסד ע״פ א״ב כפול ·

הָאוֹחֵז בְּיָד מִדַּת מִשְׁפָּט:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה:
הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גִּנְזֵי נִסְתָּרוֹת:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:
הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק:

Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken der Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unseren Urtheilspruch. Denn heilig ist der heutige Tag unserm Herrn. Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht, Dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes,

האוחז (Vorb. u. Gem.) der handhalt die Waltung des Rechtes.
Und Alles glaubt an ihn, den Gott der Treue,
Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft.
Und Alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt,
Der erlöst vom Tode, und rettet aus Verderben
Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser,

קהל

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיַּן אֱמֶת:
הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה:
הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלְתּוֹ:
הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית:
הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם:
הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל:
הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבָּטֶן:

Den, der allein ist Richter für alle Weltbewohner.
Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter,
Der sich verkündet hat als Den, der ewig bleibt und dauert.
Und Alles glaubt an ihn, der war und ist, und ewig wird Er sein.
Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm.
Und Alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist,
Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt.
Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt,
Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt,
Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert,
Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten.
Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist,
Der kennt den Sinn aller Geschöpfe.
Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschooße sie gebildet,

קהל　　　　　　　　　　　　חזן

הַכֹּל יוֹכַל וְכוֹלְלָם יַחַד:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יוֹכָל:
הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁלְּבַדּוֹ הוּא:
הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם:
הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ כָּל דּוֹר:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נוֹצֵר חָסֶד:
הַסּוֹבֵל וּמַעְלִים עַיִן מִסּוֹרְרִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא סוֹלֵחַ סֶלָה:
הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־יְרֵאָיו:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא עוֹנֶה לָחַשׁ:
הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר לְדוֹפְקֵי בִּתְשׁוּבָה:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁפְּתוּחָה יָדוֹ:

Der Alles vermag und Alles umfaßt.
Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden,
Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung.
Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen,
Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft.
Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher,
Der in seiner Huld waltet in jeglicher Zeit.
Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt,
Der schonend trägt, und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern.
Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht,
Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt.
Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen,
Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden.
Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan,

קהל

חזן הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיַּן אֱמֶת:

הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה:

הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלְתּוֹ:

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית:

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם:

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל:

הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבָּטֶן:

Den, der allein ist Richter für alle Weltbewohner.
Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter,
Der sich verkündet hat als Den, der ewig bleibt und dauert.
Und Alles glaubt an ihn, der war und ist, und ewig wird Er sein.
Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm.
Und Alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist,
Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt.
Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt,
Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt,
Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert,
Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten.
Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist,
Der kennt den Sinn aller Geschöpfe.
Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschooße sie gebildet,

חזן קהל

הַכֹּל יוּכַל וְכוֹלְלָם יָחַד:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יוּכָל:

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁלְּבַדּוֹ הוּא:

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם:

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ כָּל דּוֹר:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נוֹצֵר חָסֶד:

הַסּוֹבֵל וּמַעְלִים עַיִן מִסּוֹרְרִים:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא סוֹלֵחַ סֶלָה:

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־יְרֵאָיו:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא עוֹנֶה לָחַשׁ:

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר לְדוֹפְקֵי בִּתְשׁוּבָה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁפְּתוּחָה יָדוֹ:

Der Alles vermag und Alles umfaßt.
Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden,
Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung.
Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen,
Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft.
Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher,
Der in seiner Huld waltet in jeglicher Zeit.
Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt,
Der schonend trägt, und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern.
Und Alles [illegible] ihn, der ewig verzeiht,
[illegible] Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt.
[illegible] ihn, der erhört das leise Flehen,
[illegible] Pforten den reuig Anklopfenden.
[illegible] ihn, deß Hand ist aufgethan,

חזן קהל

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהִצָּדְקוֹ:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא צַדִּיק וְיָשָׁר:
הַקְּצַר בְּזַעַם וּמַאֲרִיךְ אַף:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא קָשֶׁה לִכְעוֹס:
הָרַחוּם וּמַקְדִּים רַחֲמִים לְרֹגֶז:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא רַךְ לִרְצוֹת:
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן וְגָדוֹל:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא שׁוֹפֵט צֶדֶק:
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם תְּמִימִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁתָּמִים פָּעֳלוֹ:

(Vorbeter.)

כפפ״דם ובקצת קהלות א״א לא תשגב ולא ככתוב.

תִּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ עַל כֹּל בְּיִחוּד:

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige.
Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade,
Deß Zorn kurz, und lange währt seine Nachsicht.
Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer,
Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht.
Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt,
Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet.
Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter,
Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt.
Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos!

תשגב (Vorb.) Sei erhaben, Du allein, und herrsche über Alles in Deiner Einheit!

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

ככתוב Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde, an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ
וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן
לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת
זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְיֶאֱתָיוּ כֹל לְעָבְדֶךָ· וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ· וְיַגִּידוּ בָאִיִּים

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's, Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ויאתיו Und Alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

צִדְקֶךָ· וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יְדָעוּךָ· וִיהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־
אָרֶץ· וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְיָ: (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם)·
וְיִזְנְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם· וְיַחְפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם: וְיַטּוּ שְׁכֶם
אֶחָד לְעָבְדֶךָ· וְיִירָאוּךָ עִם שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ· וְיַכִּירוּ
כֹּחַ מַלְכוּתֶךָ· וִילַמְּדוּ תוֹעִים בִּינָה: וִימַלְלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ
וִינַשְּׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ· וִיסַלְּדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ·
וִיעַטְּרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה· וְיִצְהֲלוּ
אִיִּים בְּמָלְכֶךָ· וִיקַבְּלוּ עֹל מַלְכוּתְךָ עֲלֵיהֶם· וִירוֹמְמוּךָ
בִּקְהַל עָם· וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבֹאוּ· וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר
מְלוּכָה:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ

Und verkünden in Eilanden Dein Heil, Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt.

Und alle Enden der Erde preisen Dich, und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer, und verschmähen ihre Götzen, und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über Alles erhaben als Haupt.

In glühender Innbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen in Jubel aus, und Eilande jubeln, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft, und erheben Dich in Volkesschaaren.

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone!

בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים· אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ· וְרָצִיתָ בָּנוּ· וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת· וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ· וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ· וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה

וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסַף יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה אֶת מוּסַף יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath.)

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וּבֶעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַיְיָ רֵיחַ נִיחֹחַ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד· אַיִל אֶחָד· כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה· תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר· שְׁלשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר· וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל· וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ· וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ· *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר· וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

---

*) נ"א ושעיר לכפר מלבד חטאת הכפרים.

(Am Sabbath.)

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ. זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

פותחין הארון.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם. סוגרין הארון ופותחין מיד. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: סוגרין הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde, und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unsern Theil nicht gleich gemacht dem ihren, und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel, und gegründet die Erde, und seiner Allmacht Sitz ist im Himmel droben, und der Thron seiner Allmacht ist in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst, in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen, und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

כשעה שהציבור אומר הוא אלהינו אומר הש״ץ אלו הפסוקים·

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: הֵן לַייָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמָיִם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

הש״ץ חוזר בקול רם הוא אלהינו וכו׳

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֱיֵה עִם פִּיפִיּוֹת שְׁלוּחֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל· הָעוֹמְדִים לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים מִלְּפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה שֶּׁיֹּאמְרוּ· הֲבִינֵם מַה שֶּׁיְּדַבֵּרוּ· הֲשִׁיבֵם מַה שֶּׁיִּשְׁאָלוּ· יַדְּעֵם הֵיךְ יְפָאֵרוּ: בְּאוֹר פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן· בֶּרֶךְ לְךָ יִכְרָעוּן· עַמְּךָ בְּפִיהֶם יְבָרְכוּן· וּמִבִּרְכוֹת פִּיךָ כֻּלָּם יִתְבָּרְכוּן· עַמְּךָ לְפָנֶיךָ יַעֲבִירוּן· וְהֵם בְּתוֹךְ יַעֲבוֹרוּן: עֵינֵי עַמְּךָ בָּם תְּלוּיוֹת· וְעֵינֵיהֶם לְךָ מְיַחֲלוֹת: נִגָּשִׁים מוּל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ

אלהינו (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden. Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin

בְּאֵימָה· לְשַׁכֵּךְ כַּעַס וְחֵמָה· וְעַמְּךָ מַסְבִּיבִים אוֹתָם
כַּחוֹמָה· וְאַתָּה מִן הַשָּׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם לְרַחֲמָה: עַיִן
נוֹשְׂאִים לְךָ לַשָּׁמַיִם· לֵב שׁוֹפְכִים נֹכְחָךְ כַּמַּיִם· וְאַתָּה
תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם: ק' שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ בִלְשׁוֹנָם· וְלֹא יִנָּקְשׁוּ
בְשִׁנּוּנָם· וְלֹא יֵבוֹשׁוּ בְמַשְׁעֵנָם· וְלֹא יִכָּלְמוּ בָם שְׁאוֹנָם·
וְאַל יֹאמַר פִּיהֶם דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ· כִּי חֲנוּנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ הֵמָּה חֲנוּנִים· וּמְרֻחָמֶיךָ הֵמָּה מְרֻחָמִים: כְּמָה
שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן יוּחָן· וְאֶת־אֲשֶׁר תְּרַחֵם
יְרֻחָם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן· וְרִחַמְתִּי
אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר אַל־יֵבֹשׁוּ בִי קֹוֶיךָ אֲדֹנָי
אֱלֹהִים צְבָאוֹת· אַל יִכָּלְמוּ בִי מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

in ehrfurchtsvollem Bangen, Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, und Dein Volk, wie eine Mauer rings, hält es sie umfangen. Und Du aus Deinen Himmeln schau gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen, aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen, und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien, die auf sie schauen, und daß ihr Mund Nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, Der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und ich werde dem Gunst verleihen, den ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem ich Erbarmen gebe; und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden, die auf Dich hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir, die Dich suchen, Gott Israels!

פותחין הארון.

אוֹחִילָה לָאֵל. אֲחַלֶּה פָנָיו.
אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ. מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲשֶׁר בִּקְהַל עָם. אָשִׁירָה עֻזּוֹ.
אַבִּיעָה רְנָנוֹת. בְּעַד מִפְעָלָיו:
לְאָדָם מַעַרְכֵי לֵב. וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח. וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

סוגרין הארון.

ע'ס א"ב, א עד נ ד"פ, ס ע ח"פ, פ עד ש י"ב פ', ת כ"ד פעמים, ואח"כ חתום ש"המח משלם בירבי קלונימוס חוק.

אַמִּיץ כֹּחַ כַּבִּיר וְרַב אוֹנִים· אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשׂ
גְּבוּרוֹתֶיךָ· אֹמֶץ עֲלִיּוֹת קֵרִיתָ עַל קָרִים· אַף

אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm, was aussprechen soll die Zunge; der ich vor versammeltem Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott kommt, was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob! Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser!

אמיץ (Gem.) Gewalt'ger[1]) Du, Allmächt'ger, voller Kraft, wer thut es Deinen Wunderwerken gleich? Des Himmels Söller bälktest Du ob Fluthen, ge-

---

1) Das folgende Stück ist eine dichterische Bearbeitung des feierlichen Opferdienstes (Abodah), wie er nach den Darstellungen der Mischnah und Gemara am Versöhnungstage von dem Hohepriester selbst verrichtet wurde. Verfasser: R. Meschullam b. Kalonymos.

יָסַדְתָּ תֵּבֵל עַל בְּלִימָה: בִּהְיוֹת עוֹלָם חֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת
וְעֵיפָה· בְּמַעֲטֵה לְבוּשְׁךָ אוֹר בֹּקֶר הִגַּהְתָּ· בֵּין זְרוֹנִים
חָצַצְתָּ בְּקֶרַח הַנּוֹרָא· בְּצוּל הִקְוִיתָם לְבַל יְכַסּוּן חָלֶד:
גִּלִּיתָ פְּנֵי נֶשִׁי וְהֵנֵצָה תְּנוּבָה· גַּן מִקֶּדֶם טַעְתָּ לְשַׁעֲשׁוּעַ
מַאֲמִירֶיךָ· גֹּדֶל מְאוֹרוֹת תַּתָּ בִּרְקִיעַ עֻזֶּךָ· גַּם צְבָא
מַזָּרוֹת עִמָּם צִוִּיתָ: דֵּי שָׁחִים וְדָאִים מִשַּׁעַל צַרְתָּ·
דְּמְיוֹן בָּרִיחַ לְכֵרַת יוֹשְׁבֵי גַנִּים· דְּבוּקַת רְגָבִים הוֹצִיאָה
רוֹמְשִׂים וְשׁוֹאֲפִים· דָּר קָנֶה וּבִצָּה לַאֲרוּחַת קְרוּאֶיךָ:
הֵכַנְתָּ טֶבַח וָמֶסֶךְ וְסוֹעֵד אָיִן· הִקְרַצְתָּ גֹּלֶם מֵחֹמֶר
כְּתַבְנִית חוֹתָמֶךָ· הִפַּחְתָּ בְּחֶלְדּוֹ טֹהַר נֶשֶׁם מִזְּבוּלֶךָ·
הֶרְדַּם וּמִצַּלְעוֹ עֵזֶר לֹא יָעַדְתָּ: וְצִוִּיתוֹ בְּלִי לָעוּט מֵעֵץ
הַדַּעַת· וְהֵפֵר צִוּוּי כְּפֶתִי בְּהַשָּׁאַת זוֹחֵל· וְעָנַשׁ בְּזֵעַת
אַף לִטְרוֹף חֻקּוֹ· וְאִוֶּלֶת בְּצִירִים וְעָרוּם עָפָר לַחְמוֹ:

gründet hast die Welt Du ob dem Leeren. Als Nacht und Düster Deine Welt umhüllte, da ließ Dein Licht das Morgenroth erstrahlen. Du trenntest Fluthen durch Krystallgewölbe; sie banntest Du, daß nicht die Erd' sie decken. Aufdecktest Du die Erd' und Frucht entsproßte, den Treu'n zur Lust gepflanzet ward der Garten[1]). Der Leuchten Pracht erstrahlt' am Firmamente, der Sternenbilder Schaar entbot Dein Wort. Was schwimmt und fleucht, aus Fluthen ward gebildet; was keucht und schnaubt, ging aus der Scholl' hervor. Bereit war Trank und Speis', es fehlt der Gast; — dem Erdenkloß aufdrücktest Du Dein Siegel, der Himmelsodem haucht' im Sterblichen; und die Gehülfin bildetest Du dem Schlafenden. Nicht sollt' er von dem Baum des Wissens kosten; er brach das Wort, verleitet von der Schlange. Im Schweiß sein Brot zu zehren, war die Strafe, sie sollte Schmerz nun leiden, und der Schlange zur Nahrung ward des Staubes Kost gewiesen. Der Liebe Frucht

1) Der Garten Eden (das Paradies).

זֵרוּי רִבְעוֹ הִקְפִּיתָ בְּבֶטֶן חוֹמֶרֶת. זָרְעָה וְהוֹלִידָה אִכָּר
וְרוֹעֵה צֹאן: זֶבַח וְשַׁי הִגִּישׁוּ לְמוֹלְךָ יָחַד. וַעֲמַתָּ בָּרַב
וְשַׁעְתָּ תְּשׁוּרַת צָעִיר: חֶמֶל רַחֲמָיו שִׁחֵת וְעָרַף אָח.
חִלָּה פָנֶיךָ וְשַׂמְתָּ לוֹ אוֹת. חָלוּ שְׁלִישִׁים קְרוֹא בְשִׁמְךָ
לַסֶּמֶל. חִיל נוֹזְלִים קָהָאתָ וּשְׁטָפוּם וְאָבָדוּ: טָעוּ גֵאִים
וּפָצוּ סוּר לְנֶגְדֶּךָ. טֹרְפוּ בְּחֹם הוֹמִים וְזֹרְבוּ נִצְמָתוּ.
טְעוּן גֹּפֶר נוֹשַׁע כְּסָגֶרֶת בַּעֲדוֹ. טְפוּלָיו הִפְרֵיתָ וּמָלְאוּ
פְּנֵי צִיָּה: יָעֲצוּ נֶאֱחָדִים לָרוּם עַד לַשַּׁחַק. יְקֻשׁוּ נְפֻּצוּ
כְּרוּחַ סוֹעָה וָסָעַר. יְדִיד אֵתוּי עֵבֶר יְדָעֲךָ בָּעוֹלָם. יִחוּם
זְקוּנָיו הֶעֱלָה לְךָ לְכָלִיל: כְּשֵׂה תָּמִים בָּחַר אִישׁ תָּם.
כְּחָשַׁק יְשִׁיבַת אֹהָלִים וְנִמְשַׁךְ אַחֲרֶיךָ. כְּשֵׁר חֲנִיטֵי יוֹף
הוֹצֵאתָ מֵחֲלָצָיו. כֻּלּוֹ זֶרַע אֱמֶת וְאֵין דֹּפִי: לְשָׁרֶתְךָ
אִוִּיתָ לֵוִי אִישׁ חֲסִידֶךָ. לְהַבְדִּיל מִגִּזְעוֹ מְקֻדָּשׁ קֹדֶשׁ
קָדָשִׁים. לִקְשׁוֹר נֵזֶר קֹדֶשׁ וְלַעֲטוֹת אוּרִים. לֵישֵׁב כִּכְבוּדָּה
פְּנִימָה יָמִים שִׁבְעָה: מַחֲזִיקֵי אֲמָנָה שָׁבוּעַ קֹדֶם לֶעָשׂוֹר.

gebar sie zwei, den Boden bebaut der Eine, Heerden hegt der Andere[1]) Die Spende reichten Beide Dir; Du wandtest Dich gnädig Einem zu, verwarfst den Andern. Unbrüderlich, lieblos ward er der Mörder des eignen Bruders. Doch er fleht Dich an, und Deine Gnade präget ihm ein Zeichen. — Das sündige Geschlecht mit Deinem Namen benennt Götzenbilder, und das Graun empörter Fluth hat sie hinweggeschwemmt. Die Trotz'gen[2]) kündigten Gehorsam Dir, und Deine Fluth tilgte sie auf den Grund. Von Dir geschützt der Eine in der Arche entkam, und seine Sprossen dann gemehrt bevölkerten die Erdenwüste neu. Vereint dann wollt' zu Himmelshöhen bringen ein neu Geschlecht, — es ward im Sturm zerstreut[3]). Dein Freund, aus Fernen kommend, macht Dich kund[4]) der Welt, bringt seines Alters Segen Dir zum Opfer. Ein makelloses Lamm wird dann erwählt, er, der stille weilt im Zelte, treu Dir folgend[5]). Anmuth'ge Sprossen trieb sein Stamm, sie Alle von Makel frei nur edle gute Saat. Ersahst zum Dienst Dir Lewi, Deinen Frommen, aus seinem Schaft wählst Du der Weihe Blüthe[6]), den heil'ges Diadem und Brust-

1) Kajin und Hebel, Söhne Adams. 2) Das Geschlecht der Sündfluth.
3) Die den babylonischen Thurm bauten. 4) Abraham. 5) Jaakob
6) Die Erwählung des Stammes Lewi und des Hohenpriesters Aharon aus seiner Mitte.

מַפְרִישִׁים כֹּהֵן הָרֹאשׁ כְּדַת הַמִּלֻּאִים. ח׳ מַזִּים עָלָיו מֵי חַטָּאת לְטַהֲרוֹ. מְזָרֵק מַקְטִיר וּמֵטִיב לְהִתְרַגֵּל בַּעֲבוֹדָה: ה׳ נִלְוִים אֵלָיו נְבוֹנִים יְשִׁישֵׁי שַׁעַר. נוֹאֲמִים לוֹ קְרָא נָא בְּפִיךָ. נִגַּהּ תְּשִׁיעִי יַעֲמִידוּהוּ בְּשַׁעַר קָדִים. נוֹי זִבְחֵי יוֹם לְפָנָיו יַעֲבִירוּ: סֶמֶךְ בִּיאַת שֶׁמֶשׁ צֵידוֹ יַמְעִיטוּ. סָאַב לְבַן פֶּן בְּרֶדֶם יִקְרֵהוּ. סָבֵי שִׁבְטוֹ לְלַמֵּד חֹפֶן יוֹלִיכוּהוּ. סַמִּים לְתַמֵּר בִּפְנִים אוֹתוֹ יַשְׁבִּיעוּ. סָמַר בְּשָׂרוֹ וְהִדְמִיעַ כִּי נֶחְשַׁד. סָרוּ גַם הֵם וּבֶכֶה הִגִּירוּ. שִׂיחַ מִדְרָשׁ בְּפֶה וּבִכְתָב הִגָּיוֹן. סְבִיבָיו יְשַׁנְּנוּ לְעוֹרְרוֹ עַד חֲצוֹת: עָלְצוּ תְּרוֹם דֶּשֶׁן בְּפַיִס רִאשׁוֹן. עוֹד יָפִיסוּ לְדַשּׁוּן פְּנִימִי וּמְנוֹרָה. עֵקֶב קְטֹרֶת פַּיִס חֲדָשִׁים יְשַׁלְּשׁוּ. עֲרוֹךְ נְתָחִים יַחַד פַּיִס הָרְבִיעִי. עָלָה בְרַק הַשַּׁחַר

schild ziert, der sieben Tage vor dem Fest' in Ehren zur Rüstung für den Dienst im Tempel weilte. So vor dem Zehnten sondern Glaubenstreue den Priester ab, wie vor der ersten Weihe. Besprengen ihn, daß rein er sei, entsündigt, und Opferdienst verrichtet er zur Uebung.

נלוים (Gem.) Ihm gesellten sich die Weisen zu, die Greise, des Gesetzes kundig, ihn aufforderend, daß er selber die Vorschriften der Lehre lese und sich einpräge. Mit dem Einbruche des neunten Thischri stellten sie ihn in das östliche Tempelthor, ließen an ihm vorbeiziehen die für den Sühnetag bestimmten stattlichen Opferthiere. Um die Zeit des Sonnenunterganges reichten sie ihm nur spärliche Speise, daß Schlaf ihm nicht die Weihe störe. Die Greise seines Stammes führten ihn dann, daß er die Weihrauchspende zu handhaben erlerne, und beschworen ihn, dieselbe in Wolken erst im Innern des Allerheiligsten [1]) aufwirbeln zu lassen. Ihn ergriff Angst, und Thränen vergoß er, daß ihm Sündiges war zugetraut worden, und auch sie weinten, daß solcher Fürsorg' es bedurfte. Lehrreiches Gespräch aus der überlieferten Lehre und dem Schriftworte führten anregend seine Umgebungen, ihn bis zur Mitternacht wach zu halten. Fröhlich eilten sie, die Asche vom Altare zu holen nach dem ersten Loose. Dann ward

1) Die der Ueberlieferung feindliche Sekte der Zedukim hatte hierin eine abweichende Ansicht und Erklärung, und man vergewisserte sich, daß er den Dienst nach Vorschrift verrichten werde.

כְּנַם הַצּוֹפֶה. עָלָיו פֵּרְשׂוּ מָסָךְ בּוּץ לְהַצְנֵעַ. עָרָה
סוּתוֹ טָבַל וְעָט זְהָבִים. עָמַד וְקִדֵּשׁ וְקֵרֵץ תְּמִיד הַשַּׁחַר:
פֵּקֵד לְמָרְקוֹ וְהוּא קִבֵּל וְזָרַק. פֵּרֵשׁ הִקְטִיר וְהֵטִיב
הִקְרִיב וְנִסֵּךְ. פְּעֻלַּת כָּלִיל הִשְׁלִים וְעָשׂ כַּסֵּדֶר. פָּרְשׂוּ
סָדִין לְבָן עוֹד כְּבָרִאשׁוֹנָה: פַּרְוָה בַּקֹּדֶשׁ שָׁם קִדֵּשׁ
וּפָשַׁט. פָּסַע וְטָבַל לְבָנִים עָט וְקִדֵּשׁ. פְּלוּסִים עֶרְכָּם
מָנִים שְׁמוֹנָה עָשָׂר. פְּאוּרִים לְשָׁרֵת בָּם לְמֶלֶךְ הַכָּבוֹד:
פָּרוֹ מֻצָּב בֵּין אוּלָם לַמִּזְבֵּחַ. פָּנָיו יָמָּה וְרֹאשׁוֹ נֶגְבָּה
מְעֻקָּם. ח׳ פָּגַשׁ וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁוֹ. פְּשָׁעָיו הוֹדָה
וּבְחֻבּוֹ לֹא טָמָן:

geloost, wer den goldenen Altar und den Leuchter von Asche säubere. Für die Darbringung des Weihrauchs ward zum dritten Male geloost. Das vierte Mal, wer die Opferstücke heranbringe und schichte. Rief der Späher auf der Warte: Der Morgen blitzt herauf! — dann spannten sie eine Byssusdecke, den Priester zu bergen. Er entkleidete sich, badete, legte die Goldgewänder[1]) an, wusch Hände und Füße, und schlachtete das tägliche Morgenopfer. Das Weitere besorgte ein Anderer; doch er fing das Blut auf und sprengte es. Dann räucherte er, säuberte die Lampen, opferte und goß das Trankopfer. Hatte er dies tägliche Opferwerk nach üblicher Ordnung vollbracht, so ward wie vorher die Byssusdecke gespannt. In der Kammer des Parwah, im Heiligthume, dort nahm er Waschung und Bad vor, entkleidete sich der goldenen Gewänder, legte die weißen an, von Pelusischem Byssus, achtzehn Minen ihr Werth, kostbar, um in ihnen den Dienst vor dem Könige der Ehren würdig zu versehen. Inzwischen stand sein Opferfarren zwischen der Vorhalle und dem Altare, das Angesicht nach Westen, den Kopf nach Süden gekrümmt. Er trat heran und legte seine Hand ihm auf das Haupt, bekannte seine Sünden und barg sie nicht in seinem Innern:

1) Die golddurchwirkten Prachtgewänder des Hohenpriesters (2. B. Mos. 28, 2—39), welche er bei eigner Verrichtung des gewöhnlichen Gottesdienstes zu tragen hatte. Nur am Versöhnungstage sollte er für die diesem Tage eigenthümlichen Sühnehandlungen in schmuckloser Kleidung von weißem Linnen vor Gott erscheinen (3. M. 16, 4).

ח"וק וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטָאתִי. עָוִיתִי. פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי: אָנָּא בַשֵּׁם. כַּפֶּר נָא. לַחֲטָאִים. וְלַעֲוֹנוֹת. וְלַפְּשָׁעִים. שֶׁחָטָאתִי. וְשֶׁעָוִיתִי. וְשֶׁפָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ:

ק"וח וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בָּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא מְפֹרָשׁ יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה. הָיוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַף הוּא הָיָה מִתְכַּוֵּן לִגְמוֹר אֶת־הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְבָרְכִים וְאוֹמֵר לָהֶם תִּטְהָרוּ: וְאַתָּה בְּטוּבְךָ הַגָּדוֹל מְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְסוֹלֵחַ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ:

ק' צָעַד לֵילֵךְ לוֹ לְמִזְרַח עֲזָרָה. צֶמֶד שְׂעִירִים שָׁם מֵהוֹן עֵדָה. צְמוּדִים אַחוּיִם שָׁוִים בְּתֹאַר וּבְקוֹמָה. צָגִים לְכַפֵּר עֲוֹן בַּת הַשּׁוֹבֵבָה: צָהוֹב חֲלָשִׁים טָרַף וְהֶעֱלָה מִקַּלְפִּי. צָנַח וְהִגְרִיל לְשֵׁם גָּבוֹהַּ וְלַצּוּק. צָעַק בְּקוֹל רָם לַייָ חַטָּאת. צוֹתְתָיו עָנוּ לוֹ וּבֵרְכוּ אֶת־הַשֵּׁם: צֶבַע זְהוֹרִית קָשַׁר בְּרֹאשׁ הַמִּשְׁתַּלֵּחַ. צִגְּתוֹ אִמֶּן נֶגֶד בֵּית שִׁלּוּחַ: ח' צָלַח וּבָא אֵצֶל פָּרוֹ שֵׁנִית. צַחֲנָתוֹ וְשֶׁלְמַטֵּהוּ פְּנֵי צוּר הִתְוַדָּה:

ח"וק וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטָאתִי. עָוִיתִי. פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אַהֲרֹן

וכך (Vorb. u. Gem.) Und also sprach er: O Gott! Ich habe gesündigt, gefehlt, gefrevelt vor Dir, ich und mein Haus. O bei Deinem heiligen Namen ruf' ich: Vergieb die Sünden, Fehle, Frevel, durch die ich gesündigt, gefehlt, gefrevelt vor Dir, ich und mein Haus! wie geschrieben steht in der Lehre Mescheh's, Deines Knechtes, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit: „Denn an diesem Tage wird Er euch sühnen, euch zu reinigen, von all euren Sünden vor dem Ewigen" —

והכהנים (Gem. u. Vorb.) Die Priester aber und das Volk, das in der Vorhalle stand, wenn sie vernahmen den ehrwürdigen und erhabenen Gottesnamen, wie er klar und deutlich gesprochen aus dem Munde des Hohenpriesters kam in Weihe und Reinheit, knieten nieder und bückten sich, bekannten ihn und fielen auf ihr Angesicht und sprachen: Gelobt sei der Name seines herrlichen Reiches auf immer und ewig.

ואף Und auch er (der Hohepriester) wußte es so einzurichten, daß er den Namen aussprach zugleich mit jener Benedeiung, und fügte das Wort hinzu: „sollt ihr rein werden." — Du aber in Deiner großen Huld ließest Dein Erbarmen sich regen, und gabst Verzeihung Deinem Frommen.

צעד (Gem.) Er schritt nach der Morgenseite der Vorhalle. Dort stand das Paar der Opferböcke aus den Mitteln der Gemeinde, geeinet und gepaaret durch Gleichheit der Gestalt und Größe; da standen sie zur Sühnung der Schuld Deines abtrünnigen Kindes. Die goldschimmernden Loose zog er, sie durcheinander schüttelnd, aus der Urne, verkündete laut, nachdem er geloost, das für den Allerhöchsten und das für den Fels in der Wüste Gezogene, rief mit lauter Stimme: Ein Sündopfer für den Ewigen! Die es hörten, antworteten durch Benedeiung des Herrn. Einen Purpurfaden band er an den Kopf des in die Wüste zu Sendenden, den er hart an die Stelle setzte, durch die er davon geführt werden sollte. Er ging zum zweiten Male zu seinem Opferfarren, seine Schuld und die seines Stammes vor dem Allmächtigen bekennend.

וכך (Vorb. u. Gem.) Und also sprach er: O Herr! Ich habe gesündigt, gefehlt, gefrevelt vor Dir, ich und mein Haus und

ח"וק וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטָאתִי. עָוִיתִי. פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי: אָנָּא בַשֵּׁם. כַּפֶּר נָא. לַחֲטָאִים. וְלַעֲוֹנוֹת. וְלִפְשָׁעִים. שֶׁחָטָאתִי. וְשֶׁעָוִיתִי. וְשֶׁפָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ:

ק"וח וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בָּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא מְפֹרָשׁ יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה. הָיוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַף הוּא הָיָה מִתְכַּוֵּן לִגְמוֹר אֶת־הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְבָרְכִים וְאוֹמֵר לָהֶם תִּטְהָרוּ: וְאַתָּה בְּטוּבְךָ הַגָּדוֹל מְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְסוֹלֵחַ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ:

ק' צָעַד לֵילֵךְ לוֹ לְמִזְרַח עֲזָרָה. צֶמֶד שְׂעִירִים שָׁם מֵהוֹן עֵדָה. צְמוּדִים אַחוּיִם שָׁוִים בְּתֹאַר וּבְקוֹמָה. צָגִים לְכַפֵּר עֲוֹן בַּת הַשּׁוֹבֵבָה: צָהוֹב חֲלָשִׁים טָרַף וְהֶעֱלָה מִקַּלְפִּי. צָנַח וְהִגְרִיל לְשֵׁם נָּבוֹהַ וְלַצּוּק. צָעַק בְּקוֹל רָם לַיָי חַטָּאת. צוֹתְתָיו עָנוּ לוֹ וּבֵרְכוּ אֶת־הַשֵּׁם: צֶבַע זְהוֹרִית קָשַׁר בְּרֹאשׁ הַמִּשְׁתַּלֵּחַ. צִגְּתוֹ אִמֵּן נֶגֶד בֵּית שִׁלּוּחַ: ח' צָלַח וּבָא אֵצֶל פָּרוֹ שֵׁנִית. צַחֲנָתוֹ וְשֶׁלְמַטָּיו פְּנֵי צוּר הִתְוַדָּה:

ח"וק וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטָאתִי. עָוִיתִי. פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אַהֲרֹן

וכך (Vorb. u. Gem.) Und also sprach er: O Gott! Ich habe gesündigt, gefehlt, gefrevelt vor Dir, ich und mein Haus. O bei Deinem heiligen Namen ruf' ich: Vergieb die Sünden, Fehle, Frevel, durch die ich gesündigt, gefehlt, gefrevelt vor Dir, ich und mein Haus! wie geschrieben steht in der Lehre Moscheh's, Deines Knechtes, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit: „Denn an diesem Tage wird Er euch sühnen, euch zu reinigen, von all euren Sünden vor dem Ewigen" —

והכהנים (Gem. u. Vorb.) Die Priester aber und das Volk, das in der Vorhalle stand, wenn sie vernahmen den ehrwürdigen und erhabenen Gottesnamen, wie er klar und deutlich gesprochen aus dem Munde des Hohenpriesters kam in Weihe und Reinheit, knieten nieder und bückten sich, bekannten ihn und fielen auf ihr Angesicht und sprachen: Gelobt sei der Name seines herrlichen Reiches auf immer und ewig.

ואף Und auch er (der Hohepriester) wußte es so einzurichten, daß er den Namen aussprach zugleich mit jener Benedeiung, und fügte das Wort hinzu: „sollt ihr rein werden." — Du aber in Deiner großen Huld ließest Dein Erbarmen sich regen, und gabst Verzeihung Deinem Frommen.

צער (Gem.) Er schritt nach der Morgenseite der Vorhalle. Dort stand das Paar der Opferböcke aus den Mitteln der Gemeinde, geeinet und gepaaret durch Gleichheit der Gestalt und Größe; da standen sie zur Sühnung der Schuld Deines abtrünnigen Kindes. Die goldschimmernden Loose zog er, sie durcheinander schüttelnd, aus der Urne, verkündete laut, nachdem er gelooft, das für den Allerhöchsten und das für den Fels in der Wüste Gezogene, rief mit lauter Stimme: Ein Sündopfer für den Ewigen! Die es hörten, antworteten durch Benedeiung des Herrn. Einen Purpurfaden band er an den Kopf des in die Wüste zu Sendenden, den er hart an die Stelle setzte, durch die er davon geführt werden sollte. Er ging zum zweiten Male zu seinem Opferfarren, seine Schuld und die seines Stammes vor dem Allmächtigen bekennend.

וכך (Vorb. u. Gem.) Und also sprach er: O Herr! Ich habe gesündigt, gefehlt, gefrevelt vor Dir, ich und mein Haus und

עַם קְדוֹשֶׁיךָ: אָנָּא בַשֵּׁם. כַּפֶּר נָא. לַחֲטָאִים וְלַעֲוֹנוֹת. וְלִפְשָׁעִים. שֶׁחָטָאתִי. וְשֶׁעָוִיתִי. וְשֶׁפָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אַהֲרֹן עַם קְדוֹשֶׁיךָ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת משֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ: כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ:

ק״וח וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בָּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא מְפֹרָשׁ יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה. הָיוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַף הוּא הָיָה מִתְכַּוֵּן לִגְמוֹר אֶת־הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְּבָרְכִים וְאוֹמֵר לָהֶם תִּטְהָרוּ: וְאַתָּה בְּטוּבְךָ הַגָּדוֹל מְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְסוֹלֵחַ לְשֵׁבֶט מְשָׁרְתֶיךָ:

ק׳ קָח מַאֲכֶלֶת חַדָּה וּשְׁחָטוֹ כַּסֵּדֶר. קִבֵּל דָּם בְּמִזְרָק וּנְתָנוֹ לַמְמָרֵס. קְרִישָׁתוֹ יִמַּס עַד עֵת הַזָּיָה. קָפוּי פֶּן יְהִי וְתֶעְדַּר סְלִיחָה: קָח לוֹחֲשׁוֹת חַת בְּמַחְתַּת פַּרְוָיִם. קַלָּה וְגֶלֶד רַךְ וַאֲרוּכַת יָד. קָדַר לְתוֹכָהּ שְׁלֹשֶׁת קַבִּין גֶּחָלִים. קֵרְבוּ לוֹ בָּזָךְ וּגְרוּשַׁת דַּקָּה: קָלַט וְחָפַן וְהֵרִיק לְתוֹךְ בָּזָךְ. קָפַץ מַחְתָּה בִּימִין וּבָזָךְ בִּשְׂמֹאל. קִישׁ צְעָדָיו לְפָרְכוֹת וְקָרַב לַבַּדִּים. קְטֹרֶת שָׂם בֵּינֵימוֹ וְעָשַׁן וְיָצָא: רוֹבֶה מְמָרֵס מֶנּוּ נָטַל דָּם. רָצַף וְנִכְנַס וְקָם בֵּין שַׁדַּיִם. ח׳ רִצּוּי הַזָּיוֹת טָבַל וְהִצְלִיף בְּמִנְיָן. רוּם מַעְלָה אַחַת וּמַטָּה שֶׁבַע:

die Söhne Aharons, Dein heiliger Stamm. O bei Deinem heiligen Namen ruf' ich: Vergieb die Sünden, Fehle, Frevel, durch die ich gesündigt, gefehlt und gefrevelt vor Dir, ich und mein Haus und die Söhne Aharons, Deine heilige Schaar! wie geschrieben steht in der Lehre Moscheh's, Deines Knechtes, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit: „Denn an diesem Tage wird Er euch sühnen, euch zu reinigen, von all euren Sünden vor dem Ewigen—"

והכהנים (Gem. u. Vorb.) Die Priester aber und das Volk, das in der Vorhalle stand, wenn sie vernahmen den ehrwürdigen und erhabenen Gottesnamen, wie er klar und deutlich gesprochen aus dem Munde des Hohenpriesters kam in Weihe und Reinheit, knieten nieder und bückten sich, bekannten ihn, fielen auf ihr Angesicht und sprachen: Gelobt sei der Name seines herrlichen Reiches auf immer und ewig.

ואף Und auch er (der Hohepriester) wußte es so einzurichten, daß er den Namen aussprach zugleich mit jener Benedeiung, und fügte das Wort hinzu: „sollt ihr rein werden." — Du aber in Deiner großen Huld ließest Dein Erbarmen sich regen und gabst Verzeihung dem Stamme Deiner Diener.

קח (Gem.) Er nahm ein scharfes Messer und schlachtete sein Opfer nach üblicher Ordnung, fing das Blut in der Schale auf, und gab es dem, der es im Flusse erhalten sollte bis zur Sprengung, daß es nicht erstarrend zum Werke der Sühnung untauglich sei. In eine Pfanne vom feinsten Golde — sie war von feiner Goldplatte mit langem Griffe — scharrte er leuchtende Kohlen, drei Kab voll, dann reichte man ihm die Schale und ein Gefäß, gefüllt mit dem feinsten Weihrauch. Er griff heraus eine Hand voll, und schüttete sie in die Schale. Rasch schritt er, die Pfanne in der Rechten, die Weihrauchsäule in der Linken, mit weithallendem Schritte, an die Vorhänge und trat bis an die Stangen der heiligen Lade [1]), dort legte er den Weihrauch auf die Kohlen, daß aufwirbelte die Rauchsäule, und verließ das Allerheiligste wieder. Dem jungen Priester, der das Opferblut im Fluß erhielt, nahm er es ab, und trat sofort wieder hinein, zwischen den beiden Stangen stehend, tauchte er den Finger in das Blut und sprengte zur

1) Im Allerheiligsten hinter den es schließenden Vorhängen.

ח"וק וְכָךְ הָיָה מוֹנֶה. אַחַת. אַחַת וְאַחַת. אַחַת וּשְׁתַּיִם. אַחַת וְשָׁלוֹשׁ. אַחַת וְאַרְבַּע. אַחַת וְחָמֵשׁ. אַחַת וָשֵׁשׁ. אַחַת וָשֶׁבַע:

ק׳ רָץ וְהִנִּיחוֹ כַּכֵּן וְשָׁחַט שָׂעִיר. רָצָה וְקִבֵּל דָּמוֹ בְּאֹגֶן קֹדֶשׁ. ח׳ רָגַל וְעָמַד מְקוֹם וָעוֹד אָרוֹן. רָצָה הַזָּיוֹת כְּמַעֲשֵׂה דַּם פָּר:

ח"וק וְכָךְ הָיָה מוֹנֶה. אַחַת. אַחַת וְאַחַת. אַחַת וּשְׁתַּיִם. אַחַת וְשָׁלשׁ. אַחַת וְאַרְבַּע. אַחַת וְחָמֵשׁ. אַחַת וָשֵׁשׁ. אַחַת וָשֶׁבַע:

ק׳ רָהַט וְהִנִּיחוֹ וְדַם פָּר נָטַל. רַגְלָיו הֵרִיץ וְצָג חוּץ לְבוּדֶלֶת. ח׳ רִקְמֵי פָּרֹכֶת יַזְּ כְּמִשְׁפַּט כַּפֹּרֶת. רָגַשׁ וְשָׁנָה וְהִזָּה מִדַּם שָׂעִיר:

ק׳ שָׁב וּבְלָלָם וְחִטֵּא מִזְבַּח סָגוּר. שֶׁבַע עַל טָהֳרוֹ וּבְקַרְנָיו אַרְבַּע. ח׳ שָׁקַד וּבָא אֵצֶל שָׂעִיר הֶחָי. שִׁגְיוֹן עַם וּזְדוֹנוֹ יוֹדֶה לָאֵל:

ח"וק וְכָךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטְאוּ. עָווּ. פָּשְׁעוּ לְפָנֶיךָ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: אָנָּא בַשֵּׁם. כַּפֶּר נָא. לַחֲטָאִים. וְלַעֲוֹנוֹת. וְלִפְשָׁעִים. שֶׁחָטְאוּ. וְשֶׁעָווּ. וְשֶׁפָּשְׁעוּ לְפָנֶיךָ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ:

ק"וח וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בָּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים

Gnadenwirkung nach der Zahl, einmal nach oben und siebenmal nach unten.

וכך (Vorb. u. Gem.) Und also zählte er: Eins, — Eins und Eins, — Eins und Zwei, — Eins und Drei, — Eins und Vier, — Eins und Fünf, — Eins und Sechs, — Eins und Sieben! —

רץ (Gem.) Stellte dann eilends das Blut auf das Gestell, opferte den Ziegenbock, fing sein Blut in heiligem Geräthe auf, nahm dann seine frühere Stelle wieder ein, dort, wo die Bundeslade ruhete, und nahm die Sprengungen vor wie mit des Opferfarren Blute.

וכך (Vorb. u. Gem.) Und also zählte er: Eins, — Eins und Eins, — Eins und Zwei, — Eins und Drei, — Eins und Vier, — Eins und Fünf, — Eins und Sechs, — Eins und Sieben! —

רהט (Gem) Er eilte und setzte es aus Händen, nahm dann des Farren Blut, und stellte sich vor den Vorhang, der das Allerheiligste abschloß, besprengte, wie vorher den Sühnedeckel [1]), so den kunstgewirkten Vorhang, und so sprengte er dann auch von dem Blute des Ziegenbockes. Nachdem er das eine mit dem andern gemischt, entsündigte er den goldenen Altar, sieben Male besprengend dessen oberste Fläche und vier Hörner. Dann trat er zu dem noch lebendigen Ziegenbock, des Volkes Verirrung und seine wissentliche Schuld bekannte er vor Gott.

וכך (Vorb. u. Gem). Und also sprach er: O Gott! Gesündigt, gefehlt und gefrevelt hat vor Dir Dein Volk, das Haus Jisrael. O bei Deinem heiligen Namen ruf' ich: Vergieb die Sünden, Fehle, Frevel, durch die gesündigt, gefehlt, gefrevelt vor Dir Dein Volk, das Haus Jisrael! wie geschrieben steht in der Lehre Moscheh's, Deines Knechtes, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit: „Denn an diesem Tage wird Er euch sühnen, euch zu reinigen, von all euren Sünden vor dem Ewigen"—

והכהנים (Gem. u. Vorb.) Die Priester aber und das Volk, das in der Vorhalle stand, wenn sie vernahmen den ehrwürdigen und

1) Der goldene Deckel mit den Cherubim über der Bundeslade.

אֶת־הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא מְפֹרָשׁ יוֹצֵא מִפִּי כֹּהֵן גָּדוֹל בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה. הָיוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַף הוּא הָיָה מִתְכַּוֵּן לִגְמוֹר אֶת־הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְבָרְכִים וְאוֹמֵר לָהֶם תִּטְהָרוּ: וְאַתָּה בְּטוּבְךָ מְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְסוֹלֵחַ לַעֲדַת יְשֻׁרוּן:

ק׳ שִׁגְּרוֹ בְּיַד אִישׁ עִתִּי לְמִדְבָּר עָז. שֶׁמֶץ כְּתָמֵי זוּ שְׂאֵת לִגְזֵרָה. שֵׁן סֶלַע הֲדָפוֹ וְגִלְגֵּל וְיָרַד. שְׁבָרוּ עֲצָמָיו כְּנֶפֶץ כְּלִי יוֹצֵר: שְׁחוּוָה אָחַז פָּר וְשָׂעִיר קָרַע. שָׁלַף אֵמוּרִים וּגְוִיּוֹת קָלַע לִשְׂרוֹף. שָׁאַג סִדְרֵי יוֹם קֹדֶשׁ וּפָשַׁט. שִׁלֵּשׁ וְטָבַל פַּזִּים עָט וְקִדֵּשׁ: תָּכַף וְעָשׂ אֵילוֹ וְאֵיל עָם. תֵּרַב חַטָּאת וּמוּסָפִין הִקְרִיב כַּחֹק. תָּר וְקִדֵּשׁ פָּשַׁט טָבַל וְקִדֵּשׁ. תַּכְרִיךְ בַּדִּים עָט וְנִכְנַס לִדְבִיר: תְּכוּנַת כְּלֵי קְטֹרֶת הוֹצִיא וְקִדֵּשׁ. תִּלְבֹּשֶׁת מַדָּיו הִפְשִׁיט וְגָנַז נֶצַח. תִּרְגֵּל וְטָבַל חֲרוּצִים עָט וְקִדֵּשׁ. תָּמִיד הִסְדִּיר וְתִמֵּר וְנֵרוֹת הֶעֱלָה: תְּחֶל עֲבוֹדוֹת יָד וְרֶגֶל קִדֵּשׁ. תִּמֵּם טְבִילוֹת חָמֵשׁ וְקִדּוּשִׁים עֲשָׂרָה. תֹּאַר מְגַמָּתוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בִּגְבוּרָה. תָּקַף וְרָץ וְעָטָה בִּגְדֵי הוֹנוֹ: תַּמָּה תְּלַוֵּהוּ צִיר נֶאֱמָן לַבַּיִת. תָּגֵל כְּהִתְבַּשֵּׂר הָשְׁלַג אֹדֶם תּוֹלָע. תַּעֲדֶה יֶשַׁע תַּעֲטֶה מְעִיל צְדָקָה. תָּפִיק צָהֳלָה תַּבִּיעַ דִּיץ וְחֶדְוָה: תְּלוּלֵי רוּם הִרְעִיפוּ זַרְזִיף טַלָּם. תַּלְמֵי שָׂדַי רָווּ תֵּת יְבוּלָם. תּוֹדָה נָתְנוּ אוֹסְפֵי זֶרַע שָׁלוֹם. תְּהִלָּה בִּשְּׂרוּ נוֹשְׂאֵי אֲלֻמּוֹת בְּרֶנֶן: תַּחְתִּיּוֹת אֶרֶץ צְבִי זֶמֶר שִׁמְּעוּ. תְּנוּ צִדְקוֹתָיו חֲצַץ הוֹלְכֵי נְתִיבוֹת. תְּקֻנַּת שׁוֹלְחָיו אֵמוּן לֹא אַכְזָב. תּוֹחַלְתָּם כְּצִנַּת שֶׁלֶג

erhabenen Gottesnamen, wie er klar und deutlich gesprochen aus dem Munde des Hohenpriesters kam in Weihe und Reinheit, knieten nieder und bückten sich, bekannten ihn und fielen auf ihr Angesicht und sprachen: Gelobt sei der Name seines herrlichen Reiches auf immer und ewig.

ואף Und auch er (der Hohepriester) wußte es so einzurichten, daß er den Namen aussprach zugleich mit jener Benedeiung, und fügte das Wort hinzu: „sollt ihr rein werden." — Und Du in Deiner Gnade ließest sich regen Dein Erbarmen und gewährtest die Sühne der Gemeinde Jeschurun.

שגרו (Gem.) Fort sandt' er dann den Sündenbock durch den dazu bestellten Mann in die felsige Wüste, die Sündenmakel des Volkes in die Oede zu tragen. Von einer Felsenzinne ward er hinabgeschmettert, er stürzte, sein Gebein wie irden Geräth zertrümmert. Der Hohepriester ergriff dann ein scharfes Messer, schlitzte Farr' und Sündenbock auf, nahm die inneren Stücke heraus und verbrannte die Leiber. Mit hellem Tone las er die Ordnung des Tages [1]) vor, und legte die goldgewirkten Gewänder an. Dann brachte er den für ihn und den für das Volk bestimmten Widder dar, opferte die Fettstücke des Sünden- und des Mußafopfers nach üblicher Weise, dann wieder in linnenem Gewande trat er in das Allerheiligste, holte das Geräth für das Räucherwerk heraus, und die linnenen Gewänder legte er ab, die dann für immer bei Seite gethan waren. In den goldenen Kleidern brachte er das tägliche Abendopfer dar, räucherte und zündete die Lichter auf dem heiligen Leuchter. Zum Schlusse des Dienstes wusch er Hände und Füße, es waren fünf Male, daß er badete, und zehn Waschungen nahm er vor. Seine Gestalt strahlte in lichter Herrlichkeit, wie die Sonne in ihrer Majestät, froh und frisch legte er die eigenen Schmuckgewänder an. Die Schaar der Trauten geleitete den treuen Boten heim, froh bei der Kunde, daß der rothe Faden weiß geworden. Alles prangte in Glück, war umhüllt vom Segensgewande, brach aus in Jubel, wallte über in Lust und Wonne. Die Himmelshöhen träufelten ihres Thaues Segenergüsse, der Flur Furchen aus üppiger Fülle

1) 3. Mos. 17.

Digitized by Google

בְּיוֹם קָצִיר: מְצוּאָתָם רְחַצוּ מִטֶּנֶף צַחֲנָתָם וַכּוּ. שְׁלֵמִים תְּמִימִים כְּבַר כַּפֵּימוֹ זָכְכוּ. לְהַגִּיד כִּי מְטַהֲרָם מְקוֹר מַיִם חַיִּים. מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל מְנַקָּם מַיִם נֶאֱמָנוּ: בְּטֹהַר וּבְנִקָּיוֹן יִנָּקוּ וְיִטְהָרוּ. יִתְחַדְּשׁוּ כְּחָדְשֵׁי בְקָרִים מִכְּתָם יִצְחֲצָחוּ. רוֹמְמוֹת אֵל יֶהְגּוּ בִגְרוֹנָם. בִּלְשׁוֹנָם רֹן בְּפִימוֹ שִׁיר חָדָשׁ: יָגִילוּ בְרַעַד יַעַבְדוּ בְיִרְאָה. קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מְקַדֵּשׁ קְדוֹשִׁים. לְשַׁנֵּן לְרַנֵּן לְתוֹפֵף וּלְצַלְצֵל. וּלְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת וּלְהַנְעִים זֶמֶר: נֶחֱבָקִים בְּעֹז יָמִין רוֹמֵמָה. יַחַד נִתְמָכִים בִּמְלֵאָה צֶדֶק. מְשׁוּכִים לָבוֹא שְׁעָרָיו בְּרִנָּה. וְשָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יַשִּׂיגוּ נֶצַח: שָׂשִׂים וְגָלִים בִּשְׁמוֹ כָּל־הַיּוֹם. חָדִים בְּשִׂמְחָה אֶת־פָּנָיו. זִיו אוֹרָם כְּשַׁחַר יִבָּקַע. קוֹלָם יִשְׂאוּ וִירַנְּנוּ בִגְאוֹן צוּר עוֹלָמִים: אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

וְיוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה כֹּהֵן גָּדוֹל לְכָל אוֹהֲבָיו כְּשֶׁנִּכְנַס בְּשָׁלוֹם וְיָצָא בְשָׁלוֹם בְּלִי פֶגַע: וְכָךְ הָיְתָה תְפִלָּתוֹ שֶׁל־כֹּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים בְּצֵאתוֹ מִבֵּית קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים בְּשָׁלוֹם בְּלִי פֶגַע:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא הַשָּׁנָה הַזֹּאת הַבָּאָה עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

ע"ס א"ב.

ק׳ שְׁנַת אָסָם. שְׁנַת בְּרָכָה. שְׁנַת גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת מִלְּפָנֶיךָ. שְׁנַת דָּגָן תִּירוֹשׁ וְיִצְהָר. שְׁנַת הַרְוָחָה וְהַצְלָחָה וְקִבּוּץ גָּלֻיּוֹת... וַקִּיָּמִים. שְׁנַת וָעוּד בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ. שְׁנַת זוֹל. שְׁנַת חַיִּים טוֹבִים מִלְּפָנֶיךָ. שָׁנָה טְלוּלָה וּגְשׁוּמָה אִם שְׁחוּנָה. שְׁנַת יַמְתִּיקוּ מְגָדִים אֶת־תְּנוּבָתָם. שְׁנַת כַּפָּרָה עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ.

spendeten ihre Frucht; Dank verkündeten, die heimbrachten Saaten des Friedens; Loblieder ließen erschallen, die jubelnd ihre Garben einbrachten. Aus der Erde Tiefen erscholl Preisgesang; das Heil Gottes kündeten, die in Schaaren des Weges zogen. Die Hoffnung derer, die ihn[1]) ausgesandt, war erfüllet, ihr Sehnen gewährt, wie Schneekühle am heißen Erntetag labt und erquickt. Von ihrer Unlauterkeit befreiet, von der Sünde Schmutz gereinigt, voll und ganz zu Lauterkeit und Reinheit wieder erneut, daß kund es werde, daß Er, der sie läutert, ein Quell ist lebendiger Fluth, Er, Jisraels Hoffnung, der sie rein macht von Schuld, ein nie versiegender Strom. So waren sie zu lautrer Schuldlosigkeit wieder gelangt, erneuet wie der junge Morgen, von jedem Flecken befreiet. Gottes Verherrlichung war in ihrer Kehle, auf ihrer Zunge Jubel, in ihrem Munde neuer Lobgesang. Sie jauchzten in heiligem Schauer, dienten ihm in Ehrfurcht, dem Heiligen Jisraels, der die ihm Geweihten heiligt, mit Sang und Klang, mit Hall und Schall ihn zu verherrlichen, in Lobliedern ihn zu feiern, und in holdem Sange. Von der Macht der hocherhobenen Rechten Gottes waren sie umschlungen, gehalten durch seine Hand, die erfüllt ist mit Gerechtigkeit. Hinwallten sie, in seine Thore mit Jubel einzuziehen, und Wonn' und Lust war für stets ihr Theil, frohlockend und freudig in seinem Namen den ganzen Tag, wonnerfüllt vor seinem Antlitze. Ihres Lichtes Glanz brach hervor wie Morgenroth, ihre Stimme erhoben sie jubelnd in der Herrlichkeit des ewigen Hortes: Heil dem Volke, dem Solches ward, Heil dem Volke, deß Gott der Ewige.

ויום Und einen Festtag bereitete der Hohepriester all seinen Freunden, wenn er in Frieden hineingegangen in das Heiligthum und herausgekommen war in Frieden, ohne jeglich übles Begegniß. — Und also lautete das Gebet des Hohenpriesters am Sühnetage, wenn er aus dem Allerheiligsten kam ohne Unfall, wohlbehalten.

יהי (Gem.) Sei es Dein Wille, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! daß dieses Jahr, das anhebt für uns und ganz Jisrael, sei ein Jahr, in dem Du Deinen Segensschatz uns aufthust, ein Jahr der Fülle, des Segens, heilvoller Verhängnisse

[1]) Den Hohenpriester, den Vertreter des gesammten Volkes vor Gott.

שְׁנַת לַחְמֵנוּ וּמֵימֵינוּ תְּבָרֵךְ. שְׁנַת מַשָּׂא-וּמַתָּן. שְׁנַת נָבוֹא לְבֵית מִקְדָּשֵׁנוּ. שְׁנַת שֹׂבַע. שְׁנַת עֹנֶג. שְׁנַת פְּרִי בִטְנֵנוּ וּפְרִי אַדְמָתֵנוּ תְּבָרֵךְ. שְׁנַת צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ תְּבָרֵךְ. שְׁנַת קְהָלֵנוּ תּוֹשִׁיעַ. שְׁנַת רַחֲמֶיךָ יִכָּמְרוּ עָלֵינוּ. שְׁנַת שָׁלוֹם וְשַׁלְוָה. (שָׁנָה שֶׁתּוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוּת לְאַרְצֵנוּ. שָׁנָה שֶׁלֹּא תַפִּיל אִשָּׁה אֶת־פְּרִי בִטְנָהּ). שְׁנַת תַּעֲלֵנוּ שְׂמֵחִים לְאַרְצֵנוּ. ק"וח שָׁנָה שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל זֶה לָזֶה וְלֹא לְעַם אַחֵר בְּתִתְּךָ בְּרָכָה בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם:

וְעַל אַנְשֵׁי הַשָּׁרוֹן הָיָה אוֹמֵר. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יֵעָשׂוּ בָתֵּיהֶם קִבְרֵיהֶם:

von Dir, ein Jahr des Getreides, Mostes und Oeles, ein Jahr des Gedeihens und Gelingens und des Bestandes, ein Jahr des Vereines in Deinem Heiligthume, ein Jahr des Ueberflusses, von Dir gesegneten Lebens, ein thau- und regenreiches Jahr bei Sonnenhitze, ein Jahr, in welchem die Feldfrüchte ihren Saft voll Süße spenden, ein Jahr der Sühne all unserer Sünden, ein Jahr, in dem Du unser Brot und Wasser segnest, ein Jahr des Verkehrs und Wandels, darin wir in's Heiligthum gelangen, ein Jahr der Sättigung, der Wonne, in dem Du die Leibes- und Erdfrucht segnest, unsern Ein- und Ausgang segnest, unserer Gesammtheit aufhilfst, in welchem Dein Erbarmen gegen uns liebend sich rege, ein Jahr des Friedens und der Stille, in dem Du uns frei heimführest in unser Land [1]) ein Jahr, in welchem kein Weib eine Fehlgeburt thue, ein Jahr, da Du uns fröhlich in die Heimath bringest, ein Jahr, in welchem Dein Volk Israel Keiner des Andern bedürfe, und keines fremden Volkes, weil Du Segen giebst dem Schaffen Deiner Hand. —

ועל Und für die Bewohner des Scharon sprach er das Gebet: O gieb, unser und unserer Väter Gott! daß ihre Häuser nicht ihre Gräber werden mögen [2]).

---

1) Diese und ähnliche Wendungen, wie sie später veränderte Verhältnisse an die Hand gaben, sind in dies Gebet nachträglich eingeschaltet worden.

2) Der sehr oft vorkommende Einsturz der Häuser in der Ebene Scharon (am Mittelmeer in Palästina gelegen) und viele dadurch herbeigeführte Unglücksfälle erregten die allgemeine Theilnahme so sehr, daß ihrer im Gebete erwähnt ward.

ת׳ **אֱמֶת** מַה־נֶּהְדָּר הָיָה כֹּהֵן גָּדוֹל בְּצֵאתוֹ מִבֵּית קָדְשֵׁי הַקֳּדָשִׁים בְּשָׁלוֹם בְּלִי פֶגַע:

חזן · ע״פ א״ב · קהל

כְּאֹהֶל הַנִּמְתַּח בְּדָרֵי מַעְלָה. מַרְאֵה כֹהֵן:
כִּבְרָקִים הַיּוֹצְאִים מִזִּיו הַחַיּוֹת. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּגֹדֶל גְּדִילִים בְּאַרְבַּע קְצָוֹת. מַרְאֵה כֹהֵן:
כִּדְמוּת הַקֶּשֶׁת בְּתוֹךְ הֶעָנָן. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּהוֹד אֲשֶׁר הִלְבִּישׁ צוּר לִיצוּרִים. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּוֶרֶד הַנָּתוּן בְּתוֹךְ גִּנַּת חֶמֶד. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּזֵר הַנָּתוּן עַל מֵצַח מֶלֶךְ. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּחֶסֶד הַנִּתָּן עַל פְּנֵי חָתָן. מַרְאֵה כֹהֵן:

אמת (Vorb.) Ja wohl, herrlich prangte der Hohepriester, wenn er aus dem Allerheiligsten kam wohlbehalten, ohne Unfall.

כאהל (Vorb.) Gleich dem azurnen Zelte, gespannt in den Höhen,
(Gem.) war des Priesters Gestalt.

Gleich den Blitzen, die zucken aus dem Schimmer der Himmelsgestalten,
war des Priesters Gestalt.

Gleich der purpurblauen Schnur, prangend an des Gewandes Ecken,
war des Priesters Gestalt.

Gleich dem Bogen, der farbig glänzt am Gewölke,
war des Priesters Gestalt.

Gleich dem Schmelze, mit dem bekleidet der Schöpfer seine Gebilde,
war des Priesters Gestalt.

Gleich der Rose, die glänzet im prächtigen Garten,
war des Priesters Gestalt.

Gleich dem Diadem, geschlungen um des Königs Stirn,
war des Priesters Gestalt.

Gleich der Huld, die erstrahlet auf dem Antlitz des Bräutigams,
war des Priesters Gestalt.

כְּטֹהַר הַנָּתוּן בִּצְנִיף טָהוֹר. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּיוֹשֵׁב בְּסֵתֶר לְחַלּוֹת פְּנֵי מֶלֶךְ. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּכוֹכַב הַנֹּגַהּ בִּגְבוּל מִזְרָח. מַרְאֵה כֹהֵן:

ח׳ כָּל אֵלֶּה בִּהְיוֹת הַהֵיכָל עַל יְסוֹדוֹתָיו. וּמִקְדָּשׁ עַל מְכוֹנוֹתָיו. וְכֹהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמְשָׁרֵת. דּוֹרוֹ רָאוּ וְשָׂמֵחוּ:

ע״פ א״ב.

ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה כָל־אֵלֶּה. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה אָהֳלֵנוּ. בְּשִׂמְחַת קְהָלֵנוּ. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה גִילֵנוּ. דִּיצַת קְהָלֵנוּ. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה הַמְשׁוֹרְרִים. וְכָל־מִינֵי שִׁירִים. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה זְבוּל הַמְתֻכָּן. חַי בּוֹ שָׁכָן. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה

Gleich der ungetrübten Reinheit des Priesterstirnbundes,
war des Priesters Gestalt.
Gleich dem Sterne, der glänzet im äußersten Osten,
war des Priesters Gestalt.

כל (Vorb.) So war das Alles, so lange der Tempel auf seinem Grunde stand, und das Heiligthum auf seinen Pfeilern ruhete, und der Hohepriester seines Dienstes waltete, — es sah es seine Zeit und sie war froh.

אשרי (Vorb.) Glücklich das Auge, das all Das geschaut,
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das unser Prachtgezelt geschaut,
Die Wonne unserer Schaar im Jubellaut.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das der Wonne gelauscht,
Die froh und jauchzend die Gemeinde durchrauscht.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das gesehen der Sänger Mengen
Mit all den holden Liebesklängen.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das geschaut den Prachtpalast,
In dem der Ewiglebende fand seine Rast.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.

נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה שִׂמְחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה. עַם
שׁוֹאֶבֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ רוּחַ נְדִיבָה. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן
דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה פְּרִישַׁת כֹּהֵן בְּרֶשֶׁם.
צוֹעֵק אָנָּא הַשֵּׁם. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:
ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה קְהַל קְדוֹשִׁים. רוֹגְשִׁים בְּבֵית קָדְשֵׁי
הַקֳּדָשִׁים. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי
עַיִן רָאֲתָה שָׁנִי הַמְּלֻבָּן מִשְּׂעִיר הַקָּרְבָּן. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע
אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: ח׳ אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה תְּמִידִים קְרֵבִים.
בְּשַׁעַר בַּת רַבִּים. ק׳ הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:
ק׳ אֲבָל עֲוֹנוֹת אֲבוֹתֵינוּ הֶחֱרִיבוּ נָוֶה. וְחַטֹּאתֵינוּ הֶאֱרִיכוּ
קִצּוֹ. אֲבָל זִכְרוֹן דְּבָרִים תְּהֵא סְלִיחָתֵנוּ. וְעִנּוּי
נַפְשֵׁנוּ תְּהֵא כַּפָּרָתֵנוּ. עַל כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים נָתַתָּ לָּנוּ
אֶת־יוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה וְאֶת־יוֹם מְחִילַת הֶעָוֹן הַזֶּה
לִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפָּרַת פָּשַׁע. יוֹם אָסוּר בַּאֲכִילָה. יוֹם

(Vorb.) Glücklich das Auge, das sah beim Wasserschöpfen die Lust,
Da sie schöpften Geistesweihe, die durchrauschte die Brust.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das sah, wie der Priester ward zum Dienste geweiht,
Wie den Namen Gottes er rief in Heiligkeit.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das die heilige Schaar
Im Heiligthume Gottes rauschend ward gewahr.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das sah, wie der Purpurfaden erblichen,
Ein Zeichen, daß die Schuld entwichen.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.
(Vorb.) Glücklich das Auge, das sah der Opferdüfte Wallen
In den dichtgedrängten Hallen.
(Gem.) Uns betrübt sich bei der Kunde davon die Seele.

אבל (Gem.) Aber unserer Väter Sünden haben verwüstet die heilige Wohnung, unsere Schuld verzögert die Zeit der Erlösung. Doch sei das Gedächtniß in Worten unsere Sühne und das Kasteien unseres Leibes unsere Entsündignng. Darum hast Du uns ja in Deinem großen Erbarmen diesen Tag der Versöhnung gegeben, diesen Tag der Sündenvergebung, zur Tilgung jeglicher Schuld und Verzeihung jeglicher Missethat; — den Tag, an dem

אָסוּר בִּשְׁתִיָּה. יוֹם אָסוּר בִּרְחִיצָה. יוֹם אָסוּר בְּסִיכָה. יוֹם אָסוּר בְּתַשְׁמִישׁ הַמִּטָּה. יוֹם אָסוּר בִּנְעִילַת הַסַּנְדָּל. יוֹם שִׂימַת אַהֲבָה וְרֵעוּת. יוֹם עֲזִיבַת קִנְאָה וְתַחֲרוּת. יוֹם שֶׁתִּמְחוֹל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ: וּבָעֵת וּבָעוֹנָה הַזֹּאת גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ וְלִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. שֶׁאֵין לָנוּ לֹא מְנַהֵל כְּיָמִים הָרִאשׁוֹנִים לֹא כֹהֵן גָּדוֹל לְהַקְרִיב קָרְבָּן. וְלֹא מִזְבֵּחַ לְהַעֲלוֹת עָלָיו כָּלִיל:

וּמֵרוֹב עֲוֹנֵינוּ

ע"פ א"ב כפול.

ק׳ אֵין לָנוּ לֹא אִשִּׁים. וְלֹא אָשָׁם. לֹא בַדִּים. וְלֹא בְלוּלוֹת. לֹא גוֹרָל וְלֹא גַחֲלֵי אֵשׁ. לֹא דְבִיר. וְלֹא דַקָּה. לֹא הֵיכָל. וְלֹא הֲוָיָה. לֹא וִדּוּי. וְלֹא פַּר חַטָּאת. לֹא זֶבַח. וְלֹא זְרִיקָה. לֹא חַטָּאת. וְלֹא חֲלָבִים. לֹא טְבִילָה. וְלֹא טָהֳרָה. לֹא יְרוּשָׁלַיִם. וְלֹא יַעַר הַלְּבָנוֹן. לֹא כִיּוֹר. וְלֹא כַנּוֹ. לֹא לְבוֹנָה. וְלֹא לֶחֶם הַפָּנִים. לֹא מִזְבֵּחַ. וְלֹא מִנְחָה. לֹא נִיחֹחַ. וְלֹא נְסָכִים. לֹא סֹלֶת. וְלֹא סַמִּים. לֹא עֵרֶךְ. וְלֹא עוֹלָה. לֹא פָּרֹכֶת. וְלֹא כַפֹּרֶת. לֹא צִיּוֹן. וְלֹא צִיץ הַזָּהָב. לֹא קְטֹרֶת. וְלֹא עוֹלָה. לֹא פָּרֹכֶת. וְלֹא רֵיחַ נִיחֹחַ. לֹא שַׁי. וְלֹא שְׁלָמִים. לֹא תוֹדָה. וְלֹא תְמִידִים: כִּי בַעֲוֹנוֹתֵינוּ וּבַעֲוֹנוֹת אֲבוֹתֵינוּ חָסַרְנוּ כָּל־אֵלֶּה:

וּמֵעֵת חָסַרְנוּ כָּל־אֵלֶּה

ע"פ תשר"ק כפול.

ק׳ תְּכֵפוּ (נ"א תקפו) עָלֵינוּ צָרוֹת. תְּלָאוֹת עָבְרוּ רֹאשֵׁנוּ: שִׁחַרְנוּ יְשׁוּעָה וָאָיִן. שָׁלוֹם וְהִנֵּה קְפָדָה: רַבּוּ תְקוּמִים עָלֵינוּ. רָמוּ וְגַם נָשְׂאוּ רֹאשׁ: קָצְנוּ בְּעֹל עֲלִיזִים. קָשָׁה עָלֵינוּ סִבְלָם: צְבִי אֶרֶץ חֲנֻפָה עָלֵינוּ. צָמְחָה וְלֹא לִבְרָכָה: פָּנִינוּ לְהַרְבֵּה וְהִנֵּה מְעָט. פַּח נֶפֶשׁ בָּא בְאַסָמֵינוּ: עָשְׁקוּ זֵתִים שַׁמְנָם. עֲשׁוּתָם וְלֹא מָלְאוּ סָפֵק: סְמָדַר אִם יַרְבֶּה כַּרְם.

Speis' und Trank, jegliche Gemächlichkeit und jeglicher Genuß des Leibes und der Sinne uns ist versagt; den Tag, an dem Liebe und Wohlgefallen eintreten, Neid und Groll schwinden soll; den Tag, an dem Du uns unsere Vergehen vergiebst. — In dieser Zeit und Stunde aber ist es ja vor dem Throne Deiner Herrlichkeit offenbar und kund, daß wir keinen Führer haben, wie in der Vorzeit, keinen Hohenpriester, der unsere Opfer darbrächte, und keinen Altar für unsere Spenden.

סָבְאוּ לֹא יַשְׂפִּיעַ יְקֶב: נֶאֶרְרוּ אִבֵּי שָׂדֶה. נִלְקְחוּ מַטְעַמֵּי אֹכֶל: מִמִּכְלָאוֹת צֹאן עֲדָרִים דֻּלְּלוּ. מָגֵן וּמֵמִיץ וּמַהֲרִיוֹן: לָזָנָב וְלֹא לְרֹאשׁ הוּשַׁתְנוּ. לַעֲבוֹט וְלֹא הָעֳבַט לָנוּ: כֹּחֵנוּ לָרִיק וּבֶהָלָה. כָּלָה מִבְּלִי שָׂכָר: יַד כָּל־עָמֵל בְּכִשָּׁרוֹן. יָרְדָה וְאֵין מִי יַחֲזִיק: טֻלְטַלְנוּ מִיָּם וְעַד יָם. טַרְפָּם וְלֹא מָצְאוּ סֶפֶק (נ״א טַרְפָּם לֹא סָפַק לָמוֹ): חֲשֵׁכָה לְעֵין מִשְׂתַּכֵּר. חָשַׁב שְׂכָרוֹ לְמַפָּח: וְעִמּוֹ מַלְוֶה וְלֹוֶה. זֶה בָּנָה שִׁלְּחוּ מֵעִתָּה: וְנִלְאוּ יְדֵי מַמְצִיאֵי יָד. וְעָשִׁיר לֹא חוֹנֵן רָשׁ: הֵן אֶרֶץ נִמְכְּרָה בְּיַד רָעִים. הָמוֹן בָּהּ לֹא מָצְאוּ רֶוַח: דְּבִיר בֵּית אֱלֹהֵינוּ שָׁמֵם. דְּרָכֵינוּ מֵאֲנוּ לְהַצְלִיחַ: גִּיל נָוֶה שָׁבַת. גִּילָה לְלִבֵּנוּ מַה נֶּעַל: ח׳ בְּאֵין אֲרֻחַת אָב תָּמִיד. כְּכֵן בֶּטֶן בָּנִים תֶּחְסַר: אֲדוֹן בַּיִת כְּאוֹרֵחַ בַּמָּלוֹן. אֵיפֹא נִמְצָא מָנוֹחַ:

וּמִשֶּׁחָרַב בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ

ע״פ תשר״ק.

ק׳ תְּנוּת צָרוֹת לֹא נוּכָל. שֶׁבֶר בְּכָל־יוֹם וַאֲנָחָה: רַבְּתָה בָּנוּ חַלְחָלָה. קֶרֶן יָרְדָה עַד עָפָר: צָרֵי עַיִן מָצְאוּ יָד. פּוֹעֲלֵי שֶׁקֶר חַיִל עָשׂוּ: עוֹשֵׂי צְדָקָה לֹא נִרְאוּ. שׂוֹנְאֵי בֶצַע לֹא עָמָדוּ: נִדְמֵינוּ כִּכְלִי רִיק. מִכֹּל נִשְׁאַרְנוּ עֲרוּמִּים: לֹא נָבִיא וְלֹא חָזוֹן בָּנוּ. כַּעִוְרִים נְגַשֵּׁשׁ וְנֵלֵךְ: יוֹם יוֹם נֹאמַר מַה בְּסוֹפֵנוּ. טוֹב מָוֶת מֵחַיִּים אָמַרְנוּ: הָיִינוּ תְּלוּיִם מִנֶּגֶד. זָרִים לְרֹאשׁ וַאֲנַחְנוּ לְזָנָב: וּמַה נַּעֲשֶׂה וַחֲטָאֵינוּ עָשׂוּ. הֵן אָנוּ כְּלֹא הָיִינוּ: דַּלִּים נִבְזִים וּשְׁפָלִים. גְּעוּלִים מְאוּסִים וּבְזוּיִם: ח׳ בְּנֵי נֵכָר מָשְׁלוּ בָנוּ. אָמַרְנוּ נִגְזַרְנוּ אָבַדְנוּ: אָדוֹן הָקֵל עָלֵינוּ. וּשְׁלַח יֶשַׁע לְגָאֳלֵנוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ע״פ תשר״ק.

ק׳ אַל תַּעַשׂ עִמָּנוּ כָּלָה. תֹּאחֵז יָדְךָ בַּמִּשְׁפָּט. בְּבוֹא תוֹכֵחָה לְנֶגְדְּךָ. שְׁמֵנוּ מִסִּפְרְךָ אַל תֶּמַח: גִּשְׁתְּךָ לַחְתּוֹם מוּסָר. רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּ רָגְזֶךָ: דַּלּוּת מַעֲשִׂים

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

אל O laß uns nicht zu Grunde gehen, wenn Deine Hand des Rechtes waltet! Wenn das Strafgericht vor Dir anhebt, o lösche unsere Namen nicht aus Deinem Buche! Trittst Du heran, das Urtheil zu besiegeln, o lasse Dein Erbarmen Deinem Zorne vorauseilen! Siehst Du uns arm an guten Thaten, lasse Deine

בְּשׁוּרֶךָ. קָרֵב צֶדֶק מֵאֵלֶיךָ: הוֹרֵנוּ מַה שֶּׁנִּצְעַק לְפָנֶיךָ. צַוֵּה יְשׁוּעָתֵנוּ בְּמַפְגִּיעַ: וְתָשִׁיב שְׁבוּת אָהֳלֵי תָם. פְּתָחָיו רְאֵה כִּי שָׁמֵמוּ: זְכוֹר שַׁחַת לֹא תִשָּׁכַח עֵדוּת מִפִּי זַרְעוֹ: חוֹתַם תְּעוּדָה תַּתִּיר. סוֹדְךָ שִׂים בְּלִמּוּדָיו: טַבּוּר אַגַּן הַסַּהַר. נָא אַל יֶחְסַר הַמָּזֶג: ח' יְדַע אֶת־ אֲשֶׁר יְדָעוּךָ. מַגֵּר עַם לֹא יְדָעוּךָ: כִּי תָשִׁיב לְבִצָּרוֹן. לְכוּדִים אֲסִירֵי הַתִּקְוָה:

וְהֵן אָנוּ עַתָּה

ע"פ תשר"ק.

ק' כְּתוֹעִים וְאֵין לְבַקֵּשׁ. כִּשְׁבוּיִם וְאֵין לְשׁוֹבֵב: כִּרְעֵבִים וְאֵין לְהַאֲכִיל. כִּקְנוּיִם וְאֵין לִקְנוֹת: כִּצְמֵאִים וְאֵין לְהַשְׁקוֹת. כִּפְתָאִים וְאֵין לְלַמֵּד. כַּעֲיֵפִים וְאֵין לְהָשִׁיב. כִּשְׂנוּאִים וְאֵין לֶאֱהוֹב: כְּנֶהְדָּפִים וְאֵין לְקָרֵב. כִּמְנֻדִּים וְאֵין לְהַתִּיר: כִּלְקוּחִים וְאֵין אֲדוֹנִים. כִּכְפוּפִים וְאֵין לִזְקוֹף: כִּיתוֹמִים וְאֵין לָהֶם אָב. כִּטְמֵאִים וְאֵין לְטַהֵר: כַּחֲסֵרִים וְאֵין לְמַלְּאוֹת. כִּזְנוּחִים וְאֵין לִזְכּוֹר: כְּהוֹמִים וְאֵין לָהֶם מְנוּחָה. כְּדַלִּים וְאֵין לְחָנְנָם: ח' כְּגֵרִים וְאֵין לְקַבֵּל. כִּבְזוּיִם וְאֵין לְכַבֵּד: כַּאֲבֵלִים וְאֵין מְנַחֵם. כַּאֲנוּסִים וְאֵין מָנוֹס:

Gnade herankommen aus Deinem Willen. Lehr' uns, wie wir vor Dir flehen sollen, entbiete Dein Heil unserer Fürbitte. Stelle sie wieder her, die Zelte des Untadligen[1]). Sieh', wie seine Pforten verödet sind. Denke, wie Du verheißen, daß nicht in Vergessenheit kommen werde das Zeugniß aus dem Munde seiner Sprößlinge. Löse das Siegel Deines ewigen Zeugnisses, offenbare sein Geheimniß denen, die es erforschen. Laß in dem Kreise der Deines Wortes pflegt, den reinen Erguß Deiner Lehre nicht fehlen. O erkenne gnädig Die an, die Dich erkennen; laß die Abgewandten dahingehen; führe zurück in Deine neugefestigte Stätte die von den Fesseln des Hoffens Umschlungenen.

---

1) Die Wohnungen Israels, der Nachkommen Jaakobs, der in den „Zelten" (der Lehre) weilte.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ע״פ תשר״ק.

ק׳ אִם תָּעִינוּ לֹא תַתְעֵנוּ. אִם שָׁגַגְנוּ לֹא תַשְׁלֵנוּ: אִם
רָחַקְנוּ קָרֵב נָא. אִם קָרַבְנוּ לֹא תִרְחָק: אִם
צָעַקְנוּ לֹא תַעְלִים. אִם פָּשַׁעְנוּ לֹא תִפְרָע: אִם עָוִינוּ
לֹא תִטּוֹר. אִם סַרְנוּ לֹא תָסוּר: אִם נָקַמְנוּ לֹא תִלְחָם.
אִם מָרִינוּ לֹא תַמְרֵנוּ: אִם לַצְנוּ לֹא תִלְחָץ. אִם
כִּחַשְׁנוּ לֹא תְכַלֶּה: אִם יָרַדְנוּ לֹא תַטְבִּיעַ. אִם טָעִינוּ
לֹא תְטַאטְאֵנוּ: אִם חָבַלְנוּ לֹא תַחְבּוֹל. אִם זַדְנוּ לֹא
תִזְכּוֹר: אִם נִכְחַנוּ לֹא תוֹכִיחַ. אִם הִרְשַׁעְנוּ לֹא תֶהֱדוֹף:
ח׳ אִם דָּפַקְנוּ לֹא תִדְחֶה. אִם גָּעַלְנוּ לֹא תִגְעַל: אִם
בָּאנוּ לֹא תִמְאָס. אִם אָשַׁמְנוּ לֹא תְאַבֵּד:

וּמֵרוֹב עֲוֹנֵינוּ

ע״פ א״ת ב״ש.

ק׳ תַּאֲוַת לֵב לֹא הִשַּׂגְנוּ. שֶׁקֶט קִוִּינוּ וַיָּבֹא רֹגֶז: רוּם קֶרֶן וְהִנֵּה שְׁפָלָה.
קָרְבָה יְשׁוּעָה אָמַרְנוּ וְנִתְרַחֲקָה: צִפִּינוּ לְטוֹבָה וּבָרְחָה מִמֶּנּוּ.
פַּח נֶפֶשׁ בָּא בַאֲסָמֵינוּ: עִצָּבוֹן בְּמִשְׁלַח יָדֵינוּ. שִׂמְחָה עָרְבָה מֵאָרֶץ:
נֶאֶרְרוּ יְבוּלֵי שָׂדֶה (בִּרְכוֹתֶיהָ). מְעַט מֵהַרְבֵּה נָבִיא: לַחְמָהּ לְרָווֹן
וְלֹא לָשֹׂבַע. כֹּחָהּ לֹא תוֹסִיף תֵּת: יְדֵי עֲמָלֶיהָ מוּטָטוּ. טַרְפָּם לֹא
יִמְצְאוּ בָהּ: חֵלֶב מִשְׁמַנֶּיהָ לְזָרִים. וּמוֹרוֹת עֲדָנֶיהָ לְנָכְרִים: וְנִמְכְּרָה

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

אם Haben wir geirrt, o laß uns nicht irre gehen; haben wir gefehlt, laß uns nicht dem Wahne! Haben wir uns von Dir entfernt, bring' uns Dir nahe; nahen wir Dir, o bleibe nicht fern! Rufen wir, entziehe Dich uns nicht! Haben wir gefrevelt, strafe nicht; haben wir gesündigt, trag' es uns nicht nach! Sind wir abgewichen, weiche nicht von uns! — Waren wir übermüthig, denk' es uns nicht; haben wir Böses gethan, verstoß' uns nicht! Wenn wir anklopfen, weis' uns nicht ab; wenn wir uns verschuldet, verwirf uns nicht; wenn wir kommen, verschmäh' uns nicht; wenn wir uns vergangen, o laß uns nicht vergehen!

אֶרֶץ בְּיַד רָעִים. הוֹן בֶּצַע לֹא מָצְאוּ בָהּ: ח׳ דִּמִּינוּ גַּם מִמְּצוֹא יָד. גָּלָה שְׂכַר הַיְצוּרִים: בַּעֲוֹנֵינוּ בֵּית מִקְדַּשׁ אֵל חָרֵב. אָסַף חֶסֶד מִכָּל־אֱנוֹשׁ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ע״פ א״ב.

ק׳ תֹּאמַר לִמְחוֹת אֲשָׁמֵינוּ. תָּבוֹא לְחַדֵּשׁ יָמֵינוּ: תְּגַלֶּה שְׁנַת שְׁלוֹמֵינוּ. תַּרְגִּיל לְגַדֵּל אֶת שְׁמֵנוּ: תַּהֲדוֹף מֵהֲדוֹם מִתְקוֹמְמֵינוּ. תוֹפִיעַ מִמָּרוֹם לְרוֹמְמֵנוּ: תִּזְכּוֹר רַחֲמֶיךָ לְרַחֲמֵנוּ. תָּחִישׁ מְנַחֵם לְנַחֲמֵנוּ: תְּטַהֵר שִׁמְצַת גַּוֵּינוּ. תּוֹדִיעַ כִּי אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ: תְּכַפֵּר עָוֹן וְזְדוֹנֵנוּ. תְּלוּי רֹאשׁ תִּתֵּן לְהַחֲיֵנוּ: תִּמְחוֹל עִקְּשׁוּת מֶרְיֵנוּ. תִּנְאוֹם לְהַעֲצִים פִּרְיֵנוּ: תַּסְכִּית שְׁפִיכַת שִׂיחֵנוּ. תַּעֲנֶה עֶתֶר פִּצְחֵנוּ: תִּפְנֶה לְקוֹמֵם מִזְבְּחֵנוּ. תַּצְדִּיק נִיב שְׂפָתֵינוּ: ח׳ תְּקָרֵב קֵץ מְשִׁיחֵנוּ. תִּרְצֶה רֵיחַ נִיחוֹחֵנוּ: תְּשׁוֹבֵב מִקְּצוֹת נִדָּחֵנוּ. תִּתְמְכֵנוּ וּכְאֵזוֹר תַּדְבִּיקֵנוּ.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

תאמר O sprich aus, daß unsere Schuld entschwinde. Eil' herbei, unsere Tage zu erneuen; laß aufstrahlen das Jahr unseres Heils; lasse Deine Fahne wehen, daß unser Name geehrt sei! Glänz' aus Deinen Höhen hervor, uns zu erheben! Denke Deines Erbarmens, Dich unser anzunehmen; laß eilen zu unserer Aufrichtung den Trost! Reinige uns von Unlauterkeit; mache kund, daß Du bist unser Gott! Sühne unsere schweren Vergehen; erheb' unser Haupt, daß freudig wir leben! Verzeihe, wo wir krumm wandelnd uns Dir empört; thue den Spruch, daß wir blühen und gedeihen! Horch den Erguß unseres Flehens; erhöre den Drang unseres Betens; richte unsern Altar wieder auf; laß unserer Lippe Wort zum Heile gereichen! Laß der Erlösung Zeit herbeikommen; nimm in Gnaden an den Wohlduft unserer Spenden; führe zurück unsere Verstoßenen von der Erde Enden! Stütz' uns und eigne uns Dir, wie den Gurt der Lenden.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ע״ס א״ב.

ק׳ אוֹרְךָ תַּזְרִיחַ לַחֲשֵׁכָה. בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים תָּשׁוּב אֵלֶיהָ:
גַּלֵּה לָהּ יוֹם נָקָם בְּלֵב. דְּבָרְךָ תִּשְׁלַח וְתִרְפָּאֵנוּ:
הָאֵר פָּנֶיךָ אֵלֵינוּ. וְאַל תִּשְׁכָּחֵנוּ לָנֶצַח: זְכוּת הֲרָרֵי
קֶדֶם זְכוֹר. חַטַּאת נְעוּרִים אַל תִּזְכּוֹר: טֻמְאָה מֵעָלֵינוּ
תָּסִיר. יְדִידוּת נַפְשְׁךָ אַל תִּשְׁכָּח: כְּלוּלוֹת אַהֲבָתֵנוּ
תִּזְכּוֹר. לֶכְתֵּנוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר: מָשְׁכֵנוּ וְנָרוּצָה אַחֲרֶיךָ.
נְחֵנוּ וַהֲבִיאֵנוּ אֶל חֲדָרֶיךָ: סְעָדֵנוּ וְסָמְכֵנוּ וְנִחְיֶה. עֵת
כִּי תַשְׁמִיעֵנוּ קוֹלֶךָ: פְּצֵנוּ מִשְּׁאוֹן גַּלִּים. צוּלָה תַּחֲרִיב
בְּאַפֶּךָ: קוּמָה בַּחֲרוֹנְךָ עַל גֵּאִים. רוֹמָה עֻזְּךָ וְרוֹמֵם
שְׁפָלִים: שְׁבוֹר זְרוֹעַ רֶשַׁע. תִּמְלוֹךְ לְבַדְּךָ בְּקוֹרְאֵי שְׁמֶךָ:
ח׳ תּוֹדִיעַ לְעֵין כָּל־אֻמִּים. כִּי אֵין אֱלוֹהַּ בִּלְעָדֶיךָ: כִּי
תְּבִיאֵנוּ לְהַר קָדְשֶׁךָ. וּתְשַׂמְּחֵנוּ בְּבֵית מִקְדָּשֶׁךָ:

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

אורך Laß strahlen Dein Licht der Verfinsterten; kehr' in Erbarmen zu ihr zurück; laß aufgehen den Tag der Vergeltung, den Du Dir vorbehalten; sende Dein Wort, uns zu heilen. Laß Dein Antlitz uns leuchten, und vergiß uns nicht für ganz! Des frommen Verdienstes der urweltlichen Horte gedenke; der Versündigung aus der Jugend nicht denke! Unreinheit von uns entferne; Deiner Seelengeliebten vergiß nicht! Unserer bräutlichen Anhänglichkeit an Dich sei eingedenk, wie wir in der Wüste Dir nachgezogen! Zeuch' uns Dir nach, wir folgen Dir willig. Führ' uns und bring' uns in Deine Gemächer! Stütz' und halt' uns, daß wir leben; es ist Zeit, daß Du uns Deine Stimme lässest erschallen! Rette uns aus der Wellen Brausen, die Tiefe, die grundlose, trockne aus in Deiner Macht! Erhebe Dich in Deiner Macht gegen die Trotzigen; zeige Deine Herrlichkeit hoch, und bringe empor die Gebeugten! Brich den Arm des Frevels, herrsche Du allein unter Denen, die Deinen Namen anrufen! Mache kund vor den Augen aller Völker, daß es keinen Gott giebt außer Dir, wenn Du uns bringest an Deinen heiligen Berg und uns erfreuest in Deinem Heiligthume!

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ע"פ א"ב משולש.

ק' אָפֵל אַלְמָנָה תָּאִיר. בָּהוּ כּוֹכִיָּה תַּבְהִיק: גִּיל נַלְמוּדָה תַּגִּישׁ. דֶּלֶף דִּמְעָתָהּ תַּדְמִים: הַר הַשָּׁמֵם תְּהַדֵּר. וְתָשׁוּב וְאֵלָיו תּוֹפִיעַ: וְהַר וְבוֹלָךְ תַּזְרִיחַ. חֲדַר חֻפָּתָךְ תְּחַדֵּשׁ: טֶנֶף טֻמְאָתָהּ תְּטַהֵר. יְפִי יְקָרַת תְּיַסְּדָהּ: כַּרְכּוֹד כְּבוֹדָהּ תְּכוֹנְנָהּ. לְאוֹרָהּ לְאֻמִּים תְּלַוֶּה: מֶלֶךְ מִכְּבוֹדְךָ תְּמַלְּאָהּ. נֶצַח נִצְחִים תְּנוֹסְסָהּ: שֹׂבַע שְׂמָחוֹת תַּשְׂבִּיעֶנָּה. עֲנַן עָשָׁן תַּעֲטְרֶנָּה: פִּנַּת פִּתְחֶיהָ תְּפָאֵר. צֶרֶךְ צְנוּעִים תַּצְמִיחַ: קָמֵי קְהָלֶיהָ תָּקִיא. רֶגֶשׁ רְגָלִים תָּרִיץ: ח' שְׁבָטִים שְׁכָחָתָהּ תְּשׁוֹבֵב. תִּקְרָא תִּשְׁרוֹק וְתִתְקַע: כִּי תְבִיאֵם לְהַר קָדְשֶׁךָ. וּתְשַׂמְּחֵם בְּבֵית תְּפִלָּתֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ע"פ תשר"ק.

ק' תִּתֵּן אַחֲרִית לְעַמֶּךָ. תָּשִׁיב מִקְדָּשׁ לְתוֹכֵנוּ: תְּרוֹמֵם הַר מְרוֹם הָרִים. תְּקוֹמֵם קֶרֶן גְּרוּעָה: תַּצְהִיר מַחְשַׁכֵּי אִוּוּי. תְּפָאֵר יוֹשֶׁבֶת בָּדָד: תַּעֲטֶה בָּהּ מְלוּכָה לְבַדֶּךָ. תָּסִיר חֶרְפַּת מֵעִיר: תְּנַעֵר זֵדִים מִזְּבוּלֶךָ. תַּמְצִיא צְדָקָה לַעֲדָתֶךָ: תְּלַבֵּב אֶת רַעְיָתֶךָ. תִּכְרוֹת לָהּ בְּרִית חֲדָשָׁה: תֵּיקַר נַפְשָׁהּ בְּעֵינֶיךָ. תְּטַהֲרֶנָּה בְּמַיִם טְהוֹרִים: תַּחֲנֶה בְּעִיר חָנָה דָוִד. תְּזַקּוֹף קוֹמַת תְּמָרָה: תּוֹדִיעַ לַכֹּל אַהֲבָתֵנוּ. תְּהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנוֹתֵינוּ: ח' תִּדְרוֹשׁ גְּאֻלָּה לְגָלוּתֵנוּ. תְּגַלֶּה קֵץ לְקוֹנֵינוּ: תָּבֹא מְהֵרָה לְרַחֲמֵנוּ. תַּאֲמִירֵנוּ לָךְ וְנַאֲמִירָךְ לָנוּ:

וּמֵרוֹב עֲוֹנֵינוּ

ע"פ תשר"ק.

ק' תָּעִינוּ מֵאַחֲרֶיךָ. שָׁגַגְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ: רָחַקְנוּ מִבֵּית חַיֵּינוּ. קִלְקַלְנוּ אָרְחוֹת עוֹלָם: צְעָדֵינוּ לֹא יִשַּׁרְנוּ. פָּשַׁעְנוּ לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ: עָזַבְנוּ תּוֹרָתֶךָ. סַרְנוּ מֵאִמְרֵי פִיךָ:

ומרוב Und in unserer großen Sündigkeit

תעינו sind wir von Dir abgeirrt, verfehlten Deiner Gebote, sind von unserer Lebensstätte wir entfernt, haben wir die ewigen Wege gekrümmt, unsere Schritte lenkten wir nicht gerade, an Deinem heiligen Namen haben wir uns vergangen. Wir verließen Deine Lehre, wichen von den Worten Deines Mundes. Wir höhnten Dich durch unser Thun, empörten uns Dir und lehnten uns

נִאַצְנוּךָ בְּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. מָרִינוּ וּמָרַדְנוּ בָךְ: לֹא
הִקְשַׁבְנוּ לְדִבְרֵי נְבִיאֶיךָ. כִּעַסְנוּךָ וְלֹא בִקַּשְׁנוּךָ: יִרְאָתְךָ
מִלֵּב שָׁכַחְנוּ. טָהֳרָתְךָ בְּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ טִמֵּאנוּ: חָטָאנוּ
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וַעֲמַנוּךָ בְּרוֹב עֲוֹנֵינוּ: וְאִמַּצְנוּ אֶת־
לְבָבֵנוּ. הִקְשִׁינוּ אֶת־עָרְפֵּנוּ: דְּבָרְךָ אָחוֹר הִשְׁלַכְנוּ.
גְּדֻלָּתְךָ לֹא הִגַּדְנוּ: בֵּיתְךָ נֶהֱרַס בַּעֲוֹנֵינוּ. אִוּוּיְךָ נִתָּץ
בַּחֲטָאֵינוּ:

ח׳ מַה־נְּדַבֵּר וּמַה־נִּצְטַדָּק. וּמַה־נַּעֲנֶה לְמִמֶּנּוּ מַעֲנֶה:
גְּמָלָנוּ טוֹבוֹת וְשִׁלַּמְנוּ רָעוֹת. וּמַה־יֵּשׁ לָנוּ עוֹד
צְדָקָה לִזְעוֹק פְּנֵי הַמֶּלֶךְ:

סליחות למוסף יום כפור.

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי בְרֹב אִוַּלְתֵּנוּ שָׁגִינוּ.
מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי רַבּוּ עֲוֹנֵינוּ:

פתיחה. ע"פ א"ב ושחמ"ח אפרים בר יקר.

אֵין פֶּה לְהָשִׁיב וְלִשָּׂא פָנִים. בְּבשֶׁת עֲלוּמַי פָּנַי לְבָנִים:

auf. Deiner Propheten Worte haben wir nicht vernommen, wir kränkten Dich, suchten Dich nicht auf. Die Scheu vor Dir entschwand unserem Herzen, Deine Reinheit hat unser Thun in uns entweihet. Gesündigt haben wir vor Dir, Ewiger, unser Gott! Dich durch unsere Sündigkeit erzürnt. Unser Herz verstockten wir, hart war unser Nacken. Dein Wort haben wir bei Seite geworfen, Deine Herrlichkeit nicht bezeugt. Dein Haus ist umgestürzt durch unsere Sündigkeit, die Stätte Deiner Lust umgerissen durch unsere Vergehungen. Was könnten wir reden, was zur Rechtfertigung sagen, und was als Antwort vorbringen? — Er that uns Gutes, wir vergalten Böses, und welches Verdienst haben wir noch, um mit ihm das Antlitz des Herrn anzurufen?

גָּבְרוּ דִּבְרֵי עֲוֹנוֹת רִאשׁוֹנִים· דְּפִי נָתַן עִם אַחֲרוֹנִים: הִנֵּה פַּסּוּ מְשׁוּחִים כֹּהֲנִים· וְשִׁבְעָה פִּרְשִׁים לְיוֹם זֶה נְכוֹנִים: וְרִיזִים הָיוּ אַחַר מְתַקְּנִים· חֲסִידֵי עֶלְיוֹן בְּנֵי הַסְּגָנִים: טְבִילוֹת חָמֵשׁ וַעֲשֶׂר הַנִּמְנִים· יָדָיו לְקַדֵּשׁ כְּתִקּוּן רוֹנִים: כְּבָשִׂים עָשָׂר וּשְׁמֹנָה עָשָׂר מָנִים· לְבוּשֵׁי שְׂרָד בְּגָדִים שׁוֹנִים: מַזֶּה בֶּן־מַזֶּה יָשִׂים קְטֹרֶת לְפָנִים· נִגַּשׁ לְהַגְרִיל עַל־שְׂעִירִים מְזֻמָּנִים: סָמַךְ וְהִתְוַדָּה שְׁגָגוֹת וּזְדוֹנִים· עָרַךְ עֶרְכּוֹ לַאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים: פְּשָׁעִים כִּפֵּר בְּעַד שׁוֹמֵר אֱמוּנִים· צֶדֶק יָלִין בּוֹ דַּר מְעוֹנִים: קָשַׁר לָשׁוֹן וְחוּט הַשָּׁנִים· רַחוּם מַלְבִּין מֵרֹב אוֹנִים: שָׁמָּה הָיוּ כֻּלָּם פּוֹנִים· תּוֹדָה וּזְבָחִים בְּקוֹל הוֹדוּ עוֹנִים: אָנָה אֲנִי בָא בִּבְהַל רַעְיוֹנִים· פְּנֵי כָבְשִׁי וְהִנָּם מִשְׁתַּנִּים: רִיקָנִית בִּיאָה שְׁלָחוּנִי הֲמוֹנִים· יֶחֱזוּ פָּנַי לְכַמָּה גְוָנִים: מַה־טּוּבִי וּמַה־יָּפְיִי וְאִם כֹּחִי אֲבָנִים· בְּרַחֲמִים לָבֹא בִּבְכִי וּבְתַחֲנוּנִים: יְיָ רַחֲמֶיךָ רַבִּים וַחֲסָדֶיךָ קְטַנִּים· יְבוֹאוּנוּ חֲסָדֶיךָ וְצִדְקַת אֵיתָנִים: קוֹרְאִים רַחֲמֶיךָ וְעַל־חַסְדְּךָ נִדְרָנִים· חַיֵּיהֶם בְּיָדְךָ וְעַל־צִדְקוֹתֶיךָ מְסוּרִים וּנְתוּנִים:

כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים אָנוּ בְטוּחִים· וְעַל צִדְקוֹתֶיךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים· וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנוּ מְקַוִּים· וְלִישׁוּעָתְךָ אָנוּ מְצַפִּים: אַתָּה הוּא יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקוֹת מִקֶּדֶם· מַעֲבִיר

כִּי (Gem.) Ja auf Dein unendliches Erbarmen vertrauen wir, und auf Deine Huldbezeugungen stützen wir uns, und auf Deine Verzeihung harren wir, und auf Deine Hülfe hoffen wir. Du bist es ja, o König, der Gnade zu zeigen liebt seit Anbeginn,

עֲוֹנוֹת עַמּוֹ וּמֵסִיר חַטַּאת יְרֵאָיו: כּוֹרֵת בְּרִית לָרִאשׁוֹנִים
וּמְקַיֵּם שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים: אַתָּה הוּא שֶׁיָּרַדְתָּ בַּעֲנַן
כְּבוֹדֶךָ עַל הַר סִינַי· וְהֶרְאֵיתָ דַּרְכֵי טוּבְךָ לְמשֶׁה
עַבְדֶּךָ: אָרְחוֹת חֲסָדֶיךָ גִּלִּיתָ לוֹ· וְהוֹדַעְתּוֹ כִּי אַתָּה אֵל
רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וּמַרְבֶּה לְהֵטִיב·
וּמַנְהִיג אֶת־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּמִדַּת רַחֲמִים: וְכֵן כָּתוּב·
וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר כָּל־טוּבִי עַל פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם יְיָ
לְפָנֶיךָ וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם:

אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם אַתָּה· וּבַעַל הָרַחֲמִים נִקְרֵאתָ·
וְדֶרֶךְ תְּשׁוּבָה הוֹרֵיתָ: גְּדֻלַּת רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ תִּזְכֹּר
הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְזֶרַע יְדִידֶיךָ: תֵּפֶן אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים·
כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הָרַחֲמִים: בְּתַחֲנוּן וּבִתְפִלָּה פָּנֶיךָ

der hinwegführt seines Volkes Sünden, und entfernt die Vergehungen der ihn Fürchtenden, der den Bund geschlossen mit den frühesten, und den Schwur hält den spätesten Geschlechtern. Du bist es, der Du Dich herabließest in der Wolke Deines Glanzes auf den Berg Sinai, und die Wege Deiner Güte hast Du dem Moscheh, Deinem Knechte, offenbart, die Bahnen Deines Gnadenwaltens hast Du ihm enthüllt und ihm kundgethan, daß Du ein erbarmender, gnädiger Gott bist, langmüthig, reich an Huld und der in Fülle Gnade übt, und die ganze Welt leitet durch seines Erbarmens Walten. Und so heißt es ja: Und Er sprach: Ich werde meine ganze Güte an Deinem Antlitze vorüberziehen lassen, und anrufen den Namen des Ewigen vor Dir, und Gnade gönnen Dem, den Ich begnadigen will, und mich erbarmen Deß, dem Ich Erbarmen zuwenden will.

אל (Gem.) O Gott! langmüthig bist Du, und des Erbarmens Herr ist Dein Name, und den Weg reuiger Rückkehr zu Dir hast Du uns gezeigt. Der Größe Deiner Barmherzigkeit und Deiner Gnaden, der ewig neuen, denke heut wie an jedem Tage den Sprößlingen Deiner Getreuen. Wende Dich zu uns voll Erbarmen; denn Du bist ja der Herr des Erbarmens. Betend und

נִקְדָּם· כְּהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם: מֵחֲרוֹן אַפְּךָ שׁוּב· כְּמוֹ בְתוֹרָתְךָ כָּתוּב· וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ נֶחֱסֶה וְנִתְלוֹנָן· כְּיוֹם וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן: תַּעֲבֹר עַל פֶּשַׁע וְתִמְחֶה אָשָׁם· כְּיוֹם וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם: תַּאֲזִין שַׁוְעָתֵנוּ וְתַקְשִׁיב מֶנּוּ מַאֲמָר· כְּיוֹם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְיָ וְשָׁם נֶאֱמַר:

וַיַּעֲבֹר יְהֹוָה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְהֹוָה יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ· כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

flehend sieh' uns Dir nah'n, wie dem Demüthigen in der Vorzeit Du es kundgethan. Und im Schatten Deiner Fittige laß uns geborgen ruh'n, wie damals, da Du ihm in der Wolke Dich kund wolltest thun. Vergieb Schuld und lösche ab Vergehen, wie damals, da vor Dir Du ihn ließest stehen. Hör' unser Flehen und vernimm von uns das Wort, wie damals, als er rief den Namen des Ewigen, und so ward gesprochen dort:

ויעבר (Gem.) Als vorüberzog der Ewige an ihm vorbei, da rief er:

יי Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis in's tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft!

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld und setz' uns als Erbe ein. — Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König! denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden. —

פזמון. פותחין הארון. התום כו שהמ״ח אפרים תקטן.

אִם יוֹסְפִים אֲנַחְנוּ · לַעֲמֹד לְשָׁרֵת בִּשְׁמוֹ · וְכַפַּיִם שָׁטַחְנוּ · בְּאֶפֶס אִשֵּׁה לַחְמוֹ. שְׁמַע יְיָ קוֹל עַמּוֹ · אֲשֶׁר חִלָּה וְרִחֲמוּ:

לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ וּמִשְׁפַּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ:

פַּסּוּ שֹׁמְרֵי הַסַּף. בְּדַלְתֵי אָרוֹן לִקֹּב. אֵין קָרְבָּן וְאֵין מוּסָף. וְהַדִּין הָהָר יִקֹּב. בְּזֹאת יְכֻפַּר עֲוֹן יַעֲקֹב. הָסֵר חַטָּאתוֹ בְּצוֹמוֹ: לעשות

רְאֵה כִּי אָזְלַת בֶּקַע. כֶּסֶף נַפְשׁוֹת עֶרְכִּי. לָמָּה נַפְשִׁי תֵּקַע. אַךְ אֶת־יְיָ בָּרְכִי. עַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם. כִּי יָדִין יְיָ עַמּוֹ: לעשות

אם Wenn wir im Dienste vor Dir stehen,
Die Hände breitend, zu Dir flehen;
Wenn Opferbrand und Gab' entschwand,
Sei unsrem Beten zugewandt,
Und wahr' in Gnaden Du das Recht
Stets für dein Volk, den treuen Knecht!

פסו Sie ist dahin des Tempels Wacht,
Für seine Wartung treu bedacht[1]).
Kein Opfer mehr und keine Spenden
Empfangest Du aus unsren Händen.
Und soll's nach strengem Rechte gehen,
Wie könnten wir vor Dir bestehen?
So nimm zur Sühnung unsrer Schuld
Des Volkes Fasten an in Huld!
Und wahr' in Gnaden Du das Recht
Stets für Dein Volk, den treuen Knecht!

ראה Wenn Sühne wir Dir nicht mehr weihen,
Willst Du der Seele Heil nicht leihen? —
Wir können noch Dich benedeien!

---

1) Die Priester am Tempel.

יוֹם סְלִיחָה הֵן הוּקָם. לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבוֹתֵינוּ. אִם שְׁלְחָנְךָ רֵיקָם. עֲנוּי נֶפֶשׁ חוֹבוֹתֵינוּ. בְּךָ בָּטְחוּ אֲבוֹתֵינוּ. בָּטְחוּ וַתְּפַלְּטֵמוֹ: לעשות

מִפְּנֵי יָד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה. בְּמִשְׁכְּנוֹתָיו וּבְעָרָיו. אֵין זֶבַח וְאֵין מִנְחָה. מֵעַת מִקְדָּשׁ חָרָב. נָקָם יָשִׁיב לְצָרָיו. וְכִפֶּר אַדְמָתוֹ עַמּוֹ: לעשות

הַקְּטֹרֶת לְפָנֶיךָ תִּטֹּף. מִלְּתִי כְּמִרְקַחַת.

Und Du wirst voll Erbarmen schauen
Auf Deine Diener, die Dir trauen.
In Gnaden wahrest Du das Recht
Stets für Dein Volk, den treuen Knecht.

יום Den Sühnetag wollt'st Du bescheeren
Daß wir zu Dir uns fromm bekehren.
Wenn leer von Gaben Dein Altar,
Nimm das Kastei'n als Opfer wahr.
Du, dem die Väter stets vertraut,
Auf den umsonst sie nie gebaut.
Und wahr' in Gnaden Du das Recht
Stets für Dein Volk, den treuen Knecht!

מפני Weil Feindes Hand gewüthet hat
In Deinem Tempel, Deiner Stadt,
Hat Spend' und Opfer aufgehört,
Und ist Dein Heiligthum zerstört.
Vergilt es Dem, der sich erkühnt!
Doch sei Dein Volk, Dein Land gesühnt!
Und wahr' in Gnaden Du das Recht
Stets für Dein Volk, den treuen Knecht!

הקטרת O wie des Weihrauchs Specerei'n
Laß lieb der Lippe Wort Dir sein,
Des Armen Ruf, an Dich gesendet,
Wie was einst Priesterhand gespendet.

תְּפִלָּה לְעָנִי כִּי־יַעֲטֹף. תַּחְשׁוֹב מְלֹא כַף נַחַת.
וְלֹא יָמוּת לַשַּׁחַת. וְלֹא יֶחְסַר לַחְמוֹ: לעשות
נִצְרָה עַל־דַּל שְׂפָתַי. כְּנִרְצָה בִּמְלֹא קֻמְצוֹ.
מִמְּקוֹם תְּפִלַּת אֲבוֹתַי. יִנָּעֵר שׁוֹאֵל בְּעֵצוֹ.
יְקַנֵּא יְיָ לְאַרְצוֹ. וְיַחְמֹל עַל־עַמּוֹ. לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט
עַבְדּוֹ וּמִשְׁפַּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ:

אם יוספים.

אֵל מֶלֶךְ יֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת.
מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה
מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים. עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם
כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ. לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל. אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ

Nicht laß zum Tode mich verderben,
Laß mich verkümmernd hin nicht sterben.
Und wahr' in Gnaden Du das Recht
Stets für Dein Volk, den treuen Knecht!

נצרה O auf mein Wort hab' gnädig Acht,
Wie auf die Spend', einst dargebracht.
Von meiner Ahnen Andachtsort
O treib' das Götzenwesen fort.
O eifre Du für Volk und Land,
Erbarmend neu uns zugewandt!
Und wahr' in Gnaden Du das Recht
Stets für Dein Volk, den treuen Knecht!

אל (Gem.) Gott, König, sitzend auf des Erbarmens Thron, in Milde waltend, verzeihend die Sünden seines Volkes, der nachsichtig die ersten lässet entschwinden, in Fülle Verzeihung den Sünd'gen, Vergebung den Frevelnden gewährt, der mit allen Sterblichen gnädig verfährt, nicht nach ihrer Bosheit vergilt ihnen! Gott, Du hast uns gelehrt, Dich bei Deinen dreizehn Gnadennamen anzurufen [1]), denk' uns heute des an sie geknüpften Bun-

1) Die hier bald folgenden Bibelverse: „Ewiger, Ewiger, Gott barmherzig u. s. w." (2. M. 34, 6. 7) enthalten — nach einer alten Zählung dreizehn — Benennungen Gottes, durch welche sein überwiegend gnädiges Walten bezeichnet wird. Dem Moscheh auf seine Bitte (2. M. 33, 13. 18) als die „Wege Gottes" offenbart, dienten ihm diese Gottesnamen später als gnadenerweckender Anruf, da er auf's neue um Verzeihung für sein Volk betete (4. M. 14, 18), und so kehren sie auch bei uns als Eingang oder Schluß vieler Gebete häufig wieder.

לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹש עֶשְׂרֵה· זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה· כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם· כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיֵּרֶד יְהוָֹה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָֹה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְהוָֹה יְהוָֹה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ: כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

תָּבוֹא לְפָנֶיךָ אֶנְקַת אָסִיר כְּגֹדֶל זְרוֹעֲךָ הוֹתֵר בְּנֵי־תְמוּתָה: לִשְׁמוֹעַ אֶנְקַת אָסִיר לְפַתֵּחַ בְּנֵי־תְמוּתָה: אַל־תִּנְאַץ לְמַעַן שִׁמְךָ אַל־תְּנַבֵּל כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ· זְכֹר אַל־תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ:

des, wie Du sie kund gemacht dem Demuthreichen [1]) in der Vorzeit, wie es heißt: Und es ließ sich herab der Ewige in einer Wolke und stellte sich dort zu ihm, und er rief beim Namen: Ewiger.

ויעבר (Gem.) Und der Ewige zog vorüber vor seinem Angesichte und er rief:

יי Ewiger, Ewiger — Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Gnade dem tausendsten Geschlechte, der vergiebt Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft. —

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld, und setz' uns als Erbe ein. — Verzeih' uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König, denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden.

1) Moscheh.

רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיֵּנוּ: אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי:
כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ:
לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:
ח׳ סְלַח־נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר

ח׳ וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר־נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ. כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל־תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

עקדה. ע״פ אלב״ם ובסוף חתום שהמ״ח מאיר ברבי יצחק מאיר וכל בית של ה׳ תיבות.

אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְהַשְּׁבוּעָה. לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה קְבוּעָה. בָּהּ אָנוּ נֶאוֹתִים וּמְחַזְּרִים לְתָבְעָה. מְחִילָה וּסְלִיחָה בִּתְפִלַּת הַיּוֹם רְבוּעָה: גֶּזַע הַלּוּלִים מְאֹד נֶחְמָד לְמַרְאֶה. נִכְשַׁר לְגַבֵּי הַמִּזְבֵּחַ לְהַעֲלֹתוֹ

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

את Auf's Bundeswort, das Du ergehen ließest
Auf Morijah, da Huld Du einst verhießest, —
Darauf gestützt, wir uns zu flehn erkühnen,
Heut im Gebet, daß Du uns wolltest sühnen.
Ein theurer Sproß von holder Lieblichkeit
War werth, daß er zum Opfer sei geweiht.

ביראה· דבר מלך שלטון זקן משתאה· סגל מצותו
שניה מראשונה להתנאה: הנני לכהנה ומלכות ולשתיהן
זבה· ערך עליהם שכר קימה והליכה· וביום השלישי
משלש בזכות סכה· פאר השכינה מקום מרות סוכבה:
זכות השתחויה עד כה פשטה· צבי לצדיק חזרתו
לשלום לקשטה· חמודו כהטעין קריאתו לרחם הושטה·
קרב חלופיו ולא מחלפת השטה: טהור בנה מזבח
ומערכה העמיד· רגל ויד עקדו כטלה התמיד· יד
לצואר במכשרת אכלין כהצמיד· שליח בזריזות לשון
חבה החמיד: כנבחן צדיק בצדקו משמים נשקף· כפרו
מבין השמשות בסבך מקף· תמורת יחידו התקרב
ובטליתו תקף· תחתיו דמו זרק ואמוריו זקף: מקום

Ob Gottes Machtgebot erstaunt der Greis [1]);
Doch er errang Gehorsams höhern Preis.
Das Priesterthum und Königthum war sein,
Noch höhern Lohn ihm wollte Gott verleihn
Für jenen schweren Gang. Den Gottesglanz
Zeigt Er ihm als der Heilesstätte Kranz.
Wie ward sein frommer Sinn so hoch geehrt,
Daß der Gerechte heim in Frieden kehrt.
Dem Liebling [2]), der das Opferholz ihm trug,
Als er ihm, fragend, regt der Liebe Zug,
Antwortet er: Gott wird es sich ersehen
Das Opfer: Und in sinn'gem Doppellaute
Er ihm also der Rettung Wort vertraute.
Der Lautre richtet den Altar, es stand
Die Schicht! Er bindet seinem Opfer Fuß und Hand,
Und als der Stahl schon an das Leben dringt,
Ein Liebesruf aus Engelmund erklingt.
In Treue war der Fromme neu bewährt,
Vom Himmel ward geschaut er rein verklärt.
Und der zur Sühnung war von je bestimmt,
Der in dem Waldgezweige sich verfangen, —
Den Widder er zum Lösungsopfer nimmt,
Nachdem an sein Gewand er sich gehangen.
Ihn opfert er, in brünstigem Gebet
An heil'ger Stätt' er für die Zukunft fleht.

1) Abraham. 2) Jizchak.

גְּבֹהוֹת לַדּוֹרוֹת חִין עֶרְכָּךְ· אָנָּא הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַמְבֹרָךְ·
יִרְאֶה יֵרָאֶה בְּרֹאשׁ בֵּית הַדֶּרֶךְ· יִצְחָק יְחִידוֹ אֶפְרוֹ
צָבוּר וּמְלַכְּדָךְ: ח מוֹשִׁיטִים לְשֵׁם זְקֵנָם וּמִתְפָּאֲרִים
בַּאֲבוֹתָם· אַשְׁרֵיהֶם מִי מְטַהֲרָם וּמַעֲבִיר חוֹבוֹתָם· יוֹצְרָם
שֶׁבַּשָּׁמַיִם מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל וְגַאֲוָתָם· רְצוֹנָם יָפִיק לְמַלְאוֹת
לְטוֹבָה תַּאֲוָתָם:

אל מלך. ויעבר (S. 351.).

זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: אַל־תִּזְכָּר
לָנוּ עֲוֹנֹת רִאשֹׁנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי
דַלּוֹנוּ מְאֹד: זָכְרֵנוּ יְיָ בִּרְצוֹן עַמֶּךָ פָּקְדֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ:
זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר־צִיּוֹן זֶה
שָׁכַנְתָּ בּוֹ: זְכוֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלָיִם אַהֲבַת צִיּוֹן אַל תִּשְׁכַּח
לָנֶצַח: זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם הָאֹמְרִים
עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ: אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי־עֵת
לְחֶנְנָהּ כִּי־בָא מוֹעֵד: זְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל
עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה
אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר
אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר לַעֲבָדֶיךָ

O Heil'ger, hochgelobt, gebenedeit,
O laß hier thronen Deine Herrlichkeit!
Dies Opfer sei vor'm Aug' Dir unverwandt,
Als wär' zur Asche es verbrannt. — —
Des Ahnes Namen freudig sie [1]) bekennen,
Mit stolzer Lust sie ihre Väter nennen.
Heil ihnen, Heil! Wer ist's, der sie befreit
Von Schuld? Wer läutert sie von Sündigkeit?
Ihr Vater ist's im Himmel, — Zuversicht
Und Stärkung Jisraels, — der rein sie spricht!
O woll' uns gnädig unsern Wunsch erfüllen,
Und unser Sehnen Du in Gnaden stillen!

1) Die Jisraeliten.

לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב· אַל־תֵּפֶן אֶל־קְשִׁי הָעָם הַזֶּה וְאֶל־רִשְׁעוֹ וְאֶל־חַטָּאתוֹ:

אַל־נָא תָשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

חָטָאנוּ צוּרֵנוּ סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

אֵלֶּה אֶזְכְּרָה וְנַפְשִׁי עָלַי אֶשְׁפְּכָה. כִּי בְלָעוּנוּ זֵדִים כְּעֻגָּה בְּלִי הֲפוּכָה. כִּי בִימֵי הַשַּׂר לֹא עָלְתָה אֲרוּכָה. לַעֲשָׂרָה הֲרוּגֵי מְלוּכָה: בִּלְמְדוֹ סֵפֶר מִפִּי מְשׁוּלֵי עֲרֵמַת. וְהֵבִין וְדִקְדֵּק בְּדָת רְשׁוּמַת. וּפָתַח בְּוְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים וְחָשַׁב מְזִמַּת. וְגוֹנֵב אִישׁ וּמְכָרוֹ וְנִמְצָא בְיָדוֹ מוֹת יוּמָת: (חטאנו) גָּבַהּ לֵב בְּגְדוֹלִים. וְצִוָּה לְמַלְאוֹת פַּלְטֵרוֹ נְעָלִים. וְקָרָא לַעֲשָׂרָה חֲכָמִים גְּדוֹלִים. מְבִינֵי דָת וּטְעָמֶיהָ בְּפִלְפּוּלִים: דִּינוּ מִשְׁפָּט זֶה לַאֲשֻׁרוֹ. וְאַל תְּעַוְּתוּהוּ בְּכָזָב לְאָמְרוֹ. כִּי אִם הוֹצִיאֻהוּ לַאֲמִתּוֹ וּלְאוֹרוֹ. כִּי יִמָּצֵא אִישׁ גּוֹנֵב נֶפֶשׁ מֵאֶחָיו מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִתְעַמֶּר בּוֹ וּמְכָרוֹ: (חטאנו) הֵם כְּעָנוּ לוֹ וּמֵת הַגַּנָּב הַהוּא. נָם אַיֵּה אֲבוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אֲחִיהֶם מְכָרוּהוּ. לְאֹרְחַת יִשְׁמְעֵאלִים סְחָרוּהוּ. וּבְעַד נַעֲלַיִם נְתָנוּהוּ: וְאַתֶּם קַבְּלוּ דִין שָׁמַיִם עֲלֵיכֶם. כִּי מִימֵי אֲבוֹתֵיכֶם לֹא נִמְצָא כָּכֶם· וְאִם הָיוּ בַּחַיִּים הָיִיתִי דָנָם לִפְנֵיכֶם· וְאַתֶּם תִּשְׂאוּ עֲוֹן אֲבוֹתֵיכֶם: (חטאנו) זְמַן תְּנָה לָנוּ שְׁלשָׁה יָמִים. עַד שֶׁנֵּדַע אִם נִגְזַר הַדָּבָר מִמְּרוֹמִים. אִם אָנוּ חַיָּבִים וַאֲשֵׁמִים. נִסְבּוֹל בִּגְזֵרַת מָלֵא רַחֲמִים: חָלוּ וְזָעוּ וְנָעוּ כֻלָּמוֹ. עַל רַבִּי יִשְׁמָעֵאל כֹּהֵן גָּדוֹל נָתְנוּ עֵינֵימוֹ. לְהַזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם לַעֲלוֹת לַאֲדוֹנֵימוֹ. לָדַעַת אִם יָצְאָה הַגְּזֵרָה מֵאֵת אֱלֹהֵימוֹ: (חטאנו) טִהֵר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל עַצְמוֹ וְהִזְכִּיר אֶת־הַשֵּׁם בִּסְלוּדִים. וְעָלָה לַמָּרוֹם וְשָׁאַל מֵאֵת הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבַּדִּים. וְנָם לוֹ קַבְּלוּ עֲלֵיכֶם צַדִּיקִים וִידִידִים. כִּי שָׁמַעְתִּי מֵאֲחוֹרֵי הַפַּרְגּוֹד כִּי בְזֹאת אַתֶּם נִלְכָּדִים: יָרַד וְהִגִּיד לַחֲבֵרָיו מַאֲמַר אֵל. וְצִוָּה הַבְּלִיַּעַל לְהָרְגָם בְּכֹחַ וָלָאֵל. וּשְׁנַיִם מֵהֶם הוֹצִיאוּ תְּחִלָּה שֶׁהֵם גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל כֹּהֵן גָּדוֹל וְרַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל: (חטאנו) כְּרוֹת רֹאשׁוֹ תְּחִלָּה הִרְבָּה לְבְעוֹן. וְנָם הָרְגֵנִי תְחִלָּה וְאַל אֶרְאֶה בְּמִיתַת מְשָׁרֵת לְדָר בְּמָעוֹן. וּלְהַפִּיל גּוֹרָלוֹת צִוָּה צִפְעוֹן. וְנָפַל הַגּוֹרָל עַל רַבָּן שִׁמְעוֹן: לִשְׁפּוֹךְ דָּמוֹ

מַהֵר כְּשׁוֹר פָּר. וּכְשֶׁנֶּחְתַּךְ רֹאשׁוֹ נְטָלוֹ וְצָרַח עָלָיו בְּקוֹל מַר כַּשּׁוֹפָר.
אֵי הַלָּשׁוֹן הַמְמַהֶרֶת לְהוֹרוֹת בְּאִמְרֵי שָׁפֶר. בַּעֲוֹנוֹת אֵיךְ עַתָּה לוֹחֶכֶת
אֶת־הֶעָפָר: (חטאנו) מַה מְּאֹד בָּכָה עָלָיו כַּחֲרָדָה. בַּת בְּלִיַּעַל לְקוֹל
בְּכִיָּתוֹ שֶׁל רַבִּי יִשְׁמָעֵאל עָמְדָה. תֹּאַר יָפְיוֹ בְּלִבָּהּ חָמְדָה. וְשָׁאֲלָה
מֵאֵת אָבִיהָ חַיָּתוֹ לְהַעֲמִידָה: נִאֵץ בְּלִיַּעַל דָּבָר זֶה לַעֲשׂוֹתוֹ. לְהַפְשִׁיט
עוֹרוֹ מֵעַל פָּנָיו שָׁאֲלָה מֵאִתּוֹ. וְלֹא עִכֵּב דָּבָר זֶה לַעֲשׂוֹתוֹ. וּכְשֶׁהִגִּיעַ
לִמְקוֹם תְּפִלִּין צָרַח בְּקוֹל מַר לְיוֹצֵר נִשְׁמָתוֹ: (חטאנו) שַׂרְפֵי־מַעְלָה
צָעֲקוּ בְּמָרָה. זוּ תוֹרָה וְזוּ שְׂכָרָהּ עוֹטֶה כַּשַּׂלְמָה אוֹרָה. אוֹיֵב מְנָאֵץ
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא. וּמְחָרֵף וּמְגַדֵּף עַל דִּבְרֵי תוֹרָה: עָנְתָה בַּת קוֹל
מִשָּׁמַיִם. אִם אֶשְׁמַע קוֹל אַחֵר אֶהֱפוֹךְ אֶת־הָעוֹלָם לְמַיִם. לְתֹהוּ וָבֹהוּ
אָשִׁית הֲדוֹמַיִם. גְּזֵרָה הִיא מִלְּפָנַי קַבְּלוּהָ מְשַׁעַשְׁעֵי דַת יוֹמַיִם: (חטאנו)
פְּקִידִים נֶהֶרְגוּ מְאַחֲרֵי שֶׁבֶת בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת. מְלֵאֵי מִצְוֹת כָּרִמּוֹן וּכְזָוִיּוֹת.
וְהוֹצִיאוּ אֶת־רַבִּי עֲקִיבָה דּוֹרֵשׁ כִּתְרֵי אוֹתִיּוֹת. וְסָרְקוּ בְשָׂרוֹ בְּמַסְרְקוֹת
פִּיפִיּוֹת: צִוָּה לְהוֹצִיא רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן־תְּרַדְיוֹן מִבֵּית אוּלָמוֹ. וּבַחֲבִילֵי
זְמוֹרוֹת שָׂרְפוּ גָלְמוֹ. וּסְפוֹגִין שֶׁל צֶמֶר שָׂמוּ עַל לִבּוֹ לְעַכֵּב עַצְמוֹ.
וּכְשֶׁנִּסְתַּלְּקוּ מִיַּד נִשְׂרַף וְסֵפֶר תּוֹרָה עִמּוֹ: (חטאנו) קוֹנְנוּ עַם לֹא
אַלְמָן. כִּי עַל דָּבָר מוּעָט נִשְׁפַּךְ דָּמָן. לְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם מָסְרוּ עַצְמָן.
בַּהֲרִיגַת רַבִּי חֻצְפִּית הַמְּתוּרְגְּמָן: רְעָדָה תֶּאֱחוֹז כָּל־שׁוֹמֵעַ שְׁמוּעַ. וְתִזַּל
כָּל־עַיִן דִּמּוּעַ. וְנֶהְפַּךְ לְאֵבֶל כָּל־שַׁעֲשׁוּעַ. עַל הֲרִיגַת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן־
שַׁמּוּעַ: (חטאנו) שְׁחָתוּנִי צוֹרְרַי וּמְעַנַּי. וּמָלְאוּ כְרֵסָם מַעֲדָנַי. וְהִשְׁקוּנִי
מֵי רֹאשׁ וְלַעֲנִי. בַּהֲרִיגַת רַבִּי חֲנִינָא בֶּן־חֲכִינַאי: תָּכְפוּ עָלֵינוּ צָרוֹת
מִצְוֹת לְהָפֵר. וּמֵאֲנוּ לָקַחַת הוֹן וָכֹפֶר. כִּי אִם נְפָשׁוֹת הַהוֹגוֹת אִמְרֵי
שֶׁפֶר. כְּמוֹ רַבִּי יֶשֵׁבָב הַסּוֹפֵר: (חטאנו) יְחַתְּוּנוּ בְּנֵי עֲדִינָה הַשּׁוֹמֵמָה.
הֵרֵעוּ לָנוּ מִכָּל־מַלְכֵי אֲדָמָה. וְהָרְגוּ מִמֶּנּוּ כַּמָּה וְכַמָּה. בַּהֲרִיגַת רַבִּי
יְהוּדָה בֶּן־דָּמָא: דִּבַּרְתָּ בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לֶהָבָה. הֵן עַתָּה קַשׁ
אוֹרֵם כָּבָה. חַי וְעַקִּי קָשׁוּב וְקָרֵב בִּיעוּר יוֹם הַבָּא. כִּי תַמָּה תִסְכִּימוּ
לַהֲרוֹג עֲשָׂרָה צַדִּיקִים עִם רַבִּי יְהוּדָה בֶּן־בָּבָא: (חטאנו) זֹאת קְרָאַתְנוּ
וְסִפַּרְנוּ בְּשִׁנּוּן. וְשָׁפַכְנוּ לֵב שָׁפוּל וְאָנוּן. מִמָּרוֹם הַסְכֵּת תַּחֲנוּן. יְיָ יְיָ
אֵל רַחוּם וְחַנּוּן: חַנּוּן הַבִּיטָה מִמְּרוֹמִים. תְּשְׁפֹּכֶת דַּם הַצַּדִּיקִים
וְתַמְצִית דָּמִים. תֵּרָאֶה בְּפַרְגּוֹדְךָ וְהַעֲבֵר כְּתָמִים. אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל
כִּסֵּא רַחֲמִים:

וְכוֹר לָנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ׃ וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר:

וְכוֹר לָנוּ בְּרִית רִאשׁוֹנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ׃ וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמָה שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ׃ וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב׃ כִּי אֵל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־

זכור (Gem.) Gedenk' uns des Vaterbundes, wie Du verheißen: Und Ich werde denken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werd' Ich denken und des Landes denken. — Gedenk' uns des Bundes mit den Früheren, wie Du verheißen: Und Ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Früheren, die Ich herausgeführt aus dem Lande Mizrajim vor den Augen der Völker, daß Ich ihnen zum Gott werde; Ich der Ewige. — Thue mit uns, wie Du uns versichert: Und auch noch dann, wenn sie sind im Lande ihrer Feinde, verachte und verwerf' Ich sie nicht, sie aufzureiben, zu brechen meinen Bund mit ihnen. Denn Ich bin der Ewige, ihr Gott. — Erbarme Dich über uns und verderb' uns nicht, wie es heißt: Denn ein barmherziger Gott ist der Ewige, dein Gott. Er läßt nicht von dir und verderbt dich nicht und vergißt

בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: מוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה אֶת־שְׁמֶךָ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־
לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־
לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ: הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ
כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ וְשָׁב
וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה:
קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· אִם יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמָיִם
מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ: הִמָּצֵא לָנוּ
בְּבַקָּשָׁתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וּבִקַּשְׁתֶּם מִשָּׁם אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ
וּמָצָאתָ כִּי תִדְרְשֶׁנּוּ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ: מְחֵה
פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה
פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ

nicht den Bund mit deinen Vätern, den Er ihnen beschworen. — Oeffne unser Herz, zu lieben Deinen Namen, wie es heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele um deines Lebens willen. — Führe zurück unsere Vertriebenen und erbarme Dich unser, wie es heißt: Und es wird zurückkehren der Ewige, dein Gott, zu deinen Vertriebenen und sich dein erbarmen, zurückkehren und dich sammeln aus allen Völkern, dahin dich zerstreuet hat der Ewige, dein Gott. — Sammle unsere Verstoßenen, wie es heißt: Wenn ein Verstoßener von dir sein wird am Ende des Himmels von dort wird Er dich sammeln, der Ewige, dein Gott, und von dort dich holen. — Lasse Dich von uns finden, wenn wir Dich suchen, wie es heißt: Und du wirst suchen von dort den Ewigen, deinen Gott, und du wirst ihn finden, wenn du nach ihm verlangest mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele. — Lösch' unsere Missethaten ab um Deinetwillen, wie Du verheißen: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten um meinetwillen

כעב וכענן כאשר אמרת. מחיתי כעב פשעיך וכענן
חטאתיך שובה אלי כי גאלתיך: הלבן חטאינו כשלג
וכצמר כמה שכתוב. לכו נא ונוכחה יאמר יי אם יהיו
חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. אם יאדימו כתולע
כצמר יהיו: זרוק עלינו מים טהורים וטהרנו כמה
שכתוב. וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל
טמאותיכם ומכל־גלוליכם אטהר אתכם: כפר חטאינו
ביום הזה וטהרנו כמה שכתוב. כי ביום הזה יכפר
עליכם לטהר אתכם. מכל חטאתיכם לפני יי
תטהרו: הביאנו אל הר קדשך ושמחנו בבית תפלתך
כמה שכתוב. והביאתים אל הר קדשי ושמחתים בבית
תפלתי עולותיהם וזבחיהם לרצון על מזבחי כי ביתי
בית תפלה יקרא לכל־העמים:

und deiner Sünden gedenk' Ich nicht. Lösch' unsere Missethaten ab wie Wolk' und Nebel entfleucht, wie Du verheißen: Ich habe wie Gewilk abgelöscht deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Sünden. Kehre zu mir zurück, denn Ich habe dich erlöst. — Laß unsere Sünden weiß werden wie Schnee und Wolle, wie es heißt: Wohlan, wir wollen mit einander es ausmachen! spricht der Ewige: Wenn eure Sünden sind wie Purpur, — wie Schnee sollen sie weiß werden; und sind sie roth wie der Purpurschnecke Saft, — wie Wolle sollen sie (weiß) werden. — Spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie es heißt: Und Ich werde auf euch sprengen reines Wasser, daß ihr rein werdet. Von all euren Unreinheiten und all euren Götzen werde Ich euch reinigen. — Vergieb unsere Sünden an diesem Tage und reinige uns, wie es heißt: Denn an diesem Tage sühnt Er euch, um euch zu reinigen; von all euren Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Bring' uns nach Deinem heiligen Berge, und erfreu' uns in Deinem Bethause, wie es heißt: Und Ich bringe sie nach meinem heiligen Berge, und erfreue sie in meinem Bethause. Ihre Ganz- und Schlachtopfer sollen zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. —

ח״ק שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

ח״וק הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

ק׳ אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה הֲגִיגֵנוּ׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ׃ אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קָדְשְׁךָ אַל תִּקַּח מִמֶּנּוּ׃ אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחֵנוּ אַל תַּעַזְבֵנוּ׃ אַל תַּעַזְבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ׃ עֲשֵׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שׂוֹנְאֵינוּ וְיֵבשׁוּ כִּי אַתָּה יְיָ עֲזַרְתָּנוּ וְנִחַמְתָּנוּ׃ כִּי לְךָ יְיָ הוֹחָלְנוּ אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ׃

שמע (Vorb. u. Gem.) Hör' unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei schonend und erbarme Dich unser, und nimm in Barmherzigkeit und Gnade unser Gebet an.

השיבנו (Vorb. u. Gem.) Führ' uns zu Dir, Ewiger! zurück, daß wir umkehren. Erneue unsere Tage wie vordem.

אמרינו (Gem.) Unsere Worte vernimm, o Ewiger! merk' auf unser Sinnen. Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte unseres Mundes und das Trachten unseres Herzens vor Dir, Ewiger, unser Hort und Erlöser! Wirf uns nicht hinweg aus Deinem Angesichte, und den Geist Deiner Heiligung nimm nicht von uns. Wirf uns nicht weg zur Zeit des Alters, wenn schwindet unsere Kraft, verlaß uns nicht. Verlaß uns nicht, unser Gott! entferne Dich nicht von uns. Thu' an uns ein Zeichen zum Guten, daß es sehen unsere Feinde und beschämt seien, daß Du, o Ewiger! uns beigestanden und uns getröstet. Denn auf Dich, Ewiger! harren wir. Du wirst erhören, o Herr, unser Gott!

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

אַל תַּעַזְבֵנוּ · וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ · וְאַל תַּכְלִימֵנוּ · וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ · קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ · לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ · הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ · הַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ · וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ · וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם · וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחוֹל וְתִסְלַח (נ"א ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ · לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב הוּא:

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

סְלַח לָנוּ · מְחַל לָנוּ · כַּפֶּר לָנוּ:

כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ:
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵינוּ. אָנוּ קְהָלֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ:
אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה גוֹרָלֵנוּ: אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ:

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

אל Verlaß uns nicht, gieb uns nicht auf und beschäm' uns nicht! Brich nicht Deinen Bund mit uns, bringe uns zu Deiner Lehre hin, lehr' uns Deine Gebote, zeig' uns Deine Wege, neig' unser Herz, Deinen Namen zu fürchten, und öffne unser Herz Deiner Liebe, daß wir zurückkehren zu Dir in Wahrheit und mit voller Seele. Um Deines großen Namens willen vergieb und verzeih' unsere Sünden, wie es heißt in Deinem heiligen Worte: Um Deines Namens willen, Ewiger! verzeihe meine Sünde, ob sie auch groß ist.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

סלח Verzeih', vergieb und sühn' uns.

כי Denn wir sind Dein Volk und Du unser Gott,
Wir Deine Kinder, Du unser Vater,
Wir Deine Knechte, Du unser Herr,
Wir Deine Gemeinde, Du unser Theil,
Wir Dein Erbe, Du unser Loos,
Wir Deine Heerde, Du unser Hirt,

אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ:
אָנוּ רַעְיָתֶךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ:
אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ. אָנוּ מַאֲמִירֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ:

ק׳ אָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר. וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:

ח׳ אָנָּא תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״ק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר:

Wir Dein Weinberg, Du unser Hüter,
Wir Dein Werk, Du unser Bildner,
Wir Deine Traute, Du unser Freund,
Wir Dein Eigenthum, Du unser Nächster,
Wir Dein Volk, Du unser König,
Du, den wir bekennen, wir, die Du wolltest ernennen;

אנו (Gem.) Wir von frechem Antlitze, Du barmherzig und gnädig; wir hartnäckig, Du langmüthig; wir voll von Schuld, Du voll Barmherzigkeit; wir — unsere Tage gleichen dem Schatten, Du aber stets Derselbige, und Deine Jahre gehen nicht zu Ende.

אנא (Vorb.) O laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unser Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt; — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen

יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

הִרְשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ. לָכֵן לֹא נוֹשָׁעְנוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לַעֲזוֹב דֶּרֶךְ רֶשַׁע. וְחִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. יַעֲזוֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבוֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

הרשענו (Gem.) Wir haben gefrevelt und schwer gesündigt; darum ist uns noch nicht Hülfe worden. Leg' es uns in's Herz, den Weg des Frevels zu verlassen, und wolle das Heil uns schleunig nahe kommen lassen, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Es verlasse der Frevler seinen Weg, und der Mann der Unthat seine Gesinnungen und kehre zurück zum Ewigen, und Er wird sich sein erbarmen, und zu unserem Gotte, denn Er gewährt in Fülle Verzeihung.

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

סְלַח וּמְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפּוּרִים הַזֶּה. וְהֵעָתֵר לָנוּ בִּתְפִלָּתֵנוּ. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. וְכוֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד לָךְ. וְהַכְנַע עָרְפֵּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקּוּדֶיךָ. וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

הַזְּדוֹנוֹת וְהַשְּׁגָגוֹת אַתָּה מַכִּיר. הָרָצוֹן וְהָאֹנֶס הַגְּלוּיִם וְהַנִּסְתָּרִים לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים: מָה אָנוּ. מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה צִּדְקֵנוּ. מַה יִּשְׁעֵנוּ. מַה כֹּחֵנוּ. מַה גְּבוּרָתֵנוּ: מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ. וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ. וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע. וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott.
Verzeih' und vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, und lasse Dich von uns erflehen im Gebete, lösch' ab und lasse schwinden unsere Versündigungen aus Deinen Augen, und zwing' unseren Trieb, sich Dir zu unterwerfen, und beuge unseren Nacken, daß wir zu Dir zurückkehren, und erneue unser Inneres, Deine Gebote zu wahren, und öffne unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, wie es in Deiner Lehre heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele, um deines Lebens willen.

הזדונות Wissentliche Fehle und irrthümliche — Du kennest sie, das Werk freien Willens und des Zwanges, das Offne und Geheime, Dir ist's offenkundig. Was sind wir, was unser Leben, was unsere Güte, was unsere frommen Werke, was unsere Hülfe, was unsere Kraft, was unsere Stärke? Was sollen wir sprechen vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind ja alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Namens

כי רוב מעשיהם תהו. וימי חייהם הבל לפניך. ומותר האדם מן הבהמה אין. כי הכל הבל:

מה נאמר לפניך יושב מרום. ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא כל־הנסתרות והנגלות אתה יודע:

(In den meisten Gemeinden folgt hier sogleich שמך מעולם.)

ע״ס א״ב כפול.

אתה מבין תעלמות לב. אפס לך נגלות וגם נסתרות: באנו בדברים לפתחך בם. ברשענו אל תפן ולא במעללינו: גשתנו פיום זה כירא וחרד. גאה כרחום למענך עשה חסד: דין אל תמתח מול עפר ואפר. דע אחריתנו רמה ותולעה: האם שגגנו ונעלם ממנו. הלא אתה לבד מבין שגיאות: ואל תחשוב לנו כעושה בזדון. ודוי שפתינו שעה בעת רצון: זה כפר לנו הודע ולא הודע. זדון ונעלם עשה ולא תעשה: חלצנו מענש כרת ומיתה. חמול על תמר מעשי ידיך: טפשנו ברע יצר אשר מנעורינו. טמון בקרבנו כרשת לפעמינו: יוצרנו ועושנו יודע יצרנו. יהמו רחמיך ואל תשחיתנו: כי מלפניך מי יסתר. כל גלוי לך כאור וכצהרים: לבית דין הורית ארבע מיתות. למענך עשה ומהם חלצנו: מאז יצרתנו חקרתנו ותדע מעשינו כי המה עמל ואון: נצור נפשתינו כי בידך כל־נפש. נא תיקר נפש ממעני לך נפש: סקילה שרפה הרג וחנק. סודם גלית ליודעי אמתך: על כל פשעינו אלוה כפר לנו. על ידוע לנו ועל נעלם ממנו: פשעינו הודינו לך חוקר לב. פדנו מחטא נקנו מעון: צור אל תפן באנוש חציר. צדקה עשה עמנו כעשית עם כל חי: קדמנו בנשף

als wären sie nicht gewesen, und die Weisen wie ohne Erkenntniß, und die Verständigen wie ohne Einsicht; denn das Meiste ihres Thuns ist eitel Nichts, und ihre Lebenstage ein Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Viehe — Nichts; denn Alles ist vergänglicher Hauch.

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare — Du weißt es!

קָרְבְנוּ בְשֵׁעַ. קָרֵבְנוּ אֵלֶיךָ קְשׁוֹב קְרִיאָתֵנוּ: רְשָׁעֵנוּ אַל תֵּפֶן רַחֲמֵנוּ וְנִצְטַדְּקָה. רַחֲמֶיךָ יְבֹאוּנוּ רַחוּם וְחַנּוּן:

ק״וח שִׁמְךָ מֵעוֹלָם עוֹבֵר עַל פֶּשַׁע. שַׁוְעָתֵנוּ תַּאֲזִין בְּעָמְדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה: תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע לְעַם שָׁבֵי פֶשַׁע. תִּמְחֶה אַשְׁמָתֵנוּ (נ״א פשעינו) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. שֶׁתְּכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ. וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחָל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:

שמך (Vorb. u. Gem.) Dein Nam' ist von jeher: Schuldvergeber! Unser Flehen vernimm, wenn wir vor Dir stehen. Vergieb dem Volke die Schuld, das sich bekehrt von Schuld. Lösche unsere Missethaten hinweg aus Deinen Augen.

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוּר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּזְלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:

Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְּשׁוּת פֶּה:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת־שֹׁחַד:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.

Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֶצַח:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:

Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין.
סְקִילָה. שְׂרֵפָה. הֶרֶג. וְחֶנֶק. עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle; die uns offen-

מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. וּבֵין שֶׁאֵין
בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ.
אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ
עֲלֵיהֶם. וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים
כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר. הַנִּסְתָּרֹת לַייָ אֱלֹהֵינוּ. וְהַנִּגְלֹת לָנוּ
וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם. לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

ק׳ וְדָוִד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ. שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת
נַקֵּנִי: נַקֵּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־פְּשָׁעֵינוּ וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־
טֻמְאוֹתֵינוּ וּזְרֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ. כַּכָּתוּב
עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם.
מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:

ק׳ אַל תִּירָא יַעֲקֹב שׁוּבוּ שׁוֹבָבִים. שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל:

הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל:

Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offenbaren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben.

ודוד (Gem.) Und David, Dein Knecht, sprach vor Dir: Verirrungen, wer kennet sie? Von geheimen Sünden reinige mich. — Reinige uns, Ewiger, unser Gott, von unseren Vergehungen und läutere uns von unseren Unreinheiten, und spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und ich werde auf euch sprengen reines Wasser, und ihr werdet rein werden. Von all euren Unreinheiten und von all euren Götzen werde ich euch reinigen.

אל (Gem.) Fürchte dich nicht, Jaakob! kehret zurück, Abtrün-

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ׃ וְנֶאֱמַר קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְיָ אִמְרוּ אֵלָיו כָּל־תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח־טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ׃

וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ וְעַל הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ מְיַחֲלוֹת לָךְ׃

מְנוּיָה וּגְמוּרָה׃ בְּסוֹד חַכְמֵי תוֹרָה׃ אַשְׁרֵי מִי שֶׁלֹּא נִבְרָא׃

וּמֵאַהֲבָתְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁאָהַבְתָּ אֶת־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ וּמֵחֶמְלָתְךָ מַלְכֵּנוּ שֶׁחָמַלְתָּ עַל בְּנֵי בְרִיתֶךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילַת חֵטְא וְלִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפָּרַת פָּשַׁע׃

ע״ס א״ב ונשמטו רוב החרוזים׃

ה׳ יוֹם אָתָא לְכַפֵּר פִּשְׁעֵי יְשֵׁנָה.

ק׳ הַיּוֹם בְּאָתוֹ אַחַת בַּשָּׁנָה׃

ככתיב Wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Kehre zurück, Jisrael, zu dem Ewigen, deinem Gott! denn du bist gestrauchelt in deiner Sünde. Und es heißt: Nehmet Worte mit euch und kehret zurück zum Ewigen, und sprechet zu ihm: Ganz nimmst Du hinweg die Schuld; so nimm das Gute an, und wir wollen ersetzen Farrenopfer durch unserer Lippen Gebet.

ואתה Du aber bist barmherzig, um die zu Dir reuig Zurückkehrenden anzunehmen; denn auf die Kraft reuiger Bekehrung hast Du vom Weltbeginn an uns vertröstet, und ob dieser Bekehrung harren unsere Augen auf Dich.

ומאהבתך Und um Deiner Liebe willen, Ewiger, unser Gott! mit der Du Jisrael, Dein Volk, geliebt, und um Deiner erbarmungsvollen Milde willen, mit der Du Dich erbarmtest über die Genossen Deines Bundes, hast Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott! diesen (Sabbathtag und diesen) Sühnetag zur Vergebung der Sünde, Verzeihung der Schuld und Sühne unserer Missethaten;

יום אתא (Vorb.) Den Tag, der kommt der im Sündenschlummer Betäubten Schuld zu sühnen;

היום (Gem.) heute ist der Tag, der einmal eintritt im Jahre.

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וְהָיְתָה זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת
עוֹלָם לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטֹּאתָם
אַחַת בַּשָּׁנָה:

ח׳ יוֹם זֶה נִתַּן תְּעוּדָה לָעָם זֶה:

ק׳ הַיּוֹם חַל בּוֹ צִיר סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל
חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד
הֵנָּה. וְשָׁם נֶאֱמַר. וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

ו״ח בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הִמָּצֵא לָנוּ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ סְלַח
נָא לְמַעַן שְׁמֶךָ:

ח׳ יוֹם מְחִילָה בִּשַּׂרְתָּ לְצִיר בְּרֶשֶׁם.

ק׳ הַיּוֹם נִתְיַצַּבְתָּ עִמּוֹ וְקָרָאתָ בְשֵׁם:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם
וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְיָ:

ק״ח בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הִמָּצֵא לָנוּ רַחוּם וְחַנּוּן רַחֶם־נָא
לְמַעַן שְׁמֶךָ:

יום זה (Vorb.) Den Tag, an welchem das Zeugniß[1]) überliefert ward diesem Volke;

היום (Gem.) heute war's, daß flehete Dein frommer Bote[2]): Verzeihe die Sünde dieses Volkes.

בעבור (Gem. u. Vorb.) Um Deines herrlichen Namens willen lasse Dich von uns finden, der Du verzeihst und vergiebst. O verzeih' um Deines Namens willen! —

יום מחילה (Vorb.) Den Tag, an dem Du Verzeihung[3]) verkündet Deinem Herolde unter Gnadenbezeugung;

היום (Gem.) heute war's, da Du ihm erschienest und riefest den Namen.

בעבור (Gem. u. Vorb.) Um Deines herrlichen Namens willen lasse Dich von uns finden, Verzeihender und Vergebender! O verzeih' um Deines Namens willen!

---

1) Die zweiten Gesetztafeln.
2) Moscheh.
3) Für Israel, das durch das goldne Kalb sich versündigt hatte.

ח׳ יוֹם שְׁמָמוֹת הֵיכָלְךָ הַבִּיטָה.

ק׳ הַיּוֹם תְּחַן הַטֵּה לָנוּ לְהַבִּיטָה:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע
פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא
שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

ק״ח בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הִמָּצֵא לָנוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה שְׁמַע
תְּפִלָּתֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

מִי אֵל כָּמוֹךָ:

חזן	ע״ס א״ב.	קהל
אַדִּיר וְנָאוֹר. בּוֹרֵא דֹּק וָחָלֶד.		מִי אֵל כָּמוֹךָ:
גּוֹלֶה עֲמֻקּוֹת. דּוֹבֵר צְדָקוֹת.		מִי אֵל כָּמוֹךָ:
הָדוּר בִּלְבוּשׁוֹ. וְאֵין זוּלָתוֹ.		מִי אֵל כָּמוֹךָ:
זוֹקֵף כְּפוּפִים. חוֹנֵן דַּלִּים.		מִי אֵל כָּמוֹךָ.

יום שממות (Vorb.) Den Tag, an dem Du Deines Heiligthumes Trümmerstätten anschauen mögest;
היום (Gem.) heut' o wend' uns Huld zu, auf uns zu blicken.
בעבור (Vorb. u. Gem.) Um Deines herrlichen Namens willen lasse Dich von uns finden, Erhörer des Gebets! O erhöre unser Gebet um Deines Namens willen. —
מי Wer ist Dir gleich, o Gott!

אדיר (Vorb.) Herrlich und strahlend, der schuf den Himmelsbogen und die vergängliche Erde, —
מי (Gem.) Wer ist, o Gott, Dir gleich!

Der Verborgenes enthüllt, Gnade verhängt, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

Glänzend im Majestätsgewande, Keiner ist außer ihm, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

Der aufrichtet Gebeugte, begnadigt Bedürftige, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

טְהוֹר עֵינַיִם · יוֹשֵׁב שָׁמַיִם · מִי אֵל כָּמוֹךָ:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים · תּוֹמֵךְ תְּמִימִים · מִי אֵל כָּמוֹךָ:
נוֹשֵׂא עָוֹן · וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע · מִי אֵל כָּמוֹךָ:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ:

מִי אֵל כָּמוֹךָ נוֹשֵׂא עָוֹן וְעוֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

(Vorb.)

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל־לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ

(Vorb.) (Gem.)

Lautren Blickes, im Himmel thronend, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
In den Wolken weilend, Unschuldige stützend, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Sünde verzeihend, Schuld vergebend, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

ככתוב (Gem.) Wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Wer ist, o Gott, Dir gleich, Sünde vergebend, Schuld verzeihend für den Rest seines Erbes. Nicht für ewig hält Er fest seinen Zorn, denn Gnade zu üben verlangt Er. Er wendet sich, unser sich zu erbarmen, drücket unsere Sünden nieder, und Du wirst werfen in die Meerestiefen all ihre Vergehungen. Und all die Vergehungen Deines Volkes, des Hauses Israel, wirst Du werfen an einen Ort, da ihrer nicht erwähnt und gedacht wird, und sie ewiglich nicht in den Sinn kommen. Du wirst verleihen Treue an Jaakob und Huld dem Abraham, wie Du zugeschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit.

וְחַטֹּאתֵֽינוּ מִנֶּֽגֶד עֵינֶֽיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶֽיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶֽיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִֽיתִי כָעָב פְּשָׁעֶֽיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶֽיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּֽיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָֽרוּ: קַדְּשֵֽׁנוּ בְּמִצְוֹתֶֽיךָ וְתֵן חֶלְקֵֽנוּ בְּתוֹרָתֶֽךָ. שַׂבְּעֵֽנוּ מִטּוּבֶֽךָ וְשַׂמְּחֵֽנוּ בִּישׁוּעָתֶֽךָ. (וְהַנְחִילֵֽנוּ יְיָ אֱלֹהֵֽינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶֽׁךָ וְיָנֽוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶֽךָ) וְטַהֵר לִבֵּֽנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי־יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶֽיךָ אֵין לָֽנוּ מֶֽלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵֽחַ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶֽלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵֽחַ לַעֲוֹנוֹתֵֽינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵֽינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶֽלֶךְ עַל כָּל־הָאָֽרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵֽינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶֽךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּֽךָ:

ק״יח וְתֶעֱרַב לְפָנֶֽיךָ עֲתִירָתֵֽנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן. אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶֽיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵֽדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָֽיִם. וְתֶחֱזֶֽינָה עֵינֵֽינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים

ויתערב (Gem.) O laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben. O Erbarmer! in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalojim. Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת׃
ח׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר׃ נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם׃ הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ׃ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ׃ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ׃ בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת׃

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

ק׳ אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תְּקָלָה וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנִיּוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל־כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit, und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

Gelobt sei Du, Ewiger, unser Gott! dem wir allein in Ehrfurcht dienen wollen.

אבינו (Gem.) Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab von uns Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ.

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו הש״ץ בקול **כֹּהֲנִים** עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר:

הכהנים מברכין

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

הש״ץ מקרא·

יְבָרֶכְךָ יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ:

וכתוב Und verzeichne zu heilvollem Leben alle Genossen Deines Bundes.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott! Segne uns mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moscheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und seiner Sprößlinge ist ausgesprochen worden, die Priester, Deine heilige Schaar.

ברוך (Die Priester.) Gelobt sei Du, Ewiger, unser Gott Herr der Welt, der uns mit der Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, sein Volk Jisrael in Liebe zu segnen!

Es segne Dich — Es segne Dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden.

Der Ewige — Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde!

Und, behüte Dich! — Behüte mich, mein Gott! Denn auf Dich vertrau' ich.

כשהכהנים מנגנין וישמרך הקהל אומרים זה·

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלָּךְ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלָּךְ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא· יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי משֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אמן

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יי יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנָיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וִיחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רבש"ע·

Es lasse leuchten — Gott begnad' uns und segne uns, lasse leuchten sein Antlitz mit uns!

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

Zu Dir — Zu Dir, Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade Dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unseren Gott, bis Er uns begnadigt.

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ.
וּמְצָא חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרֹעָם לַבְּקָרִים אַף
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי
אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיֹּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns, auf Dich hoffen wir! — Sei ihr Arm an jeglichem Morgen, und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu Dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

Und gebe — Und sie sollen meinem Namen den Ausspruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde sie segnen.

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke, und Glanz und Sieg und Majestät; denn Alles im Himmel und auf Erden ist Dein; Dein, Ewiger, die Herrschaft, und Du erhebst Dich über Alles als Haupt.

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen spricht der Ewige, und ich heile ihn.

ק יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתעשה למען קדשת חסדיך וגדל רחמיך ולמען טהרת שמך הגדול הגבור והנורא היוצא מפי אהרן ובניו עם קדושך שתהיה קרוב לי בקראי לך ותשמע תפלתי תמיד כשם ששמעת אנקת יעקב תמימך. ותתן־לי ולכל־נפשות ביתי מזונותינו ופרנסתנו ברוח ולא בצמצום בהתר ולא באסור בנחת ולא בצער מתחת ידך הרחבה כשם שנתת לחם לאכול ובגד ללבוש ליעקב אבינו. ותתנני לאהבה ולחן ולחסד בעיניך ובעיני כל־רואינו. ויהיו דברי נשמעין לעבודתך. כשם שנתת את־יוסף צדיקך לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל־רואיו. ותעשה עמי נפלאות ואות לטובה. ותצליחני בדרכי ותן בלבי בינה להבין ולהשכיל ולקים את־כל־דברי תלמוד תורתך

יהי (Gem.) Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, so wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Priestersegen gesprochen wurde aus dem Munde Aharons und seiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe seiest, wenn ich Dich rufe, und mein brünstig Gebet stets erhörest, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögst Du mir geben und allen Gliedern meines Hauses unsere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildspendenden Hand, wie Du Nahrung und Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unserem Ahn. Und lasse uns Liebe, Gunst und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns sehen, und vernimm unsere Worte, wenn wir Dich anbeten, in Gunst, wie Du den Joseph, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunst und wohlgefällig erscheinen ließest vor Dir und Allen, die ihn sahen. Und erweise mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einsicht, all die Worte Deiner Lehre zu verstehen und zu halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für

יְסוֹדוֹתֶיךָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי
(וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) (וִימֵי אָבִי וְאִמִּי)
בְּטוֹב וּבִנְעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אמן סלה

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אמן:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים.

רִבּוֹן הָעוֹלָם עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

für Deinen Dienst, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Lebenskraft und Frieden.

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht, Du bist der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten lassest über uns und über Dein ganzes Volk Jisrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensbesitze.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה
טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ
וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים
וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר כִּי בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים:
לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ: אֱלֹהִים חַיִּים כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים: כַּכָּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיָי אֱלֹהֵיכֶם
חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פותחין הארון.

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תִּדְרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה אמן

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns in's Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Gem. u. Vorb.) Heut', o kräftige uns!
Heut', o segne uns!
Heut', o erhebe uns!
Heut', o schaue nach uns zum Heile!

הַיּוֹם תְּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ׃ אמן

הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ׃ אמן

הַיּוֹם תִּתְמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ׃ אמן

הַיּוֹם תִּמְחוֹל וְתִסְלַח לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃ אמן

סוגרין הארון.

כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי׳ וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי׳ עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי׳ כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים׳ וְנֶאֱמַר וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃ וְנֶאֱמַר וּצְדָקָה תִּהְיֶה לָּנוּ כִּי נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־

Heut', o erhör' unser Flehen!

Heut', o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

Heut', o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

Heut', o vergieb und verzeih' all' unsere Sünden!

כהיום Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig an dem wiederhergestellten Baue wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause. Ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. — Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unsern Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns im Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. — Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf

כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד־הָעוֹלָם:

ח׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

קדיש שלם.

סדר הוצאת ספר התורה.

(Beim Herausnehmen der Thorah.)

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יְיָ מִירוּשָׁלָיִם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit.

ברוך (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, der stiftet den Frieden!

(Beim Herausnehmen der Thorah.)

ויהי Und es geschah, wenn die Bundeslade aufbrach, da sprach Moscheh: Erhebe Dich Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

ברוך Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כִּתְרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזֵי לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מִטּוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיַת כָּל דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגִידְנָא קַמֵּהּ וּמִקַּמֵּהּ דִּיקַר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחִיצְנָא. וְלָא עַל בַּר אֱלָהִין סָמִיכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טַבְוָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תֻּשְׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין דְּלִבָּאִי וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

בריך Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Jisrael in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume; laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung, und nimm unser Gebet an in Liebe. Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle, und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du, der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit, und dessen Lehre ist Wahrheit, und dessen Propheten sind Wahrheit, und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre, und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden.

(Vorbeter.)

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

(Gemeinde.)

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן־הַנְּשׂוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

כהגיע הש״ץ על הבימה מניח הס״ת על השלחן ופותח ואומר.

וְתִגָּלֶה וְתֵרָאֶה מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ בִּזְמַן קָרוֹב וְיָחֹן פְּלֵטָתֵנוּ וּפְלֵטַת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחֵן וּלְחֶסֶד לְרַחֲמִים וּלְרָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרָב יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל־הַחוֹסִים בּוֹ:

קהל וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּייָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden. Dein, o Ewiger! ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen, und rette unsere Seele von bösen Stunden und wende ab jede sündige Regung den von ihm Geschirmten und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen. —

קורין בתורה בפ׳ אחרי מות (ויקרא י״ח)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ־מִצְרַיִם אֲשֶׁר יְשַׁבְתֶּם־בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ־כְּנַעַן אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וּבְחֻקֹּתֵיהֶם לֹא תֵלֵכוּ: אֶת־מִשְׁפָּטַי תַּעֲשׂוּ וְאֶת־חֻקֹּתַי תִּשְׁמְרוּ לָלֶכֶת בָּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וָחַי בָּהֶם אֲנִי יְהוָה: לוי ס אִישׁ אִישׁ אֶל־כָּל־שְׁאֵר בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ לְגַלּוֹת עֶרְוָה אֲנִי יְהוָה: ס עֶרְוַת אָבִיךָ וְעֶרְוַת אִמְּךָ לֹא תְגַלֵּה אִמְּךָ הִוא לֹא תְגַלֶּה עֶרְוָתָהּ: ס עֶרְוַת אֵשֶׁת־אָבִיךָ לֹא תְגַלֵּה עֶרְוַת אָבִיךָ הִוא: ס עֶרְוַת אֲחוֹתְךָ בַת־אָבִיךָ אוֹ בַת־אִמֶּךָ מוֹלֶדֶת בַּיִת אוֹ מוֹלֶדֶת חוּץ לֹא תְגַלֶּה עֶרְוָתָן: ס עֶרְוַת בַּת־בִּנְךָ אוֹ בַת־בִּתְּךָ לֹא תְגַלֶּה עֶרְוָתָן כִּי עֶרְוָתְךָ הֵנָּה: ס עֶרְוַת בַּת־אֵשֶׁת אָבִיךָ מוֹלֶדֶת אָבִיךָ אֲחוֹתְךָ הִוא לֹא תְגַלֶּה עֶרְוָתָהּ: ס עֶרְוַת אֲחוֹת־אָבִיךָ לֹא תְגַלֵּה שְׁאֵר אָבִיךָ הִוא: ס עֶרְוַת אֲחוֹת־אִמְּךָ לֹא תְגַלֵּה כִּי־שְׁאֵר אִמְּךָ הִוא: ס עֶרְוַת אֲחִי־אָבִיךָ לֹא תְגַלֵּה אֶל־אִשְׁתּוֹ לֹא תִקְרָב דֹּדָתְךָ הִוא: ס עֶרְוַת כַּלָּתְךָ לֹא תְגַלֵּה אֵשֶׁת בִּנְךָ הִוא לֹא תְגַלֶּה עֶרְוָתָהּ: ס עֶרְוַת אֵשֶׁת־אָחִיךָ לֹא תְגַלֵּה עֶרְוַת אָחִיךָ

הִוא׃ ס עֶרְוַת אִשָּׁה וּבִתָּהּ לֹא תְגַלֵּה אֶת־בַּת־בְּנָהּ
וְאֶת־בַּת־בִּתָּהּ לֹא תִקַּח לְגַלּוֹת עֶרְוָתָהּ שַׁאֲרָה הֵנָּה זִמָּה
הִוא׃ וְאִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ לֹא תִקָּח לִצְרֹר לְגַלּוֹת עֶרְוָתָהּ
עָלֶיהָ בְּחַיֶּיהָ׃ וְאֶל־אִשָּׁה בְּנִדַּת טֻמְאָתָהּ לֹא תִקְרַב
לְגַלּוֹת עֶרְוָתָהּ׃ וְאֶל־אֵשֶׁת עֲמִיתְךָ לֹא־תִתֵּן שְׁכָבְתְּךָ
לְזָרַע לְטָמְאָה־בָהּ׃ וּמִזַּרְעֲךָ לֹא־תִתֵּן לְהַעֲבִיר לַמֹּלֶךְ
וְלֹא תְחַלֵּל אֶת־שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה׃ מפטיר

וְאֶת־זָכָר לֹא תִשְׁכַּב מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תּוֹעֵבָה הִוא׃
וּבְכָל־בְּהֵמָה לֹא־תִתֵּן שְׁכָבְתְּךָ לְטָמְאָה־בָהּ וְאִשָּׁה לֹא־
תַעֲמֹד לִפְנֵי בְהֵמָה לְרִבְעָהּ תֶּבֶל הוּא׃ אַל־תִּטַּמְּאוּ
בְּכָל־אֵלֶּה כִּי בְכָל־אֵלֶּה נִטְמְאוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־אֲנִי מְשַׁלֵּחַ
מִפְּנֵיכֶם׃ וַתִּטְמָא הָאָרֶץ וָאֶפְקֹד עֲוֹנָהּ עָלֶיהָ וַתָּקִא
הָאָרֶץ אֶת־יֹשְׁבֶיהָ׃ וּשְׁמַרְתֶּם אַתֶּם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־
מִשְׁפָּטַי וְלֹא תַעֲשׂוּ מִכֹּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה הָאֶזְרָח וְהַגֵּר
הַגָּר בְּתוֹכְכֶם׃ כִּי אֶת־כָּל־הַתּוֹעֵבֹת הָאֵל עָשׂוּ אַנְשֵׁי־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם וַתִּטְמָא הָאָרֶץ׃ וְלֹא־תָקִיא הָאָרֶץ
אֶתְכֶם בְּטַמַּאֲכֶם אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר
לִפְנֵיכֶם׃ כִּי כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכֹּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה
וְנִכְרְתוּ הַנְּפָשׁוֹת הָעֹשֹׂת מִקֶּרֶב עַמָּם׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
מִשְׁמַרְתִּי לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת מֵחֻקּוֹת הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ
לִפְנֵיכֶם וְלֹא תִטַּמְּאוּ בָּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ פ

אין אומרים חצי קדיש.

כשמגביהין הס״ת אומרים׃

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל פִּי יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה׃ עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד׃ יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר׃

קודם קריאת הפטרה יברך המפטיר ברכה זו.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְהֹוָה הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק׃

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וזאת Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth, und alle ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen. Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten, und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh seinen Knecht, und Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

(ספר יונה הנביא.)

וַיְהִי֙ דְּבַר־יְהוָ֔ה אֶל־יוֹנָ֥ה בֶן־אֲמִתַּ֖י
לֵאמֹֽר׃ ק֠וּם לֵ֧ךְ אֶל־נִֽינְוֵ֛ה הָעִ֥יר הַגְּדוֹלָ֖ה
וּקְרָ֣א עָלֶ֑יהָ כִּֽי־עָלְתָ֥ה רָעָתָ֖ם לְפָנָֽי׃ וַיָּ֤קָם
יוֹנָה֙ לִבְרֹ֣חַ תַּרְשִׁ֔ישָׁה מִלִּפְנֵ֖י יְהוָ֑ה וַיֵּ֨רֶד יָפ֜וֹ
וַיִּמְצָ֥א אָנִיָּ֣ה ׀ בָּאָ֣ה תַרְשִׁ֗ישׁ וַיִּתֵּ֨ן שְׂכָרָ֜הּ וַיֵּ֤רֶד
בָּהּ֙ לָב֤וֹא עִמָּהֶם֙ תַּרְשִׁ֔ישָׁה מִלִּפְנֵ֖י יְהוָֽה׃
וַֽיהוָ֗ה הֵטִ֤יל רֽוּחַ־גְּדוֹלָה֙ אֶל־הַיָּ֔ם וַיְהִ֥י סַֽעַר־
גָּד֖וֹל בַּיָּ֑ם וְהָ֣אֳנִיָּ֔ה חִשְּׁבָ֖ה לְהִשָּׁבֵֽר׃ וַיִּֽירְא֣וּ
הַמַּלָּחִ֗ים וַֽיִּזְעֲקוּ֮ אִ֣ישׁ אֶל־אֱלֹהָיו֒ וַיָּטִ֨לוּ אֶת־
הַכֵּלִ֜ים אֲשֶׁ֤ר בָּֽאֳנִיָּה֙ אֶל־הַיָּ֔ם לְהָקֵ֖ל מֵעֲלֵיהֶ֑ם
וְיוֹנָ֗ה יָרַד֙ אֶל־יַרְכְּתֵ֣י הַסְּפִינָ֔ה וַיִּשְׁכַּ֖ב וַיֵּרָדַֽם׃

Haftarah.

(Das Prophetenbuch Jonah.)

ויהי Und es erging das Wort des Ewigen an Jonah, Sohn des Amittai, also: Auf, gehe nach Ninweh, der großen Stadt, und rufe Wehe über sie, denn ihre Bosheit ist heraufgestiegen vor mir. Aber Jonah machte sich auf, nach Tharschisch zu fliehen, hinweg von dem Angesichte des Ewigen, und er ging nach Jafo und fand ein Schiff, das nach Tharschisch ging, und gab den Fährlohn, und stieg hinein, um mit ihnen nach Tharschisch zu gehen, hinweg von dem Angesichte des Ewigen. Aber der Ewige erhob einen großen Wind gegen das Meer, und es war ein großer Sturm im Meere, so daß das Schiff zu zerbrechen drohte. Da fürchteten sich die Seeleute, und schrieen, Jeglicher zu seinen Göttern, und warfen die Geräthe, die im Schiffe waren, in das Meer,

וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֹבֵל וַיֹּאמֶר לוֹ מַה־לְּךָ
נִרְדָּם קוּם קְרָא אֶל־אֱלֹהֶיךָ אוּלַי יִתְעַשֵּׁת
הָאֱלֹהִים לָנוּ וְלֹא נֹאבֵד׃ וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־
רֵעֵהוּ לְכוּ וְנַפִּילָה גוֹרָלוֹת וְנֵדְעָה בְּשֶׁלְּמִי
הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ וַיַּפִּלוּ גּוֹרָלוֹת וַיִּפֹּל הַגּוֹרָל
עַל־יוֹנָה׃ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה־נָּא לָנוּ בַּאֲשֶׁר
לְמִי־הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ מַה־מְּלַאכְתְּךָ וּמֵאַיִן
תָּבוֹא מָה אַרְצֶךָ וְאֵי־מִזֶּה עַם אָתָּה׃ וַיֹּאמֶר
אֲלֵיהֶם עִבְרִי אָנֹכִי וְאֶת־יְהוָֹה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
אֲנִי יָרֵא אֲשֶׁר־עָשָׂה אֶת־הַיָּם וְאֶת־הַיַּבָּשָׁה׃
וַיִּירְאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ כִּי־יָדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלִּפְנֵי

um es sich leichter zu machen. Jonah aber war hinuntergestiegen in den innern Schiffsraum, und legte sich hin und entschlief. Und es trat zu ihm der Steuermeister, und sprach zu ihm: Was hast du zu schlafen? Auf, rufe zu deinem Gott, vielleicht besinnet sich der Gott unsertwegen, daß wir nicht umkommen. — Und sie sprachen Einer zum Andern: Kommt und laßt uns Loose werfen, daß wir erfahren, um weßwillen uns dies Uebel trifft. Als sie Loose warfen, fiel das Loos auf Jonah. Und sie sprachen zu ihm: Sag' uns doch, du, um deßwillen uns das Uebel trifft: Was ist dein Geschäft? Und woher kommst du? Welches ist dein Land? Und von welchem Volke bist du? Und er sprach zu ihnen: Ein Ibri bin ich, und den Ewigen, den Gott des Himmels, fürchte ich, der das Meer und das Trockne gemacht hat. — Da fürchteten sich die Leute sehr und sprachen zu ihm: Was hast du ge-

Digitized by Google

יְהֹוָה הוּא בֹרֵחַ כִּי הִגִּיד לָהֶם׃ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
מַה־נַּעֲשֶׂה לָּךְ וְיִשְׁתֹּק הַיָּם מֵעָלֵינוּ כִּי הַיָּם
הוֹלֵךְ וְסֹעֵר׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שָׂאוּנִי וַהֲטִילֻנִי
אֶל־הַיָּם וְיִשְׁתֹּק הַיָּם מֵעֲלֵיכֶם כִּי יוֹדֵעַ אָנִי
כִּי בְשֶׁלִּי הַסַּעַר הַגָּדוֹל הַזֶּה עֲלֵיכֶם׃ וַיַּחְתְּרוּ
הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל־הַיַּבָּשָׁה וְלֹא יָכֹלוּ כִּי
הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר עֲלֵיהֶם׃ וַיִּקְרְאוּ אֶל־יְהֹוָה
וַיֹּאמְרוּ אָנָּה יְהֹוָה אַל־נָא נֹאבְדָה בְּנֶפֶשׁ
הָאִישׁ הַזֶּה וְאַל־תִּתֵּן עָלֵינוּ דָּם נָקִיא כִּי־אַתָּה
יְהֹוָה כַּאֲשֶׁר חָפַצְתָּ עָשִׂיתָ׃ וַיִּשְׂאוּ אֶת־יוֹנָה
וַיְטִלֻהוּ אֶל־הַיָּם וַיַּעֲמֹד הַיָּם מִזַּעְפּוֹ׃ וַיִּירְאוּ

than! — Die Leute wußten nämlich, daß er hinweg von dem Angesichte des Ewigen fliehe, denn er hatte es ihnen gesagt. — Und sie sprachen weiter zu ihm: Was sollen wir mit dir machen, daß das Meer ruhig werde um uns, denn das Meer stürmt fort und fort? — Und er sprach zu ihnen: Nehmet mich und werfet mich in das Meer, so wird das Meer ruhig werden um euch. Denn ich weiß, daß um meinetwillen dieser große Sturm über euch gekommen. — Und die Leute ruderten, um es an das Land zurückzuführen, aber sie vermochten es nicht; denn das Meer stürmte fort und fort um sie. Da riefen sie zum Ewigen und sprachen: O Ewiger, laß uns doch nicht umkommen um das Leben dieses Mannes, und leg' uns nicht zur Last unschuldiges Blut! Denn Du bist der Ewige; so wie Dir gefällt, thust Du. — Und sie nahmen Jonah und warfen ihn in das Meer. Da hielt das Meer ein in seinem Wüthen. Und die Leute fürchteten den

הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה אֶת־יְהֹוָה וַיִּזְבְּחוּ־זֶבַח
לַיהֹוָה וַיִּדְּרוּ נְדָרִים׃

וַיְמַן יְהֹוָה דָּג גָּדוֹל לִבְלֹעַ אֶת־יוֹנָה וַיְהִי
יוֹנָה בִּמְעֵי הַדָּג שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לֵילוֹת׃
וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל־יְהֹוָה אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה׃
וַיֹּאמֶר קָרָאתִי מִצָּרָה לִי אֶל־יְהֹוָה וַיַּעֲנֵנִי
מִבֶּטֶן שְׁאוֹל שִׁוַּעְתִּי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי׃ וַתַּשְׁלִיכֵנִי
מְצוּלָה בִּלְבַב יַמִּים וְנָהָר יְסֹבְבֵנִי כָּל־
מִשְׁבָּרֶיךָ וְגַלֶּיךָ עָלַי עָבָרוּ׃ וַאֲנִי אָמַרְתִּי
נִגְרַשְׁתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אַךְ אוֹסִיף לְהַבִּיט אֶל־
הֵיכַל קָדְשֶׁךָ׃ אֲפָפוּנִי מַיִם עַד־נֶפֶשׁ תְּהוֹם
יְסֹבְבֵנִי סוּף חָבוּשׁ לְרֹאשִׁי׃ לְקִצְבֵי הָרִים

Ewigen sehr, und opferten Mahlopfer dem Ewigen, und gelobten Gelübde.

וימן Da entbot der Ewige ein großes Seethier, Jonah zu verschlingen; und Jonah war in dem Bauche des Seethiers drei Tage und drei Nächte. Und Jonah betete zu dem Ewigen, seinem Gotte, aus dem Innern des Seethiers, und sprach: Ich habe gerufen aus meinem Drangsal zum Ewigen, und Er hat mir geantwortet; aus dem Schooß der Hölle hab' ich geschrieen, Du hast meine Stimme gehört. Denn Du hast mich geworfen in die Tiefe, in das Herz der Meere, und Ströme umgeben mich; alle Deine Brandungen und Deine Wogen, sie fahren über mich her, daß ich gedachte: Ich bin verstoßen fernab aus Deinen Augen; doch werde ich wiederum schauen nach Deinem heiligen Tempel. Es überhäuften mich die Gewässer bis an die

יָרַדְתִּי הָאָרֶץ בְּרִחֶיהָ בַעֲדִי לְעוֹלָם וַתַּעַל מִשַּׁחַת
חַיַּי יְהוָה אֱלֹהָי: בְּהִתְעַטֵּף עָלַי נַפְשִׁי אֶת־
יְהוָה זָכָרְתִּי וַתָּבוֹא אֵלֶיךָ תְּפִלָּתִי אֶל־הֵיכַל
קָדְשֶׁךָ: מְשַׁמְּרִים הַבְלֵי־שָׁוְא חַסְדָּם יַעֲזֹבוּ:
וַאֲנִי בְּקוֹל תּוֹדָה אֶזְבְּחָה־לָּךְ אֲשֶׁר נָדַרְתִּי
אֲשַׁלֵּמָה יְשׁוּעָתָה לַיהוָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה לַדָּג
וַיָּקֵא אֶת־יוֹנָה אֶל־הַיַּבָּשָׁה:

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יוֹנָה שֵׁנִית לֵאמֹר:
קוּם לֵךְ אֶל־נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא
אֵלֶיהָ אֶת־הַקְּרִיאָה אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹּבֵר אֵלֶיךָ:
וַיָּקָם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל־נִינְוֵה כִּדְבַר יְהוָה וְנִינְוֵה

Seele, die Tiefe umringte mich; das Schilf war ein Bund um mein Haupt. An das Aeußerste der Berge fuhr ich hinab, die Erde — ihre Riegel waren vor mir für ewig; da brachtest Du herauf aus der Grube mein Leben, Ewiger, mein Gott! Wenn sich meine Seele verdunkelte in mir, gedachte ich des Ewigen, und es kam zu Dir mein Gebet in Deinen heiligen Tempel. Die auf nichtigen Tand warten, die verzichten auf ihre Gnade. Ich aber, mit der Stimme des Dankes werd' ich Dir opfern; was ich gelobt werd' ich bezahlen. Hülfe ist beim Ewigen! — Und der Ewige sprach zum Seethiere, und es spie den Jonah auf das Trockene.

Und es erging das Wort des Ewigen an Jonah zum zweiten Male also: Auf! gehe nach Ninweh, der großen Stadt, und rufe über sie den Ruf, den Ich zu Dir reden werde. — Und Jonah machte sich auf und ging nach Ninweh, nach dem Worte

הָיְתָה עִיר־גְּדוֹלָה לֵאלֹהִים מַהֲלַךְ שְׁלֹשֶׁת
יָמִים׃ וַיָּחֶל יוֹנָה לָבוֹא בָעִיר מַהֲלַךְ יוֹם
אֶחָד וַיִּקְרָא וַיֹּאמַר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וְנִינְוֵה
נֶהְפָּכֶת׃ וַיַּאֲמִינוּ אַנְשֵׁי נִינְוֵה בֵּאלֹהִים
וַיִּקְרְאוּ־צוֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שַׂקִּים מִגְּדוֹלָם וְעַד־
קְטַנָּם׃ וַיִּגַּע הַדָּבָר אֶל־מֶלֶךְ נִינְוֵה וַיָּקָם
מִכִּסְאוֹ וַיַּעֲבֵר אַדַּרְתּוֹ מֵעָלָיו וַיְכַס שַׂק וַיֵּשֶׁב
עַל־הָאֵפֶר׃ וַיַּזְעֵק וַיֹּאמֶר בְּנִינְוֵה מִטַּעַם
הַמֶּלֶךְ וּגְדֹלָיו לֵאמֹר הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה הַבָּקָר
וְהַצֹּאן אַל־יִטְעֲמוּ מְאוּמָה אַל־יִרְעוּ וּמַיִם
אַל־יִשְׁתּוּ׃ וְיִתְכַּסּוּ שַׂקִּים הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה
וְיִקְרְאוּ אֶל־אֱלֹהִים בְּחָזְקָה וְיָשֻׁבוּ אִישׁ

des Ewigen. Ninweh aber war eine Stadt, groß bis zu Gott, drei Tagereisen. Und Jonah fing an in die Stadt zu gehen, eine Tagereise, und rief und sprach: Noch vierzig Tage, und Ninweh geht zu Grunde! — Und die Leute von Ninweh glaubten an Gott und riefen ein Fasten aus, und kleideten sich in Säcke, von Groß bis Klein. Und als die Sache an den König von Ninweh gelangte, da stand er auf von seinem Thron und legte seinen Mantel ab, und hüllte sich in einen Sack und setzte sich in Asche. Und ließ ausrufen und sprechen in Ninweh: Auf Befehl des Königs und seiner Großen sei es gesagt: Menschen und Vieh, Rinder und Schafe sollen nicht das Geringste von Nahrung kosten; sie sollen nicht weiden und nicht Wasser trinken; und es sollen sich in Säcke hüllen Menschen und Vieh, und sie sollen rufen zu Gott mit Macht; und sollen umkehren, Jeglicher von seinem bösen Wan=

מִדַּרְכּוֹ הָרָעָה וּמִן־הֶחָמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם׃
מִי־יוֹדֵעַ יָשׁוּב וְנִחַם הָאֱלֹהִים וְשָׁב מֵחֲרוֹן
אַפּוֹ וְלֹא נֹאבֵד׃ וַיַּרְא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֵׂיהֶם
כִּי־שָׁבוּ מִדַּרְכָּם הָרָעָה וַיִּנָּחֶם הָאֱלֹהִים
עַל־הָרָעָה אֲשֶׁר־דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת־לָהֶם וְלֹא
עָשָׂה׃

וַיֵּרַע אֶל־יוֹנָה רָעָה גְדוֹלָה וַיִּחַר לוֹ׃
וַיִּתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה וַיֹּאמַר אָנָּה יְהוָה הֲלוֹא־זֶה
דְבָרִי עַד־הֱיוֹתִי עַל־אַדְמָתִי עַל־כֵּן קִדַּמְתִּי
לִבְרֹחַ תַּרְשִׁישָׁה כִּי יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה אֵל־חַנּוּן
וְרַחוּם אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וְנִחָם עַל־
הָרָעָה׃ וְעַתָּה יְהוָה קַח־נָא אֶת־נַפְשִׁי מִמֶּנִּי

del und von dem Unrecht, das in ihren Händen ist. Wer weiß? Es mag Gott sich wieder bedenken und umkehren von seiner Zornglut, daß wir nicht umkommen. — Und da Gott ihre Werke sah, daß sie umgekehrt waren von ihrem bösen Wandel, da bedachte sich Gott wegen des Uebels, das Er geredet hatte, ihnen zu thun, und that es nicht.

Und es mißfiel dem Jonah höchlich und verdroß ihn. Und er betete zum Ewigen und sprach: O Ewiger! War Das nicht meine Rede, als ich noch in meinem Lande war, — darum kam ich zuvor, nach Tarschisch zu fliehen, — daß ich wußte, Du seiest ein gnädiger und barmherziger Gott, langmüthig und von großer Huld, und sich bedenkend wegen des Uebels. Und nun, Ewiger, nimm doch meine Seele von mir! Denn besser ist mein Tod als mein Leben. — Und der Ewige sprach: Verdrießt es dich sehr? — Und Jonah ging aus der Stadt und wohnte zur

כִּי טוֹב מוֹתִי מֵחַיָּי׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה הַהֵיטֵב
חָרָה לָךְ׃ וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן־הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקֶּדֶם
לָעִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שָׁם סֻכָּה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ בַּצֵּל
עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה מַה־יִּהְיֶה בָּעִיר׃ וַיְמַן יְהוָה־
אֱלֹהִים קִיקָיוֹן וַיַּעַל ׀ מֵעַל לְיוֹנָה לִהְיוֹת צֵל
עַל־רֹאשׁוֹ לְהַצִּיל לוֹ מֵרָעָתוֹ וַיִּשְׂמַח יוֹנָה
עַל־הַקִּיקָיוֹן שִׂמְחָה גְדוֹלָה׃ וַיְמַן הָאֱלֹהִים
תּוֹלַעַת בַּעֲלוֹת הַשַּׁחַר לַמָּחֳרָת וַתַּךְ אֶת־
הַקִּיקָיוֹן וַיִּיבָשׁ׃ וַיְהִי ׀ כִּזְרֹחַ הַשֶּׁמֶשׁ וַיְמַן
אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים חֲרִישִׁית וַתַּךְ הַשֶּׁמֶשׁ עַל־
רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְעַלָּף וַיִּשְׁאַל אֶת־נַפְשׁוֹ לָמוּת
וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מֵחַיָּי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
אֶל־יוֹנָה הַהֵיטֵב חָרָה־לְךָ עַל־הַקִּיקָיוֹן
וַיֹּאמֶר הֵיטֵב חָרָה־לִי עַד־מָוֶת׃ וַיֹּאמֶר

Morgenseite der Stadt, und machte sich dort eine Laube und saß darunter im Schatten, bis daß er sähe, was mit der Stadt würde. Und der Ewige, der Herr, entbot einen Kikajon[1]), daß er aufwuchs über Jonah, daß Schatten sei über seinem Haupte, um ihm seinen Verdruß zu vermindern. Und Jonah hatte über den Kikajon eine große Freude. Da entbot Gott einen Wurm, als das Frühroth aufstieg, Tags darauf, und er stach den Kikajon, daß er verdorrte. Und es geschah, wie die Sonne aufging, da entbot Gott einen schwülen Ostwind, und die Sonne stach Jonah auf das Haupt, daß er verschmachtete. Da wünschte er sich den Tod und sprach: Besser mein Tod als mein Leben! Und Gott

1) Ein schnell emporschießendes schattenreiches Gewächs.

יְהוָה אַתָּה חַסְתָּ עַל־הַקִּיקָיוֹן אֲשֶׁר לֹא
עָמַלְתָּ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתּוֹ שֶׁבִּן־לַיְלָה הָיָה וּבִן־
לַיְלָה אָבָד׃ וַאֲנִי לֹא אָחוּס עַל־נִינְוֵה הָעִיר
הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יֶשׁ־בָּהּ הַרְבֵּה מִשְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה
רִבּוֹ אָדָם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין־יְמִינוֹ לִשְׂמֹאלוֹ
וּבְהֵמָה רַבָּה׃

(סוף ספר מיכה.)

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע
לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־
חָפֵץ חֶסֶד הוּא׃ יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ
עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם׃
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־
נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם׃

sprach zu Jonah: Verdrießt es dich sehr um den Kikajon? Und er sprach: Sehr verdrießt es mich, zum Sterben! Da sprach der Ewige: Dir ist leid um den Kikajon, mit dem du keine Mühe gehabt, und den du nicht groß gezogen, der als Kind einer Nacht entstanden und als Kind einer Nacht verschwunden ist. Und mir sollte es nicht leid sein um Ninweh, die große Stadt, in welcher mehr als zwölf Myriaden Menschen sind, die nicht wissen, zu unterscheiden zwischen der Rechten und Linken, dazu vieles Vieh? —

(Michah 7, 18–20.)

מי Wer ist, o Gott, Dir gleich, der Missethat vergiebt und den Abfall übersieht dem Ueberrest seines Eigenthums! Nicht für immer hält Er seinen Zorn an; denn an Gnade hat Er Gefallen. Er wird wiederum sich unser erbarmen, wird unterdrücken unsere Schuld. Ja, Du wirst in die Tiefen des Meeres werfen all ihre Sünden. Du wirst Jaakob Treue erweisen, dem Abraham Huld, wie Du zugeschworen unseren Vätern seit uralter Zeit.

המפטיר יברך ברכות אחרונות·

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם. שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו: רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ: שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, deß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit. Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott, bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück, denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger, o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen!

רחם Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unsren Tagen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreuet Zijon durch seine Kinder

שמחנו Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten; möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen, denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger Schild des David!

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

(Gemeinde.)

הוֹדוֹ עַל אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי
בָהּ׃ כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי־
יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃ נְקִי כַפַּיִם
וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע
לְמִרְמָה׃ יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃
זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים
רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי
זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃
שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד סֶלָה׃

(Beim Hineinsetzen der Thorah in die heilige Lade.)

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃
קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־
צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי
מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃
עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ
דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְהוָה אֵלֶיךָ
וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

חצי קריש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵּי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· זָכְרֵנוּ לְחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי

אדני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset, und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter, und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens Willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender; König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham.

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen; — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt, und die Kranken heilt, die Gefesselten erlöst, und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der

רוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ מִי כָמוֹךָ
אַב הָרַחֲמִים׃ זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים׃ וְנֶאֱמָן
אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ
כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז
בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה
שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן
לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת
זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

der Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah.“

Digitized by Google

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit." Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiligt durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath- und) Versöhnungstag zur Vergebung, Verzeihung und Sühne, um an ihm all unsere Schuld zu tilgen; eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen, und Dir vor's Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und

וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל

gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick, und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage der Versöhnung. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser, und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, tilg' und lasse schwinden unsere Missethaten und Vergehungen aus Deinen Augen weg, wie verheißen ist: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten, um meinetwillen, und deine Vergehungen denk' Ich nicht; und es heißt: Ich habe abgelöscht, wie Gewölk, deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Vergehungen. Kehre zurück zu mir, denn ich habe dich erlöst. Und es heißt: Denn an diesem Tage entsünt Er euch, euch zu reinigen; von all euren

חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ)
וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן
לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ
וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה
וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל
עַמֶּךָ:

Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Heilige uns durch deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deiner Güte, und erfreu' uns durch Deine Hülfe; (und laß uns zu Theil werden, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Huld Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiliget;) und reinige unser Herz, Dir zu dienen in Wahrheit. Denn Du bist es, der verzeiht Israel und vergiebt den Stämmen Jeschurun's in jeglichem Zeitalter, und außer Dir haben wir keinen König, der verzeiht und vergiebt. Gelobt seist Du, Ewiger! König, der verzeiht und vergiebt unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Israel, und schwinden lässet unsere Verschuldungen in jeglichem Jahre, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath,) Israel und den Sühnetag.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Israel und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Israels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Israels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר· נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם· הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ· מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ· וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad und Erbarmen kommen über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater! insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes; denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״ק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר: יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott,
laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unserer Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt! — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם· וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים· הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם· וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל־חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ· וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ· שֶׁתְּכַפֶּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ· וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ· וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare, — Du weißt es!

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.
Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת־רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.
Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת־שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.
Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.
Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּקְשִׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

*וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין· סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה· בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה· וּבֵין שֶׁאֵין

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären, die vierzig Geißelschläge.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.
Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:
Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offen-

---

*כפפ״ד ובקצת קהלות אשכנז אומרין כסדר זה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי.
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם·
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:

בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם. וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר. הַנִּסְתָּרֹת לַיְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם. לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

אֱלֹהַי עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי. וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי. עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי. קַל וָחוֹמֶר בְּמִיתָתִי. הֲרֵינִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בוּשָׁה וּכְלִמָּה. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד. וּמַה שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. אֲבָל לֹא עַל יְדֵי יִסּוּרִים וָחֳלָיִם רָעִים:

baren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben. Denn Du bist es, der verzeihet Jisrael, und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern, und außer Dir haben wir keinen Herrn, der vergiebt und verzeiht.

אלהי Mein Gott! Ehe ich noch gebildet ward, war ich ein Nichts, und nun ich in's Sein getreten, bin ich als wär' ich Nichts. Staub bin ich in meinem Leben, wieviel mehr erst nach meinem Tode! Siehe mich hier vor Dir wie ein Geräth, voll Schmach und Beschämung. Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott, daß ich fürder nicht sündige, und was ich bereits vor Dir gesündigt, spül' es hinweg mit Deinem großen Erbarmen, aber nicht durch Leiden und böse Krankheiten.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unsern Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים׃ וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים׃ אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים׃ לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנִים׃ סוגרין הארון.

סדר קרובות אלו מיסוד ר׳ אלעזר בירבי קליר.

ע״פ א״ב׃

ק׳ אֵיתָן הִכִּיר אֱמוּנָתֶךָ׃ בְּדוֹר לֹא יָדְעוּ לִרְצוֹתֶךָ׃ גָּהַץ בְּךָ וַיֵּדַע יִרְאָתֶךָ׃ דָּץ לְהוֹדִיעַ לַכֹּל הַדְרָתֶךָ׃ הִדְרִיךְ תּוֹעִים בִּנְתִיבָתֶךָ׃ וְנִקְרָא אָב לְאֻמָּתֶךָ׃ זֵהֵר לַעֲשׂוֹת דְּבָרְתֶךָ׃ חָפֵץ לַחֲסוֹת בְּצֵל שְׁכִינָתֶךָ׃ טַעַם לָעוֹבְרִים

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von Denen, die enthüllet Wissenskunde,
Sprech' aus mein Mund als Gebet und Flehen
Vor dem König, der verzeiht und sühnt Vergehen.

איתן (Gem.) Da noch Keiner Dich anzurufen verstand[1]),
Hat Dich der felsenfeste Ahn[2]) erkannt.
Von Dir erhellt, lehrt' er, Dir sich beugen,
Froh, Dich im Glanze Allen zu zeigen.
Irrende führt' er auf Deine Bahn;
Drum' heißt er Deines Volkes Ahn.
Er begeisterte sie, Dein Wort zu vollbringen,
Froh, daß sie sich bergen in Deiner Allmacht Schwingen.

1) Verf. dieses und der folgenden Stücke: R. Elasar b. Kalir. 2) Abraham.

כַּלְכָּלָתֶךָ · יָדַע לְשָׁבִים כִּי אֵין בִּלְתֶּךָ · ח׳ כִּי הֶאֱמִין בְּךָ
לְחַלּוֹתֶךָ · לְטַע אֶשֶׁל וּלְהַזְכִּיר גְּבוּרוֹתֶיךָ :

ק׳ צְדָקָה תֵּחָשֶׁב לָנוּ. בְּצֶדֶק אָב סְלַח לָנוּ.
ח׳ לֹא כַחֲטָאֵינוּ תַּעֲשֶׂה לָנוּ. מָגִנֵּנוּ כִּי לְךָ
יִחַלְנוּ:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים · מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים · וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים · לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים : מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן ·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם :

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ · מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה :

ק׳ מָאֳהָב וְיָחִיד לְאִמּוֹ · נַפְשׁוֹ לַטֶּבַח בְּהַשְׁלִימוֹ · שְׂרָפִים

טעם Den Dank für Deinen Segen legt' er Pilgern [1]) in den Mund,
Daß Keiner außer Dir, macht' er den Wandrern kund.
Er glaubt' an Dich, nur Dir wollt' er sein Flehen weihn,
Deine Allmacht zu preisen, pflanzt er einen Hain [2]).

צדקה Als frommes Verdienst anrechn' es uns.
Um des Ahnes Frömmigkeit vergieb uns.
Nicht nach unseren Sünden thu' an uns,
Du unser Schirm, Dir vertrauen wir uns!

מאהב (Gem.) Da der Einzige, von seiner Mutter geliebt,
Zum Tode willig sein Leben giebt [3])

---

1. u. 2) Den Hain אֶשֶׁל, den Abraham (1. M. 21, 33) gepflanzt, bestimmt der Midrasch dahin, daß er zur gastlichen Aufnahme vorüberziehender Wanderer gedient; da habe Abraham ihnen gastfreundlich Speis' und Trank und Weggeleit geboten, und wenn sie ihm zu danken sich anschickten, habe er ihnen Gott als Urheber all der empfangenen Liebe gezeigt, dem ihr Dank gebühre So habe er die Seelen der Erkenntniß des wahren Gottes gewonnen.

3) Jizchak, da er geopfert werden sollte.

צָעֲקוּ מִמְּרוֹמוֹ · עוֹנִים חוּסָה לָאֵל מְרַחֲמוֹ: פּוֹדֶה וּמַצִּיל רַחֲמוֹ · צִוָּה שֶׂה תְּמוּרָה בִּמְקוֹמוֹ · קָשַׁב אַל תִּשְׁפּוֹךְ דָּמוֹ · רִחֲפוּ רַחוּם לְרוֹמְמוֹ: שְׁמָרוֹ וְקִיְּמוֹ לִשְׁמוֹ · שְׁפַר תָּאֳרוֹ כְּנֹגַהּ יוֹמוֹ · תִּרְאֵהוּ הַיּוֹם כְּשָׂרוּף בְּאוּלָמוֹ · תִּזְכּוֹר עֲקֵדָתוֹ וְתָחֹן (נ״א וְתַעֲזוֹר) עַמּוֹ:

ק׳ לְפָנָיו יְקִימֵנוּ וְנִחְיֶה. בְּצֶדֶק אָב נִחְיֶה. ח׳ יְיָ מֵמִית וּמְחַיֶּה. בְּטְלָלָיו רְדוּמִים יְחַיֶּה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים · זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ש״המח התום אליה בירבי מרדכי.

ק׳ אֶרְאֶלִּים בְּשֵׁם תָּם מַמְלִיכִים · לְמֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים · יָפְיוֹ לָשׁוּר כְּכֵס הוֹלְכִים ·

Schrieen Seraphim aus der Höhe, betrübt,
Um Gnade zu Gott, der Erbarmen übt.

Der Erlöser und Retter erbarmt sich sein,
Und ein Lamm tritt für ihn als Opfer ein.
Er [1]) vernahm: Nicht vergieße sein Blut!
Der Erbarmer spart' ihn für höheres Gut [2]).

שמרו Zu seines Namens Ehre schirmt' und erhielt Er ihn,
Wie den lichten Tag läßt Er in Schöne ihn blühn.
O schau' ihn heut wie verbrannt auf Deinem Altare.
Seiner Hingebung gedenke, und sein Volk schütz' und wahre.

לפניו O erhalt' uns vor Dir in Dauer und Leben,
Um des Ahnes Frömmigkeit laß uns leben.
O Gott, der tödtet und wieder ruft ins Leben,
Mit Deinem Lebensthau wolle die Entschlafenen beleben.

אראלים (Gem.) Engel [3]) im Namen des Unschuldigen [4]) verherrlichen,
Den, der herrlich über alle Herrlichen.
Seine Schönheit zu schauen am Throne gehen sie.
Seine Sprossen [5]) — wie Engel heut da stehen sie,

1) Abraham.
2) Er sollte den Bund mit Gott fortführen und in seinen Abkömmlingen verewigen.
3) Verfasser: R. Eliah b. Mardochai.
) Jaakobs, nach 1. M. 25, 27.
) Jisrael.

יְלָדָיו הַיּוֹם צָגִים כְּמַלְאָכִים: הַמַּקְדִּישִׁים וְתֹחַן עוֹרְכִים · כְּיוֹם זֶה אֵיבָה מַשְׁלִיכִים · יַחַד בְּשֵׁם אֲבִיהֶם מְבָרְכִים · רָם לְרַצּוֹת בִּדְבָרִים רַכִּים · בִּזְכוּת הַתָּם יָצִיץ מֵחֲרַכִּים · יָהּ יָאִיר עֵינֵי חֲשֵׁכִים: מֶלֶךְ נִצָּב בַּעֲדַת בְּרוּכִים · רוֹצֶה בְעַמּוֹ יְפָאֵר נְמוּכִים · דּוֹפְקִים בִּתְפִלָּה לְהַשְׁכִּים · כְּטוּב וְסַלָּח עִמָּם יַסְכִּים: ה׳ יַשְׁמִיעַ לֹא תֵבֹשׁוּ דַכִּים · יֵאָמֵר לָכֵן לְבֵית הַמְחַכִּים:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

התום שהמ״ח אלעזר.

ה״וק אֱמוּנַת אֹם נוֹטֶרֶת · לְמַעַנְךָ עֲזוֹר לְנִשְׁאֶרֶת · וַעֲקָה רְצֵה נָא כִּקְטֹרֶת · קָדוֹשׁ:

Gebete reihend, den Ew'gen heil'gend und weihend,
Dem Haß und der Zwietracht nicht Stätte verleihend,
Einmüthig in des Vaters Namen benedeiend,
Den Höchsten durch mildes Wort zu gewinnen.
O schaue gnädig herab, um des Edlen frommes Thun und Sinnen.
O Gott! Der Umdüsterten Aug' erhelle,
Du, der in der gesegneten Schaar nimmt seine Stelle!
O Du, Deinem Volke in Gnaden geneigt,
Bring' zu Ehr' und Würde, die tief sind gebeugt.
Die seit dem Morgen betend klopfen an Deine Pforte,
Gütig und verzeihend gewähr' ihnen nach ihrem Worte.
Er verkünde: Nicht seid beschämt, ihr Armen!
So mög' es den Harrenden tönen, voll Erbarmen!

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels. O Gott!

אמונת (Vorb. u. Gem.) Dem Volke, das treu an den Glauben hält, —
Um Deinetwillen sei Heil seinem Reste bestellt.
Laß wie des Weihrauchs Wallen
Dir seinen Flehensruf gefallen. Heiliger!

חז״ק יְכַפֵּר וְיִסְלַח· אֵל טוֹב וְסַלָּח· נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

חז״ק תְּפִלָּתֵנוּ מִמְּעוֹנוֹת· יְקַבֵּל כְּקָרְבָּנוֹת· הָאֵל קָדוֹשׁ:

חז״ק מִיכָאֵל מִיָּמִין מְהַלֵּל. וְגַבְרִיאֵל מִשְּׂמֹאל מְמַלֵּל. בַּשָּׁמַיִם אֵין כָּאֵל. וּבָאָרֶץ מִי כְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל:

וּבְכֵן שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:

ע״פ א״ב.

אֶרְאֶלֵּי הוֹד פּוֹצְחִים הִלּוּלוֹ· בְּרֶתֶת וָזִיעַ מְפָאֲרִים סִלְסוּלוֹ· נִגָּשִׁים וּבָאִים בְּשִׁנּוּן פִּלּוּלוֹ:

שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ: מיכאל

דָּגוּל מֵרְבָבָה הוּא בְּלִי כַחַד· הַמַּבִּיט לָאָרֶץ וַתִּרְעַד וַתִּפְחָד· *וְעִמּוֹ צְבָא הַמְּשֵׁל וָפַחַד:

שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד: מיכאל

*) נ״א וּסְבִיבָיו סוּפָה וּסְעָרָה וָפַחַד.

יכפר (Vorb. u. Gem). O übe Verzeihung und Geduld,
O Gott, vergebend aus voller Huld! Erhabener! Heiliger!

תפלתנו (Vorb. u. Gem.) Aus seinen Himmelshöhen mög' er sich wenden
Zu unseren Gebeten, wie zu Altarspenden! Heiliger Gott!

מיכאל (Vorb. u. Gem.) Zur Rechten preiset Michael,
Zur Linken rufet Gabriel:
Wer in den Himmelreichen
Kann sich dem Herrn vergleichen?
Und auf Erden wer Deinem Volke Jisrael?

אראלי [1]) Glänzende Heere das Loblied ihm bringen,
In Zittern und Beben seinen Preis sie singen,
Es nahen ihm mit dem Jubelgesang, dem ihm geweihten,
Serafim, stehend ihm zur Seiten.

דגול In seinen Myriaden in glänzender Pracht Er sich hebt.
Er blicket zur Erde, sie zittert und bebt,
Rings ihn Sturm und Wetter und Schauer umringen,
Serafim, jeglicher mit sechs der Schwingen.

1) Diese Einleitung zur Keduschah führt die Erscheinung, die dem Propheten Jesaja (Jes. 6, 2 ff.) geworden, umschreibend aus. Den Schluß einer jeden Strophe bildet ein Halbvers jener Stelle, der gleichzeitig als ein besonderer Zug in dem erhabenen prophetischen Bilde dient.

וְקִים וּבְרָקִים מַרְעִידִים לְפָנָיו· חֲרֵדִים לְהַרְעִיד בְּכָל־
פָּנָיו· טָסִים בְּאַרְבַּע פִּנּוֹת מַצְפּוּנָיו· (נ״א פְּנִינָיו)

בִּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פָנָיו: מיכאל

יְרֵאִים וַחֲרֵדִים גְּדוּדֵי חֲיָלָיו· כָּל־מַלְאָכָיו וְחַיָלֵי
דְגָלָיו· לְמוּלוֹ יָרוּצוּ לְגַדְּלוֹ בְּשַׁכְלוּלָיו·

וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו: מיכאל

מִיָּם וְעַד יָם כְּרֶגַע מְעוֹפֵף· נוֹרָא בְּלִי יְכוֹלִים לָשׁוּר
וּלְצוֹפֵף· סְבִיבוֹת כִּסֵּא מִתְחוֹפֵף·

וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף: מיכאל

עוֹרְכִים עִנְיַן עִזּוּזוֹ לוֹמַר· פְּאֵר פִּקּוּד פֶּלֶל לִגְמַר·
צִפְצוּף צַהַל צֶדֶק כְּנֶאֱמַר·

וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר: מיכאל

וקים Blitz' und Flammen vor ihm erzittern,
Selbst bebend, die Welt sie durchfliegend erschüttern.
Es durchsausen das All nach allen seinen Ecken
Die Schaaren, die mit Flügeln ihr Antlitz bedecken.

יראים Bangend und zagend seine Schaaren und Heere,
All seine Boten, seine Fahnen und Chöre,
Hin zu ihm eilend, ihn zu preisen in seinem Palast,
Die Schaar, deren Schwing' ihre Füße umfaßt.

מים Sie fliegen im Nu von Meer zu Meer,
Nicht schauet ihr Blick den Erhabnen, so hehr,
Im Kreise sie seinen Thron umringen,
Die im Fluge zwei regen der Schwingen.

עורכים Seiner Allmacht wollen das Loblied sie singen,
Der Weihe Gesang als Tribut ihm bringen,
Aufjubeln sie von seiner Gnade in herrlichem Klang,
Und Einer dem Andern ruft im Seelendrang.

קְלוּס קְדֻשּׁוֹת קָדוֹשׁ קוֹרְאוֹת· רִבּוֹא רִבְבָן עֵינַיִם מְלֵאוֹת· שׁוֹכֵן עַד מַעֲרִיצִים בִּיצִיאוֹת·

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת: מיכאל

תַּקִּיף מֶרְכָּבָה מְפָאֲרִים לְסִלְדוֹ· תִּלֵּי תִלִּים עוֹמְדִים לִכְבוֹדוֹ· תֵּבֵל וְכָל־דָּרֶיהָ מַקְדִּישִׁים הוֹדוֹ·

מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

מִיכָאֵל מִיָּמִין מְהַלֵּל. וְגַבְרִיאֵל מִשְּׂמֹאל מְמַלֵּל.
בַּשָּׁמַיִם אֵין כָּאֵל. וּבָאָרֶץ מִי כְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל:

ח׳ וּבְכֵן לְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה· כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

ק׳ כִּי רְכוּבוֹ בָּעֲרָבוֹת· וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים· וְרוֹעוֹ בִּמְעוֹנָה· וּקְדוּשׁוֹ בִּזְבוּל· וְאֵימָתוֹ בָּעֲרָפֶל· וּמוֹרָאוֹ בִּשְׁמֵי שָׁמַיִם· וְקַשְׁתּוֹ בַּשָּׁמַיִם· וְקוֹלוֹ עַל הַמָּיִם· וּמוֹשָׁבוֹ

קלוס Den Weiheruf, das Dreimalheilig lassen sie hören,
Die von Augen Bedeckten in zahllosen Chören.
Den Ewigthronenden preisen sie zum Schluß:
Heilig, heilig, heilig der Schaaren Herr! — ist des Lobes Erguß.

תקיף Sie preisen voll Inbrunst den Mächtigen in seinen Heeren,
Zahllose Schaaren stehen, ihn zu verehren.
Die Erd' und ihre Bewohner verherrlichen seine Macht;
So weit die Erdenräume, reicht seine Pracht!

ובכן (Vorb.) Und so möge zu Dir das Weihelied aufsteigen, denn Du, unser Gott, bist ein Herr, der vergiebt und verzeihet.

כי (Gem.) Denn sein Thron ist in den Aetherräumen, seine Allmacht im Gewölk, seine Kraft in der Himmelswohnung, seine Weihe in seiner Thronesstätte, und seine Schauer im Wolkendüster, und seine Erhabenheit in den Himmeln der Himmel. Sein Bogen ist am Himmel, seine Stimme über Wassern, sein Sitz

כְּרוּם׃ וּמַבָּטוֹ בְּתַחַת׃ מִמַּעְלָה קָדוֹשׁ׃ וּמִמַּטָּה בָּרוּךְ׃ מִמַּיִם אַדִּיר׃ וּמִנְּהָרוֹת קוֹל׃ וּמֵאֶרֶץ זֶמֶר׃ וּמֵעֵצִים רֶנֶן׃ וּמֵהָרִים רֶקֶד׃ וּמִגְּבָעוֹת שִׁיר׃ וּמִכָּל־בְּרִיָּה תֹּקֶף׃ וּמִכָּל־רֹאשׁ כֶּפֶף׃ וּמִכָּל־עַיִן רֶמֶז׃ וּמִכָּל־אֹזֶן שֶׁמַע׃ וּמִכָּל־פֶּה הוֹדָיָה׃ וּמִכָּל־לָשׁוֹן שֶׁבַח׃ וּמִכָּל־גָּרוֹן רֹן׃ וּמִכָּל־לֵב רַחַשׁ׃ וּמִכָּל־קֶרֶב הִגָּיוֹן׃ וּמִכָּל־בֶּרֶךְ כְּרִיעָה׃ וּמִכָּל־קוֹמָה הִשְׁתַּחֲוָיָה׃ וּמִזְּקֵנִים כָּבוֹד׃ וּמֵאֲנָשִׁים וְנָשִׁים שִׁיר׃ וּמִבַּחוּרִים וּבְתוּלוֹת הַלֵּל׃ וּמֵעוֹלְלִים וְיוֹנְקִים עֹז׃ וּמִדֹּר לְדֹר גְּבוּרָה׃ וּמֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם בְּרָכָה׃ כִּי כֻלָּם בָּרָאתָ לְמַעֲנָךְ׃ יִקְרְאוּ זֶה לָזֶה׃ וְיַעֲנוּ זֶה לָזֶה׃ וְיֹאמְרוּ זֶה לָזֶה׃ גֹּשׁוּ עוּשׁוּ חוּשׁוּ׃ וְנַעֲרִיץ לְמֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ הָאֵל הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ בַּקֹּדֶשׁ׃

ח׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר׃

in der Höhe, sein Blick in die Tiefe. Von Oben ruft's: Heilig! Aus der Tiefe: Gebenedeiet! Aus den Wassern: Triumph! Von den Strömen rauschen Stimmen, von der Erde Gesang, von den Bäumen Jauchzen, von den Bergen Hüpfen, von den Hügeln Klang, und von jedem Geschöpfe Verherrlichung! Von jedem Haupte Beugung, von jedem Auge freudig Winken, von jedem Ohr stilles Lauschen, aus jedem Munde Dank, von jeder Zunge Lob, aus jeder Kehle Jubel, aus jedem Herzen Wallen, aus jedem Innern Regung, von jedem Knie Beugung, von jeder Höhe Neigung. Und von Greisen Ehre, von Männern und Weibern Loblied, von Jünglingen und Jungfrauen Preisgesang, von Säuglingen und Kindern Verherrlichung, und von Geschlecht zu Geschlecht Jubelruf, und von Ewigkeit zu Ewigkeit Segensspruch. Denn Alle erschufft Du Dir zum Preise, und sie rufen einander und antworten einander und sprechen zu einander: Auf! im raschen Lauf! Lasset den Herrn der Ehren den Preisgesang verklären, ihn, den Erhabenen, Herrlichen in Heiligkeit'

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu, und spricht:

חו״ק קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק״וח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

ק״וח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ· וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

ק״וח אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren, so weit die Erde reicht, seine Herrlichkeit.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seiner Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei, —

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein Jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk Derer, die als einig bekennen seinen Namen, Abend und Morgens an jeglichem Tage beständig; zwei Mal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre Jisrael —"

שמע (Gem.) Höre Jisrael! Der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Gott, Er unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde. Und

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ. וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ וְיֹאמְרוּ לְךָ חוֹסֶיךָ. בְּצַדֶּקְךָ עֲמוּסֶיךָ. תֻּקְדַּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (כערכך) קִדַּשְׁתָּ. נָאֶה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מִקְּדוֹשִׁים: בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֶׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דְּבַר חֹק וּמִשְׁפָּט. וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

עוֹד יִזְכָּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדוֹנֵנוּ. וּבַבֵּן הַנֶּעֱקַד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ. וּבִזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדוֹנֵינוּ: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ:

es wird der Ewige König sein über die ganze Erde. An demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

ובדברי (Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit; dein Gott Zijon in alle Geschlechter. Hallelujah!

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

Digitized by Google

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

סליחות למנחה של יום כפור.

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי בְרֹב אִוַּלְתֵּנוּ שָׁגִינוּ·
מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי רַבּוּ עֲוֹנֵינוּ:

פתיחה. ע״פ א״ב·

קי׳ יְיָ אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרוּבִים· בְּטִיחַת שׁוּבוּ בָּנִים שׁוֹבָבִים: גֹּשׁוּ נָא אֵלַי בִּדְבָרִים עֲרֵבִים· דִּרְשׁוּנִי וִהְיוּ יָמִים רַבִּים: הֲלֹא דְבָרֶיךָ לְעוֹלָם נִצָּבִים· וּבָם אָנוּ נִשְׁעָנִים וְנִקְרָבִים: זָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים· חָנֵּנוּ כַּחֲסָדֶיךָ הַמְרֻבִּים: טוֹב אַתָּה לָרָעִים וְלַטּוֹבִים· יְמִינְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים: כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמִיתַת חַיָּבִים· לָכֵן אָנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים: מֶלֶךְ מְהֻלָּל בְּמַחֲנוֹת כְּרוּבִים· נַקֵּנוּ מֵחֵטְא וּמֵחִיּוּבִים: סְלַח נָא כִּי פְשָׁעֵינוּ רַבִּים· עֲנֵנוּ לְמַעַן צוּרִים הַחֲצוּבִים: פִּתְחֵי תְשׁוּבָה

סלח (Vorb.) Vergieb uns, Du unser Vater! denn aus großer Thorheit haben wir gefehlt.
Verzeih' uns, Du unser König! denn viel sind unserer Sünden.

יי (Gem.) Der thront ob Cherubim, Herr Zebaoth!
„Kehrt um, Abtrünn'ge!“ lautet Dein Gebot.
O nahet mir mit holdem Beterwort,
O suchet mich, gewinnet Lebens Hort.

Dein Wort, o Herr! besteht, so lang die Welt;
Darauf ist unser Hoffen festgestellt.
Zu Heil und Leben wolle unser denken,
Nach Deiner großen Huld uns Gnade schenken.

טוב Mild nimmst die Bösen Du, wie Gute, an,
Die Rechte offen, Reu'ge zu empfahn.
Du willst es nicht, daß schuldbedeckt wir sterben;
Drum früh und spät um Deine Huld wir werben.

O König, dem Cherubim im Verein
Lobsingen, sprich von Sünd' und Schuld uns rein!
Trotz uns'rer Sündenlast woll' uns verzeih'n,
Um Felsenfeste [1]) uns Gehör verleih'n,

פתחי Der Buße Pforten seien nicht verschlossen,
Und unserm Flehensruf Dein Ohr erschlossen.

1) Die im Glauben starken Erzväter.

לְבַל יְהוּ נִשְׁלָבִים· צַעֲקוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ יִהְיוּ נִקְשָׁבִים: ח׳ קָרַבְנוּ אֵלֶיךָ חוֹצֵב לֶהָבִים· רְצֵנוּ כְּעוֹלוֹת פָּרִים וּכְשָׂבִים: שַׁבְנוּ אֵלֶיךָ נְעָרִים וְשָׂבִים· תְּמוּכִים בְּטוּחִים עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים אָנוּ בְטוּחִים· וְעַל צִדְקוֹתֶיךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים· וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנוּ מְקַוִּים· וְלִישׁוּעָתְךָ אָנוּ מְצַפִּים: אַתָּה הוּא יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקוֹת מִקֶּדֶם· מַעֲבִיר עֲוֹנוֹת עַמּוֹ וּמֵסִיר חַטַּאת יְרֵאָיו: כּוֹרֵת בְּרִית לָרִאשׁוֹנִים· וּמְקַיֵּם שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים: אַתָּה הוּא שֶׁיָּרַדְתָּ בַּעֲנַן כְּבוֹדְךָ עַל הַר סִינַי· וְהֶרְאֵיתָ דַרְכֵי טוּבְךָ לְמֹשֶׁה עַבְדֶּךָ: אָרְחוֹת חֲסָדֶיךָ גִּלִּיתָ לוֹ· וְהוֹדַעְתּוֹ כִּי אַתָּה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וּמַרְבֶּה לְהֵטִיב· וּמַנְהִיג אֶת־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּמִדַּת רַחֲמִים: וְכֵן כָּתוּב·

Wir nahen Dir, von dem aus Blitze zünden,
Laß Gunst vor Dir, den Opfern gleich, uns finden.
Sieh Greis' und Jünglinge zu Dir bekehrt,
Gelehnt auf Dein Erbarmen, treu bewährt.

כי (Gem.) Ja auf Dein unendliches Erbarmen vertrauen wir, und auf Deine Huldbezeugungen stützen wir uns, und auf Deine Verzeihung harren wir, und auf Deine Hülfe hoffen wir. Du bist es ja, o König, der Gnade zu zeigen liebt seit Anbeginn, der hinwegführt seines Volkes Sünden, und entfernt die Vergehungen der ihn Fürchtenden, der den Bund geschlossen mit den frühesten, und den Schwur hält den spätesten Geschlechtern. Du bist es, der Du Dich herabließest in der Wolke Deines Glanzes auf den Berg Sinai, und die Wege Deiner Güte hast Du dem Moscheh, Deinem Knechte, offenbart, die Bahnen Deines Gnadenwaltens hast Du ihm enthüllt und ihm kundgethan, daß Du ein erbarmender, gnädiger Gott bist, langmüthig, reich an Huld und der in Fülle Gnade übt, und die ganze Welt leitet durch seines Erbarmens Walten. Und so heißt es ja: Und Er sprach: Ich

וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר כָּל־טוּבִי עַל פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם יְיָ
לְפָנֶיךָ וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם:

אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם אַתָּה. וּבַעַל הָרַחֲמִים נִקְרֵאתָ.
וְדֶרֶךְ תְּשׁוּבָה הוֹרֵיתָ: גְּדֻלַּת רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ תִּזְכֹּר
הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְזֶרַע יְדִידֶיךָ: תֵּפֶן אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים.
כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הָרַחֲמִים: בְּתַחֲנוּן וּבִתְפִלָּה פָּנֶיךָ
נְקַדֵּם. כְּהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם: מֵחֲרוֹן אַפְּךָ שׁוּב. כְּמוֹ
בְּתוֹרָתְךָ כָּתוּב. וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ נֶחֱסֶה וְנִתְלוֹנָן. כְּיוֹם
וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן: תַּעֲבֹר עַל פֶּשַׁע וְתִמְחֶה אָשָׁם. כְּיוֹם
וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם: תַּאֲזִין שַׁוְעָתֵנוּ וְתַקְשִׁיב מֶנּוּ מַאֲמָר.
כְּיוֹם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְיָ וְשָׁם נֶאֱמַר:

וַיַּעֲבֹר יְהוָֹה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא:

werde meine ganze Güte an Deinem Antlitze vorüberziehen lassen, und anrufen den Namen des Ewigen vor Dir, und Gnade gönnen Dem, den ich begnadigen will, und mich erbarmen Deß, dem ich Erbarmen zuwenden will.

אל (Gem.) O Gott! langmüthig bist Du, und des Erbarmens Herr ist Dein Name, und den Weg reuiger Rückkehr zu Dir hast Du uns gezeigt. Der Größe Deiner Barmherzigkeit und Deiner Gnaden, der ewig neuen, denke heut wie an jedem Tage den Sprößlingen Deiner Getreuen. Wende Dich zu uns voll Erbarmen; denn Du bist ja der Herr des Erbarmens. Betend und flehend sieh' uns Dir nah'n, wie dem Demüthigen in der Vorzeit Du es kundgethan. Und im Schatten Deiner Fittige laß uns geborgen ruh'n, wie damals, da Du ihm in der Wolke Dich kund wolltest thun. Vergieb Schuld und lösche ab Vergehen, wie damals, da vor Dir Du ihn ließest stehen. Hör' unser Flehen und vernimm von uns das Wort, wie damals, als er rief den Namen des Ewigen, und so ward gesprochen dort:

ויעבר (Gem.) Als vorüberzog der Ewige an ihm vorbei, da rief er:

יְהֹוָה יְהֹוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ׃ כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

הוֹשִׁיעָה יְיָ כִּי גָמַר חָסִיד כִּי פַסּוּ אֱמוּנִים מִבְּנֵי אָדָם: כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב וְלֹא יֶחֱטָא: הוֹשַׁע יְיָ אֶת־עַמְּךָ אֵת שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל:

רחמיך רבים. אל תבא. כרחם אב. ליי הישועה. יי צבאות עמנו. יי צבאות אשרי. יי הושיעה. סלח נא. השה. כי לא על. יי שמעה (S. 176.).

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ע״ס א״ב.

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין עֹמֵד לְפָנֶיךָ בַּעֲתִירָה׃ כְּאַבְרָהָם אֲשֶׁר חִלָּה פָּנֶיךָ בַּאֲמִירָה׃ בִּקֵּשׁ לְמַעֵט מֵחֲמִשִּׁים עַד עֲשָׂרָה׃

יי Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis in's tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft [1])!

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld und setz' uns als Erbe ein. — Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König! denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden. —

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

אנשי (Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner, der mit fromm ergeb'nem Sinn,
Wie Abraham, hin vor Dich trete,
Der Dich erflehet im Gebete.
Er betet: Wenn nur Zehen sind,
Die statt der Funfzig treu gesinnt! —

1) 2. Mos. 34, 4—7.

ק׳ וַיֹּאמֶר לֹא אַשְׁחִית בַּעֲבוּר הָעֲשָׂרָה:

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין גִּבּוֹר לַעֲשׂוֹת אֲמָרֶיךָ· כְּמשֶׁה בֶּן־עַמְרָם אֲשֶׁר הָיָה עָנָו בַּחֲצֵרֶיךָ· דִּבֵּר וְעַתָּה אִם־תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אַיִן מְחֵנִי־נָא מִסִּפְרֶךָ·

ק׳ וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין הָגוּן לְהַמְצִיא תְרוּפָה· כְּאַהֲרֹן אֲשֶׁר כִּהֵן לְפָנֶיךָ לְהָנִיפָה· וּבְעֵת הֵחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם מִהֵר לְהַתְרִיפָה·

ק׳ וַיַּעֲמֹד בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה:

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין זַךְ לַעֲמוֹד לְצַפְצְפָה· כְּפִינְחָס אֲשֶׁר קִנֵּא וַיְכַפֵּר עֲלֵי יָפָה· חָרַד וְלָקַח רֹמַח וַיִּדְקֹר מְנָאֵף וּמְנָאֶפֶה·

(Gem.) Und Gott gewährt's, daß wenn nur Zehn,
Soll nicht das Strafgericht ergehn!

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner, der ein Gotteshêld,
Dein Wort zu thun, vor Dich sich stellt,
Wie Amrams Sohn [1]), der demuthreich
In Deiner Nähe weilend, gleich
Ergeben rief: Willst Du nicht Schuld verzeihen,
So lösche mich aus Deinen Reihen! – –

(Gem.) Und Gott entgegnet ihm sofort:
„Es ist verzieh'n nach Deinem Wort!"

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner, der voll Würdigkeit
Die Heilung bringet schnellbereit,
Wie Ahron, der im Priesteramt,
Als Seuchegluth im Lager flammt,
Herbei zu retten unverweilt
Verderben abzuwehren eilt.

(Gem.) Und zwischen Todten und Lebend'gen
Steht er, der Plage Wuth zu bänd'gen!

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Kein Lautrer spricht mit kühnem Mund
Wie Pinchas, eifernd für den Bund.
Die Sünder rafft mit kühnem Muth
Er Frevel sühnend hin, — die Brut!

1) Moscheh.

ק׳ וַיַּעֲמֹד פִּינְחָס וַיְפַלֵּל וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה:

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין טָהוֹר לְצַפְצֵף בִּשְׂפָתַיִם׃ כְּדָוִד אֲשֶׁר מִיבוּסִי קָנָה מְקוֹם מִקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם׃ יַמֵּן לְפָנֶיךָ אָנֹכִי חָטָאתִי וְחִנֵּן כַּפָּיִם׃

ק׳ וַיַּעֲנֵהוּ יְיָ בָּאֵשׁ מִן־הַשָּׁמָיִם:

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין כּוֹבֵשׁ כַּעַסְךָ לְהַדְמִים׃ כִּשְׁלֹמֹה אֲשֶׁר חִכְּמָתוֹ מִכָּל־יְצוּרֵי הֲרוֹמִים׃ לְעֵת בָּנָה זְבוּל עֲנִיתוֹ בְּרֶדֶת הָאֵשׁ מִמְּרוֹמִים׃

ק׳ וַתֹּאכַל הָעֹלָה וְהַשְּׁלָמִים:

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין מַאֲמִין בְּךָ לְהַבְטִיחָה׃ כְּאֵלִיָּהוּ אֲשֶׁר עָמַד בְּהַר הַכַּרְמֶל לְהַפְצִיחָה׃ נִזְדַּמְּנָה לוֹ אֵשׁ וַתֹּאכַל אֶת־הָעוֹלָה וְהָעֵצִים וְהַמַּיִם לְחֵכָה׃

(Gem.) Pinchas trat auf, hat fürgesprochen,
Bald war der Seuche Zorn gebrochen.

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner rein, deß holdes Wort
Wie Davids, der erstand geweihten Ort
Vom Jebusiter.[1] Laut hat er bekannt
In brünst'gem Flehn: Ich fehlt' aus Unverstand!

(Gem.) Und Gott Erhörung seiner Bitte sandte,
Als Feuersgluth vom Himmel brannte.

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner Deine Zorngluth bringt zum Schweigen,
Wie Salomo, den in der Wesen Reigen,
Durch Deiner Weisheit Strahl erhellt,
Vor Allen Du hast hochgestellt.
Als er die Wohnstatt Dir gegründet,
Erhörst Du ihn, die Himmelsflamme zündet,

(Gem.) Und seine Gaben, seine Spenden
Verzehret sie in Opferbränden.

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner, der auf Dich so innig traut,
Wie Eliah, der fest auf Dich nur baut.
Als er am Karmel stand voll Eifermuth,
Hast Du gewähret ihm die Himmelsgluth.

---

1) Vom Jebusitischen Fürsten Arawna kaufte David die Stätte, auf welcher Salomo spä er den Tempel baute (2. Sam. 24, 21 ff.; 2. Chr. 3, 1).

ק׳ ויהי בעלות המנחה:

ח׳ אנשי אמונה אבדו ואין סבל כל בלא עולתה· כדניאל איש חמדות אותו הצלת· עניתו בגוב אריות גם להראתה·

ק׳ אלהא שלח מלאכה וסגר פם אריותא:

ח׳ אנשי אמונה אבדו ואין פנה אליך לדרשה· כיונה אשר ברח ללכת תרשישה· צעק ממעי הדגה נעניתו בקדשה·

ק׳ ויאמר יי לדג ויקא את־יונה אל־היבשה:

ח׳ אנשי אמונה אבדו ואין קרוב אליך נפש לשפכה· כחנניה מישאל ועזריה אשר חמתך בם שככה· רוממוך והצלתם ולא נמצא בהם מכה·

(Gem.) Und sie verzehret Opfergab' und Scheit,
Schlürft auf das Wasser — um die Abendzeit.

(Vorb.) Die Glaubenstreu'n sind dahin!
Und Keiner, der geduldig Alles trägt,
Und Falsch und Trug nicht im Gemüthe hegt,
Wie Daniel, der holde theure Mann,
Deß Du Dich gnädig rettend nahmest an.
Du hast ihn aus der Löwengruft erhört,
Und Deine Wunderkraft an ihm bewährt.

(Gem.) Gott seinen Engel ihm entbot,
Und schloß der Leuen Rachen, der ihm droht.

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner, der für Deinen Dienst sich müht,
Nach Dir nur sucht mit gläubigem Gemüth.
Wie Jonah, der nach Tarschisch fluchtbereit.
Du hörst ihn, als er Dich rief, in Heiligkeit.

(Gem.) Und zu dem Ungethüm sprach Gottes Mund,
Daß es ihn spei' auf festen Bodens Grund.

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner Dir so nah', deß Mund
Vor Dir ausschüttete der Seele Grund,
Als wie Chananjah einst und Mischael
Und wie Asarjah, Alle ohne Fehl!
Sie haben Deines Zornes Brand gestillt.
Sie priesen Dich, Du rettetest sie mild,
Und unversehret blieben sie von Wunde.

ק׳ וּמִתְכַּנְּשִׁין אֲחַשְׁדַּרְפְּנַיָּא וְסִגְנַיָּא וּפַחֲוָתָא וְהַדָּבְרֵי מַלְכָּא:

ח׳ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה אָבָדוּ וְאֵין שׁוֹפֵךְ עָדֶיךָ תַּחֲנוּן· כְּנֶאֱמָן בֵּיתְךָ אֲשֶׁר עָמַד וְהִרְבָּה חִנּוּן· תְּרַחֵם עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר נָאַמְתָּ בְּשִׁנּוּן·

ק׳ יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן:

אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים· מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ· מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן· מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים· עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וָרוּחַ· לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל· אֵל הוֹרֵיתָ לָּנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה· זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ

(Gem.) Satrapen, Edle sammeln sich im Bunde,
Vezir' und Pascha's auf die Wunderkunde!

(Vorb.) Die Glaubenstreuen sind dahin!
Und Keiner weiß Gebet so auszuschütten,
Wie Deines Hauses Treuer [1]), der zu bitten
So innig, Herr! vor Dich ist hingetreten.
Erbarme Dich, wie damals, auf sein Beten,
Da Du verkündet ihm in heil'ger Stunde,
(Gem.) Von Dir, Erbarmer, Gnäd'ger! gabst Du Kunde.

אל (Gem.) Gott, König, sitzend auf des Erbarmens Thron, in Milde waltend, verzeihend die Sünden seines Volkes, der nachsichtig die ersten lässet entschwinden, in Fülle Verzeihung den Sünd'gen, Vergebung den Frevelnden gewährt, der mit allem Sterblichen gnädig verfährt, nicht nach ihrer Bosheit vergilt ihnen! Gott, Du hast uns gelehrt, Dich bei Deinen dreizehn Gnadennamen anzurufen [2]), denk' uns heute des an sie geknüpften Bun-

---

1) Moscheh.

2) Die hier bald folgenden Bibelverse: „Ewiger, Ewiger, Gott, barmherzig u. s. w." (2. M. 34, 6. 7) enthalten — nach einer alten Zählung dreizehn — Benennungen Gottes, durch welche sein überwiegend gnädiges Walten bezeichnet wird. Dem Moscheh auf seine Bitte (2. M. 33, 13. 18) als die „Wege Gottes" offenbart, dienten ihm diese Gottesnamen später als gnadenerweckender Anruf, da er auf's neue um Verzeihung für sein Volk betete (4. M. 14, 18), und so kehren sie auch bei uns als Eingang oder Schluß vieler Gebete häufig wieder.

עֶשְׂרֵה׃ כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם׃ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיֵּרֶד
יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה׃

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא׃

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם
וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא
עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ׃

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ׃

כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ׃

אָנָּא יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם תִּכּוֹן תְּפִלָּתֵנוּ קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ׃ וְתוֹצִיא כָאוֹר
צִדְקֵנוּ וּמִשְׁפָּטֵנוּ כַּצָּהֳרָיִם׃ אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה הֲגִיגֵנוּ. בְּקָרְאֵנוּ
עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי צִדְקֵנוּ׃

רחמיך רבים. אל תבא • כרחם אב. ליי הישועה. יי צבאות עמנו. יי צבאות
אשרי. יי הושיעה. כי לא על. יי שמעה (S. 176.).

des, wie Du sie kund gemacht dem Demuthreichen[1]) in der Vorzeit, wie es heißt: Und es ließ sich herab der Ewige in einer Wolke, und stellte sich dort zu ihm, und er rief beim Namen: Ewiger.

ויעבר (Gem.) Und der Ewige zog vorüber vor seinem Angesichte und er rief:

יי Ewiger, Ewiger — Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Gnade dem tausendsten Geschlechte, der vergiebt Sünde, Missethat und Schuld und nicht läßt ungestraft. —

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld, und setz' uns als Erbe ein. — Verzeih' uns unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König! denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden.

---

1) Mosche.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

חתום בו ש'המח מרדכי בר שבתי.

ח׳ מַשְּׂאַת כַּפַּי מִנְחַת עֶרֶב רְצֵה נָא בְּכָשֵׁר· תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר· בְּקָרְאִי עֲנֵנִי צוּרִי הַיּוֹם יִפְנֶה·

ק׳ כַּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמִּנְחָה:

ח׳ רֵיחַ נִיחֹחַ אִמְרֵי פִי לְפָנֶיךָ צוּר עוֹלָמִים· חֶלְבִּי וְדָמִי הַנִּמְעָט בְּצוֹמִי תְּמוּר חֲלָבִים וְדָמִים· קַבֵּל הֶגְיוֹן לִבִּי אֲשֶׁר עָרַכְתִּי זֶה עֲשֶׂרֶת הַיָּמִים·

ק׳ כַּחַטָּאת וְכָאָשָׁם וְכַמִּנְחָה:

ח׳ דְּרָשׁ־נָא בְּיוֹם זֶה דֹּרְשֶׁיךָ וְהִדָּרֵשׁ לָהֶם בְּנִיב

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

משאת (Vorb). Wenn ich zu Dir als Abendspende [1])
Andächtig breite meine Hände,
So mög' o Herr! Dir wohlgefallen
Heut mein Gebet wie Weihrauchswallen,
In reiner Unschuld Dir geweiht.
Erhör' mich! Schon ist's Abendzeit!

(Gem.) Und mein Gebet vor Dir eracht'
Als Abendspend' einst dargebracht!

ריח (Vorb.) Wie würz'ger Hauch, o Weltenhort,
Laß gelten meines Mundes Wort;
Die Kraft, die heut im Fasten schwand,
Für Blut und Fett vom Opferbrand.
Nimm was im Herzen fromm sich regt,
In dieser Zeit Dir vorgelegt,

(Gem.) Wie Opfergab' und Altarbrände
Und wie des Abends holde Spende.

דרש (Vorb.) Laß Heil an Jene heut' ergehen,
Die brünstig auf zu Dir nur sehen.
Laß Dich von ihrem Wort' erflehen,
Sieh, wie sie betend vor Dir stehen.

---

1) Verfasser: Mordechai b. Schabthai.

שְׂפָתָיִם׃ שְׁעֵה לְמַעֲמָדָם וְטַהֲרֵם כְּכֶסֶף מְזֻקָּק שִׁבְעָתָיִם׃ וּרְצֵה שִׂיחָתָם כְּשֶׂה אַחַת מִן הַצֹּאן מִן הַמָּאתָיִם׃

ק׳ מִמַּשְׁקֵה יִשְׂרָאֵל לְמִנְחָה׃

ח׳ כָּלִיל וְעוֹלָה תְּחִנָּתִי תֵּחָשֵׁב וּמִשְּׂטִינַי רִיב תָּרִיב׃ וְהוֹצֵא כָאוֹר צִדְקִי טֶרֶם יָבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְיַעֲרִיב׃ שָׁפַךְ כַּמַּיִם לִבּוֹ בִּתְפִלָּתוֹ כָּל־אִישׁ׃

ק׳ וְהִקְרִיב הַמַּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לַיָי מִנְחָה׃

ח׳ יְשֻׁרוּן עַמְּךָ יָשִׁיר חַסְדְּךָ בְּטוּב לֶקַח׃ הַטֵּה אֵלָיו אָזְנְךָ וּשְׁמַע וְעֵינֶיךָ פְּקַח׃ וּרְאֵה כִּי טוֹב מִסְתּוֹפֵף בְּשַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ׃

ק׳ וַיִּקַּח מִן־הַבָּא בְיָדוֹ מִנְחָה׃

ח׳ בְּרֹב רַחֲמֶיךָ אִמְרֵי הַאֲזִינָה יְיָ הֲגִיגִי בִּינָה׃ אִם

Und laß wie Silber sie so rein,
Das siebenfach geläutert, sein.

(Gem.) Laß, wie ein Lamm, Dir auserjehen,
Als Abendspend' Dir sein ihr Flehen.

כליל (Vorb.) Statt Opfers mein Gebet Dir klinge,
Und meinen Feind und Kläger zwinge.
Mein Recht strahl' auf in lichter Pracht,
Eh' fleucht die Sonn' und es wird Nacht.
Sieh, jedes Herz ist hier ergossen,
Ein Andachtsstrom ist ihm entflossen.

(Gem.) Und Jeder bringt sich selber heut,
Als Spende Dir zur Abendzeit.

ישרון (Vorb.) In holdem Wort Dein Volk Dir bringt
Das Lob, und Dich voll Dank besingt.
O thu' ihm auf ein gnädig Ohr,
O schau, wie gern in Deinem Thor,
Dem gnadenreich ihm aufgethanen,
Es weilt, und laß daran Dich mahnen!

(Gem.) Und gnädig Du zu ihm Dich wende,
Bringt es Dir seine Abendspende.

ברב (Vorb.) In Deiner Gnade, Herr, vernimm,
Und horch auf meines Flehens Stimm'.
O Du, der thront von Anbeginn,
O fänd' ich Gunst nach Deinem Sinn.

נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֱלֹהֵי קֶדֶם מְעוֹנָה· וְלָקַחְתָּ מִיָּדִי מִנְחָתִי אֲשֶׁר הֲבָאת לָךְ בִּתְחִנָּה·

ק׳ וַיְהִי בַּעֲלֹת הַמִּנְחָה׃

ח׳ שַׁדַּי לֹא מְצָאנוּךָ שַׂגִּיא כֹחַ לְעֵדָה קֶדֶם קָנִיתָ· אֶחָד הַמַּרְבֶּה וְאֶחָד הַמַּמְעִיט בְּשׁוּבוֹ נַפְשׁוֹ רָצִיתָ· אַךְ יְכַוֵּן לִבּוֹ לְפָנֶיךָ בְּמִנְחָתוֹ בְּעֵת הַקְרִיב אֹתָהּ·

ק׳ וְזֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה׃

ח׳ כִּהְיוֹת מִזְבְּחִי וּמִקְדָּשִׁי עַל־מְכוֹנוֹ וּגְבוּלוֹ· הָיוּ מְכַפְּרִים עָלֵינוּ בִּשְׂעִירִים הָעֹלִים לְגוֹרָלוֹ· וְעַתָּה בְּאַשְׁמָתֵנוּ·

ק׳ לוּ חָפֵץ יְיָ לַהֲמִיתֵנוּ לֹא־לָקַח מִיָּדֵנוּ עֹלָה וּמִנְחָה׃

ח׳ תַּחֲנוּנִים יְדַבֵּר עַמְּךָ יְבַקֵּשׁ סְלִיחָה בְּלֵב מָר·

Der Gabe, die ich reiche dar,
O nimm in Gnaden ihrer wahr!

(Gem.) Und nimm, was jetzt Dir wird geweiht,
Wie Spenden an zur Abendzeit.

שדי (Vorb.) O Herr, der nie mit Zorngewalten
An seiner Heerde wollte schalten,
Ob Einer viel, ob wenig werth,
Du nimmst ihn, wenn er sich bekehrt:
Nur daß in vollem Herzensdrang
Die ...n'sspend ihm sich entrang,
Er sich andächtig zu Dir wende.

(Gem.) Das ist die Vorschrift für die Spende.

בהיות (Vorb.) Als noch bestand fest mein Altar,
Mein Heiligthum gebauet war,
Durch's Loos das Opfer ward bestimmt,
Das sühnend ab die Sünden nimmt.

(Gem.) Und nun — wollt' uns für schwere Schuld
Verderben Gott, dann nicht voll Huld
Nähm' Er sie an aus unsren Händen
Zur Abendzeit, die Flehensspenden.

תחנונים (Vorb.) Dein Volk mit inn'gem brünst'gem Herzen
Verzeihung fleht in tiefen Schmerzen,
Es steht vor Dir hier auf der Wacht,
Und auf dem Posten Tag und Nacht,

הִנּוֹ מִתְיַצֵּב עַל־מָצוֹר וְעֹמֵד עַל־הַמִּשְׁמָר· מְחַלֶּה פָנֶיךָ לְעֵת מִנְחַת עֶרֶב וּמְצַפֶּה כֹּפֶר·

ק׳ **כִּי־אָמַר אֲכַפְּרָה פָנָיו בַּמִּנְחָה:**

ח׳ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּנֵה וְעָרֶיהָ מְקַצֵּה· אֲסוּרִים רְצוּצִים פְּתַח וְלַחָפְשִׁי הוֹצֵא· וְעָרְבָה לַיָי מִנְחָתָם כִּימֵי עוֹלָם וְתָשׁוּב וְתִרְצֶה·

ק׳ **עוֹד פְּנוֹת אֶל־הַמִּנְחָה:**

ח׳ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל וּנְפוּצוֹת יְהוּדָה לְקַבֵּץ עוֹד יָדְךָ שֵׁנִית תּוֹסִיף· כְּרֹעֶה עֶדְרוֹ תִּרְעֶה בִּנְוֵה טוֹב תְּאַסֵּף· וְיָשַׁב מְצָרֵף וְטִהֵר אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּזָּהָב וְכַכֶּסֶף·

ק׳ **וְהָיוּ לַיָי מַגִּישֵׁי מִנְחָה:**

אל מלך· ויעבר (S. 440.)

פומון. פותחין הארון.

ע״פ תשר״ק ושהמ״ח שלמה כפלים (והוא ר׳ שלמה ב״ר יהודה הבבלי)·

לְךָ יְיָ הַצְּדָקָה תִּלְבֹּשֶׁת. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ

Vor Deinem Antlitz voller Bangen,
Steht es, nach Sühne voll Verlangen.

(Gem.) Es denkt: Ob ich sein Antlitz zu mir wende
Durch meines Betens Abendspende.

ירושלים (Vorb.) Jerusalem, Dein Heiligthum,
Erbau', die Städte rings herum,
Die schmachten in der Sklaverei, —
O mache die Gedrückten frei!
Und wie einst in der Vorwelt Zeit
Nimm gnädig an, was sie geweiht!

(Gem.) Und Dich in Gnaden wieder wende
Zu ihres Flehens Abendspende.

נדחי (Vorb.) O Jisrael's zerstreute Glieder,
Judah's Vertriebne sammle wieder
Mit ausgestrecktem mächt'gem Arm!
O laß sie weiden ohne Harm,
So wie die Heerde führt sein Hirt,
Sie sammle, Keines sei verirrt!
Und läutre Du und schmelze aus
Die Schlacken Du aus Jakobs Haus,

(Gem.) Daß sie dem Herrn zur Abendzeit
Die Spende reichen, ihm geweiht!

וְלָנוּ הַבֹּשֶׁת. וַאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ וּבְפִינוּ אֲרֶשֶׁת.
נוֹאַלְנוּ חָטָאנוּ נָא לָנוּ אַל־תָּשֶׁת:

תָּעִינוּ אַחַר יֵצֶר. תִּעְתַּעְנוּ דִין יוֹצֵר. שָׁלֹחַ
לֹא עֲצֵר. שַׁחַר וָעֶרֶב נֹצֵר: נואלנו

רָצְנוּ רַע הַרְגֵּל. רָשְׁנוּ צֶדֶק מְעֻגָּל. קָשַׁרְנוּ
אֲהַב הַרְגֵּל. קִלְקַלְנוּ קֶטֶט גַּלְגָּל: נואלנו

צָרַפְנוּ מָקוֹר רָטוֹב. צִמָּאוֹן לֹא קוֹרְטוֹב.
פִּצְנוּ רַע לְטוֹב. פָּרַקְנוּ עֹל מַלְחֵטֹב: נואלנו

עַל־עֵסֶק כְּעוּרִים. עָזַבְנוּ אַלּוּף נְעוּרִים.
סְחִים בְּבֵן סְעוּרִים. סִגּוּף עָנִי וּצְעוּרִים: נואלנו

נַחְנוּ בְּמֶרֶד וּבְמַעַל. נוֹאַשְׁנוּ יֵשַׁע מִמַּעַל.
מְרִינוּ מָאֵס וָגָעַל. מִדַּת רַחֲמִים גָּעַל: נואלנו

לֹא בְצֶדֶק וּבְיֹשֶׁר. לָנוּ נֶגְדְּךָ פֵּשֶׁר. כֹּחַ
וְיִתְרוֹן הַכְשֵׁר. כַּבִּיר תֵּן לְפַשֵּׁר: נואלנו

יָם שָׂם לְגֶשֶׁר. יִשְׂרָאֵל מִקְוֵה כֹשֶׁר. טַהֲרָה
תִּזְרֹק וְתַחְשֵׁר. טֻמְאָה תַּשְׁלִיךְ וְתַנְשֵׁר: נואלנו

חַבֵּא חֵטְא וְיִגָּרַע. חֲזוֹר אָחוֹר מֵרַע. זְכִיּוֹת
כַּף הַכְרַע. זָרוֹת חוֹבוֹת מִלְּהִפָּרַע: נואלנו

וְאַתָּה הוּא פֶנֶה. וְלֹא בוֹזֶה וְעוֹנֶה. הָעָם
עָנִי וּמְעֻנֶּה. הַיּוֹם לְטוֹבָה תִּפְנֶה: נואלנו

דַּלַּת רֹאשׁ דַּלְתֶּיךָ. דְּפֶקֶת הַיּוֹם דְּלָתֶךָ.
גַּלֵּה לָהּ גְּאֻלָּתֶךָ. וְגוֹנְנֵהּ בִּגְדֻלָּתֶךָ: נואלנו

דְּרשׁ הַיּוֹם חִנָּם. דִּגְלֵי רֶבַע מַחֲנָם. גִּישׁוּת
עֲדֶיךָ וְחִנּוּנָם. גְּמָל־חֶסֶד חִנָּם: נואלנו

בְּרִבּוּעַ תָּשִׁיב בְּמָצוֹי. בְּמִקְרָא מְשֻׁלָּשׁ
בִּפְצוֹי. אַחַר גְּמַר מִצּוֹי. אֱכֹל דָּצוּי וְרָצוּי:
נואלנו

בַּלַּע בֶּגֶד בּוֹגְדִים. בְּבוֹא חֲמוּץ בְּגָדִים.
אֱסוֹף אֲבָרִים אֲגוּדִים. אַחַר אֲחֵיהֶם אֲזַגְּדִים:
נואלנו

שַׁדַּי שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. שׁוּר שְׁנַיִם שְׁחוּקִים.
לְךָ לְבַד לְהָקִים. לְהוֹקִים בְּקוּקִים נְקוּקִים:
נואלנו

מְרַדְּמוֹ מְרַיְּמוֹ מְרוּקִים. מַהֵר מְחֵה מְחֻקָּקִים.
הַבְּרִית וְהַתּוֹרוֹת הַחֻקִּים. הִזָּכֵר הָעֵדוּת וְהַחֻקִּים:
נוֹאַלְנוּ חָטָאנוּ נָא לָנוּ אַל־תָּשֵׁת:

לך יי הצדקה. סוגרין הארון.
אל מלך. ויעבר (S. 440.)

אַל־תָּבֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָל־חָי: יְהִי יְיָ אֱלֹהֵינוּ
עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבֹתֵינוּ אַל־יַעַזְבֵנוּ וְאַל יִטְּשֵׁנוּ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:
יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו:

רחמיך רבים. אל תבא. כרחם אב. ליי הישועה. יי צבאות עמנו. יי צבאות
אשרי. יי הושיעה. סלח נא. הטה. כי לא על. יי שמעה (S. 176.)

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

עקדה. ע״פ א״ב. וש״המח בנימין בר זרח חזק.

אֱמוּנִים בְּנֵי מַאֲמִינִים הַנֶּאֱמָנִים בִּבְרִיתֶךָ׃ בָּאִים לְקַדֵּ

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott!

אמונים (Gem.) Die Glaubenstreu'n, entstammt dem Glaubenshorte,[1]
Dem Bunde treu, stehn sie an Deiner Pforte,

---

1) Verfasser: R. Binjamin b. Serach.

וְלִכְרֹעַ בְּסִפֵּי חֲצֵרוֹתֶיךָ · גֹּעִים בִּתְפִלָּה וּמִתְפַּקְּקִים
בִּכְרִיעָה · דּוֹפְקִים שְׁעָרֶיךָ וְאוֹמְרִים אֲדֹנָי שְׁמָעָה:
הַמַּקְרִיבִים תַּקְרֹבֶת מִנְחָה רוּחַ נִשְׁבָּרָה · דַּכָּאוּת רוּחַ
תַּחַת עֹלָה תְּמוּרָה · זֶבַח כָּלִיל הַמַּזְכִּירִים עֲקֵדַת מוֹרִיָּה ·
חֶלְבֵּי אִשִּׁים כְּעֹלַת רְאִיָּה: טְעִינַת עֵצִים אֲשֶׁר עַל־
הַמִּזְבֵּחַ נֶעֱמְסָה · יְקוֹד אֵשׁ וּמַאֲכֶלֶת אֲשֶׁר אָב נָשָׂא ·
כְּפִיפַת יָדַיִם וְרַגְלַיִם אֲשֶׁר עַל־הַמַּעֲרָכָה נֶעֱקָדָה · לַהַב
בַּרְזֶל וְקִפִּיץ מְרוּטָּה וְחַדָּה: מַאֲכֶלֶת לְקוּחָה וְצַוָּאר
לִשְׁחִיטָה פָּשַׁט · נִתְכַּפָּה סְמִיכָה וּלְקֶרֶץ אָב קָשַׁט ·
שָׂמַח הָאָב בִּזְבִיחָתוֹ כְּבַעַל־מִשְׁתֶּה בְנוֹ · עָלַץ הַבֵּן בְּקָרְבָּנוֹ
כִּבְחֲתֻנּוֹת אַפִּרְיוֹנוֹ: פְּעֻלַּת צִדְקָתָם בְּנֵיהֶם בְּהַזְכִּירָם
לְפָנֶיךָ · צְפֹן לָהֶם תּוּשִׁיָּתָם וּבְמָגִנְּךָ תָּגֵן חֲנוּנֶיךָ · קַרְנֵי
סְבִיכַת אַיִל הַנֶּאֱחָז בַּחֲרָשִׁים · רְצֵה לְהִנָּתֵן כֹּפֶר לְעַם

Tiefseufzend im Gebet, geknickt, gebeugt,
An Deine Thür sie klopfen: Herr, hör' uns geneigt!

Ihr Opfer ist ihr tiefgebeugter Sinn,
Statt Spende reichen sie Dir Wehmuth hin.
Wenn sie der Opfrung auf Morijah denken,
Den Blick hin, wie auf Spenden, wolle lenken,

טעינת Wie ward das Holz auf den Altar geschichtet,
Wie Alles war zum Opfern zugerichtet,
Jizchak gefesselt, daß er sich nicht rühre,
Der Stahl geschärft, daß Todesstreich er führe.

Der Knabe willig liegt und todtbereit;
Der Vater rüstet sich mit Freudigkeit,
Als führt' den Sohn er hin zur Hochzeit Lust,
Wie zu der Braut Empfang hebt sich des Sohnes Brust.

פעלת Wenn dieses frommen Werkes Deine Sprossen
Gedenken, sei Dein Schirm und Heil erschlossen.
Der Widder, der im Waldgezweig blieb hangen, —
Um ihn laß Sühnung Deine Schaar erlangen! — —

Sein Opfer nahmst Du an, hast ihm geschworen,
Daß seine Sprößlinge Du wollest mehren,

קדושים: שעית ניחוחו ונשבעת לו· תולדותיו להרבות
ושער איביו להנחילו· בהר יי יראה ולבניו יהי מחסה·
נקרא שם המקום הר יי יראה על־־שם המעשה:
ידידיו היום בצר ובמצוק בעמדם· מעודי מתנים
וכשולי ברכים ורפות ידים· נושאי לך עינים ברר לב
מענם· זכר ריח ניחח וחזק רפיונם: חזו ונפוצותיהם
תכנס ונדחיהם תאסוף· ואבדיהם תבקש ונויהם תישב·
ותושיבם בטח ותשכנם שאנן בהר מרום ישראל:
ותמלך עליהם לעולם לבדך· המה יהיו לך לעם ואתה
תהיה להם לאלהים:

אל מלך. ויעבר (S. 440.)

ק׳ זכור רחמיך יי וחסדיך כי מעולם המה: אל תזכר־
לנו עונות ראשונים מהר יקדמונו רחמיך כי
דלונו מאד: זכרנו יי ברצון עמך פקדנו בישועתך: זכור

Und jedes Leid von ihnen wollest wehren,
Sie sollten siegreich stehn in Feindes Thoren. —

O schau' es an in Deinen Gotteshöhen,
Und Schutz und Heil den Kindern laß erstehen!
Der Ort genannt ward Berg der Offenbarung
Für alle Zeit zu treuer Hut und Wahrung.

ידידיו Stehn Deine Lieben heut vor Dir bedrängt,
Mit wankem Knie, die Hände matt gesenkt,
Das Aug' auf Dich gewandt, o laß ihr Wort
Rein klingen Dir, sei ihrer Ohnmacht Hort.

Zerstreute sammle, nach Verstoßnen schaue,
Verirrte suche, Deine Stätte baue!
Laß ruhig sie auf Deinem Berge wohnen!
Mögst Du allein als Herr ob ihnen thronen,
Daß sie als Deine Schaar Dir sein zu eigen,
Daß als ihr Gott Du mögest Dich bezeigen!

זכור (Gem.) Gedenke Deines Erbarmens, Ewiger! und Deiner Gnaden; denn sie sind von Ewigkeit her. Gedenk' uns nicht die Sünden der Früheren; eilends mög' uns entgegen kommen Dein Erbarmen; denn wir sind sehr verkümmert. Gedenk' unser, Ewiger! in der Deinem Volke zugewandten Huld, such' uns heim mit

עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם גָּאַלְתָּ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ: זְכוֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלָיִם אַהֲבַת צִיּוֹן אַל תִּשְׁכַּח לָנֶצַח: זְכוֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת־יוֹם יְרוּשָׁלָיִם הָאֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ: אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי־עֵת לְחֶנְנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד: זְכוֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם· וְכָל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב· אַל תֵּפֶן אֶל קְשִׁי הָעָם הַזֶּה וְאֶל רִשְׁעוֹ וְאֶל חַטָּאתוֹ:

אַל נָא תָשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

חָטָאנוּ צוּרֵנוּ· סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

Deiner Hülfe. Gedenke Deiner Gemeinde, die Du Dir geeignet in der Vorzeit, die Du erlöst zum Stamme Deines Besitzes, des Zijonsberges, auf dem Du Deinen Sitz genommen. Gedenk', Ewiger, der Zuneigung zu Jeruschalajim, der Liebe zu Zijon vergiß nicht ewiglich. Gedenk', Ewiger! den Söhnen Edoms den Tag Jeruschalajims, jenen, die sprachen: Wühlet, wühlet bis auf den Grund darin! Du wirst aufstehen, Dich Zijons erbarmen; denn es ist Zeit, es zu begnadigen; denn die Frist ist gekommen. Gedenke dem Abraham, Jizchak und Jisrael, Deinen Knechten, denen Du einen Schwur gethan bei Dir, und sprachest zu ihnen: Mehren will ich euren Samen, wie die Sterne des Himmels; und dieses ganze Land, das ich verheißen, werd' ich geben eurem Samen, daß sie es besitzen auf ewig. Gedenke Deinen Knechten, Abraham, Jizchak und Jaakob; wende Dich nicht zur Hartnäckigkeit dieses Volkes und zu seinem Frevel und zu seiner Sündigkeit. —

אל (Vorb. u. Gem.) O laß es uns nicht zur Sünde gereichen, daß wir thöricht gewesen und gefehlt!

חטאנו (Vorb. u. Gem.) Gesündigt haben wir, unser Hort! Verzeih' uns, unser Schöpfer.

זְכוֹר לָנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר:

זְכוֹר לָנוּ בְּרִית רִאשׁוֹנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמָה שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ· וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· כִּי אֵל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־

זכור (Gem.) Gedenk' uns des Vaterbundes, wie Du verheißen: Und Ich werde denken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werd' Ich denken und des Landes denken. — Gedenk' uns des Bundes mit den Früheren, wie Du verheißen: Und Ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Früheren, die Ich herausgeführt aus dem Lande Mizrajim vor den Augen der Völker, daß Ich ihnen zum Gott werde; Ich der Ewige. — Thue mit uns, wie Du uns versichert: Und auch noch dann, wenn sie sind im Lande ihrer Feinde, verachte und verwerf' Ich sie nicht, sie aufzureiben, zu brechen meinen Bund mit ihnen. Denn Ich bin der Ewige, ihr Gott. — Erbarme Dich über uns und verderb' uns nicht, wie es heißt: Denn ein barmherziger Gott ist der Ewige, dein Gott. Er läßt nicht von dir und verderbt dich nicht und vergißt

בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: מֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה אֶת־שְׁמֶךָ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ: הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה: קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· אִם יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמָיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ: הִמָּצֵא לָנוּ בְּבַקָּשָׁתֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב· וּבִקַּשְׁתֶּם מִשָּׁם אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמָצָאתָ כִּי תִדְרְשֶׁנּוּ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ

nicht den Bund mit deinen Vätern, den Er ihnen beschworen. — Oeffne unser Herz, zu lieben Deinen Namen, wie es heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele um deines Lebens willen. — Führe zurück unsere Vertriebenen und erbarme Dich unser, wie es heißt: Und es wird zurückkehren der Ewige, dein Gott, zu deinen Vertriebenen und sich dein erbarmen, zurückkehren und dich sammeln aus allen Völkern, dahin dich zerstreuet hat der Ewige, dein Gott. — Sammle unsere Verstoßenen, wie es heißt: Wenn ein Verstoßener von dir sein wird am Ende des Himmels von dort wird Er dich sammeln, der Ewige, dein Gott, und von dort dich holen. — Lasse Dich von uns finden, wenn wir Dich suchen, wie es heißt: Und du wirst suchen von dort den Ewigen, deinen Gott, und du wirst ihn finden, wenn du nach ihm verlangest mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele. — Lösch' unsere Missethaten ab um Deinetwillen, wie Du verheißen: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten um meinetwillen

כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן
חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: הַלְבֵּן חֲטָאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג
וְכַצֶּמֶר כְּמָה שֶׁכָּתוּב. לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ
חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע
כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זְרוֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ כְּמָה
שֶׁכָּתוּב. וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל
טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: כַּפֵּר חֲטָאֵינוּ
בַּיּוֹם הַזֶּה וְטַהֲרֵנוּ כְּמָה שֶׁכָּתוּב. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ
תִּטְהָרוּ: הֲבִיאֵנוּ אֶל הַר קָדְשֶׁךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּבֵית תְּפִלָּתֶךָ
כְּמָה שֶׁכָּתוּב. וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית
תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי
בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים:

und deiner Sünden gedenk' Ich nicht. Lösch' unsere Missethaten ab wie Wolk' und Nebel entfleucht, wie Du verheißen: Ich habe wie Gewölk abgelöscht deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Sünden. Kehre zu mir zurück, denn Ich habe dich erlöst. — Laß unsere Sünden weiß werden wie Schnee und Wolle, wie es heißt: Wohlan, wir wollen mit einander es ausmachen! spricht der Ewige: Wenn eure Sünden sind wie Purpur, — wie Schnee sollen sie weiß werden; und sind sie roth wie der Purpurschnecke Saft, — wie Wolle sollen sie (weiß) werden. — Spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie es heißt: Und Ich werde auf euch sprengen reines Wasser, daß ihr rein werdet. Von all euren Unreinheiten und all euren Götzen werde Ich euch reinigen. — Vergieb unsere Sünden an diesem Tage und reinige uns, wie es heißt: Denn an diesem Tage sühnt Er euch, um euch zu reinigen; von all euren Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Bring' uns nach Deinem heiligen Berge, und erfreu' uns in Deinem Bethause, wie es heißt: Und Ich bringe sie nach meinem heiligen Berge, und erfreue sie in meinem Bethause. Ihre Ganz- und Schlachtopfer sollen zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. —

חז״ק שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

ח״וק הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

ק׳ אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה הֲגִיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ: אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קָדְשְׁךָ אַל תִּקַּח מִמֶּנּוּ: אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחֵנוּ אַל תַּעַזְבֵנוּ: אַל תַּעַזְבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ: עֲשֵׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שׂוֹנְאֵינוּ וְיֵבֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְיָ עֲזַרְתָּנוּ וְנִחַמְתָּנוּ: כִּי לְךָ יְיָ הוֹחָלְנוּ אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

שמע (Vorb. u. Gem.) Hör' unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei schonend und erbarme Dich unser, und nimm in Barmherzigkeit und Gnade unser Gebet an.

השיבנו (Vorb. u. Gem.) Führ' uns zu Dir, Ewiger! zurück, daß wir umkehren. Erneue unsere Tage wie vordem.

אמרינו (Gem.) Unsere Worte vernimm, o Ewiger! merk' auf unser Sinnen. Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte unseres Mundes und das Trachten unseres Herzens vor Dir, Ewiger, unser Hort und Erlöser! Wirf uns nicht hinweg aus Deinem Angesichte, und den Geist Deiner Heiligung nimm nicht von uns. Wirf uns nicht weg zur Zeit des Alters, wenn schwindet unsere Kraft, verlaß uns nicht. Verlaß uns nicht, unser Gott! entferne Dich nicht von uns. Thu' an uns ein Zeichen zum Guten, daß es sehen unsere Feinde und beschämt seien, daß Du, o Ewiger! uns beigestanden und uns getröstet. Denn auf Dich, Ewiger! harren wir. Du wirst erhören, o Herr, unser Gott!

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

אַל תַּעַזְבֵנוּ· וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ· וְאַל תַּכְלִימֵנוּ· וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ· קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ· לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ· הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ· הַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת־שְׁמֶךָ· וּמוֹל אֶת־לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ· וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם· וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחוֹל וְתִסְלַח (נ״א ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ· לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב הוּא:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

סְלַח לָנוּ· מְחַל לָנוּ· כַּפֶּר לָנוּ:

כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ:
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵינוּ. אָנוּ קְהָלֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ:
אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה גוֹרָלֵנוּ: אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ:

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

אל Verlaß uns nicht, gieb uns nicht auf und beschäm' uns nicht! Brich nicht Deinen Bund mit uns, bringe uns zu Deiner Lehre hin, lehr' uns Deine Gebote, zeig' uns Deine Wege, neig' unser Herz, Deinen Namen zu fürchten, und öffne unser Herz Deiner Liebe, daß wir zurückkehren zu Dir in Wahrheit und mit voller Seele. Um Deines großen Namens willen vergieb und verzeih' unsere Sünden, wie es heißt in Deinem heiligen Worte: Um Deines Namens willen, Ewiger! verzeihe meine Sünde, ob sie auch groß ist.

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!

סלח Verzeih', vergieb und sühn' uns.

כי Denn wir sind Dein Volk und Du unser Gott,
Wir Deine Kinder, Du unser Vater,
Wir Deine Knechte, Du unser Herr,
Wir Deine Gemeinde, Du unser Theil,
Wir Dein Erbe, Du unser Loos,
Wir Deine Heerde, Du unser Hirt,

אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ:
אָנוּ רַעְיָתֶךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ:
אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ. אָנוּ מַאֲמִירֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ:

ק׳ אָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר. וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:

ח׳ אָנָּא תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״וק **אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי: הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר:**

Wir Dein Weinberg, Du unser Hüter,
Wir Dein Werk, Du unser Bildner,
Wir Deine Traute, Du unser Freund,
Wir Dein Eigenthum, Du unser Nächster,
Wir Dein Volk, Du unser König,
Du, den wir bekennen, wir, die Du wolltest ernennen;

אנו (Gem.) Wir von frechem Antlitze, Du barmherzig und gnädig; wir hartnäckig, Du langmüthig; wir voll von Schuld, Du voll Barmherzigkeit; wir — unsere Tage gleichen dem Schatten, Du aber stets Derselbige, und Deine Jahre gehen nicht zu Ende.

אנא (Vorb.) O laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unser Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt; — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen

יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ. סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף: רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ׃ כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

הִרְשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ׃ לָכֵן לֹא נוֹשָׁעְנוּ׃ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לַעֲזוֹב דֶּרֶךְ רֶשַׁע׃ וְחִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ׃ יַעֲזוֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבוֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

הרשענו (Gem.) Wir haben gefrevelt und schwer gesündigt; darum ist uns noch nicht Hülfe worden. Leg' es uns in's Herz, den Weg des Frevels zu verlassen, und wolle das Heil uns schleunig nahe kommen lassen, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Es verlasse der Frevler seinen Weg, und der Mann der Unthat seine Gesinnungen und kehre zurück zum Ewigen, und Er wird sich sein erbarmen, und zu unserem Gotte, denn Er gewährt in Fülle Verzeihung.

ח׳ אלהינו ואלהי אבותינו.

סלח ומחל לעונותינו ביום (השבת הזה וביום) הכפורים הזה· והעתר לנו בתפלתנו· מחה והעבר פשעינו מנגד עיניך· וכף את־יצרנו להשתעבד לך· והכנע ערפנו לשוב אליך· וחדש כליותינו לשמור פקודיך· ומול את־לבבנו לאהבה וליראה את־שמך· ככתוב בתורתך· ומל יי אלהיך את־לבבך ואת־לבב זרעך לאהבה את־יי אלהיך בכל־לבבך ובכל־נפשך למען חייך:

הזדונות והשגגות אתה מכיר· הרצון והאנס הגלוים והנסתרים לפניך הם גלוים וידועים: מה אנו· מה חיינו· מה חסדנו· מה צדקנו· מה ישענו· מה כחנו· מה גבורתנו: מה נאמר לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו· הלא כל־הגבורים כאין לפניך· ואנשי השם כלא היו· וחכמים כבלי מדע· ונבונים כבלי השכל·

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott.

Verzeih' und vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, und lasse Dich von uns erflehen im Gebete, lösch' ab und lasse schwinden unsere Versündigungen aus Deinen Augen, und zwing' unseren Trieb, sich Dir zu unterwerfen, und beuge unseren Nacken, daß wir zu Dir zurückkehren, und erneue unser Inneres, Deine Gebote zu wahren, und öffne unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, wie es in Deiner Lehre heißt: Und es wird öffnen der Ewige, dein Gott, dein Herz und das Herz deines Samens, zu lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und deiner ganzen Seele, um deines Lebens willen.

הזדונות Wissentliche Fehle und irrthümliche — Du kennest sie, das Werk freien Willens und des Zwanges, das Offne und Geheime, Dir ist's offenkundig. Was sind wir, was unser Leben, was unsere Güte, was unsere frommen Werke, was unsere Hülfe, was unsere Kraft, was unsere Stärke? Was sollen wir sprechen vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind ja alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Namens

כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ. וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן. כִּי הַכֹּל הָבֶל:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

(In den meisten Gemeinden folgt hier sogleich שמך מעולם.)

ע״ס א״ב כפול.

אתה מבין תעלמות לב. אפס לך נגלות וגם נסתרות: באנו בדברים לפתוח בם. ברשענו אל תפן ולא במעללינו: גשתנו ביום זה כירא ותרד. גאה כרחום למענך עשה חסד: דין אל תמתח מול עפר ואפר. דע אחריתנו רמה ותולעה: האם שגגנו ונעלם ממנו. הגה אתה לבד מבין שגיאות: ואל תחשוב לנו כעושה בזדון. ודוי שפתינו שעה בעת רצון: זה כפר לנו הודע ולא הודע. זדון ונעלם עשה ולא תעשה: חלצנו מענש כרת ומיתה. חמול על חמר מעשי ידיך: טפשנו ברע יצר אשר מנעורינו. טמון בקרבנו כרשת לפעמינו: יוצרנו ועושנו יודע יצרנו. יהמו רחמיך ואל תשחיתנו: כי מלפניך מי יסתר. כל גלוי לך כאור וכצהרים: לבית דין הורית ארבע מיתות. למענך עשה ומהם חלצנו: מאז יצרתנו הקרתנו ותדע מעשינו כי המה עמל ואון: נצור נפשתינו כי בידך כל־נפש. נא תוקר נפש ממעני לך נפש: סקילה שרפה הרג וחנק. סודם גלית ליודעי אמתך: על כל פשעינו אלוה כפר לנו. על ידוע לנו ועל נעלם ממנו: פשעינו הודינו לך חוקר לב. פדנו מחטא נקנו מעון: צור אל תפן באנוש הציר. צדקה עשה עמנו כעשית עם כל חי: קדמנו בגשת

als wären sie nicht gewesen, und die Weisen wie ohne Erkenntniß, und die Verständigen wie ohne Einsicht; denn das Meiste ihres Thuns ist eitel Nichts, und ihre Lebenstage ein Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Viehe — Nichts; denn Alles ist vergänglicher Hauch.

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare — Du weißt es!

קָרְבֵנוּ בְּשַׁוְעִי. קָרְבֵנוּ אֵלֶיךָ קְשׁוּב קְרִיאָתֵנוּ: רְשָׁעֵנוּ אֵל תֶּפֶן רַחֲמֵנוּ וְנִצְטַדְּקָהּ. רַחֲמֶיךָ יְבֹאוּנוּ רַחוּם וְחַנּוּן:

ק״וח שִׁמְךָ מֵעוֹלָם עוֹבֵר עַל פֶּשַׁע. שַׁוְעָתֵנוּ תַּאֲזִין בְּעָמְדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה: תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע לְעַם שָׁבֵי פֶשַׁע. תִּמְחֶה אַשְׁמָתֵנוּ (נ״א פשעינו) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלֻמוֹת סִתְרֵי כָּל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. שֶׁתְּכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ. וְתִסְלַח־לָנוּ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:

שמך (Vorb. u. Gem.) Dein Nam' ist von jeher: Schuldvergeber! Unser Flehen vernimm, wenn wir vor Dir stehen. Vergieb dem Volke die Schuld, das sich bekehrt von Schuld. Lösche unsere Missethaten hinweg aus Deinen Augen.

אתה Du kennest die Geheimnisse seit Ewigkeit und das Verhüllteste unter dem Verborgenen alles Lebens. Du durchsuchst die innersten Kammern, und prüfest Nieren und Herz. Kein Ding ist Dir verhüllet, und Nichts ist Deinen Augen verborgen.

So mög' es denn Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns verzeihest wegen all unserer Vergehungen, und uns vergebest wegen all unserer Sünden, und uns entsündigest ob all unserer Missethaten.

על Um der Sünde willen, die wir verübt im Zwang und mit Willen.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Verstocktheit des Herzens.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת־רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:

Um der Sünde willen, die wir verübt ohne Wissen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Reden der Lippen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unzucht.

Um der Sünde willen, die wir verübt im Geheimen und offenkundig.

Um der Sünde willen, die wir verübt mit Wissen und Trug.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Wort des Mundes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Uebervortheilung des Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch sündiges Sinnen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verabredung zur Unzüchtigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch das Bekenntniß mit dem Munde.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verunehrung von Eltern und Lehrern.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Trotz und Irrthum.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת שֹׁחַד:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Gewalt der Hand.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Entweihung des göttlichen Namens.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Unlauterkeit der Lippen.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Thorheit des Mundes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch den sündigen Trieb.

Um der Sünde willen, die wir verübt wissentlich und unwissentlich.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Lug und Trug.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hand der Bestechung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Spott.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch böse Zunge.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִקּוּר עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת־עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:

Um der Sünde willen, die wir verübt im Handel und Wandel.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Essen und Trinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Zins und Wucher.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch frech emporgetragene Haltung.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Lippen Geschwätz.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch der Augen eitles Blinken.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch stolze Blicke.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Frechheit der Stirn.
ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.
על Um der Sünde willen, die wir verübt durch Abschüttelung des göttlichen Joches.
Um der Sünde willen, die wir verübt durch Aburtheilen

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצָרוּת עָיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת־שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׂוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:

וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר־־לָנוּ:

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Nachstellung gegen den Nächsten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Mißgunst.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Leichtfertigkeit des Sinnes.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Hartnäckigkeit.

Um der Sünde willen, die wir verübt, indem unsere Füße zum Bösen eilten.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch Verleumdung.

Um der Sünde willen, die wir verübt durch falschen Schwur.

Um der Sünde willen, die wir verübt, durch unbegründeten Haß.

Um der Sünde willen, die wir verübt an uns anvertrautem Gute.

Um der Sünde willen, die wir verübt in Betäubung des Sinnes.

ועל Und für sie alle, Gott der Verzeihung! verzeih' uns, vergieb uns, sühne uns.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלֶה וְיוֹרֵד:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּאי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין·
סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל

ועל Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Ganzopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Sündopfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein höheres oder geringeres Opfer.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären ein Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Schläge der Züchtigung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vierzig Geißelschläge.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Tod durch Gottes Hand.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären Ausrottung und Vereinsamung.

Für die Sünden, für welche wir schuldig wären die vier Todesstrafen, vom Gericht verhängt:

Steinigung, Verbrennung, Enthauptung oder Erdrosselung, für Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle; die uns offen-

מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. בֵּין שֶׁיֶּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם. וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר. הַנִּסְתָּרוֹת לַייָ אֱלֹהֵינוּ. וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם. לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

ק׳ וְדָוִד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ. שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: נַקֵּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־פְּשָׁעֵינוּ וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־טֻמְאוֹתֵינוּ וּזְרֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם. מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:

ק׳ אַל תִּירָא יַעֲקֹב שׁוּבוּ שׁוֹבָבִים. שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל:

הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל:

Gebote und Verbote, sei es, daß damit verbunden ist die Pflicht zur Vollbringung, oder daß eine solche fehle, — die uns offenbaren und die uns nicht kund gewordenen; die uns kund gewordenen haben wir längst vor Dir ausgesprochen und Dir sie bekannt, und die uns nicht bekannten, vor Dir sind sie kund und offen, wie es heißt: Das Verborgene ist des Ewigen, unseres Gottes, und das Offenbare unser und unserer Kinder in Ewigkeit, um all die Worte dieser Lehre auszuüben.

ודוד (Gem.) Und David, Dein Knecht, sprach vor Dir: Verirrungen, wer kennet sie? Von geheimen Sünden reinige mich. — Reinige uns, Ewiger, unser Gott, von unseren Vergehungen und läutere uns von unseren Unreinheiten, und spreng' auf uns reines Wasser und reinige uns, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und ich werde auf euch sprengen reines Wasser, und ihr werdet rein werden. Von all euren Unreinheiten und von all euren Götzen werde ich euch reinigen.

אל (Gem.) Fürchte dich nicht, Jaakob! kehret zurück, Abtrün-

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ׃ וְנֶאֱמַר קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְיָ אִמְרוּ אֵלָיו כָּל־תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח־טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ׃

וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ וְעַל הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ מְיַחֲלוֹת לָךְ׃

וּמֵאַהֲבָתְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁאָהַבְתָּ אֶת־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ וּמֵחֶמְלָתְךָ מַלְכֵּנוּ שֶׁחָמַלְתָּ עַל בְּנֵי בְרִיתֶךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילַת חֵטְא וְלִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפָּרַת פָּשַׁע׃

ע״ס א״ב ורוב החרוזים נשמטו.

ח׳ יוֹם אֲשֶׁר הוּחַק לְכַפָּרָתֵנוּ.

ככתוב Wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Kehre zurück, Jisrael, zu dem Ewigen, deinem Gott! denn du bist gestrauchelt in deiner Sünde. Und es heißt: Nehmet Worte mit euch und kehret zurück zum Ewigen, und sprechet zu ihm: Ganz nimmst Du hinweg die Schuld; so nimm das Gute an, und wir wollen ersetzen Farrenopfer durch unserer Lippen Gebet.

ואתה Du aber bist barmherzig, um die zu Dir reuig Zurückkehrenden anzunehmen; denn auf die Kraft reuiger Bekehrung hast Du vom Weltbeginn an uns vertröstet, und ob dieser Bekehrung harren unsere Augen auf Dich.

ומאהבתך Und um Deiner Liebe willen, Ewiger, unser Gott! mit der Du Jisrael, Dein Volk, geliebt, und um Deiner erbarmungsvollen Milde willen, mit der Du Dich erbarmtest über die Genossen Deines Bundes, hast Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott! diesen (Sabbathtag und diesen) Sühnetag zur Vergebung der Sünde, Verzeihung der Schuld und Sühne unserer Missethaten, —

יום אשר (Verb.) Den Tag, festgestellt für unsere Sühne;

ק׳ הַיּוֹם תְּבַשְּׂרֵנוּ צוּרֵנוּ תִּטְהָרוּ:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וְהָיְתָה־זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטֹּאתָם:

ח׳ יוֹם מַנְחִיל דָּת שִׁוַּע בְּעַד דּוֹר.

ק׳ הַיּוֹם נָשָׂא לוֹ כְּבִקְּשׁוֹ סְלַח נָא:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הֵנָּה. וְשָׁם נֶאֱמַר. וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

ח׳ יוֹם קוֹרְאֵי בְשִׁמְךָ יְמַלֵּטוּ.

ק׳ הַיּוֹם רַחֵם עָלֵינוּ כְּאָז קָרָא בְשֵׁם:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְיָ: וַיַּעֲבֹר יְיָ עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה.

ק״ח בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הִמָּצֵא לָנוּ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ סְלַח נָא לְמַעַן שְׁמֶךָ:

היום (Gem.) Heute verkünd' uns, Du unser Hort: „Ihr sollt rein werden".

יום מנחיל (Vorb.) Den Tag an dem des Gesetzes Ueberlieferer flehte für das sündige Geschlecht;

היום (Gem.) Heute verzieh Er ihm, da er bat: O verzeihe.

יום קוראי (Vorb.) Den Tag, an dem die Deinen Namen Rufenden Rettung finden;

היום (Gem.) Heut' erbarme Dich unser, wie damals, als er den Namen rief.

בעבור (Gem. u. Vorb.) Um Deines herrlichen Namens willen lasse Dich als vergebend und verzeihend von uns finden O verzeih' um Deines Namens willen!

ה׳ יוֹם שְׁמָמוֹת הֵיכָלְךָ תַּבִּיט.

ק׳ הַיּוֹם תַּעֲשֶׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ כְּנָם אִישׁ חֲמֻדוֹת:

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע
פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא
שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

ק״וח בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הִמָּצֵא לָנוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה שְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

מִי אֵל כָּמוֹךָ:

ע״פ א״ב ורוב החרוזים נשמטו.

אָדוֹן אַבִּיר. בְּמַעֲשָׂיו כַּבִּיר מִי אֵל כָּמוֹךָ:
גּוֹלֶה עֲמֻקּוֹת. דּוֹבֵר צְדָקוֹת. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
הַצּוּר תָּמִים. וּמָלֵא רַחֲמִים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:

יום שממות (Vorb.) Den Tag, an dem Du Deines Tempels Trümmer schauest;

היום (Gem.) Heut' um Deines Namens willen thue, wie der Mann der Holdseligkeit (Daniel) zu Dir gefleht.

בעבור (Gem. u. Vorb.) Um Deines herrlichen Namens willen lasse Dich von uns finden, Erhörer des Gebet's! O erhöre unser Gebet um Deines Namens willen. —

מי Wer ist, o Gott, Dir gleich!

(Vorb.) (Gem.)

ארון O Herr, Mächtiger, in Deinen Werken Prächtiger, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

Der Geheimes enthüllt, Gnade verheißet mild, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

Hort makellos, im Erbarmen groß, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

כּוֹבֵשׁ כְּעָסִים· לְהַצְדִּיק עֲמוּסִים· מִי אֵל כָּמוֹךָ:

ק׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ:

מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצוּלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

(Vorb.)

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה· מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ· כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם· מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ· שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ· (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת· כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר· וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל· וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה

Der seinen Zorn bezwinget, Heil den von ihm Geborgnen bringet, —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

וְשָׁנָה׃ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (השבת ו) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים׃

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת׃

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

ק׳ אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה

אבינו (Gem.) Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk, und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab

כָּל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנִיּוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל־כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ·

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ· בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

von uns Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

(In wenigen Gemeinden wird אבינו מלכנו (S. 219) gebetet.)

קדיש שלם·

תפלת נעילה.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ

Schlußgebet.

אשרי Heil Denen, die weilen in Deinem Hause, immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David. — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König, und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barmherzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke.

וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי־כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie. Kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke, und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine Hand, und sättigst alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen, und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen Derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. Wir aber preisen Jah, von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן דֵּין וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא כָל אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא וְשִׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זִיעַ סַגִּיא דִּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין: בְּרִיךְ יְקָרָא דַייָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם לְעָלַם וּלְעָלְמֵי

ובא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob! spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten, ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Allmacht[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rau-

[1]) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung (Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה זֹּאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ: כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ

schens Derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten.) Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes, und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld, und richtet nicht zu Grunde, und wendet so oft seinen Zorn ab, und wecket nicht auf seinen ganzen Zorn. — Denn Du, o Herr bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil. Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs. Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf, der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre, und uns abgesondert von den Irrgläubigen, und der uns gegeben die Lehre der Wahrheit, und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehr-

אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם· לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי עַד כִּי בְּיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

הש"ץ אומר חצי קדיש·

furcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst, und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und des Lebens der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott, immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertrauet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht, die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· זָכְרֵנוּ לְחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְחָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי

ארני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset, und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter, und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens Willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und besiegle unser Loos in dem Buche des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender; König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham.

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen; — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt, und die Kranken heilt, die Gefesselten erlöst, und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der

דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה· מִי כָמוֹךָ
אַב הָרַחֲמִים· זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים· וְנֶאֱמָן
אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים·
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ
כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז
בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה
שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

tödtet und wieder belebt, und sprossen lässet das Heil. Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben, in Erbarmen. Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe, und vor Dir sich bücken alle Wesen, und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand, und die Kraft in Deiner Rechten, und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

der Ruhm den Dich Fürchtenden, und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande, und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David, und das Licht leuchten des Sohnes Jischai's Deines Gesalbten, bald in unsren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es schauen und sich freuen, und die Getreuen jubeln, und die Geweiheten in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund, und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde, und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, Dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah."

Digitized by Google

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדוּשָׁה ולמנוחה וְאֶת־יוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit." Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen, und uns geheiligt durch Deine Gebote, und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen (Sabbath- und) Versöhnungstag zur Vergebung, Verzeihung und Sühne, um an ihm all unsere Schuld zu tilgen; eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen, und Dir vor's Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und

וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל

gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick, und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage der Versöhnung. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser, und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Vergieb unsere Sünden an diesem (Sabbath- und) Versöhnungstage, tilg' und lasse schwinden unsere Missethaten und Vergehungen aus Deinen Augen weg, wie verheißen ist: Ich, Ich bin es, der ablöscht deine Missethaten, um meinetwillen, und deine Vergehungen denk' Ich nicht; und es heißt: Ich habe abgelöscht, wie Gewölk, deine Missethaten und wie Wolkendunst deine Vergehungen. Kehre zurück zu mir, denn ich habe dich erlöst. Und es heißt: Denn an diesem Tage entsünt Er euch, euch zu reinigen; von all euren

חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ)
וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן
לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ
וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה
וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל
עַמֶּךָ:

Sünden sollt ihr vor dem Ewigen rein werden. — Heilige uns durch deine Gebote, und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deiner Güte, und erfreu' uns durch Deine Hülfe; (und laß uns zu Theil werden, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Huld Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiliget;) und reinige unser Herz, Dir zu dienen in Wahrheit. Denn Du bist es, der verzeiht Jisrael und vergiebt den Stämmen Jeschurun's in jeglichem Zeitalter, und außer Dir haben wir keinen König, der verzeiht und vergiebt. Gelobt seist Du, Ewiger! König, der verzeiht und vergiebt unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Jisrael, und schwinden lässet unsere Verschuldungen in jeglichem Jahre, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath,) Jisrael und den Sühnetag.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וַחֲתוֹם לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ. וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott, und unsrer Väter Gott auf immer und ewig, Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir, und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unsrer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeugungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags. Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer, denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig. O, besiegle ein heilvolles Leben allen Genossen Deines Bundes. Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen

יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת :

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ · בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנֵחָתֵם לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם :

in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön, dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad und Erbarmen kommen über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater! insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes; denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und unser Loos besiegelt werden, sowie Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי־עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״וק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי:
הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר:
יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ.
סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף:
רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott,
laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unserer Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt! — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם· וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים· הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה נוֹתֵן יָד לְפוֹשְׁעִים וִימִינְךָ פְשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים. וַתְּלַמְּדֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהִתְוַדּוֹת לְפָנֶיךָ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ וּתְקַבְּלֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ כְּאִשִּׁים וּכְנִיחוֹחִים לְמַעַן דְּבָרֶיךָ אֲשֶׁר אָמָרְתָּ: אֵין קֵץ לְאִשֵּׁי חוֹבוֹתֵינוּ וְאֵין מִסְפָּר לְנִיחוֹחֵי אַשְׁמָתֵנוּ. וְאַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁאַחֲרִיתֵנוּ רִמָּה וְתוֹלֵעָה. לְפִיכָךְ הִרְבֵּיתָ סְלִיחָתֵנוּ: מָה אָנוּ. מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה צִּדְקֵנוּ. מַה יִּשְׁעֵנוּ.

מה Was sollen wir vor Dir sprechen, in den Höhen Wohnender! und was Dir erzählen, in den Wolken Thronender! Alles Verborgene und Offenbare, — Du weißt es!

אתה Du reichest Abtrünnigen die Hand, und Deine Rechte ist ausgestreckt, die zu Dir Zurückkehrenden anzunehmen. So hast Du uns gelehrt, Ewiger; unser Gott! vor Dir all unsere Sünden zu bekennen, auf daß wir von unserer Hände Gewaltthat lassen, und daß Du uns aufnehmen willst mit vollkommener Bekehrung zu Dir, als wären es Feuer- und Duftopfer, um Deines Wortes willen, das Du gesprochen. Endlos viel wären die Feueropfer für unsere Verschuldungen, und zahllos die Duftopfer für unsere Vergehungen. Du aber weißt, daß unser End' ist Wurm und Mottenfraß. Darum botest Du uns so reichlich Deine Verzeihung an. — Was sind wir? was unser Leben? was unsere Mildherzigkeit? was unsere frommen Werke? was unsere Hülfe?

מָה כֹּחֵנוּ. מַה גְּבוּרָתֵנוּ. מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אַתָּה הִבְדַּלְתָּ אֱנוֹשׁ מֵרֹאשׁ וַתַּכִּירֵהוּ לַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. כִּי מִי יֹאמַר לְךָ מַה תִּפְעַל וְאִם יִצְדַּק מַה יִּתֶּן־לָךְ: וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה קֵץ וּמְחִילָה וּסְלִיחָה עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ. לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם:

was unsere Kraft? was unsere Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie ein Nichts vor Dir und die Männer des Namens, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen als wie ohn' Erkenntniß, und die Verständigen wie ohne Einsicht; denn die Fülle ihrer Werke ist ein nichtiges Wesen und ihre Lebenstage wie eitler Dunst vor Dir, und der Vorrang des Menschen vor dem Thiere ist Nichts; denn Alles ist eitler Dunst.

אתה Du aber hast ausgezeichnet den Sterblichen von Anbeginn, und ihn gewürdigt, vor Dir zu stehen. Denn wer kann zu Dir sprechen: Was thust Du? Und ist er fromm, was giebt er Dir damit? So hast Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen Sühnetag als Frist zur Vergebung und Verzeihung für all unsere Sünden, auf daß wir lassen von unserer Hände Gewaltthat, und uns zu Dir bekehren, die Gebote Deines Willens zu vollbringen mit vollem Herzen. Und Du in großer Barm-

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. כִּי לֹא
תַחְפּוֹץ בְּהַשְׁחָתַת עוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר דִּרְשׁוּ יְיָ
בְּהִמָּצְאוֹ קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב: וְנֶאֱמַר יַעֲזֹב
רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל־
יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:
וְאַתָּה אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ־אַפַּיִם
וְרַב־חֶסֶד (וֶאֱמֶת) וּמַרְבֶּה לְהֵטִיב. וְרוֹצֶה
אַתָּה בִּתְשׁוּבַת רְשָׁעִים וְאֵין אַתָּה חָפֵץ
בְּמִיתָתָם. שֶׁנֶּאֱמַר אֱמֹר אֲלֵיהֶם חַי־אָנִי נְאֻם
אֲדֹנָי יֱהֹוִה אִם־אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע כִּי אִם־
בְּשׁוּב רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה. שׁוּבוּ שׁוּבוּ מִדַּרְכֵיכֶם
הָרָעִים וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְנֶאֱמַר

herzigkeit erbarme Dich über uns; denn Du hast ja nicht Wohlgefallen daran, daß die Welt zu Grunde gehe; denn es heißt: Suchet den Ewigen, da Er sich finden läßt, rufet ihn, da Er nahe ist. Und es heißt: Es verlasse der Frevler seinen Weg und der Mann der Unthat seine Gedanken, und kehre zurück zum Ewigen, und Er wird sich sein erbarmen, und zu unserem Gotte, denn reichlich übt Er Vergebung. Und Du, o Gott der Verzeihung! barmherzig und mild, langmüthig und reich an Huld, der in Fülle Gnade übt, Du hast Wohlgefallen an der reuigen Rückkehr der Frevler und willst nicht, daß sie sterben; denn es heißt: Sprich zu ihnen: So wahr Ich lebe, ist der Ausspruch des Herrn, Gottes, Ich habe nicht Verlangen darnach, daß der Frevler sterbe, sondern, wenn der Frevler umkehrt von seinem Wege, daß er lebe. O bekehret euch, kehret um von euren bösen Wegen. Warum denn wollet ihr sterben, Haus Jisrael! — Und

הֶחָפֹץ אֶחְפֹּץ מוֹת רָשָׁע נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה הֲלֹא בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחָיָה: וְנֶאֱמַר כִּי לֹא אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הַמֵּת נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה וְהָשִׁיבוּ וִחְיוּ:

כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

אֱלֹהַי עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי. וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי. עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי. קַל וָחֹמֶר בְּמִיתָתִי. הֲרֵינִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בוּשָׁה וּכְלִמָּה. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד. וּמַה שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. אֲבָל לֹא עַל יְדֵי יִסּוּרִים וָחֳלָיִם רָעִים:

es heißt: Habe Ich wohl Verlangen an dem Tode des Frevlers, spricht der Herr, Gott, nicht vielmehr, wenn er sich bekehrt von seinen Wegen und leben bleibt? — Und es heißt: Denn Ich habe nicht Wohlgefallen an dem Tode des Todeswürdigen, spricht der Herr, Gott, so bekehret euch denn und lebet! — Denn Du bist es, der stets verzeihet Jisrael, und vergiebt den Stämmen Jeschuruns in jeglicher Zeit, und außer Dir giebt es für uns keinen Herrn, der vergiebt und verzeihet!

אלהי Mein Gott! Ehe ich noch gebildet ward, war ich ein Nichts, und nun ich in's Sein getreten, bin ich, als wär' ich Nichts. Staub bin ich in meinem Leben, wieviel mehr erst nach meinem Tode! Siehe mich hier vor Dir wie ein Geräth, voll Schmach und Beschämung. Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott, daß ich fürder nicht sündige, und was ich bereits vor Dir gesündigt, spül' es hinweg mit Deinem großen Erbarmen, aber nicht durch Leiden und böse Krankheiten.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי
בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי
רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה
לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה
לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי:
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser. Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott, und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unsern Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר
חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים· וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים· אֶפְתְּחָה
פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים· לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנִים:

ע״פ א״ב עד אות כ׳.

ק׳ אָב יְדָעֲךָ מִנֹּעַר. בְּחַנְתּוֹ בְּעֶשֶׂר בַּל עֲבוּר
בְּרֹאשׁ הַתַּעַר. ה׳ גָּשׁ לְחַלּוֹתְךָ כְּנַעַר וְלֹא
כְּבַעַר. דְּגָלָיו לָבֹא בְּזֶה הַשַּׁעַר:

ק׳ אֱמוּנִים גָּשׁוּ לְנַצְּחָךְ אָיוֹם. נֶצַח כָּל־

מסיד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von Denen, die enthüllet Wissenskunde,
Sprech' aus mein Mund als Gebet und Flehen
Vor dem König, der verzeiht und sühnt Vergehen.

אב (Gem.) Der Ahn[1]), der Deinem Dienst von Jugend an sich weihte,
Zehnfach geprüft, nicht wich er eines Haares Breite,
Er rief Dich wie ein Kind, doch nicht mit Thorensinn,
An Deine Pforten führt' er seine Fahnen hin[2]).

אמונים (Gem.) Die Treuen treten hin, Dich, Herrlicher! zu singen,
Den ganzen Tag den Weiheruf sie bringen.

---

1) Abraham.

2) Die ihm aufgegangene Gotteserkenntniß ist auf die Nachkommen vererbt, und kraft des göttlichen, mit ihm zuerst geschlossenen Bundes haben sie — seine Fahnen, die um seine Banner Geschaarten — gleichsam den Zugang zu dem göttlichen Throne gefunden.

הַיּוֹם. ה׳ עֲבוּר כִּי פָנָה יוֹם. גּוֹנְנֵנוּ בְּצֶדֶק יֹשֵׁב
כְּחֹם הַיּוֹם:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְחָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר
הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ
וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים
וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

ק׳ הַנִּקְרָא לְאָב זֶרַע. וְנִפְנָה לָסוּר מִמּוֹקְשֵׁי
רָע. ח׳ זָעַק וְחִנֵּן וְשִׂיחָה לֹא גָרַע. חָסַן בְּרָכָה
בַּאֲשֶׁר זָרַע:

ק׳ יָהּ שִׁמְךָ בָּנוּ יֶעֱרַב. וְיִשְׁעֲךָ לָנוּ תְּקָרֵב.

Weil er schon scheiden will — der Tag,
Schirm' uns um Den, der saß, als glühend[1]) brannt' der Tag.

הנקרא (Gem.) Der seines Vaters Sprößling ward allein genannt[2]),
Und sich den Schlingen bösen Sinnes stets entwand,
Er fleht' und rief, und sparte nicht Gebet,
Und Segen krönete, was er gesä't[3]).

יה (Gem.) O daß Dein Nam' in uns anmuthig sich verkläre,
O daß Dein Heil uns nahe wäre!

---

1) Nach 1. M. 18, 1: „Und er (Abraham) saß am Eingange des Zeltes, als der Tag heiß war" (bei Gelegenheit der ihm erscheinenden drei Gottesboten).
2) Jizchak. „Nur in Jizchak soll dein Same genannt werden" 1. Mos. 21, 12), wodurch Jischmael aus dem göttlichen Bunde ausgeschlossen wurde.
3) „Und er säete und fand das Hundertfältige" (1. M. 26, 12).

ה׳ גְּאַל נָא מִקֶּרֶב. הַחֲיֵנוּ בְּטַל כְּשַׂח לִפְנוֹת עָרֶב:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ק׳ טֶבַע זִיו תָּאֳרָה. יָהּ חֲקָקוֹ בְּכֵס יְקָרָה.

ח׳ כְּשֶׁר תָּם מְקוֹם מַה נּוֹרָא. לְעֵת קֵץ חָז וַיִּירָא:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ.

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

חתום שהמ״ח שמעון.

חזק שְׁמַע נָא סְלַח נָא הַיּוֹם. עֲבוּר כִּי פָנָה יוֹם. וּנְהַלֶּלְךָ נוֹרָא וְאָיוֹם. קָדוֹשׁ:

Sei die Erlösung nah' uns und bereit,
Dein Thau beleb' uns mild, wie Den, der fleht' zur Abendzeit[1])!

טבע (Gem.) Der Schönheit Glanz im Anmuthschein[2])
Prägt Gott in seinen Prachtsitz ein.
Als der Untad'lige geschaut,
Den Ort, da ihm in Ehrfurcht graut[3]),
Als er erwacht, geschaut das Bild,
Ihn heil'ge Scheu und Angst erfüllt.

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels. O Gott!

שמע (Vorb. u. Gem.) O horch, o vernimm am heut'gen Tag![4])
O sieh, schon entfleucht der Tag!
Dich feiern wir, Erhabener, der Alles vermag, Heiliger!

---

1) Ebenfalls Jizchak, nach der Auffassung von 1 M. 24, 63 im Midrasch.

2) Jaakob, dessen anmuthiges Bild in den göttlichen Thron gegraben ist. S. oben S. 275, Anm. 2.

3) Als Jaakob die bedeutsame Traumerscheinung von der Leiter geschaut hatte (1. Mos. 28, 12 ff. — 16 f.)

4) Verf. R. Simeon (b. Jizchak).

וּבְכֵן לְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה· כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

מיוסד ע״פ א״ב אלא שהקהלות קצרוהו·

שַׁעֲרֵי אַרְמוֹן. מְהֵרָה תִפְתַּח לְבוֹאֲרֵי אָמוֹן:
שַׁעֲרֵי גְנוּזִים. מְהֵרָה תִפְתַּח לְדָתְךָ אֲחוּזִים:
שַׁעֲרֵי הֵיכָל הַנֶּחֱמָדִים. מְהֵרָה תִפְתַּח לְוָעוּדִים:
שַׁעֲרֵי זְבוּל מַחֲנַיִם. מְהֵרָה תִפְתַּח לְחַכְלִילֵי
עֵינָיִם: שַׁעֲרֵי טָהֳרָה. מְהֵרָה תִפְתַּח לְיָפָה
וּבָרָה: שַׁעֲרֵי כֶּתֶר הַמְיֻמָּן. מְהֵרָה תִפְתַּח
לְלֹא אַלְמָן: וּבָהֶם תֻּעֲרַץ וְתֻקְדַּשׁ:
כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ·
ח כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

וּבְכֵן (Vorb.) Und so möge zu Dir das Weihelied aufsteigen, denn Du, unser Gott, bist ein Herr, der vergiebt und verzeihet.

שַׁעֲרֵי Deines Palastes Pforten
Oeffne bald Denen, die forschen in Deinen Worten!
Die Thore verborgener Herrlichkeiten
Oeffne den Deinem Gesetze Geweihten!
Die Thore des Tempels in herrlichem Prangen
Oeffne Denen, die inniglich an Dir hangen.
Die Thore der Wohnung himmlischer Chöre
Oeffne Denen, deren Aug' geröthet die Zähre.
Die Thore voll lauterem Glanze
Oeffne den Lautern im Schönheitskranze.
Die Pforten zur Kron' in ewiger Pracht
O öffne Denen, die liebend Du stets bewacht!

Und durch sie werde verherrlicht und geheiligt, wie durch den Chor anmuthiger Weihe von heiligen Serafim!

כַּכָּתוּב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

---

1) Israel (nach Hohel. 1, 15 und 6, 9. 10).

חו״ק קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק״וח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

ק״וח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ · וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

ק״וח אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren, so weit die Erde reicht, seine Herrlichkeit.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seiner Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei, —

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein Jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk Derer, die als einig bekennen seinen Namen, Abend und Morgens an jeglichem Tage beständig; zwei Mal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre Jisrael —"

שמע (Gem.) Höre Jisrael! Der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Gott, Er unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde. Und

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ · בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קה״ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ · וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ וְיֹאמְרוּ לְךָ חוֹסֶיךָ · בְּצַדֶּקְךָ עֲמוּסֶיךָ · תֻּקְדַּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ:

כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (כערכך) קִדַּשְׁתָּ · נָאֶה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מִקְּדוֹשִׁים: בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֶׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע · תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דְּבַר חֹק וּמִשְׁפָּט · וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

עוֹד יִזְכָּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדוֹנֵנוּ · וּבַבֵּן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ · וּבִזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ · כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדוֹנֵינוּ: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ · עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ · וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ · וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ · וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ · וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ:

es wird der Ewige König sein über die ganze Erde. An demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

ובדברי (Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit; dein Gott Zijon in alle Geschlechter. Hallelujah!

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה וְאֶת־יוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

———

חז״ק פְּתַח לָנוּ שַׁעַר. בְּעֵת נְעִילַת שַׁעַר. כִּי פָנָה יוֹם:

חז״ק הַיּוֹם יִפְנֶה. הַשֶּׁמֶשׁ יָבֹא וְיִפְנֶה. נָבוֹאָה שְׁעָרֶיךָ:

חז״ק אָנָּא אֵל נָא. שָׂא נָא. סְלַח נָא. מְחַל נָא. חֲמָל נָא. רַחֵם נָא. כַּפֶּר נָא. כְּבוֹשׁ חֵטְא וְעָוֹן:

אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים· מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת· מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ· מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן· מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים· עֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל־בָּשָׂר וָרוּחַ· לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל· אֵל הוֹרֵיתָ לָנוּ

פתח (Vorb. u. Gem.) Oeffne uns das Thor, wenn schon sich schließen will das Himmelsthor! Schon wendet sich der Tag!

היום (Vorb. u. Gem.) Der Tag wendet sich, die Sonne zieht dahin und wendet sich, o laß uns eingehen in Deine Thore!

אנא (Vorb. u. Gem.) O Gott, vergieb! O verzeih', o sieh es nach! O walte mild, erbarme Dich! O sühne Schuld, und lasse Vergehen und Sünd' entschwinden.

אל (Gem.) Gott, König, sitzend auf des Erbarmens Thron, in Milde waltend, verzeihend die Sünden seines Volkes, der nachsichtig die ersten lässet entschwinden, in Fülle Verzeihung den Sünd'gen, Vergebung den Frevelnden gewährt, der mit allen Sterblichen gnädig verfährt, nicht nach ihrer Bosheit vergilt ihnen! Gott, Du hast uns gelehrt, Dich bei Deinen dreizehn Gnadennamen anzurufen[1]), denk' uns heute des an sie geknüpften Bun-

1) Die hier bald folgenden Bibelverse: „Ewiger, Ewiger, Gott barmherzig u. s. w." (2. M. 34, 6. 7) enthalten — nach einer alten Zählung dreizehn — Benennungen Gottes durch welche sein überwiegend gnädiges Walten bezeichnet wird. Dem Mosch(e)h auf seine Bitte (2. M. 33, 13. 18) als die „Wege Gottes" offenbart, dienten ihm diese Gottesnamen

לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה׃ וּזְכָר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה׃ כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם׃ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה׃

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא׃

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ׃

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ׃ כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ׃

des, wie Du sie kund gemacht dem Demuthreichen [1]) in der Vorzeit, wie es heißt: Und es ließ sich herab der Ewige in einer Wolke und stellte sich dort zu ihm, und er rief beim Namen Ewiger.

ויעבר (Gem.) Und der Ewige zog vorüber vor seinem Angesichte und er rief:

יי Ewiger, Ewiger — Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Gnade dem tausendsten Geschlechte, der vergiebt Sünde, Missethat und Schuld, und nicht läßt ungestraft. —

וסלחת So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld, und setz' uns als Erbe ein. — Verzeih' uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergieb uns, unser König, denn wir haben gefrevelt. Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Gnade all den Dich Rufenden.

---

später als gnadenerweckender Anruf, da er auf's neue um Verzeihung für sein Volk betete (1. M. 14, 18), und so kehren sie auch bei uns als Eingang oder Schluß vieler Gebete häufig wieder. 1) Moscheh

כִּי עִמְּךָ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּוָּרֵא׃ אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמָר־יָהּ אֲדֹנָי מִי יַעֲמוֹד׃

כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים כֵּן תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ׃ לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃ יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃

ח׳ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הֵנָּה׃ וְשָׁם נֶאֱמַר׃

ק׳ וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ׃

הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שֹׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ׃

סוף סליחה המיוסדת ע״פ תשר״ק כפול, מאות ג׳ והלאה.

וּמִי יַעֲמוֹד חֵטְא אִם תִּשְׁמוֹר׃ וּמִי יָקוּם דִּין אִם תִּגְמוֹר׃ הַסְּלִיחָה עִמְּךָ סָלַחְתִּי לֵאמֹר׃ הָרַחֲמִים גַּם לְךָ מִדָּתְךָ לִכְמוֹר׃ דַּכְדּוּךְ דַּלּוּתֵינוּ רְאֵה וְאַל תַּכְלִים׃ דַּעַת נְתִיב דְּרָכֶיךָ חֶפְצֵנוּ הַשְׁלִים׃ גָּדוֹל וְקָטֹן רוּחַ שֵׂכֶל הַחֲלִים׃ גִּבּוֹרֵי כֹחַ רְצוֹנְךָ הַחֲזֵק וְהָאֲלִים׃ בְּצִלְּךָ שֶׁבֶת שָׁבִים קַבֵּל נְדָבָה׃ בֵּיתְךָ יַפְרִיחוּ וְלֹא יוֹסִיפוּ

כי (Gem.) Denn bei Dir ist Verzeihung, auf daß Du gefürchtet werdest! Wenn Du die Sünde wahren wolltest, o Herr! Gott! Wer wird bestehen?

ומי Wenn Du die Sünde wahrtest, wer soll vor Dir bestehn?
Wer trüg' es, wenn Du wolltest mit uns zum Rechte gehn?
Dir ziemt der Spruch der Gnade, bei Dir ist mild Verzeihn,
In Liebe zu entbrennen, — die Huld und Gnad' ist Dein.
Sieh uns so arm, zerknirscht, laß nicht beschämt uns bangen,
Zu kennen Deine Wege, — erfüll' uns dies Verlangen.
O Klein und Groß uns rüste mit klarem weisem Geist!
Den Kräft'gen, Dir zu dienen, Du festen Muth verleihst.

לְדַאֲבָה· אוֹבֵד וְנִדָּח תַּשְׁבִּית נוֹגֵשׂ וּמַדְהֵבָה· אָז יַעֲלוּ
וְיֵרָאוּ בְּרוּחַ נְדִיבָה: (אל מלך יושב וכו'.)

חתום שהמ"ח שלמת תקטן·

שְׁלוֹם פָּרִים שְׂפָתֵינוּ תִּכּוֹן אֱמֶת· לֶכְתֵּנוּ אַחֲרֶיךָ
בְּתֹם וְיֹשֶׁר הָעֱמֶת· מֵלִיץ יֹשֶׁר קַבֵּל וּמְלָשְׁנֵי צַמֵּת· הֶחָפֵץ
בַּחַיִּים וְלֹא בְּמוֹת הַמֵּת: הֲקִימֵנוּ בְּאוֹר פָּנֶיךָ וְחֶשְׁבּוֹן
יִתְמַצֶּה· קִיּוּם מֵהֶדֶת שַׁחַת כֹּפֶר יִמָּצֵא· טֶרֶם נִקְרָא
עוֹד דִּבּוּר יֵצֵא· נִדְבוֹת פִּינוּ יְיָ רְצֵה: (אל מלך יושב)

חלק מאמצע הסליחה אדון כתקת מועד הנמצאת שלמה בסדר נעילה למנהג אשכנז ובסוף חתום יוסף (בר יצחק).

מְרֻבִּים צָרְכֵי עַמְּךָ וְדַעְתָּם קְצָרָה· מַחְסוֹרָם וּמִשְׁאֲלוֹתָם
כָּל יוּכְלוּ לְסַפְּרָה· נָא בִּינָה הֲגִיגֵנוּ טֶרֶם נִקְרָא· הָאֵל
הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא: סָפוּ וְגַם כָּלוּ יוֹדְעֵי פְּגִיעָה· סֵדֶר
תְּפִלּוֹת בְּמַעֲנֵה לְשׁוֹנָם לְהַבִּיעָה· עֲרֻמִּים נוֹתַרְנוּ וְרַבְּתָה
הָרָעָה· עַל כֵּן לֹא תַשִּׂיג יְשׁוּעָה: פָּנִים אֵין לָנוּ פָּנֶיךָ

Nimm an die Frommbekehrten, zu ruhn in Deinem Schatten,
Laß blüh'n in Deinem Hause sie frisch und ohn' Ermatten.
Verstoßene, Verirrte, birg sie vor Drang und Leid,
Vor Dir sie dann erscheinen in will'ger Freudigkeit.

שלום Das Wort statt Opferspenden — o sei es wahr und rein!
Durch Unschuld und durch Wahrheit laß unsern Weg uns weihn.
Nimm an das Wort der Fürsprach', Verleumdung Du vernichte,
Du willst ja, daß wir leben, nicht Schuld zu Grund' uns richte.
Beleb' uns durch Dein Licht, nicht strenge Rechnung halte,
Daß in's Verderben nicht wir sinken, — Sühne walte.
Noch eh' wir rufen, eh' das Wort an Dich sich wendet,
Nimm gnädig an, o Herr, was unser Mund gespendet.

מרבים Dein Volk — ihm fehlt so viel! — wie arm ist unser Sinnen![1]
Zu melden den Bedarf, — wie sollen wir's beginnen!
O was die Seele regt, noch eh' wir rufen, merke,
O Gott, Erhabener in Allgewalt und Stärke!
Die Frommen sind dahin! Mit weiser, heil'ger Kunde
Verstanden sie's, Gebet zu reih'n mit lautrem Munde.
Wir blieben leer und arm, der Leiden sind so viel,
Und weit ist uns entrückt des Heils, der Rettung Ziel.

---

1) Verfasser R. Josef (b. Jizchak).

לְחַלּוֹת · פָּשַׁעְנוּ וּמָרַדְנוּ וְהֶעֱוִינוּ מְסִלּוֹת · צְדָקָה לְךָ לְבַד
נְבַקֵּשׁ בְּמַעַרְכֵי תְהִלּוֹת · הָעֹמְדִים בְּבֵית יְיָ בַּלֵּילוֹת:
(אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב.)

קָדוֹשׁ רְאֵה כִּי פַס מֵלִיץ כַּשּׁוּרָה · קַבֵּל נִיבִי כְּמַרְבִּית
תְּשׁוּרָה · רִנָּתִי הַיּוֹם תְּהֵא בְּכִתְרְךָ קְשׁוּרָה ·
אֵל נֶאְזָר בִּגְבוּרָה: שַׁוְעָתִי שְׁעֵה וּתְפִלָּתִי תְּהֵא נְעִימָה:
שְׁמַע פְּגִיעָתִי כִּפְגִיעַת תַּמָּה · תְּחוֹקְקֵנוּ לְחַיִּים וְתֵטִיב
לָנוּ הַחֲתִימָה · תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל בְּלִימָה: יָדְךָ פְּשׁוֹט
וְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי בְּמַעֲמָדִי · סְלַח וּמְחַל רֹעַ מַעְבָּדִי · פְּנֵה
נָא וַעֲסוֹק בְּטוֹבַת מְשַׁחֲרֶיךָ דוֹדִי וּמְעוֹדְדִי · וְאַתָּה יְיָ
מָגֵן בַּעֲדִי: אל מלך יושב וכו׳

ע״פ א״ב ותתום ש״המח נרשם בר יהודה אבל נשמטו רוב החרוזים.

חז״ק זְכוֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב
שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

Wir haben nicht die Stirn', Dein Antlitz anzuflehen,
Wir krümmten unsern Pfad durch Frevel und Vergehen.
Wir flehn um Gnad' allein, im Liede, Dir geweiht,
Wenn wir in Deinem Haus' hier steh'n zur Abendzeit.

קדוש Sieh, Heil'ger! Keiner ist, der würdig uns vertrete.
Dir reiche Spende sei, was unser Wort erflehte.
Mein Flehn — es kröne Dich, ein Diadem der Pracht
Gewaltiger, der Du gegürtet bist mit Macht!
O höre meinen Ruf, süß sei Dir mein Gebet,
Wie was schuldreiner Sinn jemals von Dir erfleht.
Besiegle unser Heil, verzeichne uns zum Leben,
Du, der die Erde läßt im leeren Raume schweben.
Thu auf die Gnadenhand, nimm die Bekehrten an,
Vergieb, verzeih', was ich gefehlt im Sündenwahn.
O wende Dich, das Heil Dich Suchender zu gründen
O Gott, laß Du bei Dir stets Schutz und Schirm mich finden!

זכור Gedenk' mit Abraham den Bund [1]),
Und wie Jizchak gebunden lag,
Und stelle her das Jakobs-Zelt.
Hilf uns um Deines Namens willen.

1) Verfasser: R. Gerschom b. Jehuda.

ק׳ גּוֹאֵל חָזָק לְמַעַנְךָ פְּדֵנוּ. רְאֵה כִּי אָזְלַת יָדֵנוּ. שׁוּר
כִּי אָבְדוּ חֲסִידֵנוּ. מַפְגִּיעַ אֵין בַּעֲדֵנוּ: וְשׁוּב בְּרַחֲמִים
עַל שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל. וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: זכור וכו׳.

ק׳ הָעִיר הַקֹּדֶשׁ וְהַמְּחוֹזוֹת. הָיוּ לְחֶרְפָּה וּלְבִזּוֹת.
וְכָל־מַחֲמַדֶּיהָ נְטוּלוֹת וּגְנוּזוֹת. וְאֵין שִׁיּוּר רַק הַתּוֹרָה
הַזֹּאת: וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

זכור ברית אברהם וכו׳.

חז״ק אֶנְקַת מְסַלְדֶיךָ. תַּעַל לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ.
מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת עַם מְיַחֲדֶיךָ. שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת
בָּאֵי עָדֶיךָ:

חז״ק יִשְׂרָאֵל נוֹשַׁע בַּיָי תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים. גַּם

גואל (Gem. u. Vorb.) O Du Erlöser voller Kraft,
Befrei' uns! Sieh, wie unsre Hand erschlafft.
Die Frommen sind dahin, die für uns stehen,
Und Keiner da, für uns zu flehen.
So kehr' um voll Erbarmen
Zum Reste Jisraels, des armen,
Und hilf um Deines Namens willen.

העיר Die heil'ge Stadt und was zu ihr gehört,
Es liegt geschändet und zerstört.
Der Schmuck und Glanz entrückt, vergraben —
Nur Eines noch wir übrig haben:
Als ew'gen Hort Dein heilig Wort!
Drum stelle her das Jakobszelt,
Und hilf um Deines Namens willen.

אנקת Der Inbrunst Ruf voll Bangen —
Laß ihn vor Deinen Thron gelangen.
O Wunsch und Fleh'n erhöre
Der Dir geweihten Chöre,
Der gnädig Die nimmt an,
Die betend ihm sich nahn!

ישראל Das ew'ge Heil
Wird Jisrael durch Gott zu Theil.

הַיּוֹם יִוָּשְׁעוּ מִפִּיךָ שׁוֹכֵן מְרוֹמִים. כִּי אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הָרַחֲמִים:

קו״ח יַחְבִּיאֵנוּ צֵל יָדוֹ תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׁכִינָה. חֹן יָחֹן כִּי יִבְחוֹן לֵב עָקוֹב לְהָכִינָה. קוּמָה נָּא אֱלֹהֵינוּ עֻזָּה עֻזִּי נָא. יְיָ לְשַׁוְעָתֵנוּ הַאֲזִינָה:

חו״ק יַשְׁמִיעֵנוּ סָלַחְתִּי יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן. בִּימִין יֶשַׁע לְהִוָּשַׁע עַם עָנִי וְאֶבְיוֹן. בְּשַׁוְעֵנוּ אֵלֶיךָ נוֹרָאוֹת בְּצֶדֶק תַּעֲנֵנוּ. יְיָ הֱיֵה עוֹזֵר לָנוּ:

שהמ״ח אמתי חח״מ בראשי החרוזות.

חו״ק יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה. וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

O laß auch heute Heil ergehen
Aus Deinem Munde, Du, der thronet in den Höhen!
O Du, der stets verzeiht,
Herr der Barmherzigkeit!

יחביאנו Birg' uns im Schatten Deiner Hand, im Fittig Deiner Gnade.
Sei mild, wenn Du die Herzen prüfst; die Krümmen sei'n gerade.
Erhebe Dich, o Gott mein Heil, o zeige Deine Stärke!
O Ewiger, auf unsern Ruf mit gnäd'gem Ohre merke!

ישמיענו „Ich hab' verziehn!“ — o mög' es so aus Gottes Zelt uns tönen
Das arme Volk, das leidende, — o mög' Dein Heil es krönen!
Voll Huld in Wunderkraft erhör' wenn wir Gebet erheben!
O Deinen Beistand stets, o Herr, in Gnaden wolle geben:

יי Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der die Huld bewahret bis in's tausendste Geschlecht, der vergiebt die Sünde, Fehl und Missethat. So verzeih' unsere Sünde und unsere Schuld und setz' uns als Erbe ein.

ק׳ אֶזְכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהֱמָיָה· בִּרְאוֹתִי כָּל־עִיר עַל תִּלָּהּ בְּנוּיָה· וְעִיר הָאֱלֹהִים מֻשְׁפֶּלֶת עַד שְׁאוֹל תַּחְתִּיָּה· וּבְכָל־זֹאת אָנוּ לְיָהּ וְעֵינֵינוּ לְיָהּ׃ יי יי

ק׳ מִדַּת הָרַחֲמִים עָלֵינוּ הִתְגַּלְגְּלִי· וְלִפְנֵי קוֹנֵךְ תְּחִנָּתֵךְ הַפִּילִי· וּבְעַד עַמֵּךְ רַחֲמִים שַׁאֲלִי· כִּי כָל־לֵבָב דַּוָּי· וְכָל־רֹאשׁ לָחֳלִי׃ יי יי

ק׳ תָּמַכְתִּי יְתֵדוֹתַי בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תֵבוֹת· וּבְשַׁעֲרֵי דְמָעוֹת כִּי לֹא נִשְׁלָבוֹת· לָכֵן שָׁפַכְתִּי שִׂיחַ פְּנֵי בוֹחֵן לִבּוֹת· בָּטוּחַ אֲנִי בְּאֵלֶּה וּבִזְכוּת שְׁלֹשֶׁת אָבוֹת׃ יי יי

ק׳ יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ שׁוֹמֵעַ קוֹל בְּכִיּוֹת· שֶׁתָּשִׂים דִּמְעוֹתֵינוּ בְּנֹאדְךָ לִהְיוֹת· וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל־גְּזֵרוֹת אַכְזָרִיּוֹת· כִּי לְךָ לְבַד עֵינֵינוּ תְּלוּיוֹת׃

אוכרה Ich denk', o Gott! und Schmerz die Seel' empfindet,[1]
Seh' ich, wie jede Stadt ruht festgegründet,
Und Gottes Stadt erniedrigt bis zum Staube.
Doch hängt an Dir das Aug' und unser Glaube!
מדת Erbarmen Gottes, wolle Du Dich regen!
Und unser Flehn vor Gott hin woll' es legen.
Und für Dein Volk ruf' um Barmherzigkeit.
Krank ist das Haupt und jeglich Herz voll Leid.
תמכתי Ja, meinen Bau stell' ich auf Gnadenworte[2])
Und auf der Thränen nie geschlossne Pforte.
Vor'm Herzensprüfer schütt' ich aus mein Beten.
Das und die Ahnen mögen mich vertreten!
יהי O wolle Du, der hört Bedrängter Weinen,
In Deinem Schatze[3]) unsre Thränen einen.
O rette Du, — ist schweres Leid verhangen,
An Dir allein ja unsre Augen hangen!

---

1) Verfasser: R. Amittai.
2) Die dreizehn Gnadeneigenschaften Gottes, die den Refrain dieses poetischen Stückes bilden.
3) Anspielung auf die Worte des Psalmisten (Ps. 56, 9): „Lege meine Thränen in Deinen Schlauch!" Gott sammelt die Thränen Leidender, und bewahrt sie auf. Das ist das Bild, daß im Deutschen mit einem etwas allgemeinern und nähern vertauscht ist.

ק״וח יי יי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת נוֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ׃

ח״וק רַחֵם נָא קְהַל עֲדַת יְשֻׁרוּן. סְלַח וּמְחַל עֲוֹנָם. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ׃

ח״וק שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם פְּתַח. וְאוֹצָרְךָ הַטּוֹב לָנוּ תִפְתַּח. תּוֹשִׁיעַ וְרִיב אַל תִּמְתַּח. וְהוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ׃ אל מלך יושב וכו׳.

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

סְלַח לָנוּ׃ מְחַל לָנוּ׃ כַּפֶּר לָנוּ׃

כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ. אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ׃
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵנוּ. אָנוּ קְהָלֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ׃
אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה גוֹרָלֵנוּ. אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ׃

רחם (Vorb. u. Gem.) O erbarme Dich der gesammten Gemeinde Jeschuruns, vergieb und verzeih' ihre Sünde und hilf uns, Gott unseres Heils!

שערי O thu uns auf das Himmelsthor!
Erschließ' uns Deinen Segenshort!
O hilf! Nicht stell' uns in's Gericht.
Und hilf uns, unseres Heiles Gott!

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott!
סלח Verzeih', vergieb und sühn' uns.

כי Denn wir sind Dein Volk und Du unser Gott,
Wir Deine Kinder, Du unser Vater,
Wir Deine Knechte, Du unser Herr,
Wir Deine Gemeinde, Du unser Theil,
Wir Dein Erbe, Du unser Loos,
Wir Deine Heerde, Du unser Hirt,

אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ:
אָנוּ רַעְיָתֶךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ:
אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ. אָנוּ מַאֲמִירֶךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ:

ק׳ אָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר. וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ:

ח׳ אָנָּא תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ. שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

ח״ק אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דֹפִי:
הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר:

Wir Dein Weinberg, Du unser Hüter,
Wir Dein Werk, Du unser Bildner,
Wir Deine Traute, Du unser Freund,
Wir Dein Eigenthum, Du unser Nächster,
Wir Dein Volk, Du unser König,
Du, den wir bekennen, wir, die Du wolltest ernennen;

אנו (Gem.) Wir von frechem Antlitze, Du barmherzig und gnädig; wir hartnäckig, Du langmüthig; wir voll von Schuld, Du voll Barmherzigkeit; wir — unsere Tage gleichen dem Schatten, Du aber stets Derselbige, und Deine Jahre gehen nicht zu Ende.

אנא (Vorb.) O laß vor Dich kommen unser Gebet, und entziehe Dich nicht unserem Flehen, denn wir sind nicht frechen Antlitzes und hartnäckig, daß wir vor Dir sprächen, unser Gott und unser Väter Gott: Gerecht sind wir, und wir haben uns nicht versündigt; — Ja wohl haben wir gesündigt!

אשמנו (Vorb. u. Gem.) Wir haben uns verschuldet, waren treulos, haben geraubt, redeten Anstößiges, wir haben uns vergangen

יָעַצְנוּ רָע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נִאַצְנוּ.
סָרַרְנוּ. עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף:
רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

ק׳ סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ:
וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ
וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל־הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה
יוֹדֵעַ:

(Vorbeter.)

אַתָּה נוֹתֵן יָד לְפוֹשְׁעִים וִימִינְךָ פְשׁוּטָה לְקַבֵּל
שָׁבִים. וַתְּלַמְּדֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהִתְוַדּוֹת
לְפָנֶיךָ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק
יָדֵינוּ וּתְקַבְּלֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
כְּאִשִּׁים וּכְנִיחוֹחִים לְמַעַן דְּבָרֶיךָ אֲשֶׁר אָמָרְתָּ:
אֵין קֵץ לְאִשֵּׁי חוֹבוֹתֵינוּ וְאֵין מִסְפָּר לְנִיחוֹחֵי
אַשְׁמָתֵנוּ. וְאַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁאַחֲרִיתֵנוּ רִמָּה
וְתוֹלֵעָה. לְפִיכָךְ הִרְבֵּיתָ סְלִיחָתֵנוּ: מָה אָנוּ.

und gefrevelt, waren übermüthig, übten Gewalt, brachten Lügenhaftes auf, sannen Böses, logen, spotteten, empörten uns Dir, schmäheten, waren widerspenstig, handelten tückisch, thaten Verbrecherisches, handelten feindselig, waren hartnäckig, übten Frevel, arteten aus, verübten Abscheuliches, gingen irre und haben irre geführt.

סרנו (Gem.) Wir sind gewichen von Deinen Geboten und Deinen heilvollen Vorschriften, und das galt uns Nichts. Du aber bist gerecht in Allem, was über uns ergangen; denn Du hast Wahrheit geübt und wir frevelten.

מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה צִּדְקֵנוּ. מַה יִּשְׁעֵנוּ. מַה כֹּחֵנוּ. מַה גְּבוּרָתֵנוּ. מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אַתָּה הִבְדַּלְתָּ אֱנוֹשׁ מֵרֹאשׁ וַתַּכִּירֵהוּ לַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. כִּי מִי יֹאמַר לְךָ מַה תִּפְעָל וְאִם יִצְדַּק מַה יִּתֶּן־לָךְ: וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְ) אֶת־יוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה קֵץ וּמְחִילָה וּסְלִיחָה עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ. לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם: וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. כִּי לֹא תַחְפֹּץ בְּהַשְׁחָתַת עוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר דִּרְשׁוּ יְיָ בְּהִמָּצְאוֹ קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב: וְנֶאֱמַר יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו וְיָשֹׁב אֶל־יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ: וְאַתָּה אֱלוֹהַ סְלִיחוֹת חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ־אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד (וֶאֱמֶת) וּמַרְבֶּה לְהֵטִיב. וְרוֹצֶה אַתָּה בִּתְשׁוּבַת רְשָׁעִים וְאֵין אַתָּה חָפֵץ

Digitized by Google

בְּמִיתָתָם. שֶׁנֶּאֱמַר אֱמֹר אֲלֵיהֶם חַי־אָנִי נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה אִם־אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע כִּי אִם־בְּשׁוּב רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה. שׁוּבוּ שׁוּבוּ מִדַּרְכֵיכֶם הָרָעִים וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְנֶאֱמַר הֶחָפֹץ אֶחְפֹּץ מוֹת רָשָׁע נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה הֲלֹא בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחָיָה: וְנֶאֱמַר כִּי לֹא אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הַמֵּת נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה וְהָשִׁיבוּ וִחְיוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאותֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה

וְשָׁנָה· מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן· וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר· נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם· הַטּוֹב

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ· מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

ק׳ אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה

אבינו (Gem.) Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk, und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab

וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנִיּוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל־כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וַחֲתוֹם לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ ׃ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנֵחָתֵם לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

von uns Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צַר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּיּוֹת מַשְׂטִינֵנוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי
וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund Derer, die uns hindern und uns anklagen!

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden alle unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle die Zeugnisse unsrer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ חָתְמֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר חַיִּים טוֹבִים׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ חָתְמֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ חָתְמֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ חָתְמֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר זְכֻיּוֹת׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ חָתְמֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ הַצְמַח לָֽנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ הָרֵם קֶֽרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּֽךָ׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ הָרֵם קֶֽרֶן מְשִׁיחֶֽךָ׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ מַלֵּא יָדֵֽינוּ מִבִּרְכוֹתֶֽיךָ׃

אָבִֽינוּ מַלְכֵּֽנוּ מַלֵּא אֲסָמֵֽינוּ שָׂבָע׃

אבינו Unser Vater, unser König! Besiegle unser Loos im Buche glücklichen Lebens!

Unser Vater, unser König! Besiegle unser Loos im Buche der Erlösung und des Heils!

Unser Vater, unser König! Besiegle unser Loos im Buche der Verpflegung und Ernährung!

Unser Vater, unser König! Besiegle unser Loos im Buche frommer Verdienste!

Unser Vater, unser König! Besiegle unser Loos im Buche der Verzeihung und Vergebung!

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהֵא הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ:

אבינו Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend, und erbarme Dich unser!
Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!
Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserm Gebete!
Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!
Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!
Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!
Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unsern Sprößlingen und unsern Angehörigen!
Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!
Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא־לְמַעֲנֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

סוגרין הארון ·

אבינו Unser Vater, unser König! Thue an uns um Derer willen, die in's Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein Verdienst. Ueb' an uns Milo' und Gnade, und hilf uns!

כתוב בשליה כשאומרים בתפלת נעילה שמע ישראל בקול רם ובכוונת הלב יכוין כל אחד מישראל למסור נפשו על קדושת השי״.

פעם א׳ **שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:**

ג״פ **בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:**

ז״פ **יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים:**

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר.
זכר רחמיך יי וחסדיך כי מעולם המה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

ק׳ עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

ואח״כ תוקעין תקיעה אחת.

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre Jisrael, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

ברוך (Vorb. u. Gem.) Gelobt sei der Name seines herrlichen Reiches immer und ewig! (Dreimal.)

יי (Vorb. u. Gem.) Der Ewige, der ist Gott! (Siebenmal.)

מעריב למוצאי יום כפור.

וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

ח׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

ק״וח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהָבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יחיד אומר אל מלך נאמן

שְׁמַ֖ע יִשְׂרָאֵ֑ל יְהֹוָ֥ה אֱלֹהֵ֖ינוּ יְהֹוָ֥ה ׀ אֶחָֽד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָ֣הַבְתָּ֔ אֵ֖ת יְהֹוָ֣ה אֱלֹהֶ֑יךָ בְּכׇל־לְבָבְךָ֥
וּבְכׇל־נַפְשְׁךָ֖ וּבְכׇל־מְאֹדֶֽךָ׃ וְהָי֞וּ הַדְּבָרִ֣ים הָאֵ֗לֶּה
אֲשֶׁ֨ר אָנֹכִ֧י מְצַוְּךָ֛ הַיּ֖וֹם עַל־לְבָבֶֽךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּ֣ם
לְבָנֶ֔יךָ וְדִבַּרְתָּ֖ בָּ֑ם בְּשִׁבְתְּךָ֤ בְּבֵיתֶ֙ךָ֙ וּבְלֶכְתְּךָ֣
בַדֶּ֔רֶךְ וּֽבְשׇׁכְבְּךָ֖ וּבְקוּמֶֽךָ׃ וּקְשַׁרְתָּ֥ם לְא֖וֹת עַל־
יָדֶ֑ךָ וְהָי֥וּ לְטֹטָפֹ֖ת בֵּ֥ין עֵינֶֽיךָ׃ וּכְתַבְתָּ֛ם עַל־
מְזֻז֥וֹת בֵּיתֶ֖ךָ וּבִשְׁעָרֶֽיךָ׃

וְהָיָ֗ה אִם־שָׁמֹ֤עַ תִּשְׁמְעוּ֙ אֶל־מִצְוֺתַ֔י אֲשֶׁ֧ר אָנֹכִ֛י מְצַוֶּ֥ה
אֶתְכֶ֖ם הַיּ֑וֹם לְאַהֲבָ֞ה אֶת־יְהֹוָ֤ה אֱלֹֽהֵיכֶם֙ וּלְעׇבְד֔וֹ
בְּכׇל־לְבַבְכֶ֖ם וּבְכׇל־נַפְשְׁכֶֽם׃ וְנָתַתִּ֧י מְטַֽר־אַרְצְכֶ֛ם בְּעִתּ֖וֹ
יוֹרֶ֣ה וּמַלְק֑וֹשׁ וְאָסַפְתָּ֣ דְגָנֶ֔ךָ וְתִֽירֹשְׁךָ֖ וְיִצְהָרֶֽךָ׃ וְנָתַתִּ֛י
עֵ֥שֶׂב בְּשָׂדְךָ֖ לִבְהֶמְתֶּ֑ךָ וְאָכַלְתָּ֖ וְשָׂבָֽעְתָּ׃ הִשָּֽׁמְר֣וּ לָכֶ֔ם
פֶּ֥ן יִפְתֶּ֖ה לְבַבְכֶ֑ם וְסַרְתֶּ֗ם וַעֲבַדְתֶּם֙ אֱלֹהִ֣ים אֲחֵרִ֔ים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶ֖ם לָהֶֽם׃ וְחָרָ֨ה אַף־יְהֹוָ֜ה בָּכֶ֗ם וְעָצַ֤ר אֶת־
הַשָּׁמַ֙יִם֙ וְלֹא־יִהְיֶ֣ה מָטָ֔ר וְהָ֣אֲדָמָ֔ה לֹ֥א תִתֵּ֖ן אֶת־יְבוּלָ֑הּ
וַאֲבַדְתֶּ֣ם מְהֵרָ֗ה מֵעַל֙ הָאָ֣רֶץ הַטֹּבָ֔ה אֲשֶׁ֥ר יְהֹוָ֖ה נֹתֵ֥ן
לָכֶֽם׃ וְשַׂמְתֶּם֙ אֶת־דְּבָרַ֣י אֵ֔לֶּה עַל־לְבַבְכֶ֖ם וְעַֽל־נַפְשְׁכֶ֑ם
וּקְשַׁרְתֶּ֨ם אֹתָ֤ם לְאוֹת֙ עַל־יֶדְכֶ֔ם וְהָי֥וּ לְטוֹטָפֹ֖ת בֵּ֥ין

עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהֹוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת
עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם
אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהֹוָה וַעֲשִׂיתֶם
אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים
לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים
מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הֶעָרִיצִים: הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ
מִצָּרֵינוּ וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת
עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ

בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שׂוֹנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָּנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהֹוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ:

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לָעַד:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָםִ הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן: יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ אֶת־עַמּוֹ בַּעֲבוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶתְכֶם לוֹ לְעָם: וַיַּרְא כָּל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: הוֹשִׁיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: כָּל־גּוֹיִם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ יָבוֹאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי וִיכַבְּדוּ לִשְׁמֶךָ: כִּי־גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת אַתָּה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ: וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאן מַרְעִיתֶךָ נוֹדֶה לְּךָ לְעוֹלָם לְדוֹר וָדֹר נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ יְיָ בַּיּוֹם· בָּרוּךְ יְיָ בַּלָּיְלָה· בָּרוּךְ יְיָ בְּשָׁכְבֵנוּ· בָּרוּךְ יְיָ בְּקוּמֵנוּ: כִּי בְיָדְךָ נַפְשׁוֹת הַחַיִּים וְהַמֵּתִים: אֲשֶׁר בְּיָדוֹ נֶפֶשׁ כָּל־חָי וְרוּחַ כָּל־בְּשַׂר־אִישׁ: בְּיָדְךָ אַפְקִיד רוּחִי פָּדִיתָה אוֹתִי יְיָ אֵל אֱמֶת: אֱלֹהֵינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם יַחֵד שִׁמְךָ וְקַיֵּם מַלְכוּתְךָ תָּמִיד וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׂמַח לִבֵּנוּ וְתָגֵל נַפְשֵׁנוּ בִּישׁוּעָתְךָ בֶּאֱמֶת בֶּאֱמֹר לְצִיּוֹן מָלַךְ אֱלֹהָיִךְ· יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד· כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כִּי אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה· בָּרוּךְ

אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ בִּכְבוֹדוֹ תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד וְעַל כָּל־מַעֲשָׂיו:

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה· וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה·

אַתָּה חוֹנַנְתָּנוּ לְמַדַּע תּוֹרָתֶךָ· וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת (בָּהֶם) חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ· וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל בֵּין אוֹר לַחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָחֵל עָלֵינוּ הַיָּמִים הַבָּאִים לִקְרָאתֵנוּ לְשָׁלוֹם חֲשׂוּכִים מִכָּל־חֵטְא וּמְנֻקִּים מִכָּל־עָוֹן וּמְדֻבָּקִים בְּיִרְאָתֶךָ·

וְחָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת׃

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה׃

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ׃

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גוֹאֵל חָזָק אָתָּה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל׃

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה· וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים׃

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

הָשִׁיבָה שֹׁפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט׃

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל עוֹשֵׂי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ
אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ
וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ
בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה
הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי
וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה
לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ.
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן
לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם
וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: הש״ץ אומר קדיש שלם.

(Am Ausgang des Sabbath werden die folgenden Stücke gebetet.)

וְיִתֶּן־לְךָ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֹב דָּגָן וְתִירשׁ׃ יַעַבְדוּךָ עַמִּים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְךָ לְאֻמִּים הֱוֵה גְבִיר לְאַחֶיךָ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְךָ בְּנֵי אִמֶּךָ אֹרְרֶיךָ אָרוּר וּמְבָרְכֶיךָ בָּרוּךְ׃ וְאֵל שַׁדַּי יְבָרֵךְ אֹתְךָ וְיַפְרְךָ וְיַרְבֶּךָ וְהָיִיתָ לִקְהַל עַמִּים׃ וְיִתֶּן־לְךָ אֶת־בִּרְכַּת אַבְרָהָם לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אִתָּךְ לְרִשְׁתְּךָ אֶת־אֶרֶץ מְגֻרֶיךָ אֲשֶׁר־נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם׃ מֵאֵל אָבִיךָ וְיַעְזְרֶךָּ וְאֵת שַׁדַּי וִיבָרְכֶךָּ בִּרְכֹת שָׁמַיִם מֵעָל בִּרְכֹת תְּהוֹם רֹבֶצֶת תָּחַת בִּרְכֹת שָׁדַיִם וָרָחַם׃ בִּרְכֹת אָבִיךָ גָּבְרוּ עַל־בִּרְכֹת הוֹרַי עַד־תַּאֲוַת גִּבְעֹת עוֹלָם תִּהְיֶיןָ לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקָדְקֹד נְזִיר אֶחָיו׃ וַאֲהֵבְךָ וּבֵרַכְךָ וְהִרְבֶּךָ וּבֵרַךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי־אַדְמָתֶךָ דְּגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ שְׁגַר־אֲלָפֶיךָ וְעַשְׁתְּרֹת צֹאנֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ לָתֶת לָךְ׃ בָּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל־הָעַמִּים לֹא־יִהְיֶה בְךָ עָקָר וַעֲקָרָה וּבִבְהֶמְתֶּךָ׃ וְהֵסִיר יְיָ מִמְּךָ כָּל־חֹלִי וְכָל־מַדְוֵי מִצְרַיִם הָרָעִים אֲשֶׁר יָדַעְתָּ לֹא יְשִׂימָם בָּךְ וּנְתָנָם בְּכָל־שֹׂנְאֶיךָ׃

הַמַּלְאָךְ הַגֹּאֵל אֹתִי מִכָּל־רָע יְבָרֵךְ אֶת־הַנְּעָרִים וְיִקָּרֵא בָהֶם שְׁמִי וְשֵׁם אֲבֹתַי אַבְרָהָם וְיִצְחָק וְיִדְגּוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃ יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם וְהִנְּכֶם הַיּוֹם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב׃ יְיָ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יֹסֵף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וִיבָרֵךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם׃

בָּרוּךְ אַתָּה בָּעִיר וּבָרוּךְ אַתָּה בַּשָּׂדֶה׃ בָּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ וּבָרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ׃ בָּרוּךְ טַנְאֲךָ

וּמִשְׁאַרְתֶּךָ: בָּרוּךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי אַדְמָתֶךָ וּפְרִי בְהֶמְתֶּךָ שְׁגַר אֲלָפֶיךָ וְעַשְׁתְּרוֹת צֹאנֶךָ: יְצַו יְיָ אִתְּךָ אֶת־הַבְּרָכָה בַּאֲסָמֶיךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח יָדֶךָ וּבֵרַכְךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ: יִפְתַּח יְיָ לְךָ אֶת־אוֹצָרוֹ הַטּוֹב אֶת־הַשָּׁמַיִם לָתֵת מְטַר־אַרְצְךָ בְּעִתּוֹ וּלְבָרֵךְ אֵת כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֶךָ וְהִלְוִיתָ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תִלְוֶה: כִּי־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָךְ וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט וּמָשַׁלְתָּ בְּגוֹיִם רַבִּים וּבְךָ לֹא יִמְשֹׁלוּ: אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ עַם נוֹשַׁע בַּייָ מָגֵן עֶזְרֶךָ וַאֲשֶׁר־חֶרֶב גַּאֲוָתֶךָ וְיִכָּחֲשׁוּ אֹיְבֶיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל־בָּמוֹתֵימוֹ תִדְרֹךְ:

מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: רָנּוּ שָׁמַיִם כִּי־עָשָׂה יְיָ הָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָרֶץ פִּצְחוּ הָרִים רִנָּה יַעַר וְכָל־עֵץ בּוֹ כִּי־גָאַל יְיָ יַעֲקֹב וּבְיִשְׂרָאֵל יִתְפָּאָר: גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

יִשְׂרָאֵל נוֹשַׁע בַּייָ תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים לֹא־תֵבֹשׁוּ וְלֹא תִכָּלְמוּ עַד־עוֹלְמֵי עַד: וַאֲכַלְתֶּם אָכוֹל וְשָׂבוֹעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת־שֵׁם יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְלִיא וְלֹא־יֵבֹשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם: וִידַעְתֶּם כִּי בְקֶרֶב יִשְׂרָאֵל אָנִי וַאֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְאֵין עוֹד וְלֹא־יֵבֹשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם: כִּי־בְשִׂמְחָה תֵצֵאוּ וּבְשָׁלוֹם תּוּבָלוּן הֶהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ לִפְנֵיכֶם רִנָּה וְכָל־עֲצֵי הַשָּׂדֶה יִמְחֲאוּ־כָף: הִנֵּה אֵל יְשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד כִּי עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ יְיָ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: וּשְׁאַבְתֶּם־מַיִם בְּשָׂשׂוֹן מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה:

וַאֲמַרְתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַיָי קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו הַזְכִּירוּ כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ: זַמְּרוּ יְיָ כִּי גֵאוּת עָשָׂה מוּדַעַת זֹאת בְּכָל־הָאָרֶץ: צַהֲלִי וָרֹנִּי יוֹשֶׁבֶת צִיּוֹן כִּי־גָדוֹל בְּקִרְבֵּךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה קִוִּינוּ לוֹ וְיוֹשִׁיעֵנוּ זֶה יְיָ קִוִּינוּ לוֹ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתוֹ:

בֵּית יַעֲקֹב לְכוּ וְנֵלְכָה בְּאוֹר יְיָ: וְהָיָה אֱמוּנַת עִתֶּיךָ חֹסֶן יְשׁוּעֹת חָכְמַת וָדָעַת יִרְאַת יְיָ הִיא אוֹצָרוֹ: וַיְהִי דָוִד לְכָל־דְּרָכָו מַשְׂכִּיל וַיָי עִמּוֹ: פָּדָה בְשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקְּרָב־לִי כִּי־בְרַבִּים הָיוּ עִמָּדִי: וַיֹּאמֶר הָעָם אֶל־שָׁאוּל הֲיוֹנָתָן יָמוּת אֲשֶׁר עָשָׂה הַיְשׁוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּיִשְׂרָאֵל חָלִילָה חַי־יְיָ אִם־יִפֹּל מִשַּׂעֲרַת רֹאשׁוֹ אַרְצָה כִּי־עִם־אֱלֹהִים עָשָׂה הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפְדּוּ הָעָם אֶת־יוֹנָתָן וְלֹא־מֵת: וּפְדוּיֵי יְיָ יְשֻׁבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל־רֹאשָׁם שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יַשִּׂיגוּ וְנָסוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: וְלֹא־אָבָה יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמוֹעַ אֶל־בִּלְעָם וַיַּהֲפֹךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְּךָ אֶת־הַקְּלָלָה לִבְרָכָה כִּי אֲהֵבְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ: אָז תִּשְׂמַח בְּתוּלָה בְּמָחוֹל וּבַחֻרִים וּזְקֵנִים יַחְדָּו וְהָפַכְתִּי אֶבְלָם לְשָׂשׂוֹן וְנִחַמְתִּים וְשִׂמַּחְתִּים מִיגוֹנָם:

בּוֹרֵא נִיב שְׂפָתָיִם שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו: וְרוּחַ לָבְשָׁה אֶת־עֲמָשַׂי רֹאשׁ הַשָּׁלִישִׁים לְךָ דָוִיד וְעִמְּךָ בֶן־יִשַׁי שָׁלוֹם שָׁלוֹם לְךָ וְשָׁלוֹם לְעֹזְרֶךָ כִּי עֲזָרְךָ אֱלֹהֶיךָ וַיְקַבְּלֵם דָּוִיד וַיִּתְּנֵם בְּרָאשֵׁי הַגְּדוּד: וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לֶחָי וְאַתָּה שָׁלוֹם וּבֵיתְךָ שָׁלוֹם

וְכָל אֲשֶׁר־לְךָ שָׁלוֹם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בְּכָל־מָקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל־הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁם אַתָּה מוֹצֵא עַנְוְתָנוּתוֹ· דָּבָר זֶה כָּתוּב בַּתּוֹרָה· וְשָׁנוּי בַּנְּבִיאִים· וּמְשֻׁלָּשׁ בַּכְּתוּבִים: כָּתוּב בַּתּוֹרָה כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא־יִקַּח שֹׁחַד: וּכְתִיב בַּתְרֵהּ עֹשֶׂה מִשְׁפַּט יָתוֹם וְאַלְמָנָה וְאֹהֵב גֵּר לָתֶת לוֹ לֶחֶם וְשִׂמְלָה: שָׁנוּי בַּנְּבִיאִים דִּכְתִיב כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ מָרוֹם וְקָדוֹשׁ אֶשְׁכּוֹן וְאֶת־דַּכָּא וּשְׁפַל רוּחַ לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים וּלְהַחֲיוֹת לֵב נִדְכָּאִים: מְשֻׁלָּשׁ בַּכְּתוּבִים דִּכְתִיב שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּכְתִיב בַּתְרֵהּ אֲבִי יְתוֹמִים וְדַיַּן אַלְמָנוֹת אֱלֹהִים בִּמְעוֹן קָדְשׁוֹ: יְהִי יְיָ אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם־אֲבֹתֵינוּ אַל־יַעַזְבֵנוּ וְאַל־יִטְּשֵׁנוּ: וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּייָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם: כִּי־נִחַם יְיָ צִיּוֹן נִחַם כָּל־חָרְבֹתֶיהָ וַיָּשֶׂם מִדְבָּרָהּ כְּעֵדֶן וְעַרְבָתָהּ כְּגַן־יְיָ שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִמָּצֵא בָהּ תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קכח שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. אַשְׁרֵי כָּל־יְרֵא יְיָ הַהֹלֵךְ בִּדְרָכָיו: יְגִיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכֵל אַשְׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ: אֶשְׁתְּךָ כְּגֶפֶן פֹּרִיָּה בְּיַרְכְּתֵי בֵיתֶךָ בָּנֶיךָ כִּשְׁתִלֵי זֵיתִים סָבִיב לְשֻׁלְחָנֶךָ: הִנֵּה כִּי־כֵן יְבֹרַךְ גָּבֶר יְרֵא יְיָ: יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוּב יְרוּשָׁלָםִ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וּרְאֵה־בָנִים לְבָנֶיךָ שָׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה· שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם· וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא· שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד· אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ· כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהֹוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ· וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי· וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ: יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ· וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ· וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ· וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ· יְהֹוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום·

במוצאי י"כ מבדילין על הכוס, ואין מברכין על הבשמים אם לא שחל מוצאי שבת.

ונוהגין לקדש הלבנה·

סדר ברכת הלבנה.

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ כָל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָיו: הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר בְּמַאֲמָרוֹ בָּרָא שְׁחָקִים וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־צְבָאָם. חֹק וּזְמַן נָתַן לָהֶם שֶׁלֹּא יְשַׁנּוּ אֶת־תַּפְקִידָם. שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנָם: פּוֹעֵל אֱמֶת שֶׁפְּעֻלָּתוֹ אֱמֶת. וְלַלְּבָנָה אָמַר שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ. עֲטֶרֶת תִּפְאֶרֶת לַעֲמוּסֵי בָטֶן. שֶׁהֵם עֲתִידִים לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָהּ וּלְפָאֵר לְיוֹצְרָם עַל שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַדֵּשׁ חֳדָשִׁים:

ג״פ בָּרוּךְ יוֹצְרֵךְ. בָּרוּךְ עוֹשֵׂךְ. בָּרוּךְ קוֹנֵךְ. בָּרוּךְ בּוֹרְאֵךְ:

ג״פ כְּשֵׁם שֶׁאֲנִי רוֹקֵד כְּנֶגְדֵּךְ. וְאֵינִי יָכוֹל לִנְגֹּעַ בָּךְ. כַּךְ לֹא יוּכְלוּ כָּל־אוֹיְבַי לִנְגֹּעַ בִּי לְרָעָה:

ג״פ תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָּאָבֶן. דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיָּם:

ושואל לחבירו ג״פ שָׁלוֹם עֲלֵיכֶם: וחבירו משיב ג״פ עֲלֵיכֶם שָׁלוֹם:

ג״פ סִימָן טוֹב וּמַזָּל טוֹב יְהֵא לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל אָמֵן:

קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה זֶה בָּא· מְדַלֵּג עַל הֶהָרִים· מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת: דּוֹמֶה דוֹדִי לִצְבִי· אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים· הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ· מַשְׁגִּיחַ מִן הַחַלּוֹנוֹת מֵצִיץ מִן הַחֲרַכִּים:

תנא דבי רבי ישמעאל. אלמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בחדש דיים. אמר אביי הלכך צריך למימרא מעומד:

מִי זֹאת עֹלָה מִן־הַמִּדְבָּר מִתְרַפֶּקֶת עַל דּוֹדָהּ:

ויהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי למלאות פגימת הלבנה. ולא יהיה שום מיעוט. ויהי אור הלבנה כאור החמה. וכאור שבעת ימי בראשית. כמו שהיתה קודם מיעוטה. שנאמר את שני המאורות הגדולים ויתקיים מקרא שכתוב

וּבִקְשׁוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דָּוִיד מַלְכָּם אמן:

קכא שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֶשָּׂא עֵינַי אֶל־הֶהָרִים מֵאַיִן יָבוֹא עֶזְרִי: עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: אַל־יִתֵּן לַמּוֹט רַגְלֶךָ אַל־יָנוּם שֹׁמְרֶךָ: הִנֵּה לֹא־יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְיָ שֹׁמְרֶךָ יְיָ צִלְּךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־יַכֶּכָּה וְיָרֵחַ בַּלָּיְלָה: יְיָ יִשְׁמָרְךָ מִכָּל־רָע יִשְׁמֹר אֶת־נַפְשֶׁךָ: יְיָ יִשְׁמָר־צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

קנ הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:

כ״ה ת״י״ה:

כז לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מִזְמוֹר שִׁיר׃ אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ
יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה׃ לָדַעַת בָּאָרֶץ דַּרְכֶּךָ בְּכָל־
גּוֹיִם יְשׁוּעָתֶךָ׃ יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם׃
יִשְׂמְחוּ וִירַנְּנוּ לְאֻמִּים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִישֹׁר וּלְאֻמִּים
בָּאָרֶץ תַּנְחֵם סֶלָה׃ יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים
כֻּלָּם׃ אֶרֶץ נָתְנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלוֹהִים אֱלֹהֵינוּ׃ יְבָרְכֵנוּ
אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אֹתוֹ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ׃

Gedruckt bei Julius Sittenfeld in Berlin.

Digitized by Google

Inhalt des vierten Bandes.

Gebete für den Versöhnungstag.

		Seite
ברכות השחר ופסוקי דזמרה	Das allgemeine Morgengebet	1
ק״ש עם ברכותיה	Das Morgengebet mit den für diesen Tag eingeschalteten Feststücken	51
תפלת שחרית	Die Tefillah (Schemone-Esre) für diesen Morgen	70
חזרת התפלה לשליח צבור	Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken	87
סדר קדושה	Die Keduschah im Morgengebet	152
סליחות לשחרית	Selichoth im Morgengebet	172
אבינו מלכנו	Abinu Malkenu (fällt am Sabbath aus)	219
סדר הוצאת ספר התורה	Gebete beim Herausnehmen der Thorah	224
קריאת התורה	Vorlesung aus der Thorah (im Morgengebet)	229
הפטרה	Die Haftarah (im Morgengebet)	236
סדר הזכרת נשמות	Gedächtnißfeier für die Hingeschiedenen	244
תפלת מוסף	Die Mußaf-Tefillah	249
חזרת התפלה לשליח צבור	Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken	269
וּנְתַנֶּה תֹּקֶף		299
סדר קדושה	Die Keduschah im Mußafgebet	302
עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ		317
סדר עבודה	Die Abodah	321
סליחות למוסף	Selichoth im Mußafgebet	345
סדר דוכן	Der Priestersegen	380
קריאת התורה	Vorlesung aus der Thorah (zu Minchah)	387
הפטרה	Die Haftarah (zu Minchah)	393
תפלת מנחה	Das Minchah-Gebet	404
סליחות למנחה	Selichoth im Minchahgebet	433
תפלת נעילה	Schlußgebet	473
תפלת מעריב למוצאי י״כ		521
סדר ברכת הלבנה		533

Digitized by Google

Digitized by Google

CONSERVATION 1997

Digitized by Google

Digitized by Google